

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

R. İDELI

Effail IV

Eflal 4

“Sana ait olan seni bulur.”

José Mauro de Vasconcelos,
Şeker Portakalı

zm

Duzenleme
Ny.Ozlem

“Minik kuşlarıma...”

GİRİŞ

Eflâl'in hayatında çok fazla dönüm noktası olmuştu. İlki, daha o dünyaya gelmeden babasının, annesini de alıp Almanya'ya kaçmasıyla başlamıştı.

İkincisi, 17 yaşındayken ailesini trajik bir kazada kaybedip Türkiye'ye dönmek zorunda kalmasıydı.

Üçüncüsü, düşmanı sandığı dedesinden kaçarken başına gelenlerdi. Bu aşamada onu tanımıştı.

Karan Akdoğan'ı.

Yağmurlu bir gecede kafasına aldığı darbeye hastanede uyan-
dığında onu gözlerinin içine bakarken bulmuştu. Hayatının
aşkı, en büyük acısı, yuvası, ömrünün geri kalanıyla işte o anda
tanışmıştı.

Sizin de bildiğiniz üzere Eflâl'in başına gelenler saymakla
bitmiyordu.

Karan'a âşık olmuş, gerçekleri öğrenip onu terk etmiş, dede-
sini yanlış tanıdığını anlamış, Akdoğanlarla aile olmuş, onların
yaşadıklarının tam ortasına düşüp kendi isteğiyle de olsa kaçırıl-
mış, öldü sandığı yengesinin yaşadığına onları ikna etmek zorun-
da kalmış, sevdikleri için korkmuş ve en sonunda nişanlandığı

gece Arif'in Soner'in kardeşi olduğunu öğrendiği yetmezmiş gibi Ömerlerin Türkiye'ye döndüğü anda Arif'in Yunanistan'a gittiği haberini almış, tam da bu anda şüphe ettiği gebeliği talihsiz bir kanamayla ona kendini belli etmişti.

Evet, zor ve çetin bir yoldu.

Fakat bu yoldan geçerken Eflâl neşesini kaybetmemişti. Her zaman tutunacak bir dal bulmuştu.

Berbat zamanlar geçirse de gülümseyecek anlar yaratmıştı. Şarkı söylemiş, kek yapmış, arkadaşlarıyla vakit geçirmiş, ailesine zaman ayırmıştı. Ne olursa olsun işine, restoranına, arkadaşlarına tutunmuştu. Her zaman gülmüş, kahkahalar atmış, bir şekilde hayatın yaşanılabilir olduğunu göstermişti.

Elbette ağladığı, bir daha güneşin doğmayacağını düşündüğü anlar olmuştu.

Kimi zaman odasına kapanıp günlerce ağlamıştı, kimi zaman kırık kalbine yenik düşüp sevdiklerini üzmüştü. Bazen çekmiş gitmiş bazen de gerçeklerle yüzleşmişti.

Ama büyümüştü Eflâl. Dizleri yara bere içinde de olsa her acının elbet bir gün dineceğini öğrenmişti. Umudunu kaybetmemeyi öğrendiği gibi sevdiklerinin kaderini de gayretine emanet etmişti.

Pusula onun için her zaman sevdiklerini göstermişti.

Uzun ve meşakkatli bir yoldu onunkisi. Yani her insanoğlunununki gibi.

Ben bu uğurda bazen destek olarak bazen de o köstek olduğumu sansa da gerçekleri görmesini sağlayarak iç sesi sıfatıyla yanında olmuştum onun. Ailesini kaybettiği gün, hiç tanımadığı Görkemlerin yanında bir hayat sürmeye başladığı zaman kendisine bir arkadaş aradığı anda çıkagelmiştim. Bazen annesi olmuştum bazen babası. Bazen en acımasız yorumu yapmıştım bazen sırtını sıvazlamıştım. Ne zaman ihtiyacı olduğunu hissetse bana sığındığında soğuk elleri avucumda yerini bulmuştu.

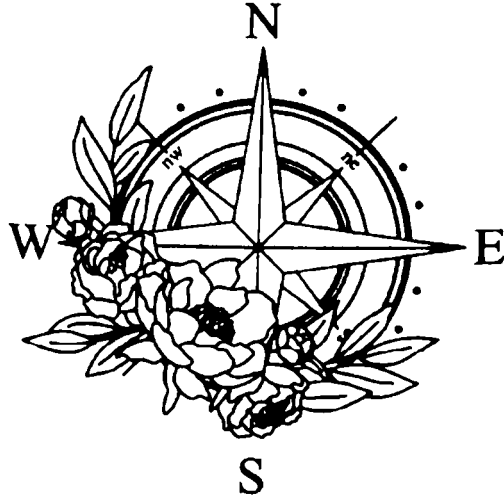
Fakat her yolculuğun olduğu gibi bunun da bir sonu vardı.

Onun artık bana ihtiyacı yok. Benim sesim artık ona ulaşmaz. Onun artık bir ailesi, yalnız kalmasına izin vermeyecek sevdikleri var. Bu kadar sesin içinde benim yokluğumu fark etmeyecek bile.

Bazen vedalar hüzünlü olmaz. Bazı vedalar kendinle verdiğin savaşla olur ve sen kazanırsın.

O, kadere ve sevdiklerinin sevgisine emanet. Dilerim bir daha sessizlikte bir sese ihtiyaç duymaz.

Ve son dönüm noktası ona veda etmemle gerçekleşir.

1. BÖLÜM

Hiç Beklemediğin Anda

Kaosun içinde büyüyen insanlar, ne zaman dingin bir suda yüzse boğulurdu. Bazılarımızın ruhu gürültüye o kadar aşınaydı ki bir parça sakinlik gördüğümüzde sese ihtiyaç duyar ve o sesi çıkartmak için boğazımıza uzanan eller kendi ellerimiz olurdu.

Ben böyle büyümemiştim.

Ailemi kaybedene kadar.

Şimdi ne zaman huzura kavuşsam, kalbim birazcık neşeye kulak verse kendimi endişeli gözlerle baş başa buluyordum.

Salonun içine hâkim olan kaostan dolayı kulaklarım çınılıyordu. Karan'ın eli sırtımda, belimde, boynumda dolanıp duruyor, bana bir şey söylüyordu. Onu duyamıyordum, kalbimin sesi öylesine yüksekti ki bir tek onun atışını duyabiliyordum. Pompalanan kan değil de endişeymişçesine bedenimde korku hüküm sürüyordu.

Kulağıma fısıltı gibi ulaşan Karan'ın sesi adımı söylüyordu. Ama bağırdığını görebiliyordum.

Ona tutunduğumda beni sıkıca kavradı. “İyi misin?!” dediğini duydum. Dizlerimin titrediğini anlayınca belimi tuttu.

Etrafına bir medet umarak baktı. “Özlem, neler oluyor? Bu kama neyin nesi?”

Herkes tek bir ağızdan konuşuyordu, söylenenleri yakalamakta zorlanıyordum.

Ondan aldığım destekle ayaklarımın üstünde sıkıca durdum. Kısık fakat Karan’ın duyabildiğine emin olduğum bir sesle, “Hastaneye gidelim,” dedim. Zihnime kanser gibi yayılan düşüncenin beni ele geçirmesine izin vermedim. Bana bakmasını isteyerek kolunu hafifçe sıktım. Kafası hızla bana döndü. Bu üç kelimenin onu harekete geçireceğini biliyordum: “Sanırım hamileyim, Karan.”

Aniden derin bir sessizlik oldu. Salondaki tüm sesler sustu. Defterdeki bir sayfanın çevrildiğini duydum. Yeni bir bembeyaz sayfa.

Onun gözlerinde endişeyi, heyecanı, korkuyu, mutluluğu, şefkati defalarca görmüştüm. Ve her birine ayrı ayrı âşık olmuştum. Ama bu başkaydı. Sevinmeye korkar gibi, ellerinden kayıp gidecek gibi.

“Ne?” dedi sadece.

Göz bebeklerinin titrediğine şahit oldum. Yaşanan onca şey arasında bunu duymayı beklememişti. Kim beklerdi ki? Böyle bir haberi almak isteyeceği bir zaman değildi, afallamıştı.

Kendini topladığında bir anda beni tek hamlede kucağına aldı. Birkaç adımda arkamızdaki gürültüden uzaklaşmıştı bile. “Yürüyebilirim ama...” dediğim sırada seri bir şekilde merdivenden iniyordu. O mu titriyordu yoksa ben mi, emin değildim.

Arkamızdan gelen Reşat abi seslendi: “Ben hastaneyi arayıp haber vereceğim. Beni takip edin.”

Batuhan’ın, “Arabaları çekmemiz lazım!” diyerek koştuğunu duyuyordum. “Yasin, siren miren ne varsa çalıştır!”

Karan’ın arabanın önüne gelmesi, beni ön koltuğa oturtması öylesine hızlı olmuştu ki arkadakilerin bize yetişmesi için koşmaları gerekmişti.

Kalbim şiddetle atıyordu. Karan şoför koltuğuna oturup kornaya bastığında beyaz elbiseme bulaşan kana bakıyordum. Hamileysem eğer, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu kesindi. Kan hiçbir zaman güzel bir şey getirmezdi.

Herkes önümüzdeki arabaları çekmek için koşturuyordu. “Çekin şu arabaları!” diye bağırdı Karan. Kornaya sertçe bastı. Deliye dönmüş gibiydi. “Hadi lan hadi!” dediği sırada gözleri beni ve elbisemdeki kanı buldu.

Bakışlarındaki ifadeyi görünce, “Bir şey olmayacak,” dedim hızlıca.

Kafasını sağa sola salladı, elimi kavradı. “İyi misin? Canın acıyor mu?” diye telaşla sordu. “Lâl, emin misin? Bu kan...”

“Ağrım var ama şiddetli değil. Lütfen telaşlanma. Şu kornaya basmaktan da vazgeç. Herkes acele ediyor zaten,” dedim, ona nazaran sakince bir sesle. Kalbimdeki feryadı bir tek ben biliyordum. “Ve hayır, bu kan regl olduğum için değil.”

Söylediğim iyi miydi kötü müydü, ben de onun kadar bunu tartamayacak bir noktadaydım.

Yanımdayım dercesine elimi sıktıktan sonra yavaşça bıraktı. “Şimdi gideceğiz hastaneye,” dediği sırada çevik bir hareketle arabayı geri geri sürmeye başladı. Öndeki arabaların çekilmesi uzun süreceğinden arkamızdakiler çekilmişti. Karan arkasına bakarak seri hareketlerle uzun sokağı hızlıca geçtikten sonra, bizi bekleyen Reşat abinin peşinden hızla ilerlemeye başladı. “Kemerini takar mısın?” dediğinde titreyen ellerimle dediğini yaptım.

Karan, kollarımı sabahtan beri ağrıyan karnıma sardığımı fark edince gaza daha çok asıldı.

Zihnimde Arif’in adı yankılanıyordu. Onun hislerini, nerede ve nasıl olduğunu düşündükçe açıkta bir yaram varmış gibi hissediyordum. “Ali’nin yazdığı gerçek miydi?” diye sordum.

Soruma cevap vermeden önce ani freninden etkilenmeyeyim diye kolunu bana siper etti. “Şimdi bunu düşünme. Sadece kendini ve karnındakini düşün,” dedi. Sert manevralarına devam ediyordu. Reşat abi ve abimin arabası bize yolu açmaya çalışsa da

Karan'a yeterli gelmiyordu. "Çekil şuradan! Dörtlüleri yaktığımı görmüyor musun, pezevenk?!"

"Lütfen sakın ol. Ben iyiyim," desem de o bunu duymuyordu. "Arif'in başına bir şey gelir mi? Karan, cevap ver bana!"

Yüksek bir sesle, "Bilmiyorum!" diye bağırdı. "Nereden öğrendi, tehlikede mi, tek başına ne bok yemeye gidiyor, bilmiyorum!" Bir bana bir yola bakıyordu. Bağırdıkça, boynundaki damar şişerek belirginleşiyordu. "Önce senin iyi olduğunu öğrenmem lazım! Anladın mı? Önce neler olduğunu öğrenmem lazım!"

İçimdeki endişe onun telaşıyla katlanarak artıyordu.

Ömerler gelmişler miydi? Hale zaten iyi bir ruh hâlinde değirken yaşananları öğrenince ne yapacaktı? Kollarımı karnıma daha sıkı sardım. Soner kaçtıysa ve bize ulaşmak için Arif'e zarar verirse, Hale'yi öne sürerse... Ya gerçekten hamileysem ve onu kaybediyorsam?

"Nerede bu anasını sattığımın hastanesi?!" diye bağırdı Karan. Sağ kolu hâlâ benim önümdeydi çünkü ani frenleri devam ediyordu. Kemer beni bu hareketlerinden korumaya yetmiyordu. "Lâl, iyi misin? Kanaman durdu mu? Bir şey söyle bana. Ağrın arttı mı?"

Katlanılamayacak düzeyde bir ağrı yoktu ama içimdeki korku bedenimde titremeye yol açıyordu.

Ne cevap vereceğimi bilemeyerek, "Geldik," dedim. Hastaneyi gösterdim. "Lütfen sakın ol. Sen böyle oldukça ben daha çok..."

Beni tutmasa öne savrulacağım bir frenle durduktan sonra daha ben ne olduğunu anlamadan yanıma gelip önce kapımı sonra kemerimi açtı. "Tamam, bir şey olmayacak. Her şey yolunda, bak geldik zaten," deyip beni kucağına aldı.

Bunu bana değil, kendine söylüyor olmalıydı.

Reşat abi çoktan hastaneye girip doktorlara seslenirken abim yanıma geldi. "Şimdi öğreneceğiz ne olduğunu? İyisin, değil mi?" diye sordu.

Cevap veremedim çünkü Karan çoktan hastaneye girmiş, beni Reşat abinin gösterdiği sedyeye yatırmıştı.

Herkes bir şeyler söylerken en yüksek ses Karan'ıninkiydi.

"Kanaması var. Hamile olduğunu düşünüyor. Ağrım yok diyor ama yüzü sapsarı. Her regl oluşunda ağrıdan böyle olur. Kan grubu 0 Rh pozitif."

Orta yaşlı kadın doktor, "Bu kadar kalabalıkta bir şey yapamayız. Herkesi dışarı alalım," dediğinde Karan elimi sıkıca kavradı. Abimler dışarı çıktı. Doktor, Karan'ın çıkmayacağını anlamış olacak ki üstelemedi. Diğer doktor da içeri girince hemen perdeyi kapattı. "Kanamanız ne kadar sürdü ve şiddeti ne?"

"Birkaç dakika sürdü ama ağrının şiddetini anlayamadım. O an çok fazla olay gerçekleşti, kendime odaklanamadım pek," dediğimde, erkek doktor hayret eder bir ifadeyle baktı.

"Ağrının şiddeti ve süresi, düşük mü yoksa yerleşme kanaması mı olduğunu belli eder," deyince Karan'ın ürperdiğini hissettim. "Muayene edip test yaptıktan sonra her şey netleşir." Eldiven giyerken bana en son ne zaman regl olduğumu sordu. İki hafta geciktiğini söyleyince, "Test yaptınız mı peki?" diye sordu.

Karan buna vereceğim cevabı merakla bekliyordu. "Hayır," dedim yavaşça.

Doktor önce kanamama bakacağını sonra da ne olduğunu anlamak için test yapacağını söyleyip Karan'dan dışarı çıkmasını istedi. Beni her ne kadar yalnız bırakmak istemese de denileni yaptı. Çıkmadan önce alnıma sıcak bir öpücük kondurup birkaç metre ileride durdu ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

İşlemler yapılırken neyi düşüneceğimi şaşırmıştım. Bedenim buradaydı ama ruhum değildi.

Perdenin arkasından gelen sesler beni daha da geriye götürdü.

Dedem gelir gelmez, "Torunum nasıl? Gebe miymiş? Bebek nasıl?" diye sordu.

Şahide Akdoğan, "Eflâl nasıl? Nerede?" dedi.

Reşat abi, “Sakin olun, doktor muayene ediyor. Eflâ iyi,” deyip onları yatıştırmaya çalışıyordu. Bu hengâmede dedemin kalbine bir şey olsa kahrolurdum. Ama o kimseyi dinlemeden ne oturuyor ne de endişesini azaltıyordu.

Alptekin’le Batuhan’ın geldiğini duydum. İyi olduğumu ve beklediğimizi öğrenince Arif’ten haber alamadıklarını söylediler. Yunanistan’daki ekibe ulaşamadıklarının ve Masa’dakilerin durmadan aradığının haberini verdiler.

Karan, “Arif’in telefonundaki GPS’e bakın. Yunanistan’a acilen bir ekip gönderin. Sena nerede?” dedi.

Alptekin, “Onlar gerimizdeki arabadalardı, birazdan gelirler,” diye cevap verdi. “Abi, doğru mu peki?” diye sorduğunda sesindeki o çaresizliği duydum. “Arif gerçekten Soner’in kardeşi mi?”

Karan bir şey söylemedi. Belki mimikleriyle cevap vermişti ama ben görememiştim.

“Kanamanız durmuş. Elle muayenede bir sonuca varamadık. Testin sonucunu beklememiz gerekecek,” diyen doktora kafamı sallamakla yetindim. “Ağrınız için serum takacağım. O sırada sonucunuz da çıkmış olur. Geçmiş olsun.”

Doktor, hemşireyi yönlendirdiğini söyleyip çıktığında Karan içeri girdi. Üstümü düzelttiğimi görünce yanıma gelip yardım etti. Doktorun söylediğini duymuş olmalıydı. Buz gibi elleri ve benim yüzümden hâllice olan beyaz yüzü bana nasıl hissettiğini gösteriyordu.

“Serum takılmadan önce lavaboya gitmek ister misin?” Bacaklarımdaki kan lekelerine baktı. “Böyle uzanmak istemezsin diye düşündüm... Ya da sen hiç kalkma, ben sileyim.”

Hafifçe doğrulup, yanıma oturması için kaydım. İstedikimi anlayıp yavaşça yanıma oturdu, kolunu omzuma attı. Kafamı göğsüne yaslayınca derin bir nefes aldım.

“Böyle öğrenmek istemezdim,” diye mırıldandım.

Saçıma öpücük kondurdu. “Şşş... O ne demek öyle? Sen iyi ol...” Bir kere daha öptü. “Siz iyi olun, hiçbir şeyin önemi yok.”

“İster miydin?”

Baba olmayı.

Bir saniye bile beklemeden, “Senin karım olmandan sonra istediğim tek şey buydu,” dedi. Bu söylediğiyle biraz da olsa iyi hissettim. “Ama önce senin iyi olmanı istiyorum. Sonrasında alacağımız haberin ne olacağını düşünemiyorum bile. O yüzden sen de kendini düşün, tamam mı?”

“Arif’ten ne zaman haber alabiliriz?”

“Lâl,” dedi üstüne bastırarak. “Sen önce kendini düşüneceksin.”

Hemşire serum takmak için geldiği sırada perdenin arkasında bekleyenleri gördüm. Herkes allak bullak olmuştu. Son yarım saat içinde yaşananlar hepimizi farklı etkilemişti.

Hemşire serumu takıp çıktığında abim, “Müsaitseniz geliyorum,” diye seslenip içeri girdi.

Göz göze geldik. Gülümseyip iyi olduğumu göstermek istedim. Lakin değildim. Onlara belli etmesem de ağrım vardı. Olası ihtimallerde ne yapardım, düşünemiyordum. Aklım burada olmayan sevdiklerimdeydi.

“Eflâl, iyi misin, kardeşim?” diye sordu, yanıma geldi.

“İyiyim, abi. Arif’ten haber var mı? Ömerler neredeler? Soner kaçmış mı?” dedim. Karan sorularımın yersiz olduğunu belli eden sesli bir nefes verdi. “Ben iyiyim ve onları merak ediyorum!”

Abim yatıştırıcı bir sesle, “Önce bir sakın ol. Bildiklerimi söylemeye geldim zaten. Şimdi Resul Baki’yle konuştum. Soner hâlâ Yunanistan’da. Ama Ali onun yerini nasıl öğrendi, bilmiyorlar. Onlar da ekip göndermiş. Konsolosluk da iletişim hâindeler,” dedi. “Arif’ten haber yok. Telefonunun sinyali en son İstanbul’da görünüyor. Ama iyi olduğuna eminim. Arif salak bir adam değil, Eflâl. Gerekli önlemleri almadan gitmez oraya.”

“Ömerler?” dedim.

Karan, “Onların buraya gelmemesini söyledim. Hale böyle bir kaosu kaldıramaz. Kendini toparlamaya çalıştığı bu süreçte neler olduğunu duysa...” deyip yüzünü sıvazladı. “İstanbul’a, eve geçecekler onlar.” Yanıma oturdu, elimi elleri arasına aldı. “Nasıl hissediyorsun kendini?”

O berbat görünüyordu.

“Daha iyiyim,” deyip gülümsemeye çalıştım. Lakin kendimi kırık kanatlarına rağmen uçmaya çalışan bir kuş gibi hissediyordum. Yuvası darmadağın olsa da yılmayan minik bir kuş. Abim bizi yalnız bırakıp dışarı çıktığında kafamı yeniden Karan’ın göğsüne yasladım. Kalp atışlarını dinlemek her şeyin iyi olacağına dair olan inancımı artırıyordu. “Bugün güzel bir gün olacaktı...”

Bana sıkıca sarıldı. “Yanımda ve iyisin. Parmağında benim yüzüğüm var. Bugün güzel bir gün. Arif’i bulacağım, hiçbir sorun olmayacak. Sen şimdi biraz dinlen, tamam mı? O zamana kadar sonuçlar da çıkar.”

“Sena nasıl? Kim bilir ne kadar endişelidir. Çağırır mısın? Onunla konuşmak istiyorum.”

“Alptekin onları konağa götürdü. Hepsi beklemek istiyordu ama hastanede kalabalık yapıp diğer hastaları etkiliyorlardı. Batuhan’la ikisi yatıştırır onları. Hem Arif iyi, ben eminim,” dedi.

Gözlerimin dolmasına engel olamadım. “Anlamayacağımı sanıyorsun ama ses tonun seni ele veriyor. Bana belli etme, tamam ama ikimiz de endişe ettiğini biliyoruz.” Sarılışı sıkılaştı. “Nasıl kardeş olabilirler? Arif bunu nasıl kaldıracak? Eminim çok sinirli ve üzgündür. Sen bilip de söylemediysen sana da kırgındır.”

“Başka şansım yoktu.”

“Ona bir zarar verirler mi, Karan? İşler karışmış olmalı. Arif’e bir şey olur mu?”

“Lâl,” dedi. “Lütfen bunları düşünme. Hâlâ bu kan leke siyle oturuyorsun. Hamileysen...” Bir süre bir şey söylemedi. Devam etmeyeceğini düşündüm anda yeniden konuştu: “Eğer hamileysen...”

Dürüst bir şekilde, “Benim de kafam karışık,” dedim. “Elbette çocuğumuz olsun istiyordum ama şimdi zamanı mı, bilmiyorum, Karan. Bu kadar olayın içinde hem daha evlenmemişken nasıl olacak?” Sıcak eli karnımı bulduğunda gözleri de gözlerimi buldu. “Sen baba olmaya hazır mısın?”

Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. “Bu hazır olunabilecek bir şey olmasa gerek. Ama bilmiyorum, Lâl. *Hazırım* diyemiyorum ama kesinlikle *hazır değilim* de diyemem.” Elini karnımın üstünde hareket ettirdi. “Burada bizden bir can varsa ben ona babalık yapmayı sana âşık olduğum andan beri heyecanla bekliyorum.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken güldüm. “Dedem seni vuracak,” dediğimde o da güldü.

“Hakkıdır.”

Tüm duyguları bir saatin içinde yaşıyor olmak beni karman çorman etse de o kadar şeyin arasında onun kollarında huzur bulabiliyor olmak inanılmaz bir duyguydu.

“Sen anne olmaya hazır mısın?” sorusu, beni çıkmaz sokaklarda sürükledi.

Kafamı sağa sola salladım. “Değilim,” dedim açıkça. Hayatımız böyle karmaşıkken buna hazır olabileceğimi de sanmıyordum. Gözlerinde gördüğüm ifade, eğer ondan bir canı karnımda taşıyorsam bunu istemediğimi düşünen bir ifadeydi. Oysaki istiyordum. Ama becerememekten korkuyordum. Elimi elinin üstüne koydum. “Ama *yapamam* da diyemiyorum. Çünkü sana güveniyorum, Karan. Ne olursa olsun bizim için en iyisini yapacağını biliyorum.”

“Seni hiçbir zaman, hiçbir şeye pişman etmem, sevgilim. Her ne olursa olsun ben yanındayım. Sonuç ne olursa olsun kabulum.” Telefonu çalınca yavaşça benden uzaklaşmak zorunda kaldı. Arayan her kimse onun canını sıkıyordu. “Benim bunu açmam lazım. Hemen perdenin arkasındayım. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen, gelirim.”

Çok şeye ihtiyacım vardı. İlki Arif’ten haber almaktı.

Serumun etkisiyle ağrım hafiflese de hâlâ benimleydi: Elbiseindeki kan çok can sıkıcı görünüyordu. Başka zaman olsa daha farklı, eminim ki daha dramatik bir tepki vereceğim olayda bu

kadar sakın kalmamın sebebi, başka olayların da beraberinde gelmesiydi.

Kafamı eğip, dümdüz olan karnıma baktım. “Orada mısın?” diye kendimin bile duyamayacağı bir sesle sordum. Bunu düşünmek bile zihnimdeki gemileri alabora ediyordu. “Oradaysan eğer şimdiden özür dilerim. Böyle bir zamanda gelmeni istemezdim.”

“...Sizi gayet iyi duyuyorum. Ama siz beni duymuyor olmalısınız. Arif’in ne yaptığı neyi açık ettiği umurumda değil. Onun kılına zarar gelirse ittifakımız denen bir şey kalmaz... Hayır, tehdit etsem böyle konuşmam. Size açık açık olacakları söylüyorum... Bir şey saklamıyorum. Bu sizin bilmeniz gereken bir şey değildi!” Karan’ın sesi giderek yükseliyor ve geriliyordu. “Yarım saat içinde haber alamazsam o iş birliğine dair bir şey kalmayacak ortada... Ailemin güvenliğinden ben sorumluyum. Siz onu dert etmeyin! Yarım saatten fazlası değil!”

Çalışanlardan biri, “Beyefendi, biraz sessiz olur musunuz? Burası hastane,” deyince, Karan daha sakın bir sesle, “Kusura bakmayın,” diye cevap verdi.

Bedenimi saran ürpertiyle yatağın ucundaki örtüyü alıp üstüme örttüm. Soner’in yerini açık eden Arif’se, bu bizi hangi noktaya götürürdü, bilmiyordum.

“Eflâl uyuyor mu?” diyen dedemin sesini duydum.

Hemen toparlandım. “Hayır dede, gelebilirsin,” diye seslendim.

O çekinerek içeri girdiği sırada yalan değil, utanmıştım. Elbette bu benim hayatımdı, Karan’ı seviyor ve ona güveniyordum, istediğimi yapabilirdim. Ama dedemin böyle şeylere karşı olduğunu bildiğim için ister istemez çekiniyordum.

Bana şefkatle bakarken yanıma yaklaştı. “Torunum, nasıl oldun? Hâlâ çıkmamış sonuçlar. Ağrın dindi mi?”

“İyiyim, dede. Beni merak etme lütfen. Sen nasılsın?”

Kaşları çatıldı. “Ben iyiyim. Sen neden beni dert ediyorsun kendine? Şimdi seni ve karnındaki canı düşünmemiz gerek,” deyince, ne cevap vereceğimi bilemedim.

“Dede... daha bir şey belli değil.”

Gözlerini benden kaçırdı. “Birkaç gündür yüzünden anlıyordum ben. Rahmetli babaannen de gebe olduğunda yanakları seninki gibi al al olurdu,” derken, ben hariç her yere bakıyordu. “O yüzden test mest anlamam ben. Biliyorum ki sen gebesin.”

“Eğer öyleyse...”

“O zaman Allah sağlıklı kucağınıza almayı nasip eder inşallah. Ama böyle bir ortamda nasıl olacak o, bilmiyorum. Her dakika bir olay oluyor. Bu hengâmede nasıl bakacaksın sen kendine?” diye kızarak sordu.

Öyle bocaladım ki, “Bilmiyorum,” demekten başka bir şey söyleyemedim. Dudaklarımdan dökülen, her zaman aynı cümleydi: “Karan bir çaresini bulur.”

Kafasını aşağı yukarı salladı. Ama bunu beni onaylamak için değil, aksine *sen daha başına gelecekleri bilmiyorsun* der gibi yapmıştı.

Memnuniyetsiz bir ifadeyle, “Doktora bir daha sorayım şu sonuçları. Sen yat, dinlen,” deyip daha ben cevap veremeden gitti.

Serumun izin verdiği ölçüde yüzümü ellerimin arasına aldım. Ne istediğimi bilmiyordum. Bir yanımda şimdi erken diyordu, bir yanımda çoktan onu benimsemişti bile. En baskın his korkuydu. Ona iyi bakamama korkusu.

Aradan dakikalar geçtiğinde içim içimi yerken öylece uzanmaya devam ediyordum. Karan’dan ses yoktu. Bizimkilerin hiçbirini duyamıyordum. Bir şey mi olmuştu? Bir haber alıp benden gizliyor olabilirler miydi?

Karan, ona seslenmek için doğrulduğum sırada içeri girdi. Yüzünde anlayamadığım bir ifade vardı.

“Arif’e mi bir şey oldu?” diye telaşla sordum. Kafasını hafifçe sağa sola salladı. Yatağın köşesine oturdu. “Karan, neden böyle bakıyorsun? Korkutuyorsun beni. Arif’ten haber mi var? Ömerlerle mi ilgili? Cevap verir misin?!”

Gözlerinin dolduğunu gördüğümde o söylemese de anladım. Kulaklarım uğuldadı. Kalbimde bir odacığın daha açıldığını hissettim. Dedem haklı çıkmıştı. İki elimle ağzımı kapattım. Akmaya hazır olan yaşlar yanaklarımdan süzölmeye başladı.

“Lâl,” dedi yavaşça. “Hamilesin.”

Beni kollarının arasına çekip sıkıca sarıldığında artık o da ağlıyordu.

Hamileydim.

Karan Akdoğan’dan bir çocuğum olacaktı.

Anne olacaktım.

Saçlarımı öptü, beni göğsüne sokmak ister gibi sıkıca sarıldı. “Beni baba yapacaksın,” derken gözlerimin içine bakmak için uzaklaştı. “Anne olacaksın, sevgilim. Çocuğumuz olacak.”

Akan yaşlarını hızlıca sildim ama yenileri akmaya devam ediyordu. Onu ilk defa böyle görüyordum, mutluluktan ağlayacak kadar sevinçli.

Yanaklarımı, dudağımı, alnımı, yüzümün her yerini öptü. Bir anda ayağa kalktığında ne yapacağını bilmiyormuş gibi barmaya başladı. İlk defa lunaparka giden bir çocuğun heyecanlı ama telaşlı hâli vardı üstünde. Akan yaşları elinin tersiyle sildi.

“Baba oluyorum!” dedi kısık ama vurgulu bir sesle. “Baba oluyorum! Ben baba oluyorum!” diye bu sefer sesini yükselterek konuştu. Bana bir kere sıkıca sarıldı, dudağıma güçlü bir öpücük kondurdu. Ben öylece duruyor, gözyaşları eşliğinde gülümseyerek ona bakıyordum. “Ben baba oluyorum! Ben baba oluyorum!”

“Karan, insanlar...” dediğimde yüzümü tuttu.

“Ben baba oluyorum!”

Bu sırada içeri abim ve dedemler girince bir tur da onlara sarılmaya başladı. Sarılmasından arada doktorlar da payını alıyordu. Hastaneyi inletecek şekilde konuşuyor, tanıdığı tanımadığı herkese baba olacağını söylüyordu.

Dedem yanıma geldi. Onun da ağladığını gördüm. Elini öpüp ona sarıldım. “Rabbim sağlıklı kucağınıza almayı nasip etsin, güzel kızım. Keşke babanlar da bugününü görseydi,” dediğinde ağlamam şiddetlendi.

“Keşke,” diyebilirdim sadece.

Abime sarıldığımda onun da gözleri dolu doluydu. “Sen ne ara büyüdüün ya?” diye kendi kendine sordu. “Benim canım kardeşim anne mi olacak şimdi? Aa ama ağlama bu kadar. Bir anda duygusallık mı eklendi sana?”

“Zaten ağlattım ben,” deyip omuz silktim.

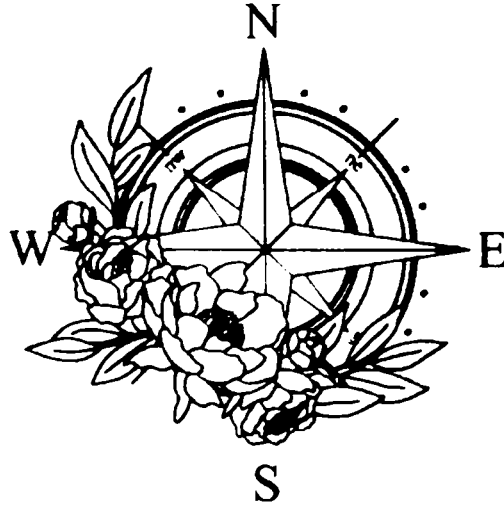
Gülerek yanaklarımı sıktı. “Sen çok güzel bir anne olacaksın... annen gibi.”

Hüzünlü bir tebessüm yerleşti dudaklarıma. “Annem gibi...”

Şahide Akdoğan ilk defa bana şeytansı olmayan bir şekilde bakıyordu. “Gelin,” dedi. Bu sefer iğneleyici söylememiştii. “Torun mu geliyor şimdi? Büyük hala olmaya hazır değildim ben...” dese de sevindiğini belli etmek ister gibi sıkıca sarılıyordu. “Rabbim sağlıklı kucağınıza almayı nasip etsin. Dilerim çok mutlu olun.” Böylesine içten dilemesine gözlerimle teşekkür ederek baktım.

Bu sırada Karan tekrar yanımıza geldi. Gözyaşları dinmişti, göz bebekleri parlıyordu. Şahide Akdoğan kalkınca yanıma o oturdu. Ona dünyadaki tüm mutlulukları vermişim gibi bakıyordu.

“Lâl,” dedi nefes nefese. “Sizi hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmayacağım. Teşekkür ederim, sevgilim. Bana dünyaları verdin!” Ellerimi sıkıca tuttu. “Sen biraz daha iyi olunca Arif’i bulmaya gideceğim. Onun da amca olduğunu öğrenmeye hakkı var. Her şey yoluna girecek,” deyip beni göğsüne bastırdı. “Ben baba oluyorum...”

2. BÖLÜM

Yeniden Yeşeren Dallar

Neyi seversen, kime âşık olursan o olurdun. Sevginin böyle bir etkisi vardı. Kalbinin ona hayran olması gibi davranışlarını da ona dönüştürürdü. Kahveyi onun içtiği gibi içmeye başlardın mesela. İzlediğin şeyler bir noktada onunkiyle aynı olurdu. Günün onun düzenine göre planlanırdı. En sevdiğin yemek artık onunla yediğin bir kâse makarna oluverirdi. Doğru bildiği yanlışlar dahi kutsalın sayılabilirdi.

Bu yüzden yanlış sevmemeliydik. Çünkü neye dönüşeceğimizi bilemezdik.

Zaten yanlış olduğunu bilsek sever miydik?

Severdik diyordu kalbimin ona ait olan yanı. *Bana söz geçiremezdin* diye haykırıyordu.

Onu sevdiğimde biliyordum ki beni hiç ummadığım bir kadına dönüştürecekti. Onca kaos, kan ve gözyaşının içinde barınamayacağını sanan bir kadından, bununla savaşmayı bilen bir kadına evrilecektim. Büyüyecektim en önemlisi. Aşkın ve acının kadehinden içtiğim bir yudumdan sonra o olacaktım. Kalbimin onun olması gibi.

Hastaneden konağa gelince kendimi daha sakin bir yerde bulurum sanıyordum ama burası resmen mahşer yeri gibiydi.

Her şey daha güzel olsun diye takılmış yüzüklerin, felaketleri ardından getirmesini kimse beklememişti.

Karan elimden sıkıca tutuyordu. Beraber merdivenlerden çıkarken yol boyu sıraladığı nasihatlerine devam ediyordu.

“Doktorun dediğini unutma. Yerleşme kanaması olsa bile çok da hafif atlatmamışsın. Dinlenmen ve özellikle uzanman gerekiyor. Önce kendinizi düşün. Ne beni ne başkasını... Dinliyor musun sen beni?”

Kulağım onda olsa da gözüm başka yerdeydi. Merdivenleri çıktıktan sonra kalabalık arasında Sena'yı arıyordum.

“Sena nerede, biliyor musun?” diye sordum.

Karan çenemi tutup yüzümü nazıkçe kendisine çevirdi. “Lâl, zaten aklım sende. Lütfen işimi daha da zorlaştırma. Biraz sonra çıkacağım. Çıkmadan yemek yediğini ve uyuduğunu görmek istiyorum.”

Bıkkın bir nefes verdim. “Karan daha öğreneli iki saat olmamışken sence üstüme fazla gelmiyor musun? Arif'in yerini öğrenmiş olabilirsin. Tamam, durumu da iyi diyorsun ama benim aklım hâlâ onda. Sena'yı da daha göremedim. Hale'nin neler yaşadığı kısmına gelmiyorum bile. Nasıl uyuyabilirim bu durumda? Hem ben hasta değil, hamileyim. Ve inanır mısın, daha onu bile kabul edecek duruma gelemedim. Daha sevincimi bile doğru düzgün yaşayamadım. Sen hemen adapte olmamı istiyorsun. Hatta neredeyse biraz daha abartıp beni izole etmek isteyeceksin gibi duruyorsun. Lütfen bir dur ve içinde olduğumuz durumun farkına var. Sevdiğimiz insanlar bu hâldeyken ben nasıl kendimi düşüneyim? Elbette zararlı bir şey yapmam ama yanında olmam gereken bir ailem var. Takdir edersin ki onlar iyi değilken ben de iyi olamıyorum.”

Karan beni sakın ve anlayışlı olduğuna inandığım bir tavırla dinledi.

“Haklısın,” dedi biraz sonra. “Ama sen de beni anla. Daha birkaç saat önce seni kucağımda hastaneye götürdüm. Ve doktor dikkat etmemiz gerektiğini söyledi. Endişeleniyorum senin için.

Ben yangının ortasında dahi kalmış olsam önce sen üşüyor musun diye düşünürüm.”

Kalbime ektiği çiçeklerin göğüs kafesimde filizlenişini hissettim sanki.

Neler hissettiğini anladığımda, “Sevgilim, ben iyiyim. Söz veriyorum gözünün arkada kalacağı bir şey olmayacak,” dedim. Dudağının kenarına ufak bir öpücük kondurdum. “Arif’i görürsem daha iyi olacağım. Lütfen bunu sağla.”

Arkamızda duran Yiğit’e kafasıyla işaret etti. “Yengenin yanından ayrılmıyorsun. Su içmeye bile gidecek olsan yerine birini bırakıyorsun. Sen de herhangi bir şey olduğunda direkt beni arıyorsun, tamam mı?” Kafamı *tamam* dercesine salladım. Gözleri karnıma değdi. “Ve kendinize iyi bak.”

Kollarımı beline doladım. “Bana lazım olan en önemli şey sensin. Seni çok seviyorum. Kendini tehlikeye atacak bir şey yapma,” dedim.

Abimden aldığımız habere göre Arif, Yunanistan’daydı. O razı gelmese de Türkiye’ye getiriliyordu. Karan onu karşılamaya gidecekti.

Arif ne durumdaydı, kendini nasıl hissediyordu, bunları düşünmek canımı oldukça sıkıyordu. Ne olursa, kim olursa olsun o bizim ailemizdendi. Hiçbir kan bağı bunu değiştiremezdi. Umarım bunu o da biliyordu.

Ali, Soner’in yerini öğrenmişti. Buna sebep olan Arif’ti.

Arif, Ali’den gerçeği öğrenmiş olsa gerek, deliye dönmüş olmalı ki hiçbir önlem almadan Yunanistan’a gidip Soner’in yerini belli etmişti. Hem Masa’ya söylenen yalanı açık etmek üzereydi hem de MİT’in önümüze taş koymasına sebep olmuştu.

Ama ona kızamıyordum. Aksine onu çok iyi anlıyordum. Şimdiye kadar bir toprağa kök salmak için ne kadar uğraştığını görmüştüm. Akdoğanlar onun her şeyiydi. Bir kan bağının bunu yerle bir edeceğini sanıyordu fakat yanılıyordu. Bunu ona göstermemiz gerekiyordu.

“Seni her şeyden çok seviyorum,” dedi Karan. Gözlerimin içine benden bir söz almak ister gibi baktığında ona bu sözü verdiğimi belli eder gibi baktım. “Bir şey olursa hemen ara. Telefonum hep açık olacak.”

Onu uğurlamam on dakika daha sürmüştü. Çünkü hiçbir şekilde iyi olduğuma ikna olmamıştı. Telefonu çalmasa, acilen gitmesi gerekme bu daha sürer giderdi.

Büyük salonun yolunu tuttum. Yiğit peşimden geliyordu. İçeri girdiğimde Sena tek başına köşede oturuyordu. Beni görür görmez ayağa kalktı. Yanıma geldi, kocaman sarıldı.

“Abla, nasılsın? Hastanede durmamamız gerektiğini söylediler. Seni o şekilde bırakmak istemezdim.” Gözleri kan çanağına dönmüştü. “Hamile misin?” diye sordu ağlamaklı bir sesle.

Benim de yeniden gözlerim dolarken, “Teyze oluyorsun, Sena kuşum,” dedim. “Evet, hamileyim.”

Kapının girişinde Özlem ve Yağız Efe aynı anda, “Ne?!” deyip şaşkın bir şekilde bana bakmaya başladılar.

“Anne oluyorum! Ben anne oluyorum!”

Özlem’le Sena bana sarılırken Yağız Efe bağırarak, “Ben ne oluyorum?!” diye soruyordu. “Ben ne oluyorum? Söylesenize, ben ne oluyorum? Dayı mı, amca mı?”

“Eflâl, inanamıyorum! Çok sevindim! Teyze mi oluyorum ben şimdi?” diyen Özlem de ağlıyordu artık.

“Neyim ben şimdi?” dedi Yağız Efe. Bacağıma sarıldı. “Hemen doğurma ama. Daha hazır değilim. Biraz daha beklersen hazır olurum. Üstüne çalışmam lazım.” Eğildim ve onun kafasına öpücük kondurdum.

Sena, “Çok sevindim, abla,” dedi. Perişan görünüyordu. Makyajı bozulmuş, saçları dağılmış, gözleri şişmişti. Ona sıkıca sarıldım. “Keşke böyle öğrenmeseydik ama çok sevindim.”

“Ağlama, Sena. Elbette mutluluktan ağla ama Arif’i düşünme artık. Söylemediler mi sana? Arif iyiymiş, Karan onu almaya gitti. Sabaha gelmiş olurlar. Artık endişelenme onun için.”

Kabul etmez gibi kafasını sağa sola salladı. “Kim bilir neler hissediyor,” dedi hıçkırarak. Nefes alamıyor gibi elini kalbine koydu. “Zaten hep bocalıyordu. Hep bir boşlukta gibiydi. Şimdi bir de o adamın kardeşi olduğunu öğrendi. Yanında olamadığım için... yalnız kaldı, abla. Arif şu an tahmin bile edemeyeceğimiz kadar yalnız.”

Yağız Efe, “Ben kayınçoder mi oluyorum?!” gibi garip sorular sormaya devam ediyordu. Özlem onu Sezer’in yanına gönderdi.

Sena’nın omuzlarından tutup koltuğa oturmasını sağladım. Özlem ona peçete uzatırken bana gülümseyerek bakıyordu. Çok garip ve eşsiz bir an yaşıyorduk. *Bir yanımız bahar bahçeydi, bir yanımız yaprak döküyordu.*

“Tabii ki bocalayacak. Öğrendiği şey kolay mı? Ama Arif güçlü bir adam. Ve onun arkasında kocaman bir aile var. Abim çoktan varmıştır yanına. Ben hastaneye gitmemiş olsaydım Karan onu şimdiden getirmiş olurdu. Buradaki herkes onun için canını verir, bunu biliyorsun. İsterse şeytanın oğlu olsun, ne fark eder ya? O Arif, Arif! İnsan irisi o. Onu asla bir başına bırakmayız!”

Umutla, “Öyle olur, değil mi, abla?” dedi, gözyaşlarını sildi.

“Tabii ki öyle olacak. Onu ne kadar sevdiğimizi bilmiyor musun, Sena? Kendini yalnız hissetmesine izin verir miyiz?”

“Onun kalbi daha bir çocuğunki gibi. Öyle masum ki...” Ağlamamak için direniyordu ama başaramıyordu. “Lütfen yardım edelim ona.”

“Senin aklından neler geçiyor ya? Soner’in kardeşi diye onu dışlayacak mıyız? Sil at bunu aklından. Senin böyle düşündüğünü bilse Arif ne kadar üzülür,” diye kızdım. “Kalk, elini yüzünü yıka, kendine gel. Arif geldiğinde seni bu hâlde görürse gerçekten başına kötü bir şey geldiğini sanır. Oysa hiçbir şeyin değiştiği yok. Ona bunu göstermemiz lazım, tamam mı?” Yavaşça ayağa kalktım. “Ve burada düğün dernek olması gerekirdi. Ben hamileyim, farkında mısın? Herkes silkelenip kendine gelebilir mi? Anne oluyorum ben, anne!”

Sena gülümseyerek ayağa kalkıp boynuma sarıldı. “*Baby shower*ını ben yapıyorum, söz! Hem de en âlâsından!”

Özlem onun kalçasına vurup, “Kız sen önce bir yüzünü yıka,” deyince, Sena burnunu çeke çeke salondan çıktı.

O çıkar çıkmaz koltuğa oturdum, titreyen ellerimi dizlerimin arasına aldım. Tüm duyguları aynı anda yaşıyor olmak beni sarsmıştı. Ne hissedeceğimi şaşırmıştım. Şimdiye kadar belli edemem de korkuyordum. Hem de deli gibi korkuyordum.

Özlem, “Eflâl, iyi misin?” deyip yanıma oturdu.

Kafamı *hayır* der gibi salladım. “Kimseye bir şey belli etmeyeceğim diye kendimi kasmaktan çatlayacağım, Özlem. Ben, neler yaşıyor, yetişemiyorum. Evet, hamileyim.” Elim karnımı buldu. Orada bir canın olduğuna inanamıyordum. “Ama... Ama bunu yapabilir miyim, bilmiyorum.”

“Tabii ki şu an böyle hissetmen normal. Sen benim neler yaşadığımı hatırlamıyor musun? Yağız Efe planlı doğmuş bir çocuktü. Burcuna kadar hesaplayıp öyle hamile kalmış olmama rağmen ben bile panikatak krizleri geçiriyordum.” Etrafa bakındı. “Sen ise hiç ummadığın anda böyle kaotik bir ortamda öğrendin. Elbette böyle hissedeceksin. Bu çok normal.”

“Karan çok sevinçliydi. Anın etkisine kapılmış olabilir mi? Şimdi erken olduğunu düşünüyor mudur?” diye hızlıca konuştum.

Özlem yüzünü buruşturdu. “Pardon? O ne demek, canım? Öyle düşünmediğine eminim ama eğer öyle düşünüyorsa da bunu yaparken akıl etseymiş. Akıllı neredeymiş? Açtırma benim ağzımı... Zaten tüm gerginlikle oturdum yemeklerin hepsini tek başıma yedim. Valla kusuveririm şuracığa!”

Tavrı beni güldürse de hâlâ gergindim.

“Şu an bunun tadını çıkartamadığın için de sana iyi hissettirmiyor olabilir. Buna sevinmek doğru değilmiş gibi geliyor olabilir,” dedi. Bana gerçek bir anne şefkatiyle baktı. “Ama buna mutlu olmak senin en doğal hakkın. Anne oluyorsun, Eflâl. Gerçekten inanabiliyor musun? Anne oluyorsun!”

“Evet ya...” diye mırıldandım.

Özlem beni hafifçe sarstı. “Alo? An-ne o-lu-yor-sun,” diye heceledi.

Kaşlarım havalandı, gözlerim irileşti. “Ben anne oluyorum. Ben gerçekten anne oluyorum!” Yeni idrak ediyordum sanki. İçeriye giren Alptekin’le Batuhan’a, “Ben anne oluyorum!” dedim. “Hamileyim ben! Duydunuz mu? Anne oluyorum! Siz de amca oluyorsunuz!”

Alptekin beş karış açık ağzıyla, “Hasiktir! Gerçekten mi?” diye sordu. Hayatının şokunu yaşıyor gibi bakıyordu. “Sen ciddi misin, Ef? Hamile misin?” Kafamı salladım. “Yemin et?” dedi.

Batuhan ondan daha hızlı adapte oldu. Alptekin’in omuzlarına bastırarak, “Oha! Amca mı oluyoruz?!” diye bağırdı.

Bana sarılmaları için kollarımı açtım. Önce Batuhan’a sonra da Alptekin’e sarıldım. İkisi de üzerlerindeki şoku atlatıp yerlerinde zıplamaya başladı.

“Lay lay lay lay lay lay lay!” diye tezahürata başladılar. Tam olarak ne alakaydı, asla bilmiyordum. Sevinçten deliye dönmüşlerdi. “Amca oluyoruz! Biz amca oluyoruz!” İkisi de ellerini birbirlerinin omuzlarına koydu ve zıplayarak bağırmaya devam etti.

Dedemler sesi duyup gelmişlerdi. Reşat abi ikilinin hâline gülerken Yusuf da onların arasına katıldı. Alptekin ilk başta Yusuf’a uyuz olur gibi baksa da sevincine yenik düşüp onu da aralarına aldı.

Dedem kolunu omzuma attı. “İyi misin, güzel torunum? Birazdan sana yemek getirecekler. Hepsini yemen lazım,” dedi.

Reşat abi, “Kara çocuğun kesin emri var. Size iyi bakmazsak bizimle bozuşurmuş,” derken bıyık altından gülüyordu.

Gülümsedim. “Ben iyiyim. Karnım aç sadece. Birazdan hep beraber yeriz,” dedim.

Ortadaki deliler bağırıp bir şeyler söylemeye devam ediyordu. Sena’nın içeri girdiğini görünce onu da aralarına aldılar. Sena neye uğradığını şaşırsa da ortamdaki neşeye onun da yüzü güldü.

Elim sanki hep hamile kalmamı beklemiş gibi yeniden karnıma gitti. Bebeğimizin bize iyi geleceğine inanmak istiyordum.

Her şey yoluna girecekti. Artık mutluluğumuza kimsenin gölgesi düşmeyecekti.

İnsanın sevdikleri için endişelenmesi berbat bir durumdu.

Karan'la konuşalı yarım saat kadar oluyordu. Neredeyse sabah olmak üzereydi. O uyumam için ısrarcı olsa da ben bir türlü uyuyamamıştım. Alptekinlerin yanına inip onlarla oturmaya devam etmiştim.

Arif'in iyi olduğunu ve beraber Urfa'ya geldiklerini söylemişti. Hale'nin de hiçbir şeyden haberi olmadığını söyleyince az da olsa rahatlamıştım.

Ama Arif'i görene kadar içimdeki bu his hiç geçmeyecekti.

Alptekin sessizliği bozdu: "Yalnız, bir şey fark ettim. Nane benim mideme dokunuyor," derken midesini ovuşturuyordu. "İçli köftede nane mi vardı?"

Sorunun muhatabı Aypare'ydi. Ama o hiç oralı olmadan telefonuna bakmaya devam ediyordu. O da bizim gibi uyku tutmayanların arasına katılmıştı.

Alptekin, "Sana diyorum," diye seslendi. "Ay ışığı?!" dediğinde dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Aypare telefonda kafasını kaldırıp *ne var* der gibi bir bakış attı. "Zahmet edip cevap verecek misin? Ne var o telefonda? Saatlerdir başını kaldıramadın."

"Sana ne?" dedi Aypare. Ve bunu o kadar irite edecek şekilde yaptı ki Alptekin oturduğu yerde yay gibi gerildi.

"Ben *bana ne* mi dedim? Soru soruyoruz, cevap vermiyorsun. Duvara mı konuşuyorum ben?" diye çıkıştı Alptekinsiz.

Aypare kendini göstererek, "Bana mı soruyorsun?" dedi. "Ben mi yaptım yemekleri? Ben nereden bileyim? Oradan bakınca aşçı gibi mi duruyorum?"

Alptekin ona hülyalı bir bakış attı. "Yok, canım... cadaloz gibi duruyorsun," deyip suratını buruşturdu. "Yemek yapmaktan

anlıyormuş gibi bir hâlin vardı. Biliyorsundur dedik. Seninle de konuşmaya gelmiyor!”

Omuz silken Aypare, “Konuşma o zaman benimle. Hem caddalozum ya ben, elimde kalırsın falan, yazık olur,” derken sesi iğneleyiciydi.

Alptekin cık cıkladı. “Yazık olmaz ki. Kalayım elinde. En fazla ne olabilir ki? Bakayım ellerine...” deyip kafasını ileriye doğru uzattı. “Pamuk gibi görünüyorlar. Hiçbir şey yapmaz bana o eller.”

Bu nasıl bir flörtleşme şekliydi, akıl sır erdiremiyordum.

Aypare önce ellerine sonra da Alptekin’e baktı. “Bu eller seni doğduğuna pişman eder ama teyzemle uğraşmak istemiyorum. Bulaşma bana ya!” deyip telefonuna döndü.

Alptekin gülerek Batuhan’ı dürttü. Bu dürtme, *görüyor musun o da benden hoşlanıyor* dürtmesiydi.

İkisi de birbirinden hoşlanıyordu. Ama ikisi de nevi şahsına münhasır karakterler olduğu için bu hoşlantı nereye gider, kestiremiyordum.

Salondaki diğer kişilerden olan Yiğit sessizdi. Uykusuzluktan bayılacak gibi duruyordu. Karan’ın bu konuda sorun çıkartmayacağını bilsem onu gönderirdim. Ama elimde değildi.

Sena ise yorgunluktan ve ağlamaktan koltuğun köşesine sinmiş, uyuyordu. Odasına gitmesini söylemişim ama beni dinlememişti. Nitekim burada uyuyakalmıştı.

“Masa’yla alakalı bir problem oldu mu?” diye sordum. Batuhan kaşlarını kaldırarak Aypare’yi işaret etti. Kısık bir sesle, “Saçmalama istersen. Masa’ya çalışmıyordur herhalde,” dedim.

Alptekin derin bir nefes verdi. “Ortalık çok karışık, Ef. Soner’in Yunanistan’da olduğunu öğrenmişler,” dedi.

Yerimde doğruldum. “Kaçtı mı Soner?”

“Yok. Ama artık bizde değil, MİT’in elinde. Ömer abimin haberi yok. Duyduğunda işler boka soracak gibi duruyor,” deyip derin bir nefes verdi. “Artık yanımızda yüz tane adamla gezeriz. İşemeye bile bizimle gelirler.”

İçimi bir ürperti sardı.

“Neden öyle söyledin? Bize bir zarar mı verirler? O yüzden mi Karan, Yiğit’e yanımdan ayrılmaması gerektiğini söyledi? Ben hamile olduğum için sanmıştım,” derken endişem ses tonumdan anlaşılıyordu.

Batuhan, Alptekin’e *iyi halt ettin* der gibi bir bakış attı. “Hayır, ondan değil,” dedi. “Konakta size kim ne yapabilir? Deden kuş bile uçurtmuyor etrafta. Burada sana anca sivrisinek yaklaşıyor. O yüzden hiç endişelenme. Yiğit ne olur ne olmaz diye yanında duruyor.”

Yiğit boğazını temizledi. “Evet yenge, ondan,” dedi.

“Çocuk mu kandırıyorsunuz?” diye çıkıştım. “Karan geldiğinde bana gerçeği söyler zaten. Birazdan burada olurlar.”

Alptekin, “Seni niye kandıralım, Ef? Gerçekten burada hiçbir yerde olmadığın kadar güvendesin. Hem Demiroğlu hem Akdoğan koruyor seni. Hatta Görkem’in bile birkaç adamı var. Ulan cumhurbaşkanı böyle korunmuyor,” dedi.

Kollarımı göğsümde bağladım. İnanmasam da, “Peki, öyle olsun,” dedim.

Aradan geçen yarım saatte gözlerim durmadan kapansa da uyumamak için direndim. Karanların geldiğine dair sesleri duyduğumuzda güneş çoktan doğmuştu. Sena’yı uyandırmadan aşağı inmeyi ben istemiştim. İkisinin yalnızken karşılaşmasını istiyordum.

Merdivenlerden inerken Alptekin yanımdan ayrılmadan, “Aman dikkat et, Efo. Buraların merdivenden düşmeleri meşhurdur. Başımıza iş almayalım,” dedi.

İçimden, *halan beni itmezse sorun yok*, diye geçirsem de dışımdan, “Ben dikkatliyim, merak etme,” dedim.

Etrafta sabah sessizliği vardı. Avluya giriş yapan Arif’i gördüğümde adımlarım hızlandı. Omuzları öne eğikti. Aynı şekilde kafası da. Bir suçlu gibi duruyordu. Sanki büyük bir günah işlemişti de bizden çekiniyordu.

Karan'a hızlıca bir bakış atıp Arif'in iri gövdesine kocaman sarıldım. "İnsan irisi," dedim özlemle. "İyi misin? Seni çok merak ettim."

Koca bedenini eğip kafasını omzuma yasladı. Yorgun bir sesle, "İyiyim, yenge. Sena nerede?" diye sordu.

Ona baktığımda ağlayıp sızlayan bir adamdan ziyade sadece yorgun bir adam gördüm. Dünyası başına yıkılmış gibiydi. Gözlerindeki ışık sönmüştü, sanki bir daha yanmayacakmış gibi bakıyordu.

"Yukarıda, salonda uyuyor. Sen uyandırırısın diye ben ellemedim... Gerçekten iyi misin? Şimdi dinlenin, yarın konuşuruz tabii ama bana doğruyu söyle. İyi misin gerçekten?"

Güçlkle tebessüm ettiğini gördüm. "Kötü değilim," dedi.

Kolunu sıvazladım. "Sen benim ailemdensin, Arif. O eve girdiğimde sırf bana *Eflâl Hanım* deme diye ne kadar kavga ettiğimizi hatırla. O zamandan beri sen benim kardeşimsin. Yoksa sana kız kardeşimi emanet eder miydin?" O ağlamıyordu ama ben gözlerimin dolmasına engel olamadım. "Kim ne derse desin bu değişmez. Biz kan bağıyla değil, can bağıyla bağlıyız birbirimize. Bunu hiç unutma, olur mu? Şartlar ne olursa olsun kardeşiz biz sizinle."

Bakışlarındaki minneti gizlemedi. "Teşekkür ederim, yenge," dedi sadece.

Sonrasında diğerlerine kafasıyla selam verip büyük ama bitkin adımlarla sevdiği kadının yolunu tuttu.

Kimseye sarılmayışı belki bir an önce Sena'ya kavuşmak içindi. Ama ben diğerlerinden utanıyormuş gibi hissettim. Ailelerini katleden adamın kardeşi olduğu için selam vermeye bile yüzü yoktu sanki. Bu yüzden onlara hiçbir şey söylemeden kaçır gibi gitmişti.

Dünya çok adaletsiz bir yerdi. Arif bunu yaşamayı hak edecek son insan bile değildi.

“Sevgilim?” diyerek belime sarılan Karan, odağı mı kendisine çevirdi. “Nasılsın? Karnını doyurdun mu?”

Kafamı salladım. “Sen yemek yedin mi? Arif’e de yedirseydin. O açlığa dayanamıyor. Bu kadar olayın içinde yiyememiştir.”

Gülümsedi. “Yedik biz, Lâl,” dedi. Diğerleri yukarı çıkınca biz de peşlerinden gittik. “Nasıl hissediyorsun kendini? Ağrın sizin var mı?”

“Sadece uykusuzum. Günlerdir doğru düzgün uyuyamıyordum. Bir de üstüne bu olaylar eklenince iyice hâlsizleştım. Hemen uyumak istiyorum.” Benim odamın önüne gelince durdum. “Sen de uyu hemen. Yarın zor bir gün olacak gibi duruyor.”

Kaşları çatıldı.

Kaşları neden çatıldı?

“Sensiz mi uyuyacağım?” diye hayretler içerisinde sordu.

“Dedem seni vurmasın istiyorsan, evet. Geldiğimizden beri ayrı uyumuyor muyuz zaten?”

“Lâl, farkında mısın bilmiyorum ama sen hamilesin. Eminim deden artık beraber uyumamıza laf edecek noktada değildir. Anlayacağın üzere iş işten çoktan geçti. Bence o da bunun gayet farkında,” dedi, kapıyı açıp geçmemi işaret etti.

Daha adapte olamadığım bu süreç beni afallatıyordu. Karan haklıydı. Bu yüzden sessizce içeri girdim. “Ama ayakkabılarını kapının ağzında çıkar,” dediğimde, ikiletmeden dediğimi yaptı. “Ben üstümü değiştirip geliyorum.”

O çoktan gömleğini çıkarmışken ben banyoya geçtim. Üstümü değiştirip dişlerimi fırçaladıktan sonra yatağa gelmem beş dakikadan kısa sürmüştü. Karan altında iç çamaşırıyla yatakta uzanıyordu. Geldiğimi görünce göğsüne bir defa vurdu. Kedi gibi göğsüne uzandığımda tüm yorgunluğumu belli eden mırıltılı bir ses çıkardım.

“Tüm gün bu anı bekledim. Beni hayata bağlayan an, işte bu an. Sevdığım kadının göğsümde uyuması,” deyip kolunu belime sardı. “Ve ben hâlâ inanamıyorum. Ben baba oluyorum. Sana da

garip gelmiyor mu? Sanki gerçek değil gibi...” Bir an sessizlik oldu. “Acaba testlerde bir hata mı var?”

Burnumdan güler gibi bir ses çıktı. “Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum, sevgilim.” Sesim mayışık çıkmıştı. O kadar yorgundum ki uyumamak için direniyordum.

“Bu imkânsızdan da öte geliyor, Lâl. Senden bir çocuğum olacak,” derken şaşkıındı. “Bugün nerede olursam olayım aklımda sen ve karnındaki bebeğimiz vardı. Yani şimdi... senin içinde... tam şu an... bizim bebeğimiz mi var? Dokuz ay sonra kucağımıza alacağımız bir bebek... Bu sana da gerçek değilmiş gibi gelmiyor mu?”

“Hı hı,” diye mırıldandım.

Elleri saçlarımda dolanmaya başladı. Bu, uykunun kollarına beni daha çok itti.

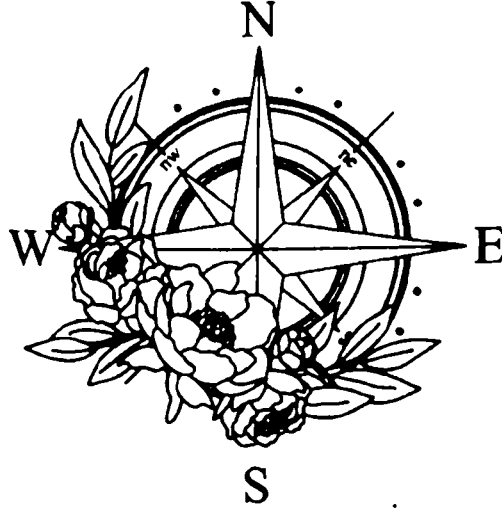
“Ben seni dünyalara sığdıramayacak kadar çok seviyordum, sen bana yeni bir dünya verdin. Bu hangi iyiliğimin karşılığı, bilmiyorum. Öğrendiğim andan beri şükredip duruyorum. Evet, belki de doğru bir zaman değil, belki de başka zaman olsa daha iyi olacaktı. Ama o şimdi gelmek istedi. O, kendi zamanını kendisi seçti. Şimdiye kadar defalarca hata yaptım ama artık yok, Lâl. Artık sizi hiçbir zaman üzmeyeceğim. Ben size layık bir adam olacağım.” Kafama öpücük kondurdu. “Allah’ım, bana bu hissi yaşattığın için sana binlerce kez şükürler olsun.”

Son kalan hâlimle çıplak göğsüne öpücük kondurdum.

Derin bir nefes aldığını duydum. “Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor,” dedi. Kulağıma gelen ses bunu doğruluyordu. “Sen hep iyi ol, siz hep iyi olun. Geriye kalan her şeyi halledeğim ben. Esen rüzgâr bile saçınızın teline zarar vermeyecek... Uyu, benim güzel sevgilim. Ben sizi her zaman kollarımda uyutacağım.”

O, saçımı okşamaya, tatlı tatlı mırıldanmaya devam ederken ben uykuya dalıyordum.

“Gül güzeli, bana baharı bahçeyi getirdin.”

3. BÖLÜM

Geride Kalanlar

Güzel bir uykunun kollarından kalktığımda Karan'ı hazır bir hâlde bulmuştum. Sanki bayram günüymüş gibi iki dirhem bir çekirdek giyinmişti. Saçlarını taramış, polo yaka siyah tişörtünün altına siyah bir kot pantolon giymişti.

Kaba saba bir tavırla, "Hayırdır?" dedim gözümü açar açmaz. "Nereye böyle?"

O ise beni sarıp sarmalarken, "Bebeğimizle ilk kahvaltımız için hazırlandım. Hadi kalk, sen de hazırlan," dedi.

Aslında ne yataktan kalkasım vardı ne de kahvaltı yapasım. Bu yüzden mızmızlandım ama uzun sürmedi.

Çünkü Karan hep bugünü beklermiş gibi çok hevesliydi.

Hızlıca hazırlanıp bebe mavisi, midi boy bir elbise giydim. Beni uzunca bir süre süzdü. "Nazar boncuğuna gerek kalmadı," dedi, beni öptü. Aynanın karşısındaydık. O arkamda duruyordu. Kollarını omuzlarıma sarmıştı ve gülümseyen gözleriyle bana bakıyordu. Kısık bir sesle, "Çok güzelsin, biliyorsun değil mi?" diye sordu.

Kıkırdadım. "Ağzım yüzüm şişken de mi güzelim?" *Evet* dercesine yanağıma güçlü bir öpücük kondurdu. "Peki ya giderek kilo almaya başladığımda da güzel olacak mıyım?"

“Yani bebeğimiz büyümeye başladığında mı? Eminim o zaman sana bakmaya doyamayacağım.” İkimizin de gözleri karnımı buldu. “Doktor üç haftalık olduğunu söyledi, biliyorum ama karnının bu kadar dümdüz olması normal mi?”

“Bence normal. Çünkü daha fındık kadar bile değil diye biliyorum. Yani... Nasıl büyüyebilir ki karnım? Hem son zamanlarda yediklerimi geri çıkardığım da çok oldu.” Ona doğru döndüm. “Bence dört aydan önce belli olmaz.”

Bana içi gidiyormuş gibi, “İkiniz de sağlıklı olun da gerisi mühim değil,” dedi.

Ayakkabılarımı giymek için ondan uzaklaştım. Kapının önündeki sandalyeye oturup spor ayakkabılarımı giydim. “Dün gece konuşamadık. Zaten bayılacak gibiydim, hiç hâlim yoktu. Arif’i ilk gördüğünde nasıldı? Kendini suçlu hissediyor mu? Ya da sana kızdı mı?” dedim.

Karan yatağın köşesine, tam karşıma oturdu. “Tabii ki kızgındı, Lâl. Ama Arif’i tanıyorum, belli etmemeye çalışıp durdu. Yol boyu ben konuşmasam ağzını açmayacaktı. Sadece bir ara ‘Kendime engel olamadım,’ dedi, o kadar. Ben konuştum ama ne kadarını duydu, inan bilmiyorum.”

“Nasıl öğrenmiş peki?”

“Tanımadığı bir numaradan telefonuna fotoğraflar gelmiş. Doğum belgeleri, evlatlık edinilmesi, Soner’le kardeş olduğuna dair testler. İlk başta ihtimal vermediğine eminim. Onu tuzığa çekmek istediklerini düşünmüştür. Ama belgeleri gördüm, hepsi gerçek belgeler. Biraz araştırdığında doğru olduğuna zor da olsa ikna olmuştur... Babamın yıllardır saklamak için uğraştığı şey bir günde ortaya çıktı işte.”

Derin bir nefes verdim. “Kabullenmek zor olmuştur. Kim bilir neler hissetti... Peki sen neden söylemedin? Senden duymuş olsaydı...”

Karan sözümü yarıda kesip, “Böyle bir şey söylenir mi, Lâl?” dedi. “Hem zaten bu konuda çok alıngan. Belli etmemeye çalışsa da en ufak bir yanlış anlaşılma da kendisini dışlanmış hissediyor. Bir de *ezelî düşmanımızla kardeş misin* mi deseydim? Yıkılırdı,” dedi. Yüzünde bu durumdan nefret ettiğini gösteren bir ifade vardı. “Hem babama söz vermiştim. Tabii böyle de bir şey değişmedi. Şerefsiz Ali yüzünden her şey ortaya çıktı.”

Ali’nin adını duymak bile beni ürpertiyordu.

Rahatsız bir şekilde yerimde kıvrandım. “O nerede?”

Yavaşça ayaklandı, yanıma geldi. Ellerimden tutunca ben de ayağa kalktım. “Nerede olduğunu bilmiyorum ama hiçbir zaman sana ulaşamayacağını biliyorum. Bu yüzden seninle bir şey konuşmak istiyorum, Lâl.”

Kaşlarım hızlıca çatıldı. “Kötü bir şey mi?”

“Hayır, bir önlem. Bir süre hamile olduğunu gizlemek istiyorum. Sadece Masa’dan değil, herkesten.”

“Öğrenirlerse...”

“Öğrenirlerse kötü bir şey olacağından değil. Bu bir önlem sadece. Öğrenirlerse beni vurmak için ellerinde bir koz daha olacak. Bunun olmasını istemiyorum. Başka bir sebebi yok.”

Ömer gibi olmaktan mı korkuyordu?

Ben Hale gibi olmaktan korkuyordum.

Gülümsemeye çalıştım. “Nasıl istersen, sevgilim. Hem nazar da değmemiş olur?” deyip göz kırptım. Bir de bunu kendine dert etmesin, içi rahat etsin istiyordum.

Beraber odadan çıkarken, “Size hiçbir şey değemez,” dedi.

Ve bunu öylesine net ve sert bir dille söylemişti ki bize gözü bile değecek olan o düşmanın hâline acıdım.

Daha avluya çıkar çıkmaz kulağıma Alptekin ve Aypare’nin sesi geldi. Sanırım dün gece bıraktığımızdan öteye gidememişlerdi.

Karan, “Alptekin kızdı hoşlanıyor mu?” diye sordu.

“Hem de bayağı hoşlanıyor,” diye cevap verdim.

Bana *öyle mi* der gibi bir bakış attı. “Peki o zaman neden kıza böyle davranıyor? Sanki aralarında bir savaş var gibi.”

“Senin bu konularda pek yeteneğin olmadığı için bilmediğin aşikâr. Biz buna flörtleşme diyoruz, sevgilim. Alptekin’in de flörtleşme anlayışı bu.” Aypare’nin sesini duyunca, “Besbelli ki Aypare’ninki de bu,” diye ekledim.

“Sabah sabah beni görmek istemiyorsan, olduğum yere neden geliyorsun?” diye sordu kızcağız. “İnan ben de ilk gördüğüm yüz seninki olsun istemiyorum!”

Alptekin, “Ayakkabım aşağı düşmüştü, onu almaya geldim. Ne yapsaydım, çıplak ayak mı gezseydim?” dedi.

Tartışmalarına bakmak için merdivenin ucuna geldik. Avlunun ortasında horoz gibi kabarmış bir hâlde birbirlerine bakıyorlardı. Aypare’nin elleri belindeydi ve oldukça kızgın görünüyordu. Alptekin ise boyunun avantajını kullanarak ona yukarıdan bakıyordu. O da kızgın görünüyordu ama onu tanıdığım için anlıyordum, bu durum oldukça hoşuna gidiyordu.

“Bir insan nasıl ayakkabısını aşağı düşürebilir ya? Hem de tam benim olduğum yere?” Aypare’nin yüzündeki *sen salaksın* bakışı beni güldürdü. “Geri bas, İstanbul bebesi! Ben o senin peşinde pervane olan kızlara benzemem! Laleye çeviririm seni burada!”

Karan eğlenerek, “Bu kız bizimkini çiğ çiğ yer,” dedi.

Alptekin ise kocaman sırttı. “Her seferinde bize pervane olunacak değil ya... Bu sefer de biz lale olalım,” dediğinde, Aypare duyduğuyla bir adım geri gidip ona ters ters baktı.

“Bizimki yenmek için hazırda bekliyor, baksana,” dedim.

Hatice teyze bir anda mutfaktan çıkıp, “Aypare!” diye bağırmasaydı bu konuşma nereye giderdi, bilmiyordum. Aypare, Alptekin’e ters bakış ata ata mutfağın yolunu tutsa da Alptekin onun arkasından sırtarak bakmaya devam ediyordu.

Kolumu Karan'ın beline doladım. "Acaba başlarda biz nasıldık?"

"Ben akılsızın önde gideniydim," dedi Karan. Salona doğru yürümeye başladık. "Sana *bu evdeki kimse arkadaşın değil, kalcı değilsin* derken dahi içimden *ne olur bir an olsun yanımdan ayrılmasın* diye dua ediyordum. Yani pek de mantıklı davrandığım söylenemez." Kafamı kaldırdığımda onun çarpık bir şekilde gülümsediğini gördüm. "Ama bak, şimdi yanımdasın. Elinde benim yüzüğüm, karnında benim bebeğim var. Yani biz de bir şeyler biliyormuşuz, Lâl Hanım..."

"Aksini iddia etmedim ki. Hem ben seni flört edemediğin hâlinle de seviyorum..." derken sesimdeki dalga geçer tonu duyunca bana gözlerini kısarak baktı.

Eğer ki dedemlerin yanına gelmemiş olsaydık beni öperdi. Bunu bakışlarından anlayabiliyordum. Öpmeden önce dudakları bir parça aralanıyor, gözleri kısılıyordu.

"Günaydın!" dedim neşeyle. Köşede çay içen dedem ve Şahide Akdoğan'a kocaman gülümsedim. "Siz kahvaltı yaptınız mı? Bekleseydiniz beraber yapsaydık."

Şahide Akdoğan, "Bu kadar insanın toplanmasını bekleyene kadar ben açlıktan bayılırdım ayol!" diye bana çemkirdi. "Sağ olsun Baran Bey bana eşlik etti. Yoksa tansiyonlarım düşecekti."

Dedem onun aksine nahif bir şekilde, "Ben sizinle de atıştırırım biraz. İlaçlarımı içmem için yemem gerekiyordu," dedi.

Abim işlerini halletmek için dün akşam gitmişti. Özlemler de Sezer'in izni dolduğu için dün gece yola çıkmak zorunda kalmıştı. Batuhan hâlâ uyuyor olmalıydı. Arif'le Sena ise ortalıkta görünmüyordu.

Karan oturmam için sandalyeyi çekince ona gülümsedim. "İnsanları boş ver. Senin kahvaltını iyi yapman lazım." Kendisi de yanıma oturdu ve oturur oturmaz tabağımı doldurmaya başladı. "Dün gece biraz araştırdım. Hamileler için en önemli öğün kahvaltıymış. Bol bol protein alman gerekiyor.

Yumurta mideni bulandırıyor mu? Bak, bunlar köy yumurtası. Bundan iki tane yersen çok iyi olur.”

Bir parça şokla, “Ne ara araştırdım dedin?” diye sordum.

“Bir de direkt olarak bebeğe yarayan besinler varmış. Süt ürünleri, yulaf, muz, havuç gibi. Yiğit’e söyledim, yulaf alıp gelecek. Sen sabahları yulaf bowl falan yapıp yiyordun zaten. Biraz daha zenginleştireceğiz onu.”

Karan’ın bu kadar kolay adapte olmasına sevinmeli yoksa çok mu geçirmeliydim?

Tabağıma doldurduğu peynirlere ve yumurtaya baktım. Üç günlük kahvaltımla bakışıyordum.

“Yumurtanın kokusu biraz midemi bulandırıyor ama sanırım yiyebilirim.” Etrafa bakındım. “Arif’le Sena nerede? Bugün gördünüz mü onları?”

“Onlar yarım saat önce yürüyüşe çıktı,” dedi Alptekin. Bir yumurtayı ağzına attı ve neredeyse ısırmadan yuttu. “Arif dün geceye göre daha iyi görünüyordu.”

Alptekin’e hitaben, “Konuşabildin mi onunla? O sizinle konuşmaya cesaret edemez, Alp. Sizin gidip konuşmanız gerek,” dedim. Ağzı dolu olduğu için *hallettim* demek ister gibi kafasını salladı. “Konuştun mu yani?” Bu sefer de *hayır* anlamında salladı. “Bu nasıl halletmek o zaman? Konuştun mu konuşmadın mı?”

“Konuştum ama senin aklındaki gibi bir konuşma değildi. Arif’le bizim aramızdaki ilişki herkesinkinden başka. Ben onunla abi kardeş gibi değil de arkadaş gibi büyüdüm. Zaten aramızda iki yaş var. Bu olaydan sonra onunla oturup *sen benim hâlâ en yakın arkadaşımsın* konuşması yapsaydım, emin ol o zaman kendini kötü hissederdi. Çünkü biz hiçbir zaman öyle bir ikili olmadık. Birbirimizin en yakını da olsak uzun uzun konuşmalarımız olmaz bizim. Bu yüzden sabah onu görünce *günaydın, bro* deyip omzuna yumruk attım. Her şeyin eskisi gibi olduğunu böylelikle anlamıştır o.”

“Sen daha iyi bilirsin tabii. Peki o zaman,” dedim.

Karan beş dakikadır titreyen telefonunu sonunda açarak masadan kalktı. Bu arada Batuhan da geldi. “Günaydın, ahali,” dedi mahmur bir sesle.

Karnım açtı ama tabağımdaki doluluk oranı biraz midemi kaldırmıştı. Karan gelmeden biraz azaltmaya gittim. “Ef, sen nasılsın? Onu soramadım,” diyen Alptekin’e *iyiyim* demek isteyerek başparmağımı kaldırdım. “Bebiş nasıl? Ya ben hâlâ inanmıyorum. Sen hamile misin gerçekten? Ben amca olacağım harbi harbi?”

Batuhan büyük bir esnemenin ardından, “Cidden ya, bana da hiç gerçek gibi gelmiyor. Hem daha evlenmediniz bile,” deyince ona kaşlarını kaldırarak susmasını işaret ettim. “Ne zaman evleneceksiniz siz? Bebek doğduktan sonra mı? Karan’ın beklemek isteyeceğini sanmıyorum ama.”

Dedem sesli bir şekilde boğazını temizledi.

Bu, Batuhan’ın susması için bir işaretti.

“Bebek doğduktan sonrası beklenmez. En erken vakitte kıyıl-sın nikâh,” diyen dedemin keskin çıkan sesini duyunca ne diyeceğimi bilemedim.

Şahide Akdoğan, “Baran Bey’e katılıyorum. Beklemenin lüzumu yok,” dedi.

“Bunu daha Karan’la konuşmadık,” dedim sadece.

Ve bu kararı vermek size değil, bize düşer de demek istedim ama demedim. Hem aile büyüklerimizdi hem de kötülüğümüzü istemediklerini biliyordum.

Karan telefon konuşmasını bitirdiğinde kulak misafiri olmuş olacak ki, “Lâl ne zaman isterse o zaman olacak. Hamile olan o, gelin olan o. O bana tarihi söylerse ben hazırlıkları o zaman yaparım,” deyince bakışlar bana döndü.

Kararsızlığım yüzümden okunuyor olmalıydı. Bu kadar telaşın içinde düğün istemiyordum. Ama ortalığın ne zaman durulacağının da garantisi yoktu.

Karan masaya oturmadan, elleri ceplerinde ayakta bekliyordu. “Ve bizim İstanbul’a dönmemiz gerek... bu akşam.”

“Ne demek bu akşam?” dedi dedem.

“Hatta mümkünse şimdi dönmemiz gerekiyor. Benim yapmam gerekenler var. Uzaktan halledemiyorum,” deyince, dedemin sinirlendiğini gördüm.

“Sen dön, torunum burada kalıyor.”

Karan ifadesini hiç bozmadı. “Lâl’in benim olmadığım bir yerde kalmasına izin vermem. İstiyorsan sen bizimle gel,” deyince, dedem bir şey diyecek gibi oldu ama konuşmadı. “Anlıyorum, aklın onda kalıyor ama ben onları arkamda bırakıp gitmem. Hem Lâl’in de işleri var. Daha kafe açılmadı bile.”

Şahide Akdoğan, “Burada güvende değil miydi, oğlum? Şimdi onu çakalların inine götürmen doğru mu?” deyince Karan’ın gerildiğini gördüm.

“O inin içinde ben de yaşıyorum, hala. Merak etme, nişanlımı hiçbir çakala yem etmem.” Yeniden yanıma oturduğunda, azalmış olan tabağıma bakış attı. “Bu kadar çabuk yiyemeyeceğine göre yumurtanın biri nereye gitti?”

Dedem, “Başınızda binbir türlü dert var. Bu kızı da neden yanında sürüklüyorsun? Bırak, burada benimle güvende kalsın,” dedi.

Karan’ın sakin olması beni rahatlatıyordu.

“Çünkü müstakbel karımdan, sevgili nişanlımdan ayrı kalmak istemiyorum. Üstelik hamileyken. O yüzden bu konuda benimle tartışmaya girmeyin hiç,” deyip yumurtayı yeniden tabağıma koydu.

Şahide Akdoğan, “Baran Bey haklı, Karan. Bari şu olaylar...” dediğinde Karan’ın sesi yükselmişti artık.

“Şu olaylar ne zaman bitecek sanıyorsun hala sen? Çocuğum ilkokula başlayınca bitecek belki. Belki de hiç bitmeyecek. O zamana kadar Lâl’den ayrı mı kalayım? Ben neredeysem Lâl orada güvenli. O yüzden endişelerinizi kendinize saklayın.”

Dedem burnundan soluyordu. Bir şey dememek için sinirli adımlarla salondan çıktı gitti.

“Biraz sakın olmaya çalış,” dedim.

Bir dilim ekmeğin üstüne peynir sürüyordu. “Sakinim, sevgilim. Yanlış bir şey mi söyledim?” dedi. Ekmeği bana uzattı. “Reçel de ister misin?”

“Olur.” Şahide Akdoğan’ın bana baktığını hissetsem de ona bakmadım. “Dedem tabii ki beni düşünecek. Ona da anlayış göstermemiz lazım.”

Karan sesli bir nefes verdi. “Ben herkese anlayış gösteriyorum. Ama kimse bana göstermiyor... Sen nerede kalmak istiyorsun? Kararımı değiştirecek tek şey bu.”

“Tabii ki senin yanında,” dedim düşünmeden.

“O zaman kimse buna mâni olmaya çalışmayacak,” dedi sert bir üslupla. Sözü kendi halasınaydı.

Alptekin, “Ömer abimler evde mi? Nerede kalıyor?” diye sordu. Oturduğundan beri maşallahı vardı, masada ne varsa silip süpürüyordu.

“Şimdilik başka bir yere geçmek istediler,” diye cevap verdi Karan. Elindeki bıçağı sesli bir şekilde tabağa bıraktı. “Hayır, ben şunu anlayamıyorum. Tamam, öncesinde bir şey yaşandı ama ne olursa olsun Lâl kendi isteğiyle gitti. Ve bunu öngöremezdim. Ben sevdiğim kadını koruyamıyormuşum gibi davranılınca benim şalterim atıyor. Öyle olsa aklımı peynir ekmekle mi yedim de onu İstanbul’a götürmek isteyeyim? Sadece ben de korumuyorum onu. Kendi adamlarına da güvenmiyorsa bunun sorumlusu ben değilim. Hem ne olacak? Bu kadın konaktan hiç çıkmayacak mı? Böyle hayat mı geçer?”

Şahide Akdoğan’ın köşeye sindiğini görünce içten içe sevinmem suç sayılmamalıydı.

“Kötü niyetten söylemedik, Karan,” dedi Şahide Akdoğan. “Ama siz yine de kendi bildiğinizi yapın tabii.”

Karan sadece benim duyabileceğim bir sesle, “Ha şunu bileydiniz,” dedi.

Kahvaltı faslı Aypare’nin içeri girmesi, Alptekin’in kıza salça olmasıyla devam etti. Batuhan da Alptekin’le uğraşıyordu. Karan gülümseyerek onları izlerken beni mide fesadı geçirmeye zorluyordu. Dedem geri geldiğinde daha sakin görünüyordu ama kaşları hâlâ çatıktı. Şahide Akdoğan, kendisi gitmeden evlenmezsek göremeyeceği için çatlıyordu.

Yani herkes yavaş yavaş kendi hâline dönüyordu.

Bütün bunlar olurken içimde bir can büyüyordu. Geldiğinde hepimizi başka insanlara çevireceğine emin olduğum bebeğimiz...

O benim gibi değildi, şanslı doğacaktı. Kocaman, sevgi dolu bir ailesi olacaktı.

Her şeyi dozunda yapmak güzeldi. Empati yeteneği olan bir insandım ve bununla gurur duyuyordum. Ama bunu dozunda yapamadığım için karşımdakinin yaşadıklarını içselleştiriyor ve bundan oldukça etkileniyordum.

Arif’le olduğu gibi.

Dakikalardır süren sessizliği bozdum: “Konuşasın yok galiba.”

Arif bakışlarını yerden kaldırıp bana çevirse de kafası hâlâ başka yerde gibiydi.

“Dalgınım, yenge. Kusura bakma,” dedi.

Herkes aşağıda son hazırlıkları yaparken ben onu gördüğüm yerde biraz konuşmak istediğimi söyleyerek köşeye çekmiştim. Hamileliğimi kutlamış, bunu yaparken sevinçli görünmüştü ama sadece o kadardı. Bizim için mutlu olmuştu ama kendisi için mutlu olacak bir durumda değildi.

“Aklından geçenleri söylesene. Gerçekten duymak istiyorum. Sana nasihat veremem. Yaşadığın şeyi ancak anlayabilirim. O yüzden sen bana nasıl hissettiğini anlat.”

Koca gövdesi sandalyenin üstünde rahat edemiyordu. Bunu belli edencesine rahatsızca kıvrandı.

Bu dünyada bir tek sen fazlalıkmışsın gibi hissetmek ne demek, biliyordum. Herkesin hayatı yolundaydı da bir tek sendin eksik olan. Başkalarının her şeyi tamdı ama sen hep yarımydın. Bu yüzden pamukların üstünde de otursan rahatsızydın işte.

“Senin de canını sıkmayayım şimdi. Öyle mühim bir şey yok zaten,” dediğinde kaşlarımı çattım.

“Aileyiz biz, Arif. Ne demek mühim bir şey yok? Benim tırnağım kırılrsa dert edecek olan sen, şu yaşananlardan sonra canımı sıkmamamı istiyorsun. Lütfen konuş benimle.” Elimi omzuna koydum. “Anlatırsan daha kolay olacak her şey.”

Besbelli ki susmak istiyordu. Hatta kimseyi göresi bile olmayabilirdi. Ama benim onu yalnız bırakmayacağımı da bilmeliydi. Bunu anlayabilmesi için bir süre sessizliğini paylaşmaya başladım, ona süre tanıdım.

Aşağıdaki kalabalığın sesi, bulunduğumuz yere kadar geliyordu. Herkes telaşla bir yerlere koşturuyor, birilerine sesleniyordu.

En gergin kişinin dedem olduğunu buradan bile anlayabiliyordum. Giderken yanımda götürebileceğimiz ne varsa hazırlıyordu. Sanki İstanbul’da market yokmuşçasına salça, kurutulmuş sebzeler, kışlıklar, kasa kasa meyveler...

Fakat beslenmemden daha çok onu üzen bir şey vardı. Benim başıma bir şey gelmesi korkusu.

“Akdoğanların evine geldiğimde küçüktüm. Aile ne demek, kardeş ne demek, bilmiyordum. Her şeyi onlarla beraber öğrendim,” diye söze başlayan Arif’in sesindeki hüznün elle tutulur cinstendi. “Ben şimdiki Arif olduysam onların sayesinde... Yeri geldi kavga ettik, yeri geldi birlik olduk ama bir kere olsun beni dışlamadılar. Yetim ve öksüz oluşumu yüzüme vurmadılar.

Onlar da çocuktı, hata yapabilirlerdi ama yapmadılar. Beni bir kere bile kırıldığım yerden kırmadılar.

“Çünkü sen onların kardeşisin.”

“Evet,” dedi sessizce. Yüzündeki o hoşnutsuz gülümsemeyi görmek canımı yaktı. “Şimdi burada oturuyorum, aşağıda büyük bir telaş var. Ama iyi anlamda değil. İstanbul’a döneceğiz, itlerin inine gireceğiz. Herkes sana, abimlere bir şey olur diye korkuyor... Ve buna sebep olanlardan en şerefsizi benim kanımdan biri. Bu nasıl hissettiriyor, biliyor musun? Yuvam bildiğim yeri ateşe vermişim gibi. Üstelik benim ciğerlerim çoktan duman altı oldu.”

“İnsan, evladının bile kararlarını değiştiremiyor. Nasıl onu değiştirebilirsin ki, Arif? Sadece aynı anneden doğdunuz diye kendini o şerefsizin yaptıklarından sorumlu ilan ediyorsun.”

Kafasını sağa sola salladı. “Öyle basit değil işte. Ben yıllarca o itin yaptıklarından bu aileyi korumaya çalıştım. Hepsine engel olamadım, bize çok fazla zarar verdi. Bana aile olan insanları öldürdü, Miray’ı bizden aldı. Hale yengemin başına gelenler... Bunları yapan benim abim.” Göz göze geldiğimizde göz bebeklerinin titrediğini gördüm. “Düşünebiliyor musun, bunu yapan benim öz abim? Beni yıllarca besleyip büyüten, okutan, beni kardeşleri gibi gören adamların hayatını mahveden, hâlâ da bunun için çalışan kişi benim öz abim.”

“Yanlışı düşünüyorsun,” diye direttim. “Evet, o senin öz abin. Evet, senin aile saydığın insanlara zarar verdi. Ama bunun seninle alakası yok. Sen Akdoğanların yanına gelmeseydin de... hatta hiç doğmasaydın da o bunları yapacaktı. Sen bu ailenin bir ferdisin diye mi yaptı bunları? Eğer öyle olsaydı belki sana hak verirdim. Ama yaşananların hiçbiri senin sorumluluğunda değil.”

İri bedeninin ardına gizlenen o küçük çocuk yavaşça omuz silkti.

Kafamı onun koluna yaslayıp ellerimle kolunu sıkıca sardım.

“Üzölmekte haklısın. O herif bu aileye zarar vermemiş bile olsa, biyolojik ailenin kim olduğunu öğrenmek bile seni etkilerdi. Bu yüzden kendine karşı biraz insaflı ol ve her şeyi sindirebilmek için zamana ihtiyacın olduğunu unutma.”

“Abim gerçeği bilip nasıl susmuş yıllarca?” diye sorduğunda sesinde hayret vardı. “Yani hiç mi gerçeği söylemek istememiş? Onca olay yaşandı, hiçbirinde *sen o herifin kardeşisin, Allah seni de...*”

Lafını kesip doğruldum. “Saçmalıyorsun,” dedim. “Onun kararlarından mesul olan sen misin de seni suçlayacak?” Ayağa kalkıp karşısına geçtim ve ona yukarıdan bakmaya başladım. “Ben hamileyim,” dedim. Bu, hamileyim diyerek oynadığım ilk kozumdu. Beni tanıyanlar bilirdi, asla son olmayacaktı. “Böyle şeyler düşünerek beni üzemezsin. Bak, böyle şeyler *konusarak* demiyorum. Dü-şü-ne-rek!”

Oturduğu andan beri ilk defa gülümsediğini gördüm.

Sevdiklerimiz üzüölünce nasıl kış geliyorsa bir gülümsemele-
rinde de bahar geliyordu aniden.

“Tamam yenge,” dedi. Ama bu daha çok beni kandırmak ister gibiydi.

Ellerimi belime koydum. “Sen şimdi Sena’nın ailesi ne der diye de düşünüyorsundur. Onu da düşünmeyeceksin. Eğer öğrenmelerini istemiyorsan öğrenmezler. Eğer öğrenmelerini istiyorsan da onlar bunu sorun edecek insanlar değiller.” Gözlerimi irileştirerek baktım. “Bu konuda da anlaştık mı?”

“Anlaştık,” dedi yavaşça.

“Yüzünü düzeltme konusunu ne yapacağız?”

Hâlsiz bir şekilde nefes verdi. “Sizi de etkiliyorum böyle ama elimde değil.”

“Pardon?” dedim yüksek sesle. “Ne demek elimde değil? Gülümse bir bakayım. Gülümse hadi! Dudakların yukarı kıvrılsın. Hadi dedim! Ha şöyle ya! Ben hamileyim ya! Daha yeni nişanlandım bir de! Yeni gelinim ben! Şu yaptıklarına bakar mısın?

Evet, etkiliyorsun beni. O yüzden benimle beraber mutlu olacaksın. Bak, sıra sana gelince ben de yüzümü asarım! Otururum kukumav kuşu gibi görürsün!”

Tehdidimi çok umursadığını söyleyemezdim ama bu onu gülmsetti. Ayağa kalkınca bu sefer bana yukarıdan bakan kendisi oldu. Bayağı yukarıdan.

“Sağ olasın, yenge... her şey için.”

İri yarı bir bedeni, uzun boyu, geniş omuzları da olsa onun ruhu bir çocuğun ruhu gibiydi.

Bu yüzden sıkıca sarıldım ona. Kollarımı geniş gövdesine sıkıca doladım.

“Sena benim canım, ben canımı sana emanet ettim. Sen benim kardeşimsin, canıma kardeşimi emanet ettim. Kimsenin seni ayırdığı, sana kızdığı yok. Sen de kendine kızmayı bırak artık. Şimdiye kadar olanlar senin suçun değildi.” Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Sen benim İnsan İri’m, bu ailenin de önemli bir parçasısın. Kimsenin bizi dağıtmasına izin verme. O herifin istediğini yapma, tamam mı?”

Büyük bir kinle, “Cesedimi çiğner,” dediğinde, yüzünde nefret dolu bir ifade vardı. “Bize uzaktan bile bakamaz o, izin vermem.”

“İşte, aradığım kan bu!” dedim yüksek enerjiyle. “Şimdi aşağı inip sevdiğin kadına sarıl ve her şeyin geçeceğini söyle.”

Minnetle baktı bana. Gözleriyle ettiği teşekkürden sonra koşar adım gözden uzaklaştı.

Ben normalde de duygusal, sulu göz bir insandım. Ama hormonlarımı bahane ederek titreyen dudaklarıma engel olamıyordum.

Yeniden oturdum. Her ne kadar ona kötü hissetmemesi gerektiğini söylesem de aksinin olacağını biliyordum. Kendini ait hissedemeyecek, hissetse bile bunun yanlış olacağını düşünecekti.

Ve kim ne derse desin o kendini bir yere ait hissedemeyecekti.

Keşke her çocuk sevgi dolu bir ailede büyüye bilseydi. Her şeyin temeli buna dayanıyordu. Her ailenin sıkıntıları olabilirdi elbette. Ama hepsi, seni her şeyden çok sevip koruyan ebeveynlerin kolları arasına girince geçerdi. O zaman kirada oturman da haftalık aldığın harçlık da marka giyinmemen de dert olmazdı. Her şeyin temeli sevgiydi. Sevgi varsa her şeyin üstesinden gelebilirdin.

Dünyadaki her çocuğun sevgi dolu bir ailede, güvende büyüye bilmesini diledim. Bu olduğunda her şey daha iyiye gidebilirdi.

“Sevgilim?” Düşüncelere dalıp gittiğim sırada Karan’ın sesi beni kafamın içerisinden çıkardı. “Ne yapıyorsun burada? Arif’in aşağı indiğini görünce sen de gelirsin sandım ama bekledim, gelmedin,” diyerek yanıma oturdu.

“Arif çok üzgün. Ve bir süre de böyle üzgün kalacak,” dedim. Karan kafasını beni onaylarcasına salladı. “Yanında olduğumuzu hissettirelim. Onlar da bizimle beraber uçakla mı gelecekti?”

“Sena Ankara’ya gidiyor. Arif onu bırakıp öyle gelecek,” dediğinde hatırladığım detayla yüzümü astım. “Merak etme, Alptekin de onlarla gidiyor. Arif yalnız kalmamış olacak... Bana nasıl hissettiğini söyle. Miden bulanıyor mu hâlâ?”

Sabah karışık beslenmemden ötürü bana lavabo yolları görünmüştü. O yüzden yediğim ne varsa geri çıkartmıştım. Karan kendini suçlu hissedip endişelenmişti ama abartılacak bir şey yoktu.

Gülümsedim. “İyiyim dedim ya sevgilim, yüz defa falan,” dedim.

Yüzümde dolaşan gözlerinde gördüğüm o aşk bana her anlamda iyi geliyordu. İçimdeki tüm derdi, sıkıntıyı tek bir bakışla yok ediyordu.

“O zaman artık çıkalım mı? Neredeyse her şey hazır, seni bekliyoruz.” Elini tuttum, onunla beraber yürümeye başladım.

“Deden şimdiden çok gergin. Halamı da yanına aldı. İkisi bir

olup bana yanlış yaptığımı söyleyip duruyorlar. Allah'tan halam işleri çıktığı için dönüyor da başım daha fazla ağrımayacak.”

Aşağıda bizi bekleyen kalabalığı görünce gidecek olmanın hüznü beni yokladı.

Dedem sanki hisseder gibi arkasını döndü ve bana baktı. “Yaşlı ve yıllarca özlem çekmiş bir adam. Üstüne gitmeyelim, sevgilim. Olur mu?”

Karan, “Bir şey dediğim yok. Sen vedanı et, çıkalım,” dedi.

Urfâ'nın yeri bende ayrıydı. Buraya ilk gelişim acıyla olmuştu. Suratıma çarpan sırlarla beraber ailemin boş mezarlarında ağlamıştım. Sia ile tanışmış, babamın odasında uyumuş, onun gezdiği yerlerde adımlar atmıştım.

Buradan her ayrıldığımda bir parçamı da bu topraklarda bırakıyordum.

Dedeme sıkıca sarıldım. Yaşlı kalbinin endişelerini ondan almak için defalarca iyi olduğumu ve başıma bir şey gelmeyeceğini anlattım. Elini öptüm, babam gibi kokan yeleşinde soluk aldım. Onu yalnız bırakıp gidiyormuşum hissini bir türlü bastıramasam da istediği zaman yanıma gelebileceğini söyledim.

Birkaç gün önce konağa geldiğimde karnımda sevdiğim adamdan bir can taşıdığımdan haberim yoktu.

Hayat fazlasıyla garip ve beklenmedikti.

Bu veda beni elbette üzüyordu ama benden daha çok üzülen iki kişi daha vardı.

Alptekin ve Aypare.

İkisi de bunu belli etmemeye çalışıyordu. Herkes birbirine sarılırken onlar bir köşede didişmeye devam ediyordu.

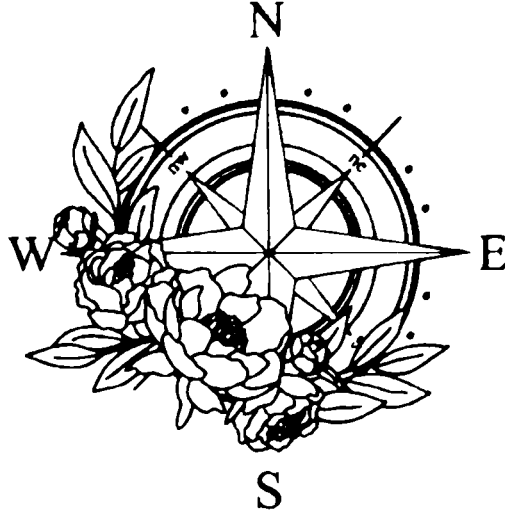
Fakat gözlerinden görebiliyordum. Bir daha karşılaşmama ihtimali ikisini de üzüyordu.

Bilmiyordum, belki de birbirlerine numaralarını vermişlerdi. Ama Aypare çok inatçı bir kızdı. Alptekin bir şekilde numarasını almış bile olsa burnunu yere indirip ona cevap vereceğini düşünmüyordum.

Herkes arabalara bindiğinde benim dışımda gözü arkada kalan tek kişi Alptekin'di. Bizi havaalanına onlar bırakacaktı. Arabayı kendisi kullanıyordu. Gaza basmak istemez gibi sokağın sonuna kadar ağır ağır ilerledi. Gözü hep dikiz aynasındaydı. Konağın önünde, kollarını bağlamış, kısık gözleriyle ardımızdan bakan o kızın üzerinden çekemedi bakışlarını. Sokağı döndüğümüzde ise derin bir nefes verdi.

Buradan ayrılışımızla beraber kaderimizde yeni bir sayfanın açıldığını hissediyordum.

Karan elini belime sıkıca sarmış, avuç içini karnıma yaslamıştı. Elimi elinin üstüne koydum. Hiçbir şeyin ters gitmemesini diledim. Kara günlerin geride kalmış olmasını, artık sadece güneşli günlere uyanmayı düşledim.

4. BÖLÜM

Aşkın Ateşi

Burnuna halka takılan bir aslan görebilir misin? Aslanlar kafeste olsa dahi korkutucudurlar...

Akdoğanlar birkaç darbe almışlardı ama düşmanları tarafından kafese hapsedilseler dahi hâlâ korku salmaya devam ediyorlardı.

İstanbul'a, evimize gelmiştik. İçeri adım atar atmaz beni o tanıdık koku karşıladı. Bu kokunun bir adı yoktu ama huzurlu hissettiriyordu.

"Yarın saat 15.00 demek, yarın saat 14.00 demektir, Yiğit. Bunu daha sana öğretemedim mi?" diyen Karan elindeki valizi kapının önüne fırlatır gibi attı.

Yiğit çekingen bir sesle, "Abi, bu sefer işimiz acil sanmıştım," diye cevap verince Karan ona sinirle baktı. "Bir de o mekân bu toplantı için bana gereksiz gibi gelmişti. Zaten kısa sürecek diye düşünmüştüm. Arif abi de olayın dışında kalınca..."

Bu sırada Patron koşarak yanıma geldi. Eğildim ve onun kafasını sevmeye çalıştım. Ama o hamile olduğumu bildiğini belli etmek istermiş gibi kafasını karnıma yaslamaya çalışıyordu. Defalarca ardı ardına havladı, etrafımda dönmeye başladı.

“Sen ne zaman benim itibardan tasarruf ettiğimi gördün? Düşsek bile onlara yere uzanmak istemişiz gibi göstereceğiz.” Eliyle *git* der gibi bir işaret yaptı. “Mekânı tüm gün kapattır. Çalışanlara da bahşiş ver.” Beraber salona doğru ilerlerken cebinden sigarasını çıkardı. “Arif yok diye beyninizi mi kaybettiniz? Her işe el atmam gerekiyorsa ben niye size servet ödüyorum?” diye kendi kendine söylenirken benden uzak bir yerde sigarasını yaktı.

İstanbul’a gelene kadar bitmeyen telefon trafiği yetmezmiş gibi uçakta da görüşmelerine devam etmişti. Daha birini kapatmadan başka biri arıyordu. Herkese ayrı ayrı dert anlatıyordu. Gerginliği her bir hareketinden belli oluyordu. Ömer’in Hale’yle ilgilenmesi gerekiyordu. Arif’in birkaç gün ona yardım edememesi bile bir sürü soruna yol açmıştı. Alptekin zaten leyla olmuştu.

Masa bir yanda Soner bir yanda MİT bir yanda derken uyurken bile düşünmek zorundaydı. Omzundaki yükler azalacağına artıyordu.

Patron’la beraber koltuğa oturdum. Beni özlediğini belli etmek isteyerek hareket ediyordu. “Buradayım artık, kızım. Ben de seni özledim.” Karan’a, “Abimden bir haber var mı?” diye sorduğumda dalgın gözleri beni buldu.

“Yarın sabaha toplantı ayarlamış.” Bunu oldukça keyifsiz söylemişti. “Kıçımda ayı bağırıyormuş gibi herkes benden bir açıklama bekliyor. Sabahın köründe onların yanına gideceğim. Sonrasında da Masa’yla görüşme ayarladım.”

Yüzümü buruşturdum. “Yarın can sıkıcı bir gün gibi duruyor.”

Sigarasından ardı ardına nefesler aldı. O kadar hızlı içiyordu ki bir tanesini bitirip hemen ardından yenisini yakmıştı.

Kaşlarıyla beni işaret etti. “Senin bir planın var mı? Yalnız kalmanı istemiyorum. Yarın sabah Alptekin’le Arif gelmiş olur.”

Dizlerimi karnıma çektim. “Efnan’la konuştum. Kafe için imzaları atmamız gerekiyor. Yarın o işle ilgileneceğim.” Bunları söylerken esniyordum. Bu hâlim Karan’ı gülümsetti. “Benim eskiden bu kadar uykum geliyor muydu yahu?”

“Hamilelik yapıyor olmalı. Günlerdir de bir karmaşanın içinde kaldın, doğru düzgün dinlenemedin.” Sigarasını söndürür söndürmez yanıma geldi. Ama onunla beraber gelen koku midemi bulandırdı. Bunu ona belli etmemeye çalıştım. “Bundan sonra sen her şeyden izole bir yaşam süreceksin. Doktor seni stresten uzak tutmam gerektiğini söyledi. Bana böyle bakma, Lâl. Artık en ufak yalan olmayacak diye söz verdim, bu sözümde de ısrarcıyım. Her ne olursa olsun sana yalan söylemeyeceğim. Ama canını sıkıp seni üzecek bir şeyi de seninle paylaşmayacağım. Lütfen bu kararıma saygı duy.”

“Ama bu şekilde daha çok endişelenirim. Mantıklı bir karar değil ki bu.”

Karan kararından caymayacağını belli edercesine kafasını salladı. “Hiçbir şey paylaşmayacağım demiyorum. Belli ölçüde dâhil edeceğim seni. Endişe edeceğin bir şey olmayacak, sevgilim. Zaten bunu endişelerin azalsın, rahat bir hayat sür diye istiyorum.”

“Ne yani, sen bizi düşünüyorsun ama ben bizi düşünemiyormuyum?” diye çıkıştım. “Bizim için neyin doğru olduğuna beraber karar verebiliriz. Sen kendi başına bizim adımıza karar veremezsin. Lütfen bu saçma tutumunu kenara bırak.”

Patron’u poposundan itekledi. “Kızım, izin ver bir.” Kafasını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattığında beni kale almadığını apaçık göstermiş oldu. Ne kadar yorgun olduğunu bilsem de bu yaptığı canımı sıkmıştı.

“Şu yaptığın ne kadar kırıcı, farkında mısın? Beni duymazlıktan geliyorsun, Karan!”

Rahat bir ifadeyle, “Sadece gözlerimi kapattım, sevgilim. Kulaklarım hâlâ açık,” dediğinde sinirle güldüm.

“Ay ne kadar komiksin! Ben kararını onaylamıyorum. Eğer aklımın sizde kalmasını istiyorsan devam edebilirsin. Ama bu yaptığın...”

Sözümü, “Bu yaptığım, olması gereken,” diye aniden kesti. Ona rahat vermemişim gibi rahatsız bir şekilde doğruldu. “Şu yaşananlar var ya, son birkaç gündür değil, benim hayatıma girdiğinden beri. Hepsi benim sorumluluğumda. Senden haber alamadığım zaman ben aklımı yitirdim. O şerefsiz sana bir şey yapsaydı, bebeğimize bir şey olsaydı bu sadece ama sadece benim sorumluluğum olurdu.”

“Ne alakası var?!”

Çatılan kaşlarıyla, “Lütfen aksini söyleme, Lâl,” dedi. “Böyle bir hayatı hak etmiyorsun! Senin *yarın ne olacak* diye düşünerek yaşamayı istemiyorum. Artık sadece seni değil, bebeğimizi de düşünmek zorundayım.” Ellerimi tutup bana doğru döndü. “Orada başına bir şey gelseydi, bebeğimize bir şey olsaydı ben bununla nasıl yaşayacaktım?”

Sessizce, “Ama olmadı,” dedim.

Buruk bir şekilde gülümsedi. Kim bilir neler düşünmüş, olası senaryolar aklından geçerken nasıl hissetmişti.

“Ama olabilirdi. Ki bu çok yüksek bir ihtimaldi. Ben böyle bir aile babası olmak istemiyorum, Lâl. Günlerdir bunu düşünüp duruyorum. Hak ettiğin hayatı yaşamayı istiyorum. Kafeni aç, orada rahatça çalış. Git gez, arkadaşlarını gör. Sahneye çık, şarkı söyle. Gül ya gül! Hiçbir şeyden endişe duymadan, *bugün mutlu oldum, yarın üzülecek miyim* diye düşünmeden kahkaha at istiyorum. Çok mu bu istediğim? Ben sevdiğim kadına bunu veremiyorsam neden varım hayatında?”

Onu anlamış olmanın yüküyle sessiz kaldım.

“Bu yüzden,” dedi ellerimi öptükten sonra. “Lütfen beni anla ve kararına saygı duy. Seni habersiz bırakacağım demiyorum. Ama bu keşmekeşin içine dâhil olmanı da istemiyorum. Senin hayatını bir düzene bindireceğiz. Ben hayatına girmeden neler yapıyorsan aynılarını yapacaksın. Sadece etrafında seni korumak için insanlar olacak. Bunu da seni rahatsız etmeyecek şekilde ayarlayacağım. Konu bundan ibaret.”

Avucumu kirli sakalına yasladım. Yavaşça okşarken avuç içime öpücük kondurdu.

“Seni çok seviyorum. Her şeyden ve herkesten çok,” dediğimde gözlerinin içinde parlayan o ışığı gördüm. “Ben seni, sana ve hayatına rağmen sevmiyorum. Ne olursa olsun seviyorum seni. Senin yüzünden veya değil, ne yaşarsak yaşayalım ben senin nefes aldığın yerde mutluyum. Benim pusulam sen neredeysen orayı gösteriyor.”

Yüzündeki gülümsemeyle bana doğru yaklaştığında dudaklarım sıcak dudakları için aralandı. Islak ve telaşsız öpücüğüyle beraber kafamın içindeki sesler yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Elimi ensesine koyup ona doğru daha da yaklaştım.

Nefesi dudaklarıma çarparken, “Sen yaşadığım kötü günlerin telafisi için gönderilmişsin,” dedi. Belimden kavradı, beni kucağına çekti. Öpüşmüyorduk ama konuşurken dudaklarımız birbirine değecek kadar yakındık. “Seni hiçbir zaman üzmeyeceğim, Lâl. Hiçbir zaman.”

Uzun bir öpücük bıraktım dudaklarına. Bakışlarımı gördüğünde konuşmama bile gerek kalmadan anlamıştı beni. “Bizi odamıza çıkar, sevgilim.”

Bir şey söylemedi. Yüzündeki o gülüşü görmek bile kâfiydi benim için. Bacaklarımı beline dolayıp beni sıkıca tutarak ayağa kalktı. Odamıza gidene kadar boynuma öpücükler kondurdu, beni ne kadar çok sevdiğini söyleyip durdu.

Kapının arkasında bıraktık endişelerimizi. Tüm kaygıları, ne olacak diye düşünmeleri, yarının tedirginliğini eşikte soyunarak girdik yatağa. Birbirimizin teninin şifa olmasını diledik.

“Bir garip yolcuymum hayat yolunda... Yolunu kaybetmiş, perişanım ben...”

Aşağıdan gelen seslere kulak tıkamaya çalışıyordum ama malesef başarılı olamıyordum.

“Evet evet, duyuyorum seni,” dedim telefonun ucundaki Efnan’a. “En geç iki saate gelmiş oluruz. Her şey hazır zaten, merak etme.”

Efnan, “Tamam o zaman. Biz sizi bekliyor olacağız. Görüşmek üzere,” dediğinde *hoşça kal* cevabımla telefonu kapattı.

Çantamı ve ceketimi alarak hızlı adımlarla aşağı indim. Sanki bir türkü bardaymışız gibi yüksek sesle çalan müziğin kaynağını bulmaya ihtiyacım vardı. Salona girer girmez gördüğüm manzara karşısında adımlarım durdu.

Alptekin halının üstünde boylu boyunca uzanıyordu. Kollarını iki yana açar pozisyonda tavana bakarak şarkıya eşlik ediyordu.

“Mecnun misali, gurbet ellerde... ümitsiz sevginin... kurbanıyım ben...” diye kendi kendine şarkıya eşlik etti.

Diğer köşede, yerde değil koltukta uzanan Arif devam ederek, “Yalan dünya... her şey bomboş... hancı sarhoş... yolcu sarhoş...” dediğinde bakışlarım ona döndü.

Ortada ne içki şişesi vardı ne başka bir şey. Ama ikisinin de kafası iyi görünmüyordu.

Şarkının geldiği yerin televizyon olduğu fark ettim. Hemen kumandayı aradım. Onlar daha beni fark etmezken şarkıyı kapattım.

“Günaydın, derbederler,” diyerek koltuğa oturdum. Yerde uzanan Alptekin’i ayağımın ucuyla dürttüm. “Ne bu hâliniz? Yolda gelirken arabesklerin arasına mı düştünüz?”

Alptekin iç çekti. “En arabesk şu an benim, Efo.” Kolunu bana doğru uzattı. “Şimdi kessen beni, kanımdan Müslüm Baba’nın şarkıları çıkar. Öyle bir derdoluk.”

“Sebebi neydi ki?” diye sordum.

Arif oturur pozisyona geçti. “Sevdiğimi arkada bıraktım. Kapımızda bin tane bela. Bir tane şerefsizle kardeş çıktım. Evlenmek istediğim kadının ailesine ne diyeceğim belirsiz... Daha açıklayayım mı?” diye sordu.

Alptekin alay eder gibi güldü. “En azından sevdiğin kadın, onu sevdiğini biliyor. Ve o da seni seviyor. Bu ne kadar kıymetli, biliyor musun?” Konuşurken Arif’e bakmak için arada kafasını kaldırıyor. Bu sırada Patron onun yanına, yere uzandı. “Kıymet bil biraz.”

Arif *doğru* dercesine kafasını salladı.

“Hadi, Arif’i anladım. Ne dersek diyelim kafasının içindeki düşünceler değişmiyor. Pardon da senin neyin var?” diye Alptekinsiz’e sordum.

Gözleri uzaklara daldı. “Beni, uzaktan sevenler anlar bir tek. Siz ne anlayacaksınız? Siz kavuşamamak nedir bilir misiniz ki? Siz... siz bu hayatta cenneti yaşayanlarsınız...”

Arif, “En azından ailene düşman olan şerefsiz bir öz abin yok. Anneni, babanı tanıdın. Başka bir ailenin yanında yaşamak zorunda bırakılmadın. Kıymeti bil biraz,” dedi.

Alptekin kafasını yeniden kaldırıp İnsan İri’sine baktı. “Doğru söylüyorsun, Rambo,” deyince beni bir gülme aldı.

“Siz delirdiniz mi? Ne bu hâller ya?” derken içimden *ya sabır* çekiyordum. “Karan beni derdin içine sokmak istemezken hayat bana Alptekin’le Arif’i göndermişti... Cidden ne yaşıyorsunuz? Doğru düzgün oturursan konuşalım, Alptekin. Yerde uzanılır mı ya?”

Alptekin homurdanarak yerden kalktı ve Arif’in yanına oturdu. Kollarımı göğsümde bağladım, konuşmalarını isteyerek ikisine de kaş göz yaptım.

Arif, “Yenge, söyledik işte, hepsi bu,” diyerek kestirip attı.

Alptekin ise bir anda, “Ben âşık oldum,” deyince boş bulundum.

“Ne?!” dedim.

Omuz silktili. “Âşık olmuşum. Yani. Sanırım.” Öne doğru eğildi, gözlerime baktı. “Aşk böyle bir şey mi?” dedi meraklı bir sesle.

Şaşkınlıkla, “Ne demek âşık oldum? Ve ne demek aşk böyle bir şey mi?” diye sordum. “Yerde uzanıp derbeder şarkılar dinlemek mi diye mi soruyorsun?”

Kafasını aşağı yukarı hızlıca salladı. “Hı hı,” dedi. “Ben onu düşünmeden duramıyorum, Ef. Kız aklımdan çıkmıyor.” Salak salak sıırıttı. “Hele keçi inadı... rüyalarım giriyor. Normal mi bu?”

Aypare’den hoşlandığını biliyordum ama ona âşık olacağını düşünememiştim.

Anlamazlıktan gelip, “Sen kimden bahsediyorsun?” diye sordum.

Hülyalı bir sesle, “Ay perisinden bahsediyorum tabii ki,” dedi. Yüzündeki o aptal sırıtış çok tanıdıktı. Karan’ın bu hâllerine çok kez şahit olmuşum. Bizim deli çocuk gönlünü gerçekten kaptırmış olmalıydı. “Ama biraz agresif bir peri,” diye devam etti. “Eli de ağır. Birkaç gün önce koluma vurdu, hâlâ kolumun üstüne uyuyamıyorum.”

Bu iyi bir şey miydi yahu?

Arif, “Oğlum, sen günlerdir kimden bahsediyorsun? Ben gördüm mü bu kızı?” diye sorunca, bir kere daha anladım ki erkekler detaylar konusunda hiç meraklı değillerdi...

“Urfâ’da konaktaydı. Hatice teyzenin yeğeniymiş. Baran Demiroğlu’yla çok yakınlar. Annesini babasını küçükken kaybetmiş. Hatice teyze büyüttmüş onu. Bu sene okulu bitince temelli dönmüş Urfâ’ya. En sevdiği renk kızılmış. Çünkü günün en sevdiği saati gün batarkenki zamanmış. O rengi bu yüzden çok seviyormuş. Hayvanları çok seviyor ve hiçbirinden korkmuyor. Hatta fare gördüğünde tepki bile vermedi, biliyor musun? Ben neredeyse tavana çıkacaktım ama o çok normal bir şeymiş gibi oturmaya devam etti. Biraz huysuzluğu var ama bu kötü bir şey değil. Sinirlenince alnındaki damar ortaya çıkıyor ve bu onu çok güzel gösteriyor. Beline gelen uzun saçları var. Açık kahverengi ve pasparlak. Boyu benden bayağı kısa ama bana bir bakışı

var, sanki onu tek hamlede kucağıma alıp kaçıramayacakmışım gibi cesaretli. Benim diyen adamın aklını alır cinsten. Ama bir gülümsüyor ki hiç sorma! Ben pek görmedim ama gördüğüm anlarda sandım ki güneş patlaması yaşandı. Öyle ıslıl ıslıl oluyor her yer. Öyle yani... Senin görmüş olman lazım.”

Arif’le birbirimize bakakaldık.

Sanırım, eğer yanılmıyorsam, kararsız gibiydim ama Alptekin, Aypare’ye körkütük âşık olmuştu.

Arif ona ağzı açık bir şekilde döndü. “Ne ara bu kadar tutuldun oğlum sen?” diye sordu.

Alptekin kafasını Arif’in omzuna yasladı. “Ben de anlamadım ki, Rambo. Bir bakmışım, onu düşünmediğim tek bir an yok...”

“Alptekinsiz,” dedim kocaman gülümseyerek. “Bu harika bir şey! Senin adına gerçekten çok ama çok sevindim. Şu an bu seni mutlu etmez gibi görünüyor ama âşık olmak herkese nasip olmaz. Bu çok kıymetli.”

Gülümser gibi oldu. “Aynen ben de çok sevinçliyim bak... Onu bir daha göremeyebilirim. Hem o benden hoşlanıyor mu, bilmiyoruz bile. Belki bana uyuz oluyor. Sen diyorsun ki herkese nasip olmaz. Keşke bana da olmasaydı. Delirmek üzereyim çünkü.”

Yanıma gelen Patron’un kafasını sevmeye başladım. “Sana uyuz olduğu kesin,” dediğimde Alptekin’in suratı asıldı. “Ama bunun sebebi senden hoşlanıyor olması.”

Aniden yerinde doğruldu. “Emin misin? Nereden çıkardın bunu? Sen mi uyduruyorsun yoksa o mu söyledi?” diye hızlıca sordu.

“O bana bir şey söylemedi ama ben anladım. En basitinden, giderken arkamızdan bakarkenki hâli her şeyi açık ediyordu zaten. Daha bizi ne kadar tanıdı ki gidiyoruz diye o kadar üzölsün?”

Alptekin neredeyse zil takıp oynayacak bir kıvamdaydı. “Gerçekten mi, Ef? Bak, bunun şakası olmaz? Şaka yapıyorsan hamilesin falan demem karşında ağlarım. Gerçekten benden hoşlandı mı? Ondan dolayı mı beni attan düşürdü, merdivenlerden itti, kafama yumurta fırlattı? Benden hoşlandığı için mi?”

Arif güler gibi bir ses çıkardı. “Yani bunları yapan kadının senden hoşlanıyor olması bana da bir garip geldi.”

“Ya hayır, gerçekten senden hoşlanıyor. Eminim o da gittiğinden beri seni düşünüyordur.” Gözlerimi kıstım. “Ama biraz dik başlı bir kız. O yüzden ilk adımı senin atman gerek.”

Ayağa fırladı. “Atarım! Atayım! Nasıl atayım? Şu an mı, şimdi mi? Ne yapmam gerek?”

Ben de ayağa kalktım. “Benim satın almam gereken bir kafe var. Şu an onu almaya gitmem gerek,” dediğimde Arif de ayağa kalktı. “Buna yolda karar verelim mi? Benim aklımda birkaç fikir var.”

Alptekin, “Olur, tamam!” diyerek koşar adım yürümeye başladı.

Arif’le önce arkasından ona, sonra birbirimize baktık. “Şimdiden merak ediyorum, bizi bu uğurda ne maceralar bekliyor,” dedi.

Biz de yürümeye başladık. “Hâlâ canım sıkkın gibi,” derken ona yandan bir bakış atıyordum. “Sana *hamileyim* demiştim...”

“Yenge, ama bunun konumuzla alakası ne ki? Üzgünüm tabii ki,” derken çocuk gibiydi. “Benim yerimde kim olsa o da üzülürdü.”

“Seni üzgün görünce ben de üzülüyorum, bebeğim de üzülüyor,” derken elimi karnımın üstüne koydum. “Hadi bana acımadın, yeğenine de mi acımıyorsun?”

Blöfümü yemedi ama gülümsedi. En azından bunu başarabilmişim.

Dışarı çıktığımızda bahçedeki onlarca adamı gördüm. Bazılarına göz aşinalığım vardı ama çoğunu yeni görüyordum.

Buna *alışmak* mı denirdi yoksa *mecbur kalmak* mı, bilmiyordum ama sorun etmedim. Hepimizin güvenliği için onlara ihtiyacımız vardı.

Arif benden birkaç adım önde ilerlerken, “Herkes hazır mı?” diye yüksek sesle sordu. Kafalar hızlıca sallandı. “Yiğit, sen önümüzdeki araca geç. Yengemin olduğu aracı ben kullanacağım. Takip mesafesini kısa tutarım, haberin olsun. Dört eskort var. Araçlarda da dörder kişi. Kulaklığınızın sesini açın ve Yiğit ne derse onu yapın,” dediğinde, ben öne geçip oturdum. O hâlâ bir şeyler söylüyordu ama ben duymuyordum.

Alptekin öndeki arabadan inip koşa koşa arkama oturdu. “Yanlış arabaya binmişim,” derken nefes nefeseydi. Fakat yüzünde güller açıyordu. Hevesle, “Hadi konuşalım,” dedi.

Arabanın içindeki sigara kokusu, Alptekin’in yoğun parfümüyle birleşince benim midem yine kötü olduğu için bu konuşma fikri hiç hoşuma gitmedi.

“Şimdi mi?” dedim. İsteksizliğimi fark etti, yüzü asılır gibi oldu. Keşke ona kıyabilseydim ama kıyamıyordum. “Neyden bahsetmemi istiyorsun? Nasıl anladığımdan mı?”

Alptekin kafasını iki koltuğun arasında uzattı. Heyecanla, “Evet!” dedi.

Bu sırada Arif şoför koltuğuna oturup ilerlemeye başlamıştı bile.

“En az senin ona ilgiyle bakman kadar o da sana öyle bakıyordu, Alp. Ben hayret ediyorum, sen nasıl anlamadın?” dememle gözleri irileşti.

“Benim baktığım gibi mi? Ben nasıl bakıyordum? Çok mu belli ediyordum?”

Hareket eden araba yüzünden, sabah yediğim ne varsa midemden yukarı doğru çıkmaya yeltendi. Camı açtım ve ağzımdan nefes almaya başladım.

Alptekin kolumdan dürtünce, “Ya işte hoşlanıyormuş gibi. Nesini anlatayım bunun? Her bir hareketini merakla izliyordun.

Ne tepki verecek diye gözünün içine bakıyordun... Gibi gibi şeyler işte,” diye cevap verdim.

“Nasıl ya? Öyle mi bakıyordum?” dedi şaşkın bir hâlde. “Ve o da mı bana öyle bakıyordu? Ben nasıl görmedim bunu?”

Arif, “Ben de Sena bana *seni seviyorum* diyene kadar benden hazzetmediğini düşünüyordum,” dedi. “Ona göre o kadar çok belli etmiş ki anlamamak için salak olmam gerekiyormuş... Sanırım biz biraz salağız.”

Alptekin’in kafası daha çok karışmış gibi görünüyordu. Tüm yol bana aynı şeyleri sorup durdu. Trafik de olunca neredeyse iki saat Aypare’nin de ondan hoşlandığına ikna etmeye çalıştım. Ara ara öğürmemek için zor dursam da bir şekilde kusmamayı başardım.

Efnanların yanına geldiğimiz sırada telefonum çaldı. Arayanın Karan olduğunu gördüm. Ariflere, geleceğimi söyleyip telefonu açtım.

“Alo, sevgilim?” dedim açar açmaz. “Her şey yolunda mı?”

Derin bir nefes verdiğini işittim. “Sesini duyana kadar cehennem yaşıyordum. Teşekkür ederim, şimdi her şey yolunda.” Sesi fazlaca hâlsiz geliyordu. “Siz varmışsınız. Nasıl hissediyorsun kendini? Miden daha iyi mi?”

Vardığımızı ne ara öğrenmişti, aldırış etmeden cevap verdim: “Midemin pek iyi olduğu söylenemez. Sen gittikten sonra yediklerimi kusmamak için üstün bir çaba sarf ettim. Sanırım sigara kokusu çok etkiliyor...”

“Ciddi misin? Uzakta içiyoruz ama üstümüze sindiğinden olsa gerek... Şimdi bırakırım desem yalan olur ama denerim, sevgilim. Ya da parfüm sıkarım, sakız çiğnerim. Bir yolunu bulurum.”

Bana uzaktan el sallayan Efnan’a karşılık verdim. “Lütfen parfüm sıkma. O da pek hoşuma gidiyor sayılmaz,” dedim. Yavaş adımlarla ilerlemeye başladım. “Hem doktora gideceğiz ya,

bize bir çaresini söyler diye düşünüyorum. Yarın öğlen randevumuz var. Unutmadın, değil mi?”

“Aşk olsun, Lâl. Bunu nasıl unutabilirim? Saat sayıyorum desem az kalır. Hoş, senden ayrıldığımdan beri dakikaları bile sayıyorum,” dediğinde dudaklarım çoktan yukarı kıvrılmıştı bile.

“Zor bir gün mü oluyor?”

“Senden uzakta geçen her gün zor benim için,” diye verdiği cevap beni tatmin etmedi. Beni olaylardan uzak tutma planına sadık kalacak olsak da arka planda ne yaptığını bilmeme fikri hâlâ can sıkıcıydı. “Neyse, sen işlerini hallet de bir an önce eve dön. Bugün tüm belgeleri halledersiniz herhalde. Ama sen kendini iyi hissetmezsen Arif’e vekalet ver, o halleder. Yorma kendini.”

Etrafımdaki insan ordusu her an bir şey olma ihtimaline karşı caddeyi kolluyordu. Alptekinlerin ileriden bana bakıyor oluşu ve Yiğit’in yanımdaki varlığı diğerlerini görmezden gelmemi sağlıyordu.

Numaracı bir sesle, “Hamile olmadan önce beni bu kadar düşünüyor muydun sen?” diye söylendim.

“Beni her şeyle vur ama sana olan ilgimden vurma,” dedi direkt. “Senin yerin benim başımın üstü. Aksini düşündüğün bir an olduysa bana da yazıklar olsun.”

Ciddiye alışına gülerek, “Şaka yaptım, aşkım, şaka!” dedim.

“Aşkım diyen ağzını yerim senin,” derken biraz önce yüksek olan sesi alçalmıştı. “Keşke her an yanında olabilsem. Akşamı iple çekiyorum. Şimdi gitmem lazım. Nerede ne yaptığınızdan benim haberim var ama sen yine de güzel sesini duyabilmem için beni ara.”

Kocaman gülümsedim. “Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum. Yemeğini yemeyi ihmal etme. Görüşürüz, sevgilim,” deyip telefonu kapattı.

Aşkta kazanmak böyle olsa gerekti.

Neredeyse sekerek, beni bekleyenlerin yanına geldiğimde yüzümdeki mutluluğu görüp hepsi gülümsedi.

Efnan'a sıkıca sarıldım. "Selam! Görüşmeyeli nasılsınız? Ne var ne yok?" derken sesim beklediğimden de daha enerjik çıktı.

"Seni gördük, daha iyi olduk. Maşallahın var. Yüzüne kan gelmiş," dedi neşeyle. Nişan yüzüğüme baktı. "Urfa sana yararmış belli ki," derken beni baştan aşağı süzüyordu.

Eşiyle de selamlaştığımda o da aynı şeyleri söyledi. "Efnan'a katılıyorum. Enerjin bile değişmiş."

Alptekin'le Arif kafenin önündeki masalardan birinde otururken neşemin sebebini bilmiş olmanın etkisiyle sırıttıyorlardı.

İçimden *inşallah mutluluğuma zeval gelmez* diye dua ederken, "Bende başka bir değişiklik daha var..." dedim.

Efnan'ın önce kaşları havalandı, sonra da gözleri irileşti. Anında anladı. "Hamilesin?" deyince kafamı hızla salladım. "Nasıl anlamadım ki? Yürüyüşünden bile belli oluyor!"

İkisiyle de tekrar sarıldım, tebriklerini aldım. Gerçekten çok sevinmişler, bizim adımıza çok mutlu olmuşlardı.

Efnan gözleriyle benden izin alarak elini karnıma koydu. "Bebeginiz uğuruyla gelecek. Burası da size çok iyi gelecek. Buna inanmaktan öte, hissediyorum da," dedi.

"İnşallah," diye mırıldandım.

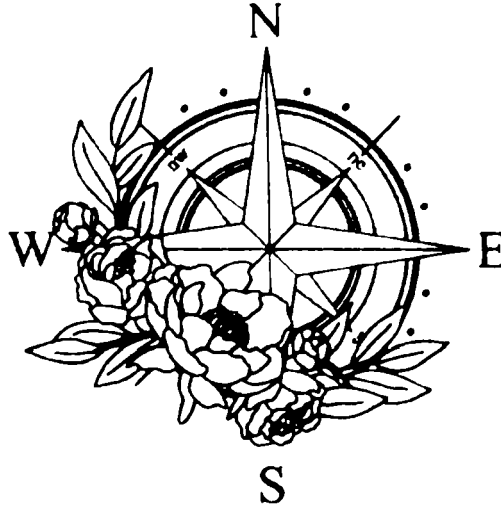
Efnan'ın eşi, "Duygusala bağlamayalım hemen. Bugün güzel bir gün için adım atacağız," diyerek omuzlarımıza ellerini koyup bizi gülümsetmeye çalıştı. "Ha şöyle! Şimdi içeri giriyoruz ve Eflâl'e kafenin son hâlini gösteriyoruz. Sonra da artık bize güzel bir veda tiramisusu yemek düşer. Değil mi, karıcığım?"

Veda der demez Efnan'ın yüzü asılmıştı bile.

Hep beraber içeri girecekken Arif ve Alptekin beni kollarımdan tuttular. Bir şey oldu sanıp anlık gerilsem de ikisinin de aynı anda sorduğu soru üzerine kafalarına vurup içeri geçtim.

Akıllısı beni bulmaz, delisi peşimden ayrılmazdı.

"Biz de yer miyiz?"

5. BÖLÜM

Minik Fasulye

“Tadilat yapılacak çok yer yok aslında. Sadece bazı yerlerini değiştirmek istiyorum. Mesela bak şurası... Buraya büyük, yeşil bir süs bitkisi çok iyi olmaz mı? Kauçuk gibi?”

Karan telefonumdaki görsellere bakarken ben de merakla onun yüzüne bakıyordum. Hepsini dikkatle inceliyordu.

“Mutfağın kapısını değiştirelim. Bazı yerleri çizilmiş, aşınmış. Güzel bir kapı ama şık durmaz böyle,” deyip diğer görsele geçti. “Şurayı mı fotoğraf çekmek için bir alan yapacağım demiştin? Çok güzel ışık alıyor, nefis görünür burada.”

Heyecanla, “Evet!” dedim. “Birkaç objeyle destekleyeceğim ama aynanın üstüne de yazı yazmak istiyorum. Hatta kendim yazabilirim. Ara ara değiştiririm yazıyı. Aa, mevsimsel temalarımız olabilir. Cadılar bayramı, yeni yıl, sonbaharın gelişi gibi. Güzel olmaz mı?” Cevap vermemiştii ama dudağıma kondurduğu öpücükten, güzel olduğunu düşündüğüne dair bir anlam çıkarmıştım. “Bir de sosyal medyasına ağırlık vermem gerekiyor. Belki birkaç kişiyle anlaşır, reklam yaptırabilirim.”

Telefonu kapatıp kenara koydu. Bana doğru biraz daha yaklaştı.

“Sen kendin duyursan bile yeterli olur bence ama reklam her zaman önemli. Ben şirkettekilerin gelmesini sağlarım,” dediğinde, *saçmalama* der gibi baktım. “Ne var? Zorla getireceğim demiyorum. Sadece haberleri olmasını sağlayacağım. Zaten burası harika bir yer olacak. Eminim kendileri gelmek isteyeceklerdir.”

Gülümsemem giderek artıyordu. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” diye sordum.

“Elbette böyle düşünüyorum. Senin elinin değdiği her iş parlar. Fakat sadece bu sebepten değil. Çok uğraşıyorsun, düşünüyorsun, her bir yerine ayrı ayrı emek veriyorsun. Ortaya muazzam bir işin çıkacağı besbelli.”

Kollarımı boynuna doladım. “İyi ki varsın,” dedim tüm kalbimle.

Kafe artık benimdi.

Annemin adı bir yerde daha olacaktı.

Alysia.

Tüm işlemleri halletmiş, Efnanlarla hayırlı olsun yemeği yiyip eve gelmiştik. Arif yorgun olduğunu söyleyerek odasına çekilmişti. Alptekin, Batuhan’la buluşmaya gitmişti. Evde sadece ben, Karan ve Patron vardık.

Karan ben geldiğimde evdeydi. Yorgunluktan duş bile almadan salonda kıyafetleriyle uyuduğunu gördüğümde içim sızlamıştı. Onu uyandırmadan üstünü örteyim derken daha yanına yaklaşır yaklaşmaz gözleri aniden açılmıştı. Bir şey söylemeden beni yanına çekmiş ve yarım saat kadar daha uyumuştum.

Sigara kokmuyor olması beni hayrete düşürmüştü. Üstünde sabah giydiği kıyafetlerden başka şeyler vardı. Sadece teninin kokusunu alıyor olmanın hissettirdikleriyle ben de yarım saatliğine ona eşlik ederek uyumuştum.

Şakağıma öpücük kondurup ayaklanmadan önce, “Kahve ister misin?” diye sordu. “Sana kafeinsiz kahve aldım. Ara sıra onu tüketebilirmişsin.”

Mutfağın yolunu tuttum. “Bunları ne ara araştırıyorsun? Ve ne ara aldın?” diye sordum.

Arkasını dönüp bana ayaklarımı yerden kesecek bir bakış attı.

“Senin için her zaman vaktim var. Olmasa da yaratırım.” İki-miz için de fincan çıkardı. Kahve için dolapları karıştırmaya başladı. “Bugün iki toplantının arasında doktoru araştırırken arada başka şeylere de göz gezdirdim. Bir sürü şey öğrendim.”

Açtığı baharat çekmecesinden gelen yoğun koku genzime dolunca ani bir öğürmeyle ağzımı kapattım.

Karan hızla bana döndü. “Miden mi bulanıyor?” diye sordu. Ama daha cevap veremeden beni banyoya doğru götürmeye başladı. “Hangi kokudan oldu? Geldik, sevgilim,” dediği sırada benim için klozetin kapağını açtı. Midem ağzımdan çıkmak üzereyken onun da dışarı çıkması gerekiyordu. Bir elimle ağzımı kapatırken diğer elimle de ona çıkmasını işaret ediyordum. “Şunu yapma, Lâl. Senin kusmandan mı iğreneceğim?” deyip yanıma eğildi. Saçımı yüzüme gelmesin diye tuttuğu sırada sırtımı da sıvazlıyordu.

Kussam belki kendimi daha iyi hissederdim ama sadece öğürebildim.

Karan da anladı ve ayağa kalkmam için yardımcı oldu. “Elini yüzünü yıkayalım bir. Hemen rengin değişiyor. Baksana, sarardın,” dedi. Aynada göz göze geldik. “Sana çay demlememi ister misin? Ya da herhangi başka bir şey? Kokusu seni rahatsız...”

“Hiçbir şey istemiyorum şu an,” dedim. Yüzümü yıkayıp, uzattığı havluyla kuruladıktan sonra kendimi banyodan dışarı attım. “Uzanmak istiyorum.”

Ona yaslanmam için bana sarıldı, ağırlığımı ona verip yürüdüm. Odaya geldiğimizde üstümdekileri hızlıca çıkartıp saçımı bile toplamadan yatağa girdim. Bir anda hâlsizleşmişim ve uyku gözlerimden akıyordu.

“Uykun mu geldi?” diye sordu Karan. O da üstündekileri çıkartıp yanıma geldi. Uzanmadan sırtını yatağın başlığına

yasladığında ben de kafamı karnına koydum. “Yarın için gergin misin?”

Sesli bir nefes aldım. “Evet ama heyecanlıyım da. Bence altı veya yedi haftalık,” dediğimde karnıma heyecandan ağrı girmişti bile. “Sanırım kalp atışını duyana dek gerçekten hamile olduğuma inanamayacağım.”

Yine o her şeye hâkim ses tonuyla, “Bazı gebeliklerde altı bazı gebeliklerde yedinci haftada kalp atışı duyuluyormuş,” dedi. Usul usul saçlarımı okşamaya başladı. “Umarım yarın duyabiliriz, Lâl. Sabahtan beri bunu düşünüyorum. Daha ufacık, yaban mersini boyunda. Ama gözleri, ağzı, burnu belirgin olmaya başlıyormuş.”

Sesindeki o heyecanlı tonu duymak gözlerimin dolmasına sebep olmuştu.

“Keşke bizi duyabiliyor olsa... Bugün Alptekinlerin dinlediği müziği duyunca, bebekler ne zaman duymaya başlar diye araştırdım da beş haftalıkken kulakları oluşmaya başlıyormuş. Ama dış dünyadaki sesleri on yedinci haftadan sonra duymaya başlıyorlarmış.”

Gülümsediğini anladığım bir sesle, “Bizim sesimizi duyunca tekme atar mı sence? Yani ayırt edebilir mi ikimizin sesini?” diye sordu. “Ömer, Hale hamileyken bebeğinin onların seslerine duyarlı olduğunu söylüyordu.”

Hale’nin karnına saplanan bıçağın görüntüsü aniden zihnime düşünce irkildim.

Karan da bunu anlarmış gibi bana daha sıkı sarıldı. “Aklından geçeni sil. Size bir şey olmasına izin vermem. İstersen bunu her dakika söyleyebilirim. Size bir şey olmayacak.”

Kafamdan bu düşünceyi silmek isteyerek gözlerimi sıkıca kapadım.

“Onlar nasıl? Keşke gelseler de hamile olduğumu söyleyebilsen... Sabah Ömer’e mesaj attım ama müsait değildi sanırım, cevap vermedi. Sen konuşabildin mi?”

Yavaşça uzanır pozisyona geçerken beni de göğsüne doğru çekti. “Ömer’le konuşmadım ama yanlarındaki adamlarla iletişim hâlindeyim. Evden çıkmıyorlar. Bir süre daha izole durmak istiyorlar sanırım. Hak da veriyorum. O yüzden çok mühim bir şey olmadığı sürece iletişimimizi minimumda tutuyorum.”

“Bugün nasıl geçti?” diye sordum.

Fakat sorum havada kaldı.

Kafamı kaldırıp karanlıkta seçmeye çalıştığım gözlerine kızgın bir şekilde baktım. “Güzel, normal, sorunsuz, iyi gibi cevaplar verebilirsin. Sağır olmuşsun gibi davranma,” diye terslendim.

Dalga geçer gibi, “Güzel, normal, sorunsuz, iyi,” deyip saçma öpücük kondurdu. “Uyusak olur mu? Yarın da koşturmacalı geçecek.”

Üstelesem de cevap vermeyeceğini biliyordum. Bir kere kafasına koyduysa onu kararından vazgeçirmem için kırk takla atmam gerekiyordu.

Atardım da.

Normalde saygılı ve insanların isteklerine karışmayan bir insandım. Artık *normalde* diyemiyordum çünkü normal değildim. Hamileydim. Ve bana göre kesinlikle bu anormal bir durumdu.

Ömer’i aramamam, onları kendi hâlinde bırakmam en doğrusu olabilirdi ama aklım onlarda kalmıştı. En azından bir sesini duyayım düşüncesiyle Karan’ın telefonda konuşmasını fırsat bilip hemen odaya kaçarak telefonuma sarıldım.

Çaldı, çaldı, çaldı ama açan olmadı.

Omuzlarım düştü, ekrana üzgün bir şekilde baktım. Çok merak ediyordum. Bu bir suç muydu? Öyleyse cezasını çekmeye hazırdım.

Bu yüzden bir kere daha aradım.

Tam açmayacağını düşündüğüm anda, “Eflâl?” diyen Ömer’in sesini duydum.

“Ömer?” dedim heyecanla. “Müsait miydin? Rahatsız etmiyorum, değil mi?”

Oldukça sessiz bir ortamda olmalıydı. En ufak bir ses dahi duymuyordum.

“Müsaitim, minik kuş. Telefon sessizdeydi. Şansıma elime aldığımda aradığını gördüm,” dediğinde rahatladım. “Sesini duyunca seni özlediğimi daha çok anladım. Nasılsın? Ne var ne yok?”

Nişanlı ve hamileydim. Yeni kafemi satın almıştım. Birazdan doktora gidip bebeğimizin kalp atışını duyacaktık. Etrafımda onlarca adamla geziyordum ama bunu sorun etmiyordum. Alptekin âşık olmuştu. Arif, Soner’in kardeşi olduğunu öğrenmişti ve iyi değildi. Karan bana belli etmese de gerginlikten kendi kendini yiyordu. Her şeyin ona kalmış olması bir noktadan sonra ona iyi gelmeyecekti.

Ama bunlardan bahsedemezdim. Onun ve yıllardır özlemine çektiği eşinin, izole hayatlarında mutlu olmalarını istiyordum.

“Her şey yolunda. Sadece tek bir problemimiz var. Sizi çok özlüyoruz,” dedim. Ama hemen ekledim: “Tabii bunu gelmeniz için söylemiyorum. Şiz ne şekilde mutluysanız biz de mutluyuz. Arada sırada haber verseniz iyi olur tabii ki...”

“Biz de sizi çok özledik, inan bana,” dedi.

Onu çok seviyordum. Bir abi gibi, kardeş gibi, dost gibi.

Bu yüzden üzmemek istemiyordum ama kalbimdeki sızı bana engel oluyordu. Titreyen sesim ise bizi açık etmek üzereydi.

“Hale nasıl? Geçen yaşanan olaydan etkilendi mi? Allah’tan orada değildiniz. Yoksa ona pek iyi gelmezdi.”

Kapıyı kapattığını işittim. Sesi biraz öncekine nazaran daha kısık çıkıyordu.

“Hale’nin yaşananlardan haberi yok. Ona yalan söylemek zorunda kaldım. Yoksa pek hoş şeyler yaşanmayacaktı. Ama benim

de pek haberim olduğu söylenemez. Karan sağ olsun, beni olayların dışında tutuyor. Benim de pek dâhil olasıım yok açıkçası. O yüzden neler olup bittiğini pek bilmiyorum. Sadece iyi olduğunuzdan haberim var.”

Karan’ın her şeyi tek başına yükleniyor olması canımı çok sıkıyordu ama buna bir çare bulamıyordum.

“Sizin için böyle olması en sağlıklısı. Hale’nin öğrenmemesine de ayrıca sevindim. Peki, daha iyi mi? Doktoru bir şey söylüyor mu?”

Derin bir iç çekti. “Geldiği zamana göre çok çok daha iyi. Ama yine bazı ataklar geçiriyor. Yavaş yavaş hepsi azalacak diye umuyorum... Biraz önce de seni sormuştu hatta. Rüyasında seni görmüş.”

“Aa, hayrolsun,” dedim gülümseyerek.

“Hayır hayır. Kucağında mavi gözlü bir kız çocuğu varmış. Tıpkı sana benzediğini söyledi. *Açık kahverengi saçları güneşin altında parlıyordu*, dediğini hatırlıyorum. Uyanır uyanmaz anlatmıştı.”

Yerimde doğruldum. Hale’nin içine mi doğmuştu?

Bir kızımız mı olacaktı? Hem de benim gibi mavi gözlü...

“Öyle mi? Ne güzel bir rüyaymış,” derken yerimde duramıyordum. Ömer’e hamile olduğumu söylemek istiyordum ama şimdi zamanı değildi sanki. “Arif’ten haberin var mı?” sorusu, beni bu konuşmadan çıkartmak içindi.

Sesi düşerken, “Onu öğrendim,” dedi. “Ve bunca yıl nasıl bilmiyormuşum, inanamadım. Karan, amcamın sırrını neredeyse mezara götürecekmiş.”

Üzgün bir sesle, “Keşke öyle olsaymış,” dedim.

“Haklısın, minik kuş, keşke öyle olsaymış,” derken düşünceliydi. “Arif”le bir kere konuşma şansım oldu ama nasıl olduğunu pek bilmiyorum. Kendini çok hırpalamıyor, değil mi? Eminim yaşananların sorumluluğunu kendi üstüne alıyordur. Orada olsam bir güzel azarımı yerd.

Doğruyu söyleyemedim.

“Yok yok, gayet iyi idare ediyor. Bir sıkıntı yok,” derken gözlerim dolmuştu. Belki onu çok özlediğimden belki ailemin böylesine bir sürecin içinden geçtiğinden belki de sadece hormonlarım yüzünden. “Dediğim gibi bir tek sizi özleyorz. Umarım en yakın zamanda görüşebiliriz. Sana anlatacağım çok şey var, Ömer.”

“Alacağım olsun mu, minik kuş?”

Gülümserken gözlerimden akan yaşlarla beraber, “Deftere yazıyorum,” dedim.

Bir süre sessizlik olduğunda ben kapatmak isteyeceğini düşünmüştüm ama o, “Bu ağlamanın sebebi özlem mi?” diye sorunca bir an kalakaldım. “Seni tanıyorum, Eflâl. İnkâr etme lütfen.”

Hemen kendimi toparlamaya çalıştım. “Bir şeyler üst üste gelince allak bullak oldum. Dedemi de öyle bırakıp geldim. On-dan dolayı. Yoksa ekstra bir şey olmadı. Gerçekten, bak.”

İkna olmasını umuyordum ama öyle olmadı.

“Ben bir Karan’ı arayayım. Sen gerçeği söylemeyecek gibisin,” deyince daha itirazımı bile dinlemeden telefonu suratıma kapattı.

Allah gerçekten beni kahretsindi! Bilerek yapmamıştım ama yapmıştım işte. Karan’ın onca çabasının ortasına limon sıkmış-tım. Ne gerek vardı şimdi buna? Bencilliğin zamanı değildi.

Aşağı inmeye çekindiğim için olduğum yerde oturmaya devam ettim. Karan kızarmıydı ki? Bana özellikle iletişim kurmadığını söyledikten sonra aramam hiç hoş olmamıştı.

Kafamı duvarlara vurmak istiyordum.

Sessizce beklediğim dakikalardan sonra merdivende adım sesleri duydum. Biraz sonra kapı açıldığında Karan’la göz göze geldim.

Kızgın olduğunu düşünüyordum ama aksine, o gülümsüyordu.

Bana doğru yavaş yavaş adımlamaya başladı. “O küçük burnunu sokma demiştim sana. Dayanamadın, değil mi? İlla bildiğini okuyacaksın.” Ellerini sandalyenin kenarlarına koydu, bana doğru eğildi. “Başımın belası mısın sen?”

Tatlı olduğunu düşündüğüm bir şekilde kirpiklerimin altından baktım. “Ama tatlı belası, değil mi?”

“Baldan bile tatlı,” deyip burnumun ucuna öpücük kondurdu. “Hadi, küçük fare... Çıkmanız gerekiyor artık.”

“Ömer?” dedim şaşkınlık içinde. “Ne oldu? Ne dedi? Sen ne dedin?”

“Hallettim,” dedi sadece.

Bu adamın yeni huy edindiği ketumluğu beni çıldırtacaktı. Arabaya binene kadar, hatta doktorun yanına varana kadar ne kadar sorduysam da asla cevap vermedi. Ya konuyu değiştirdi ya geçiştirdi ya da duymazlıktan geldi.

“Heyecanlı mısın diye soracağım ama titreyen ellerinden bunu anlayabiliyorum,” dediğinde içeri girmek üzereydik. “Ben her zaman yanında olup elini tutacağım. Her zaman.”

Elini hafifçe sıktım. Heyecandan göğsümü delmek ister gibi atan kalbim yüzünden nefes nefese kalmıştım. “Hoş geldiniz,” diyen doktora sadece gülümseyebildim.

Karan’la karşılıklı sandalyelere oturduk. Doktorumuz normalde başka biri olacaktı. Uzun araştırmalar sonucunda bulduğum doktoru değiştirmemizin sebebi Efnan’ın tavsiyesiydi. Bir annenin önerdiği doktordan daha iyisi olamaz diye düşünmüştük. Tabii Karan yine de doktoru iyice araştırıp hemfikir olmuştu.

“Nasılsınız, Eflâl Hanım? Öncelikle tebrik ederim. Dilerim, sağlıklı kucağınıza alırsınız. Tabii bunun için elimizden geleni yapmamız gerek,” diye söze başlayan doktorum Cemil Bey, telefonda görüştüğümüz için konuya hâkimdi.

Gülümseyerek, “Teşekkür ederim,” diyebildim.

Aslında sormak, konuşmak istediğim çok konu vardı ama dilim tutulmuştu.

Karan, “Teşekkür ederiz. İkisinin de sağlığı için ne yapılması gerekirse hazırız,” deyip benim yerime konuştu. “Öncelikle muayene etmeniz gerekecek, değil mi? Sonrasında konuşacağız.”

Doktor ikimizin de heyecanını fark edince gülümsedi. “Evet, öyle yapacağız,” dedi, ayağa kalktı. “Eflâl Hanım, lütfen arkadaki sedyeye uzanıp karnınızı açın. Ben de hemen geliyorum.”

Karan’la aynı anda ayağa kalktık. Beraber arka tarafa geçtik. Uzanmadan önce düğmesini açtığım pantolonumu biraz aşağı indirdim. Yavaşça uzandığımda Karan yanıma gelip elimi tuttu.

Gözlerinin içi parlıyordu. Belki benden daha heyecanlıydı ama bunu öyle güzel bastırıyordu ki sadece gözlerinden anlayabiliyordum.

“Her şey yolunda,” dedi yavaşça. Önce elime sonra da karnıma küçük bir öpücük kondurdu. “Sen rahat mısın? Başının altına ceketimi koyayım mı?”

Kafamı sağa sola salladım. “Dilim damağım kurudu,” dedim gülerek. “Daha doğmadan bizi parmağında oynatmaya başladı. Baksana şu hâlimize.”

Yüzündeki tebessümü değişebileceğim tek bir şey yoktu.

“Az bile yapar. Babası onu başının üstünde gezdirecek,” dediğinde anladım ki şımarık bir çocuğumuz olacaktı. Bu olaya el atması gereken kişi kesinlikle ben olamazdım. Karan’dan hâlliceydim.

Elini iki elimle sıkıca tuttum. Bir an önce başlamasını istiyordum. İnsan bir sesi aşerir miydi? Aşeriyordum işte.

Doktor Cemil Bey, “Hazır mısın?” diyerek yardımcısıyla beraber içeri girdi. “Karan Bey, sizi diğer tarafa alayım. O taraftan annemizin elini tutarsanız ben de makineyi ayarlayayım.”

Karan elimi bırakmadan diğer tarafıma geçerken dudaklarını oynatarak, “Annemiz,” dedi. Bunu zevkten dört köşe olarak söylemişti.

Sadece uzandığım yerde hareket ediyordum. Bir an önce başlamasını beklemekten başka bir şey yapamıyordum. Doktor soğuk jeli karnıma sürüp makineyi ayarladığında yutkunamıyordum bile.

“Önce bebeğinizi göreceğiz,” dediğinde, Karan’la bakışlarımız ekrana kilitlendi. “Biraz sonra onunla tanışacaksınız... İşte... İşte, bebeğiniz. Tam şurada, kesenin içinde.”

Karan, “O kadar ufak mı?” diye titrek bir sesle sorduğunda ben dolu gözlerimle ekrana bakıyordum. Elimi bırakmadan ekrana dokundu. “Burası kese mi? Ne kadar küçük... Şimdi bu bizim...” Onun da gözlerinin dolduğunu görünce alt dudağımı sertçe ısırdım.

Doktor aleti karnımda hareket ettirirken en son ne zaman regl olduğuma dair, ondan da üç ay öncesine kadar sorular soruyordu. Ben cevap veremeyecek kadar heyecanlıydım. Aletin soğukluğu ürpermeme sebep oluyordu. Karan ise doktorun sorularını cevaplarken yerinde duramıyordu. Bir bana bir doktora bir ekrana bakıyor, arada elimi ve şakağımı öpüyordu. Ne yapacağını en az benim kadar şaşırmıştı.

“Evet, daha ufak bir miniğimiz var. Yedi hafta iki günlüğüz. Kesenin içinde gördüğünüz o ufaklık 10 milimetre.”

Karan şaşkınlık içinde, “Daha fasulye kadar,” dedi.

Doktor, “Şimdi o fasulyenin kalbini duyacağız,” deyince gözyaşlarımı hızlıca sildim. Aradan geçen birkaç saniyede bir kalp sesi duyuyordum ama bu benim deli gibi atan kalbimin sesiydi. “Hazır mısınız? İşte bebeğinizin kalbi böyle atıyor.”

(Kalp ritmi...)

Çok basitti aslında. Birkaç tane pıt sesinden oluşuyordu. Herkeste olduğu gibi, kendi kalbimizi duyduğumuz gibi.

Ama mucize gibi hissettiriyordu.

Gözyaşlarımın arasından, “Bu gerçek mi?” diye sordum. Dudaklarım, ellerim, hatta kalbim bile titriyordu. “Gerçekten onun kalbi mi?”

Doktorun gülerek verdiği *evet* cevabı bile inandırıcı gelmiyordu.

Böylesine bir şeye sahip olduğumuzu bilmek mucizeden de öteydi sanki. Onca kötü olayın üstünde çorak toprakta açan bir çiçek gibiydi. Gül gibiydi hatta. Kıpırmızı, bir bakana bir daha baktıran bir gül. Sulamamıza gerek bile kalmadan köklerini karnımda büyüten bir tohum.

Karan'a baktığımda gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü gördüm. Elime sayısız öpücükler kondururken dudakları hareket ediyordu. Ne söylediğini duyamıyordum. Şükrediyor olmalıydı.

“Ben sizi yalnız bırakayım. Hazır olduğunuzda karnınızı silip içeri gelebilirsiniz,” diyen doktor bizi yalnız bıraktı.

Karan yavaşça yanıma oturdu. “Lâl,” dedi yaşlı gözleriyle. “Bana bunu yaşattığın için teşekkür ederim. Bana dünyaları verdin.” Islak dudaklarımızı buluşturdu. Minnetini hissetme izin verdi. Tüm bedeniyle teşekkür etti bana. “Bu hiç hayal edemediğim bir mutluluk. Hak ettiğimi bile sanmıyorum. Sen bana... Sen bana ne verdiğini bilmiyorsun.”

Yanaklarını yavaşça sildim. “Aile,” dedim mırıldanarak.

Ellerinin arasına aldığı yüzüme öpücükler kondurdu. Hâlâ kalp atışını duyuyorduk. Sanki hayatımızdaki tek eksik buydu, onun kalbinin sesini duymak. Artık tamamlanmıştık.

“Hale rüyasında beni görmüş,” dedim biraz sonra. Karan'ın yaşlı gözleri beni buldu, dikkatle baktı. “Kucağımda açık kahverengi saçlı, mavi gözlü bir kız varmış.” Kaşları havalandı, gözleri irileşti. “Belki de...”

“...kızımız olacak,” diye tamamladı cümlemi. “Bir de sana mı benzeyecek? Başka ne isterim ki, Lâl?” deyip bana sıkıca sarıldı. “Bu dünyada cenneti yaşamış olurum.”

Benim gözüm ekrandaydı. Ultrason görüntüsüne bakıyor ve hâlâ ağlıyordum. Hem de dozunu artırarak.

Karan ağlamamı garipsemiş gibi bakıp, “Çok mu duygusallaştın? İyi misin?” diyerek gözyaşlarımı sildi. Ama azalmak yerine artan yaşlar ona yardımcı olmuyordu. Ekranı bakıyor, elimle ağzımı kapatarak ağlamaya devam ediyordum. “Lâl? Beni korkutuyorsun. Bir şey mi oldu? Böyle ağlanır mı?”

Kafamı aşağı yukarı salladım. *Bir şey oldu* demeye çalışıyordum.

Ekranı dikkatlice baktığımı görünce o da baktı ama neye ağladığımı anlayamadı. Ayağa kalkıp ellerini beline koydu. Ne yapacağını şaşırılmış gibiydi.

“Neye ağlıyorsun bu kadar? Bir yerin mi ağrıyor? Lâl, konuşur musun lütfen?” deyip elimi ağzımdan çekti. “Bana, ne olduğunu söyle. Doktoru çağırayım mı? Bak, gerçekten korkuyorum.”

Parmağımla ekranı işaret ettim.

“Ne var orada?” diye şaşkınca sordu.

Hıçkırdım. “Yok,” dedim.

Kaşları çatıldı. “Ne yok, sevgilim? Orada işte. Görmüyor musun?”

Kafamı *hayır* demek isteyerek salladım. Göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. İçli içli ağlıyordum.

“Nasıl? Görmüyor musun? Bir saniye... Sen buna mı ağlıyorsun?” dediğinde ise artık sırtıyordu. Ellerimle yüzümü kapatıp daha içli ağlamaya başladım. Güldü ve ellerimi çekip bana sarıldı. Bunda gülünecek ne vardı ki? “Kıyamam ben sevgilime. Nasıl anlamam ki? Hata bende. Uzandığın için görmemen çok normal. Kalk bakalım, hemen göreceksin.”

Yardımla doğrulduğumda bana merakla bakıyordu. Tekrar ağlamaya başladığımı görünce anladı ki hâlâ göremiyordum.

“Hay Allah ya!” dedi telaşla. Sedyeyle beraber beni ekrana doğru yaklaştırdı. “Bak tam şurada. Gördün mü, annesi? Minik bir fasulye.”

Hayır, göremiyordum. Evet, karnımın ultrasonu vardı ve orada bir kese vardı ama hangisi kese hangisi bebeğimiz, seçemiyordum.

Kafamı onun koluna yasladım. “Ben çok kötü bir anne olacağım,” diye ağlamaya devam ettim. “Daha bebeğimi göremiyorum bile! Nasıl bakacağım ki ona? Uta... Utanacak benden!”

Karan kafamı okşadı. “Saçmalama, sevgilim. Ağlamaktan gözlerin buğulandı, ondan göremiyorsun. Bunun anneliğinle hiçbir alakası yok. Kaldır bakayım kafanı. Bak tam şurada, getir parmağını. Evet, bu bizim bebeğimiz.”

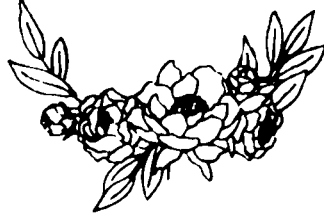
Burnumu çektim. Parmağımı tuttuğu yere baktım. “Ama bu küçücük, Karan. Bu bizim bebeğimiz mi? Nasıl olur?”

Kocaman gülümsedi. “Evet, o bizim bebeğimiz,” dedi sevinçle. “Bak, gördün işte. Harika bir anne olacaksın sen. Bebeğimiz sana bayılacak!”

Oradaydı. İkimize ait bir can. Kalbinin sesi kulaklarımıza doluyordu. Sonunda görebilmiştim. Onu yemek isteyeceğim kadar küçüktü.

Karnımın içinde yaşıyordu ama kalbimde büyüyordu.

“Bebeğimiz,” dedim sessizce. “Bizim bebeğimiz.”

YAZARDAN

*S*aatler geçiyor, haftalar bitiyor, mevsimler değişiyordu ama Karan Akdoğan'ın içindeki korku dinmiyordu. Sevdiklerine zarar gelir korkusu onun uykularına düşmandı.

Ve artık koruyacağı bir can daha vardı.

Baba olacaktı.

Karan önündeki belgeleri savurmak isterken bunun yerine derin bir nefes aldı. Sevdığı kadının ve onun karnındaki canın varlığına tutunuyordu. Aklına bebeği düşünce yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. Hâlâ inanamıyordu. Baba mı olacaktı? Eflâl'den bir çocuğu mu olacaktı?

Arkasına yaslandı, sigarasını yaktı. Günün en yoğun zamanının başlamasına birkaç dakika vardı. Bunu umursamadan bebeğini ve müstakbel karısını düşündü. Sabah uyandığı anda onların yüzünü göreceğini, bebeğinin kokusunu, *baba* deyişini, Eflâl'e çok yakışacağını düşündüğü hamileliği, bebeklerinin küçük parmaklarını, ailelerinin büyüyecek olmasını, bayram sabahlarını, bolca kahkahaları, öpüşleri, sevişleri...

Keşke böyle bir hayatım olmasaydı, diye geçirdi içinden.

Kimseye belli etmese de içinde bir yangın vardı. Her dakika alevleniyor, onu ateşlerde yakıyordu.

Ömer'e anlatamazdı derdini. O sadece Hale'yle ilgilensin, yılların acısını çıkartsınlar istiyordu. Belki yeniden aile olmayı denerlerdi, mutlu bir yuvaları olurdu. Ömer'i yeniden bu hayata tutsak etmek istemiyordu.

Arif ise bu aralar kendinde değildi. Evet, işini yapıyor, elinden geldiğince Karan'a destek oluyordu ama sadece o kadardı. Karan'ın yaşadıklarından bihaberdi. Yapılması gerekenleri yapıyor ve kafasının içindeki muharebeye geri dönüyordu. Karan, ondan yardım isteyemiyordu. Yıllarca omuzlarına yük ettiği sırrın onu nasıl etkilediğini görüyordu. Öz abisi yüzünden yaşadıklarını öğrenirse çukurun içinde daha çok debeleneceğini biliyordu.

Alptekin'i hiçbir zaman dâhil etmek istememişti zaten. Annesiyle babasının emanetiydi ona Alptekin. Miray'ın kıyamadığına o hiç kıyamazdı. Bu karmaşanın arasında yok olup giderdi Alptekin. Ona acımayan bu dünya, kardeşini ezer geçerdi.

Yasin vardı, yanındaydı hep. Her gün arar, bilgileri verir, onun için MİT'i karşısına alırdı. Ama onun işiydi bu. Akdoğanları kardeşi gibi görse de onlar da bir dosyaydı. İşini yapmalı ve diğer dosyaya geçmeliydi. Duygularını işine dâhil ettiğinden beri dosyadan eli çekilmişti. Yasin'in işi önemliydi. Kardeşlerine bir şey olacak olsa hiçbir şeyin önemi kalmaz, yine namlunun ucuna geçerdi pek tabii ama Karan'ın derdine derman olamazdı.

Eflâl...

Karan'ın Lâl'i...

Gül güzeli...

Eflâl, Karan'ın göz bebeği idi. İstiyordu ki ona gül bahçeleri versin, onu güneşli günlerde yaşatsın, endişe onun yatağına hiç uğramasın, rüyalarında dahi hep neşe olsun... Eflâl'e bahsetmek dahi aklının ucundan geçmedi. Aksine, onu bu hayatın dışında tutmayı öylesine istiyordu ki bir an kendisinin bile ona dert olduğunu düşünerek hayatındaki yerini sorgulamıştı.

Üstelik Eflâl hamileydi artık. Onu üzmemesi için bir nedenden daha ortaya çıkmıştı. Eflâl, onun hayatına girdiğinden beri bir sürü çile çekmişti ama çocuğunun da çekmesine izin vermeyecekti.

Bu sebeple Karan'ın derdini paylaşacağı kimsesi yoktu artık.

Karan yine elini değil, tüm bedenini taşın altına koymuştu.

Kapısı çaldığında dalgın bakışlarını kâğıtlardan kaldırdı. "Gel," dedi. İçeri giren Ayşegül'ün yüz ifadesini görünce bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Zaten ne yolundaydı ki? "Problem ne, Ayşegül? Suratın sirke satıyor."

Ayşegül, patronunun ne kadar stresli olduğunu görebiliyordu. Kapının önünde bekleyen adamların buraya ne için geldiğini bilmese de hayır için burada olmadıklarından emindi.

"İki beyefendi sizinle görüşmek istiyor. Randevuları yokmuş ama sizin onları görmek istediğinizi söylediler."

Karan'ın kaşları çatıldı. Baş ağrısı giderek şiddetleniyordu. "Al bakalım içeri. Kimmiş bu beyefendiler, görelim," dedi.

Ayşegül, bekleyenleri içeri alıp kapıyı kapattı.

Gelenleri gören Karan'ın canı şimdiden sıkılmıştı. Gördüğü kişilerin şirkete gelmesi büyük riskti.

Selamı sabahı umursamadan, "Burada ne işiniz var?" diye sinirle sordu. "Siz beni öldürtmeye mi çalışıyorsunuz? Şirketime gelmek ne demek?"

Egemen, "Kimliğimiz kimse tarafından bilinmiyor. Buraya geliyoruz sizi tehlikeye atmaz. Atacak olsa gelmeyeceğimizi bilmeniz gerekir," derken sesi buz gibiydi. Karan çatık kaşlarıyla onlara bakmaya devam ederken ikisi de koltuklara oturdu. "Acilen görüşmemiz gerekiyordu. Toplantı ayarlayacak vaktimiz olmadı."

Karan'ın suratı mermer gibiydi. Çenesi yukarıda, omuzları gergin, bedeni dikti.

Dışarıdan görünen bu olsa da içinde fırtınalar kopuyordu. Çünkü farkındaydı, kasırğa kapıdaydı.

"Nedir?" derken o da sandalyesine oturdu.

Faruk söze başladı: “Son konuşmamızdan sonra birkaç görüşme oldu. Müdürüm sizinle bizzat görüşmek istedi ama maalesef mümkün olmadı. Birkaç tane gelişme var. Sizin de haberinizin olması gerektiğini düşündük.”

Bir türlü söze girmeyişleri Karan’ı sinirlendiriyordu. Yolunda gitmeyen şeyler olduğunu çoktan anlamıştı.

“Sizi bu kadar kıvrandıran ne?” diye ters ters sordu. “Çıkarın ağzınızdaki baklayı.”

Egemen normalde soğukkanlı biriydi. Fakat karşısındaki adam onu ürkütüyordu. Masa’daki diğer adamlara karşı böyle bir duygusu yoktu. Onlar pis işler yapmaya alışık olan adamlardı, sınırları yoktu. Karan Akdoğan ise sınırları olan, Masa’da olup masayı dağıtmak isteyen bir adamdı. Ürkmesinin sebebi, ailesi mevzubahis olunca gözünün hiçbir şey görmemesiydi. Şimdi alacağı haberin onu öfkeden deliye döndüreceğini biliyordu.

“Soner’i Türkiye’ye getirdiğimizi biliyorsunuz. Günlerdir ifadesi alınıyor. Aldığımız karar doğrultusunda onu serbest bırakma...” demeye kalmadan Karan hızla ayağa kalktı.

“Ne saçmalıyorsun lan sen?! Ne demek serbest bırakmak? Ne sebeple?! Çocuk oynacağı mı sanıyorsunuz siz bunu?!”

Yüksek çıkan sesi iki tane ajanı titretebilecek seviyedeydi.

Faruk sakın bir şekilde, “Sakin olursanız anlayacaksınız,” dese de Karan sakın olmaya çok uzaktı.

“Neyi anlayacağım? Sanki bilmiyor muyum?! Sizi laflarıyla kandırdı. Eğer onu bırakırsanız size yardım edeceğini, bir sürü kişiyi yakalamanızı sağlayacağını söyledi! Bunun başıma geleceğini bilmiyor muydum ben? Elbette biliyordum! Ama sizin bu tuzağa düşeceğinizi hiç sanmıyordum!” diye parlayan öfkesini onlara yönlendirdi.

“Kandırıldığımız yok! Biz herkes için en sağlıklısı neyse onu yapıyoruz. Lütfen söylediklerinize dikkat edin. Karşınızda devlet var!” dedi Faruk.

Karan sinirle güldü. “Herkes için? Siz bir canavarı serbest bıraktığınızın farkında mısınız? Ve bu canavar benim ailemin kanına susamış!” Uğuldayan kulakları, öfkeden titreyen elleri ona yardımcı olmuyordu. “Siz ailemin neler yaşadığını biliyor musunuz? Hale’nin başına gelenleri? Hoş, bilmemeniz imkânsız. Buna yardımcı olduğunuzu da düşünürsek... Ama buna izin vermem! Eğer onu serbest bırakırsanız bir daha elinize sağ geçiremezsiniz!”

Egemen de ayağa kalktı. “Biz sizin emir eriniz değiliz. Kiminle nasıl konuştuğunuza dikkat edin. Aldığımız kararı sizinle paylaşıyoruz. Size veya ailenize zarar gelmeyecek. Bundan emin...”

Karan onun sözünü keserek, “Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?” diye bağırdı. “Şimdiye kadar gayemiz aynı diye pek çok şeye sabrettim. Ama görüyorum ki artık aynı safta değiliz. Bana düşman olan bir şerefsizi kendinize müttefik edecekseniz savaşta neyin mübah olduğunu size gösterdiğimde de karşıma gelmeyeceğinizi bileceksiniz!”

Deliye dönmek tabirini bizzat yaşıyordu Karan. Göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Soner’in dışarıda olduğunu ve yeniden ailesini hedef aldığını düşündükçe aklını yitirecek gibi oluyordu.

Eğer Soner, Eflâl’in hamile olduğunu öğrenirse ilk hedefi Eflâl olurdu.

Karan’ın buna fırsat vermeyeceğini herkesin bilmesi gerekirdi.

Faruk, gitmek için kafasıyla Egemen’e işaret etti. Deliye dönen Karan’ı şu an durdurabileceğini düşünmüyordu. “Sizinle daha sakın bir zamanda konuşalım. Bu şekilde bir yere varamayacağız,” dediğinde, Karan kafasıyla *defolun* der gibi bir işaret yaptı. İki adam da bu tavırdan rahatsız olsa da bir şey demeden odadan çıktılar.

Karan deliye dönmüştü. Sinirle yüzünü sıvazladı. Avuçlarını masaya sertçe vurdu. Bağırıp çağırmak, hatta çığlık atmak istiyordu.

“Neden?! Neden Allah’ım, neden?!”

O her şeyi daha iyi yapmaya çalışırken karşısına olmadık engeller çıkıyor ve her şey tepetaklak oluyordu.

Karan, Soner'in serbest kaldığı anda ailesine zarar vermeye çalışacağını biliyordu. İçlerinden birinin kılına zarar gelirse kendini suçlu hissedecekti.

Bunu Ömer'e nasıl söyleyebilirdi? *Karını yıllarca tutsak edip kızını öldüren adam artık serbest, kendinizi kollayın mı* diyecekti?

Sigara yakıp ardı ardına nefesler alırken odanın içinde yürümeye başladı. Ayşegül içeri girip onun hâlini görünce gerisin geriye kaçmıştı. Karan şu an canlı bomba gibi her an patlamaya hazırды.

Eflâl'i düşünüyordu. Ona bir şey olma ihtimalini, Hale gibi kaçırıldığını, bebeklerine zarar geldiğini... Beyninde tehlike çanları çalıyordu. En çok kendi yapacaklarından korkuyordu Karan. Onu kimsenin tutamayacağını çok iyi biliyordu.

Telefonuna gelen mesaj dikkatini dağıttı. Eflâller varmıştı. Eflâl bugün kafeyi kendi üstüne alacaktı. Karan, müstakbel karısının şimdi nasıl mutlu olduğunu, heyecandan yerinde duramadığını tahmin edebiliyordu.

Keşke bunca derdi olmasaydı da onun yanında olabilseydi.

Ya onun hevesini kursağında bırakacak bir şey olursa düşüncesi, bulunduğu yeri ona dar ediyordu.

"İzin vermem," diye mırıldandı kendi kendine.

Sigaranın birini söndürüp diğerini yakarken bir yandan da Eflâl'i arıyordu. Şu an ona iyi gelecek tek şey sevdiğinin sesiydi.

Sesini duyar duymaz beklediği gibi olmuştu. "Sesini duyana kadar cehennemi yaşıyordum. Teşekkür ederim, şimdi her şey yolunda," dediğinde az bile söylemişti.

Eflâl'in neşesini, sesindeki heyecanı duyunca biraz da olsa kendini iyi hissetmişti.

Ona hiçbir şeyden bahsetmese de Arif'i aramış ve etrafındaki korumaların sayısını artırmasını söylemişti. Sonrasında Demiroğlu'nu aramış ve aynı şeyi onun da yapmasını istemişti.

Demiroğlu, sorgulamadan bunu yerine getireceğini söylemişti. Torunu için yapamayacağı şey yoktu.

Karan elindeki sigaraya bakarken, Eflâl'in sigara kokusundan rahatsız olduğunu hatırladı. Sigarayı istemeyerek de olsa söndürdü. Yasin'i ararken odasının camlarını açıyordu.

"Alo?" dedi Yasin. Karan'ın ne için aradığını biliyordu. Soner gerçeğini biraz önce o da öğrenmişti.

"Başımıza açılan işi biliyor musun? Bütün sıkıntımız yetmezmiş gibi bir de o iti salacaklarmış. Ben herkesin canını nasıl düşüneceğim, Yasin? Bu olayın mantıklı bir açıklaması var mı?"

Yasin, Karan'ın öfkesini telefonun diğer ucundan bile görebiliyordu. En az onun kadar öfkeliydi. Ama emir, demiri kesiyordu.

Yasin sesli bir nefes verdi. "Biraz önce öğrendim ben de. Ne desen haklısın. Niye yaptıklarını bilsem dahi..."

Karan sinirle Yasin'in sözünü kesti: "Niye ulan? Ne sebeple karar verdiler buna?!"

"Şerefsizin planı önceden belliymiş, Karan. Her ihtimale karşı bir planı var yavşağın. Yakalanma ihtimaline karşı bir sürü kozu varmış. Eğer serbest bırakılırsa yıllardır aranan birçok suçluyu verecek bize. Ama bahsettiğim öyle sıradan insanlar değil. Yakalanırlarsa ülkeyi sallayacak adamlardan bahsediyorum. Elindeki belgelerin de asılsız olmadığını kanıtladı." Yasin üzüntüyle konuşmaya devam etti: "Size bulaşmayacağına dair söylediklerini duydum ama ben de inanmıyorum. Ama kimseye sözümü dinleteceğim bir pozisyonda değilim artık. Biliyorsun, bu davada artık pek fazla söz hakkım yok."

Karan çaresizlikle sandalyesine oturdu. Bunun mahvolmaları için atılan ilk adım olduğunu düşünüyordu.

"Peki o şerefsizin yaptıkları? O çekmeyecek mi cezasını?"

Yasin buruk bir şekilde gülümsedi. "Denetimli serbestlik gibi olacak ama yanına kâr kaldı. Onu içeri tıkmak mı yoksa onun

gibi birkaç kişiyi mi? Tabii ki serbest bırakacaklardı. Zaten dedim ya, bu ihtimali düşünüp yıllarca koz biriktirmiş. Adam psikopat!”

Ne yapacağını bilemiyordu Karan. Eli ayağı buz kesilmişti. Yaşanacaklardan korkuyordu.

“Bana birkaç gün versinler. Belli ki bu artık değiştirilemez bir karar. En azından biraz zaman kazanırım. Kendi planımı yapmam için buna ihtiyacım var. Tahmin ederler ki böyle bir şey için önlem almam gerekir!”

Yasin kafasını ağır ağır salladı. “Aynı şeyi söyledim, kardeşim. Üç günümüz var. Üç gün içinde gerekli önlemleri almalıyız. Ben de sana destek olacağım, merak etme.”

Merak ediyordu elbette. Bundan kimseye bahsetmeden güvenliği artıracak olması dikkat çekecekti. Fakat başka şansı yoktu.

Ömer’in cephesinde durum birkaç haftaya nazaran daha iyi gidiyordu. Hale’nin her şeyden uzak kaldığı birkaç hafta onlara iyi gelmişti. Türkiye’ye dönmeleri olaylı olmuş olsa da üstesinden gelmişlerdi.

Eflâl’le konuşması onun aklını kurcalamamış olsa bir süre daha her şeyden ve herkesten izole yaşamaya devam etmek istiyordu. Ama Eflâl’in ağlaması onun içine kurt düşürmüştü. Bu sebeple Karan’ı aradı.

Karan ise dünün gerginliğini üstünden atamamıştı. Bebeğinin kalbinin sesini duyacak olması onu şu an hayata bağlayan yegâne şeylerden biriydi. Eflâl’in aşağı inmesini beklerken sigara içmemek için kendini oyalıyordu. Nişanlısının bu kötü kokuya maruz kalıp midesinin bulanmaması için elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

Ömer’in aradığını gördüğünde hiç bekletmeden cevapladı: “Alo? Nasılsınız, kardeşim?”

“İyiyiz çok şükür. Siz nasılsınız?” diye hızlıca sordu Ömer. Hale uyanmadan bu konuşmayı yapmak istiyordu. “Bir sıkıntı var mı?”

Karan, aslında bahsetmek istediği çok sıkıntı olsa da susmak zorunda hissediyordu.

“Her şey yolunda,” dedi Karan.

Ömer perdenin arkasından bahçedeki korumalara kısa bir bakış attı. “Dünden bugüne dışarıdaki adamların sayısında neredeyse yarı yarıya bir artış var. Devriyelerin sıklığı arttı, molalar kısaldı. Bir de Yiğit bu sabah uğrayıp hepsiyle toplantı yaptı. Her şey yolunda mı demek oluyor bu?”

Karan, Ömer’in bunu fark edeceğini biliyordu. Bu yüzden cevabı hazırды: “Son zamanlarda gözler üzerimizde. Ne olur ne olmaz diye tedbir almak istedim. Geçici süreliğine hem. Sizi rahatsız edecek bir boyuta gelmeyecek, merak etme.”

Ömer pat diye, “Eflâl’in canı neye sikkın?” diye sordu.

Karan’ın kaşları havalandı. “Ne demek canı sikkın? Benim haberim yok. Ne zaman konuştunuz?”

“Karan, bir şeyler oluyor besbelli. Ben olayların dışında kalmak istedim ama bu kadar da değil. Bana, neler olduğundan bahset. Yapmam gerekeni ben de yapayım.”

Karan kararsızlıkla yüzünü sıvazladı. Ömer uzaktan bir şey yapamazdı. Ya onu dâhil edecek ya da hiçbir şeyden bahsetmeyecekti.

“Lâl bu ara duygusal biraz. Birkaç olay üst üste geldi, sizi merak ediyor. Ondan canı sikkın gibi gelmiştir. Bir şey olsa senden saklamam.” Yanına gelen Patron’un kafasını okşadı. “Hale uyuyor mu? Düzene girdi mi uykuları?”

Ömer, Karan’ın dediğine inanmasa da uzatmadı. Şu noktada ondan doğru bir cevap alacağını düşünmüyordu. “Pek değil,” diye cevap verdi. “Ara ara uyanıp nefes nefese kalıyor. Ya da hiç uyuyamıyor. Sabahları uykusu çok hafif, hemen uyanıyor.”

Odalarının kapısına baktı. “Hatta uyanmış olmalı. Muhtemelen beni bekliyordur.”

Karan gülümsedi. “Sizi yeniden yan yana görebilecek olmak çok değişik hissettiriyor. Eski günlerdeki gibi. Miray’ın olduğu zamanlardaki gibi.”

İkisinin de yüzüne hüznün yerleşti.

İç çekti. “Başka ne var ne yok? Arif’in ruh hâli nasıl?”

“Herkes iyi, bir sıkıntı yok. Yakında aramıza katılırsanız her şey daha iyi olacak. Bu konuda bir gelişme var mı? Doktoru bir şey söylüyor mu?”

“Aslında biraz kalabalığa karışması iyi olabilir yönünde konuştuk. Hemen olmasa da haftaya belki bir akşam yemeğine gelebiliriz.”

Karan kocaman gülümsedi. “Lâl’le Alptekin çok sevinir. Kesin ayarlayalım.” Patron kulaklarını kaldırıp ona merakla bakıyordu. Ömer’in sesini duymuştu. “Patron da seni çok özlemiş olmalı. Sesini duyunca kulakları havalandı.”

Ömer, odadan ses gelince adımlarını oraya yönlendirdi. “Onu da özledim. İnşallah yakında gelebiliriz. Sen bir şey olursa beni haberdar et. Artık dışarıda kalmak istemiyorum.”

“Ederim. Siz kendinize iyi bakın da geri kalan her şey halledilir. Hale’ye selam söyle.”

Ömer kapıyı açmadan, “Aleyküm selam. Allah’a emanet olun,” deyip telefonu kapattı.

İçeri girdiğinde Hale’nin lavabodan çıktığını gördü. Üzerinde Ömer’in beyaz bir tişörtü vardı sadece. Dağılmış saçları, şiş gözleri ve dudaklarıyla ona bakıyordu karısı. Ömer’in kalp atışları hızlandı. Yılların acısı öyle hemen denecek gibi görünmüyordu.

İçten bir sesle, “Can şenliğim,” dedi. Karısının yanına gelip ellerini beline koydu. “Günaydın, benim güzel karım. Nasılsın bugün?”

Hale rüyasında yine Soner’in onu kaçırdığını görmüştü. Pek iyi hissetmiyordu ama bundan Ömer’e bahsetmeyecekti.

“Günaydın,” deyip kollarını Ömer’in boynuna sardı. “Senin yanımda olduğun bir gün kötü hissedemem ki.”

Ömer’in içi gidiyordu. Karısına baktıkça kalbi fütursuzca atıyor, sanki bıraksa kollarının arasından uçup gidecekmiş gibi onu sarıp sarmalamak istiyordu.

Eğildi ve karısının pembe dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Sen benim her şeyimsin. Biliyorsun, değil mi? Ne senden öncesi... ne senden sonrası,” deyip bir kere daha öptü. Ama bu diğerine göre oldukça uzun sürmüştü. “Ben seni yemeye devam edebilirim ama sana kahvaltı hazırlayayım. Ne yemek istersin? Omlet?”

Hale hâlâ öpücüğün etkisinde olsa da *tamam* anlamında kafasını salladı. Neye tamam dediğini bilmeden üstelik.

Ömer onun kalçasına hafifçe vurdu. “O zaman sen üstünü giyin. Ayağına da çorap giy, üşüteceksin.”

Hale ona gülümseyerek bakıyordu. “Ömer, çocuk muyum ben?”

“Söyledim ya Hale, duymadın mı beni? Her şeyimsin sen. O yüzden kendine dikkat etmen gerek. Hadi, can şenliğim.”

Hale içeri geçerken Ömer mutfığa geldi. Hemen kollarını sıvayıp ellerini yıkadı. Hale gelene kadar masayı yerleştirmiş, domates ve salatalıkları kesmiş, birçok kahvaltılığı çıkartmıştı. Yumurtaları kırmak için karısını bekliyordu.

“Benim bir şey yapmam gerekiyor mu?” diye soran Hale masaya hızlıca bir bakış attı. “Çoktan halletmişsin bile. Gerçekten maharetli birisin, Ömer Akdoğan.”

Ömer arkasını dönüp ona göz kırptı. “Size yaraşır olmaya çalışıyoruz, Hale Akdoğan.”

Hale sevilen bir kadına gelen o enerjiyle masaya oturdu. Kahvaltıya başladıklarında bir süre sessizce yeseler de Hale’nin aklını kurcalayan bir şey vardı. Bunu sormadan duramayacağını biliyordu.

“Ömer,” dedi yavaşça.

“Efendim, canımın içi?” diye cevap verdi Ömer. Hale’ye bakınca, onu rahatsız eden bir şey olduğunu anladı. Yumurtanın kabuğunu mu düşürmüştü? “Ne oldu?”

“Biz eve gideceğiz, değil mi? Burada sonsuza kadar bu şekilde yaşayamayız. Elbette gitmemiz gerek...” Nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Yerinde rahatsızca kıvrandı. “Ben yıllarca onun elinde kaldım. Kimse ne yaşadığımı, neler olduğunu bilmiyor. Ama tahmin ediyorlardır. Eflâl bir kısmına şahit oldu ama onun da bir fikri olduğunu sanmıyorum. Kimsenin bana acıyarak bakmasını ya da benim hakkımda yanlış bir şey düşünmesini istemiyorum. Daha gitmeden bile gerildim. Belki de hazır değilim. Ya da yanlış...”

“Şş, neden gerildin bu kadar?” diyen Ömer, Hale’nin yanına gelip kolunu omzuna attı.

Hale, “Çünkü uzun zamandır onları görmüyorum. Bir de sadece Soner vardı,” dediğinde Ömer’in gözü seğirdi.

“Sevgilim, anmıyorduk ya onun adını? Hatta düşünmüyorduk bile,” deyip Hale’nin yanağına öpücük kondurdu. “Daha fazla vakte ihtiyacın varsa bekleyebiliriz. Ama emin ol kimse seni rahatsız edecek bir bakış bile atmaz. Hepsi seni çok özledi. Eflâl seninle vakit geçirmek için can atıyor.”

Hale, hasretini hâlâ gideremediği Ömer’in kokusunu içine çekti. “Sanırım Eflâl hamile,” dedi.

Ömer onun gözlerine şaşkınlıkla baktı. “Ne? Bunu da nereden çıkardın?”

Hale omuz silkti. “Sadece bir his. Aynı rüyayı yeniden gördüm. Kucağında aynı kız çocuğu vardı,” derken gözleri parlıyordu. “Annelik ona çok yakışmıştı.”

Ömer’in bir yanında çiçekler açarken bir yanını hüznü kapladı. Eflâl’in hamile olmasını elbette çok isterdi.

Karısının bebeği, karnından ölü olarak alınmıştı.

Karısının yüzüne düşen saçlarını yavaşça çekti. “İnşallah güzel haberleri vardır,” dedi. Burnunu saçlarına yasladı. “Bizim koca bir ömrümüz var. Beraber bir sürü şey yaşayacağız. Her zaman elini tutacağım. Her zaman.”

Hale evladının acısını yıllarca çekmişti. Yasını her gece vakti Soner odasına gelecek mi diye korkarken ağlaya ağlaya tutmuştu. Ömer’in üzülməsi kadar üzülemiyordu artık. Hatta zaman zaman bebeğinin öldüğüne ve o adamın evinde doğmadığına şükrediyordu. Ya Soner’e baba deseydi? O zaman kahrolurdu.

Ömer onun ürperdiğini fark edince sıkıca sarıldı. İkisi de bir süre sessiz kaldılar. Beraber sessizliğin huzurlu yanını bölüştiler.

Ömer’in, “Bugün hava güzel gibi. Sahile inmek ister misin?” diye sorması, sessizliklerini böldü. “Sevdiğin bir dondurmacı vardı, hatırlıyor musun? Belki oraya da gideriz.”

Hale kafasını belli belirsiz salladı. Ömer aniden ayaklanıp onu kucağına alınca, Hale, kocasının boynuna sarılmak durumunda kaldı. “Ömer?” dedi şaşkın bir şekilde.

“Ömer Havayolları size uçuşa geçirecek, hanımefendi. Bir itirazınız mı var?” diye çapkın bir şekilde sordu.

Hale’nin bir anda ağzı kulaklarına varmıştı. “Uyarsaydınız eğer kemerimi takardım. Böyle türbülansa yakalanırsam hiç hoş olmaz.”

Ömer onun boynuna sesli bir öpücük kondurdu. “Sizin yanınızda kocanız var. Ne demek türbülansa yakalanmak? Ben buna fırsat verir miyim?” derken keyfi az da olsa yerine gelmişti. “Siz hazır olduğunuz zaman bana söyleyin lütfen.”

Hale kocasının kolları arasında kıkırdadı. “Kollarınızın ağırmayacağını bilsem bu şekilde çok mutlu olduğumu söyleyebilirim...”

Ömer ona teessüf eder gibi baktı. “Siz kocanızı ne sanıyorsunuz, hanımefendi? Siz isteyin, o sizi saatlerce taşır. Zaten kuş kadarsınız. Bu kollar sizi taşıyamayacaksa neden var?”

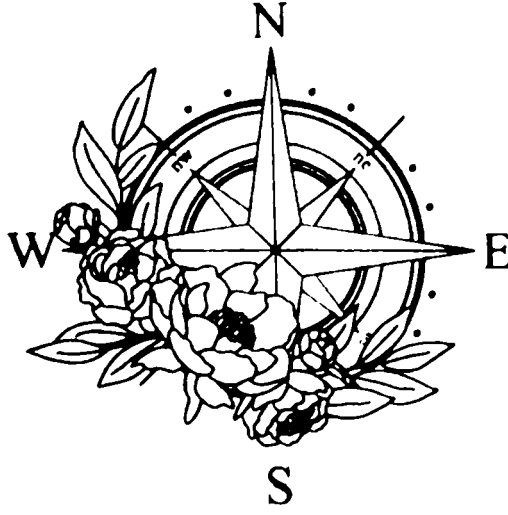
“Öyle mi? Lütfen kusuruma bakmayın. Eğer müsaitseniz beni yatağıma uçurur musunuz?”

Ömer eriyormuş gibi, “Size her zaman müsaitim,” dedi ve daha adım atmadan karısını öpmeye başladı. Gözleri kapalıydı ama o nereye gideceğini çok iyi biliyordu. Odalarına girdiğinde bir süre karısı kucığındayken öylece bekledi ve onu doya doya öptü. Kapıyı ayağıyla kapattı ve onu nazikçe yatağa uzandırdı. “Sana âşığım,” dedi usul usul. “Sana çok âşığım.”

Hale çok şey yaşamıştı. Hepsini unutmak için onlarca çaba sarf ediyordu. Bazı anlarda ise öylesine mutlu oluyordu ki sanki *onca eziyete değdi* diye düşünüyordu.

Kocasının kolları arasında geçirdiği her bir an minnet doluydu onun içinde. Kalbinde hep bir şükür, dudaklarında hep bir dua vardı.

Belki bir gün diye geçirdi içinden. *Belki bir gün yeniden üç kişi olabiliriz.*

6. BÖLÜM

Çekirdek

*G*ıradan eylemleri bile sevdiğin insanla yapınca bambaşka bir şeye dönüşürdü ya hani. Yediğin bir parça simit bile en paha biçilmez yemekten bile daha kıymetli olurdu. O yanındayken deniz bir başka parlardı sanki. Bazı şarkıların ruhu olur, sarıp sarmalardı seni.

Karan’la beraber film izliyorduk. Onun haberi yoktu ama yaralarımı sarıyordu. Endişelerimi bir bir yok ediyor, geleceğe umutla bakmamı sağlıyordu. Bunu yanımda öylece oturarak yapıyordu üstelik. Çabasız, sadece varlığıyla.

Evde sadece ikimiz vardık. Yorgun görünse de beni yalnız bırakmamak için eşlik ediyordu. Üçlü koltukta sırtımı onun göğsüne yaslayarak oturuyordum. Bebeğimizin kız mı erkek mi olduğunu hissedemediğim için sızlanıyordum. O da sabırla beni dinliyordu.

“Sen hissedemiyorsan ben nasıl hissedebilirim, sevgilim? Kız veya erkek, sağlıklı olsun yeterli benim için,” derken ağzına kocaman bir çilek attı.

Ona aşağıdan baktım. “Ama birini daha çok istiyorsundur. İllaki! Kız mı olsun isterdin erkek mi? Ya söylesene!” Çenesini tutup gözlerime bakmasını sağladım. “Söylemek seni kötü bir

baba yapmaz. Kız istersin erkek olur ama onu da seveceksin ki? Aa, neden kız olmadın mı diyeceksin?”

Israrımı görünce, “Kız,” dedi pat diye. “Kızımız olur diye hayal ediyorum. Oldu mu?”

Alt dudağımı dişledim. “Ben de öyle istiyorum,” deyince birbirimize kaşlarımızı kaldırarak baktık. “Ya ama bu bizi kötü ebeveynler yapmaz ki. Erkek olursa da onu aynı şekilde seveceğiz.”

Karan gülererek yanağıma öpücük kondurdu. “Seni duymuyor, Lâl. Açıklama yapmana gerek yok.”

Burnumu kırıştırdım. “Beni duymuyorsa seni duyuyor mu da her sabah karnımı öpüp günaydın diyorsun?” dediğimde bir kalakaldı. “Aynen öyle, canım! Benim kulaklarım gelişti, ben duyabiliyorum.”

Beni kollarının arasına aldı, sıkıyor gibi yaptı. “Senin çenen de pek gelişmiş. Ne yapsam, biraz yakından mı baksam?” derken dişlerini koluma geçiyordu. Elleri de rahat durmadığı için kıkırdıyordum.

Gülmelerimin arasından, “İsim var mı aklında?” diye sordum.

Yüzüme ardı sıra öpücükler bırakıyordu. “Şimdilik yok. Ama cinsiyetini öğrendikten sonra bunu uzun uzun araştıracağım.”

Kafamı geriye atıp boynumu öpmesi için alan tanıdım. “Hımm...” diye mırıldandım. “Ajlan nasıl? Değişik yani, farklı bir isim...” Boynumu acıtmayacak şekilde ısırды. Sanırım beğenmemişti. “Alpıke? Kahraman kraliçe demekmiş... Balca? Bu pek içime sinmedi ama olsun. Aa, şey var bir de... Beria.”

Karan beni öpmeye ara verdi. “Sevgilim, bunları sen mi uyduruyorsun? Ne saçma isimler?” deyince ondan uzaklaşıp ters ters baktım. “Sence normal mi?”

“Neleri varmış, Efdal?” deyince güldü. “Çok biliyorsan kendin araştır ya! Ben bu kadar bulabiliyorum!”

Telefonuna bakmaya başladı. “Bence de ben araştırayım, sen hiç yorulma,” dedi. Ona kırlentle vursam da umursamadan telefonuyla ilgilendi. Ben vurmaya devam ettiğim sırada kırlenti

elimden çekip kenara koydu. “Sevgilim, benim acilen telefonla konuşmam lazım. Sen izlemeye devam et, ben geliyorum.”

Daha cevabımı duymadan salondan çıkmıştı bile. Fırsat verseydi, gitmemesi gerektiğini, zaten tüm gün çalıştığını, onu sadece birkaç saat görebildiğimi söyleyecektim. Ama gittiği için filme kaldığım yerden devam ederken bir yandan da değişik isimlere bakıyordum.

Fecir, gerçekten değişik bir isimdi. Şafak vakti anlamına geliyormuş. Ama kesin evladım *felfecir* diye dalga geçerlerdi.

“İyem?” diye kendi kendime konuştum.

Arkadan Alptekin, “Ne diyem?” deyince yerimde sıçradım. “A, korkuttum mu?”

“Yok, benim ansızın zıplama gibi alışkanlıklarım var. Aniden laik atak geçiriyormuşum gibi düşün,” deyip parmağımı damağıma bastırıp kafamı geriye attım. “Nereden geliyorsun sen?”

Ayakkabılarını çıkartıp karşımdaki koltuğa uzandı. “Batu’yla klasik dertleşme seansımızı gerçekleştirdik.”

Ağzımda kocaman bir muz varken, “Bono nodon çoğordomonoz?” dedim. Bön bön baktı suratıma. Lokmamı yuttum. “Beni neden çağırmadınız? Beni dışlıyor musunuz siz?”

Saçmalama der gibi baktı. “Bu Batu’yla bizim özel bir *datei* miz. Bir dahakine de seninle çıkarız, Ef,” dedi dalgın dalgın.

“Neyin var?” diye sordum.

Kolunu yüzüne kapattı. İçli içli, “Aypare,” dedi.

“Hâlâ bir iletişim yok mu? Mesajına da mı cevap vermedi?”

“Kız ben hiç olmamışım gibi davranıyor. İki defa yazdım, birkaç defa aradım ama oralı bile olmadı. İnsan merakından açardı ya! Açmadı!”

Aypare’den yanlış bir izlenim almış olamazdım. Kesinlikle Alptekin’den hoşlanmıştı. Ben de çocuğumu gaza getirip yazmasını sağlamıştım. Şimdi neden onu görmezden geliyordu ki? Canımı sıkmıştı durduk yerde.

Kafasını dağıtmak isteyerek, “Sümer nasıl isim?” diye sordum.

Kolunu yüzünden çekti, bana aval aval baktı. “Tamam, zengin de parayı biz bulmadık. Yok Lidya!”

Heyecanla, “Lidya da seçeneklerimin arasında!” dedim.

“Bu bebek senin beyin hücrelerine bir şey yapıyor olabilir mi? Bunlar nasıl isimler, Ef?” derken hayretini gizlemiyordu.

Kolumu göğsümde bağlayıp arkama yaslandım. “Hiçbir Akdoğan’a da isim beğendiremiyoruz. Ailecek çok bilmişsiniz siz! Ukalalar!” deyip filmimi izlemeye devam ettim, o da sessizce uzanmaya devam etti.

Film artık ilgimi çekmiyordu. Karan zaten dikkatimi dağıtıp gitmişti. Kardeşi de içine limon sıkıyordu. Gayet ilginç isimler seçtiğimi düşünüyordum. Daha Ongü, Yazel, Saba gibi isimlerden bahsetmemiştim bile. Erkeklerle yaşamak çok zordu.

Elimi karnıma koydum. Umarım kızım olurdu. Yoksa bu erkeklerin arasında tek açık fikirli olarak yalnız kalacaktım.

Kendi kendime bakınmaya devam ederken filmdekilerin çekirdek çitlediğini gördüm. Bir kız grubu yuvarlak oluşturmuş, iştahla çekirdek çitliyordu. Öyle güzel çitliyorlardı ki ağzımın suyu aktı. Ardı ardına yutkundum. Canım o kadar çok çekirdek çekmişti ki yiyemezsem bir taraflarım şişecekti.

Aniden yerimde doğruldum. Ben aşeriyor muydum? Aşermek böyle bir şey miydi? Çekirdek çitlemezsem ölecekmişim hissi miydi aşermek?

“Çekirdek!” dedim yüksek sesle. “Çekirdek!”

Alptekin uzandığı yerden doğruldu. Bana inanamıyormuş gibi baktı. “Çekirdek mi? Yuh artık! Sen bu çocuktan nefret ediyor olabilir misin?” diye sordu.

“Ya salak mısın? Ben çekirdek istiyorum diyorum!” deyip ayağa kalktım. “Karan nerede? Ona söylemem lazım! O halleder!”

Alptekin peşimden gelirken, “Senden başka kim çekirdek isteyebilir ki? Biraz daha zorlasan kavun, karpuz da koyarsın sen,” diye söyleniyordu. “Umarım abim sana uymaz.”

Bebeğin ismini çekirdek koymak istediğimi düşünecek kadar avanaktı bu çocuk.

Ama ona bir şey anlatacak vaktim yoktu. Acilen Karan'ı bulmalı ve çekirdeğime kavuşmalıyım.

Odaya geldiğimde Karan'ın hararetli bir şekilde biriyle konuştuğunu duydum. Kapıyı tıklattım ama cevabını beklemeden açtım. Karan arkasını hızla döndü, anlamayarak baktı. "Sizinle alakalı bir durum olmadığını söyledim," diyordu telefondakine. Çıkmamız için bize işaret yapıyordu. "Detaylıca anlatacağım ben size."

"Acil!" dedim.

"Evet evet, eğer bir problem olursa ilk sizin haberiniz olur zaten," diye konuşmaya devam etti. Biz çıkmayınca o giyinme odasına gitti. Tabii biz de peşinden gittik. "Hiç kuşkunuz olmasın. En güvendiğim elemanlarımı göndereceğim. Hı hı... Haklısınız, evet." Çıkmamız için bize el kol yapıyordu ama durmaya devam ediyorduk.

Alptekin kulağıma eğildi. "Telefonu kapatınca çok kızacak yalnız," dedi.

Ona yandan bakış attım. "Çekirdekten bahsedince kızmayacak."

Aptal aptal sıırttı. "Daha çok kızacak!"

Onu itekleyip Karan'ın yanına geldim. "Bak, çok acil! Anlamıyor musun?" dediğimde telefonun ahizesini kapatarak bana, "Lâl, şimdi değil!" dedi. Sonra bizi odadan çıkartıp kapıyı kapattı.

Alptekin'le birbirimize baktığımız beş dakikadan sonra Karan yeniden kapıyı açtığında ikimize de *ne oldu* der gibi bıkkın bir şekilde bakıyordu.

Alptekin, "Abi, Ef'in dediğini bir dinlesene. Şoka gireceksin!" dedi hızlıca.

Karan, "Dinliyorum, güzelim. Ne oldu, söyle," dedi.

Heyecanla, "Çekirdek!" dedim. "Çekirdek istiyorum!"

Alptekinsiz parmağıyla beni işaret etti. “Bak, sana dedim şoka gireceksin diye! Kadın bebeğinizin adını çekirdek koymak istiyor. Bundan önce de Sümer koyalım dedi. Fıttırmış!”

Karan’ın kaşları çatıldı. “Sevgilim, bunu sonra konuşacağız dedik ya? Bu muydu acele olan?”

Ayağımı yere vurdum. “Hayır ya hayır!” dedim. “Çekirdek istiyorum diyorum! İsimden bahsetmiyorum! Canım çekirdek istiyor!”

“Ne?” dedi boş bulunup. “Aşeriyor musun?”

Kafamı hızlıca salladım. “Filmde gördüm. Çekirdek çitliyorlardı, canım çok çekti. Tuzlu tuzlu hem de!” deyip dudaklarımı yaladım. “Bana çekirdek alır mısın, Karan?”

Alptekin, “Aşeriyor muydun? Ben de kafayı yedin sanmıştım,” dedi.

Karan ise yüzümü elleri arasına aldı. “Alırım, sevgilim. Hangisinden istiyorsun, benim güzelim?” dediğinde, heyecanla yutkundum. Bu onun keyifli bir kahkaha atmasını sağladı. “Nasıl tatlı görünüyorsun şu an, biliyor musun? İstersen ismini çekirdek bile koyabilirsin. Ona bile tamam diyebilirim.”

Alptekin suratını buruşturdu. “Yok artık!” dedi, bizi yalnız bıraktı.

Ağzımın suyu akmaya devam ediyordu. “Ne zaman gidersin? Hemen gitsen olur mu? Hatta ben de mi seninle gelsem?” dediğim anda ciddileşir gibi oldu.

“Sen evde kal. Ben hemen gidip gelirim. Hangisinden istiyorsun?” Cüzdanını ve anahtarını aldıktan sonra, tutmam için elini uzattı. Beraber hızlıca merdivenden indik. “Başka bir şey istiyor musun ya da?”

Düşündüm ama aklıma çekirdekten başka bir şey gelmiyordu ki.

“Bolca çekirdek!” dedim. Onu kapıdan yolcu ederken hızlıca el sallıyordum. “Çabuk ol, tamam mı? Ama yine de dikkatli kullan! Hızlı ve dikkatli!”

Gülerek el sallayıp arabasına bindi. İçeri girmem için korno-ya basınca kapıyı kapatıp nasıl bekleyeceğimi düşünmeye başladım. Geçen her saniye bile eziyet gibi geliyordu.

İçeri girdiğimde Alptekin'le Arif'i konuşurken buldum. "Yenge," dedi Arif beni görür görmez. "Çekirdek ha?"

İkisinin eğlenen suratının ortasına da çarpmak istiyordum. Bunda komik olan ne vardı?

Buz gibi bir yüzle baktım onlara. Ellerimi arkada birleştirdim. "Eğer ben o çekirdeği yarım saat içinde çitlemeyeyim... o zaman ayvayı yemediniz mi siz? Sizi elimden kim alacakmış şaşarım..." Arif'in yüzü bir anda dondu. Alptekin ise büyümüş gözleriyle bana bakıyordu. "O yüzden çenenizi kapatın. Yoksa başınıza geleni çekersiniz. Anladınız mı, kertenkeleler?"

Alptekin, "İçinde bebek mi büyüyor, Godzilla mı belli değil," diye kendi kendine mırıldandı. "İnşallah abim hemen gelir."

Onlar fısır fısır konuşurlarken -benim hakkımda olduğuna eminim- ben dikkatimi dağıtmak için internette hamilelikle alakalı kitaplara bakmaya başladım. Bu ara her şeye olduğu gibi kitaplara da oldukça zam gelmişti. Benim maddi sorunum olmamasına rağmen bu fiyatlar bana bile uçuk geliyordu. Gençlerin, harçlıklarını biriktirip kitap alanların hâline üzülüyordum. En yakın zamanda ihtiyacı olan bir köy okuluna kitap bağışı yapmayı aklıma not aldım.

Ben uzun zaman geçtiğini sansam da Karan gideli daha on dakika olmuştu. Tırnaklarımı kemirmemek için zor duruyordum. Acilen o çekirdeği çitlemem lazımdı.

Ayağa kalktığımda karşımdaki avanaklar irkildi. Bu kadar korkunç görünemezdim, değil mi?

"Ya of, abartmayın! Altı üstü sizi tehdit ettim! Koskoca adamlarsınız, küçücük kadından korkuyorsunuz!" derken yerimde duramıyordum. "Karan nerede kaldı ya?! Çekirdekleri tek tek mi koyuyor poşete? Bu ne yavaşlık?!"

Arif, “Yenge, daha yeni gitmedi mi abim?” diye sorduğunda, Alptekin onun kolunu dürtüp susmasını söyledi. Arif boğazını temizleyip, “Bence gelir birazdan,” dedi. “Sanki dağ başında mı oturuyoruz? Şuradan şurası.”

Resmen benimle alay ediyorlardı. Dağ başında oturuyorduk ve ben şu an dağı taşı delmek istiyordum.

Sakin kalmaya çalışarak bahçeye çıktım. Kocaman bahçe şu an gözüme küçük görünüyordu. Çünkü adım başı koruma vardı. Sanki sayıları artmıştı.

Patron bahçeye çıktığımı görür görmez yanıma gelip havladı. Eğilip kafasını sevdim ama havlamaya devam ediyordu. “Ne oldu, kızım? Neden havlıyorsun böyle?” Peşinden gitmem için bir ileri bir geri hareket etmeye başladı. “Hadi götür beni, nereye götüreceksen.”

Öyle yüksek sesle havlıyordu ki Arifler dışarı çıkıp, “Ne oluyor?” diye sordu.

Yiğit gülerek, “Patron, yengeme yeni kulübesini gösterecek de ondan havlıyor,” dedi.

İlerideki yeni kulübeyi görünce biraz önce duymamışım gibi şaşırdım. “Aa! Bu yeni mi? Bayıldım, Patron! Harika görünüyor!” dedim. Eğilip içerideki yavrularına baktım. “Siz de kocaman oldunuz ya, bıdıklar,” deyip kafalarını sevdim.

Patron ise heyecanla yerinde duramadan kulübenin etrafında dolanıyordu. Sanki kendisi için değil de evlatları için mutluydu. Onların yeni bir yuvası olduğu içindi bu sevinci.

Ya da ben çok fazla hormon yüklüydüm. Her şeyi anneliğe yoruyordum.

Arifler benden uzakta sigara ve çay içerlerken ben zaman geçsin diye bahçeyi defalarca turladım. Sanırım o çekirdek boğazımdan geçene kadar bana rahat yoktu. Nasıl bir şeydi bu yahu? Çitlemezsem dünyanın sonu gelecek gibi hissediyordum.

Aradan geçen dakikalardan sonra arabanın sesini duydum. Ve neredeyse koşarak yürümeye başladım. Karan daha bahçeden

içeri girmeden, açılan büyük kapının önünde beni gördü. Arabayı orada bırakıp indi. Yan tarafa geçip büyük bir poşeti bana doğru uzattı.

“Görev başarıyla tamamlandı,” gibi bir şeyler söylüyordu ama ben çok umursayamıyordum.

Poşeti yere koyup dizlerimin üstünde oturdum. Paketlerden birini açtım ve bana bakan gözleri umursamadan bir avuç çekirdek ağzıma attım.

Evet evet, direkt çekirdekleri. Kabuklarıyla beraber ağzıma atıp çiğnemeye başladım.

Karan ve diğerleri bana şaşkın ve endişeli gözlerle bakıyorlardı. Bu yaptığım -sanırım- onlara garip geliyordu. Ama bana az bile geliyordu. Ben şu an çekirdek çitlemek değil, direkt çekirdek olmak istiyordum.

Zar zor çiğnerken poşeti karıştırmaya devam ediyordum. Kabak çekirdeğini görünce ondan da bir avuç elime aldım.

Karan, “Boğazına kaçacak, Lâl,” deyip yememe engel oldu. Bileğimden tutarak beni ayağa kaldırdı. “Biri su getirsin,” derken, ayıplar gibi bana bakıyordu. “Tamam, canın çekmiş olabilir ama sence bu normal mi?”

Alptekin kahkaha attı. “Bu anı kayda almadığım için perperişanım şimdi,” dedi.

Ağzım hâlâ doluydu ama bana yetmiyordu. Karan’ı umursamadan poşete uzandım ama yine bana engel oldu. “Çok kötü olacak senin için!” dedim öfkeyle. “Çekirdek’te çekirdek lekesi çıkarsa görürsün!”

Anlamayarak, “O ne demek ya?” dedi.

Ona kirpiklerimin altından baktım. “Adını Çekirdek koydum,” dedim. Tüm mimikleri bundan hoşlanmadığını haykırıyordu. Umursamadım. “Şimdi biraz daha yesem olur mu?”

Poşeti eline alıp arkasına sakladı. “Farkındaysan *yesem* diyor-sun, çitlesem değil. Çekirdek yenir mi, Lâl? Midene dokunur. Bir kere yedin, müdahale edemedim ama saçmalamayalım istersen.”

Onu boğazlamak istiyordum fakat bu, çekirdekle arama mesafe koyacağı için sadece gülümsemekle yetindim. Elimden tutup beni çocukmuşum gibi içeri götürdü. “Tabağa koyacağım ve sen sakince yiyeceksin?”

Kafamı *tamam* demek isteyerek salladım.

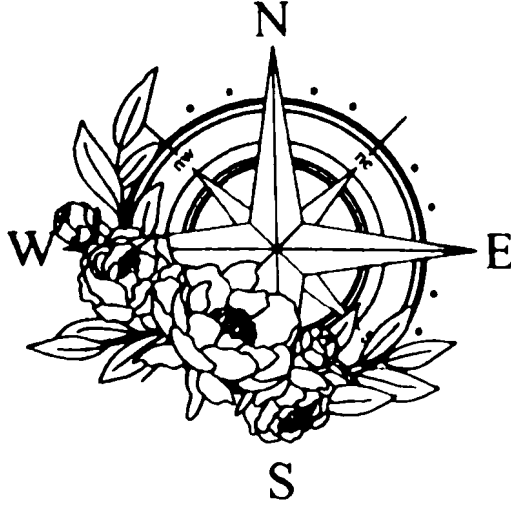
Masaya oturup onun gelmesini bekledim. Yavaş adımlarla geldiği her saniye için ona ne eziyetler edeceğimi düşünüyordum.

Kâseleri koydu. “Lütfen doğru düzgün ye,” diye uyardı. Birkaç tane çekirdek alıp çitledim. Acele etmek istiyordum ama başımda öğretmen gibi dikildiği için yapamıyordum. Telefonuna baktığı bir saniye içinde birkaç tane çekirdeği kabuğuyla beraber ağzıma attığımda hemen fark etti. “Ama seninle anlaşılamayız böyle!” diyerek kâseleri önümden aldı.

“Bağıracağım şimdi! Şunu alıp durma!” diye sesimi yükselttim.

“Ya doğru düzgün ye ya da yeme. Seni son kez uyarıyorum. O ağzındakini yut ve suyunu iç. Ondan sonra yemeye devam et,” dediğinde, uysal olmak için sessiz kaldım. Konuşsam bağıracaktım yoksa. Onun tabiriyle doğru düzgün yerken o bana gülümseyerek bakıyordu. Kafamı okşadı. “Aferin benim güzel sevgilime,” dediğinde bilmiyordu ki onun için ne hain planlarım vardı.

Arkasını döndüğü anda bir avuç çekirdeği ağzıma tıktım. Yalandığı için tüm çekirdeklere el koydu cani adam.

7. BÖLÜM

Dönüp Dolayan Kader

Beslenmek çok zordu. İnsanın hem maddi hem de manevi anlamda her gün ne yiyeceğini bulması ayrı bir zorluktu. Bir de hamileysen ve Karan gibi pımpirikli bir baba adayın varsa bazı anlarda katlanılmaz oluyordu.

Züleyha teyze, “Bunlar da mideni bulandırıyor mu?” diye sordu. Elindeki tabakta birkaç çeşit reçel vardı. Kıvamı jöle gibi olan şeylerle bu ara düşmandım. O yüzden kafamı hızlıca *evet* anlamında salladım. Züleyha teyze, “Kaldırayım hemen,” dedi.

Mutfağın içinde bir o yana bir bu yana giderek ne yiyeceğimi bulmaya çalışıyordum. Neredeyse öğlen olmuştu ama ben hâlâ kararsız ve açtım. Canım hiçbir şey istemiyordu.

“Ben dışarıda mı yesem ki? Kahvaltı yapasım kalmadı hiç. Abimle atıştırmam bir şeyler,” diye kendi kendime konuştum.

Arif salondan, “Abime sen söyle o zaman, yenge. Sonra bana kızıyor,” deyince gözlerimi devirdim.

“Çok biliyor o abin! Yiyelim gelmiyor. Ne yapayım, zorla mı yiyeyim?” dedim. Karan olsa muhtemelen *bebeğimiz için kendini zorlamalısın* derdi. Şu son günlerdeki en büyük uğraşı benim beslenmemdi. Ara öğünümdeki fındık miktarına kadar hâkim olmak istiyordu. *Başka bir uğraşı mı yok* diyecektim ama bunu

başını kaşıyacak vakti yokken yapıyordu. “Ben üstümü değiştirmeye gidiyorum. Karan’a mesaj atarım. Siz bir şey demeyin.”

Züleyha teyze sessizce kabul etti. Çünkü istemediğim hâlde yersem kusacağımı biliyordu. Birkaç defa başımıza gelmişti.

Salondan geçerken Arif bana bakarak telefonunu salladı. “Sen telefonuna bakmamışsın, iki saat önce sordu bile. İstersen ara, yenge.”

“La havle ya! Sanki devlet meselesi?!” diye söylene söylene yukarı çıktım.

Bugün abimle buluşup beraber yeni kafeme gidecektik. Karan çoktan istediğim yerleri düzelttirmeye başlamıştı. Biz de abimle beraber gidip kontrol edecektik. Hem de onu görmüş olacaktım. Bu yüzden mutlu uyanmıştım.

Odaya geldiğimde telefonumdaki beş cevapsız aramayı ve mesajları gördüm. Karan’a “Canım bir şey isteyince yiyeceğim şimdi aç değilim” diye mesaj atıp, bir diğer cevapsız aramayı, dedemi aradım.

Açar açmaz, “Alo? Nasılsın, torunum?” dedi.

Telefonu hoparlöre alıp bir yandan üstümü değiştirmeye başladım. “İyiym, dede. Bir kahvaltı sorunu yaşadık yine ama sorun yok. Sen nasılsın?” Dedem birkaç defa öksürdü. “Hasta mı oldun? Şiddetli öksürüyorsun.”

“Biraz soğuk almışım, kızım. İyiym çok şükür. Hâlâ mı devam ediyor bu kahvaltı sorunu? Bir çaresini bulalım, kızım. Böyle olmaz ama... İstersen buraya gel.”

Dedem her konuşmamızda konuyu bir şekilde Urfa’ya gelme me bağlıyordu. Onu özlesem de her dakika gidip gelemiyordum. Geçen hafta gitmek istediğimde Karan *gelecek ay beraber gideriz* diyerek ertelememi rica etmişti. Ben de onu kıramamıştım.

Bileğime kadar uzanan hafif yırtmaçlı eteğime aynadan bakarken, “Gelecek ay geleceğim, dede. Söyledim ya sana. Bu aralar Karan da yoğun ben de. Bugün kafenin tadilatı bitiyor. Aa,

belki sen açılışa gelirsin? Sonra beraber döneriz, olmaz mı?” diye hevesle sordum.

Birkaç saniye sessizlik oldu. “İnşallah,” dedi sadece.

Hareketlerim durdu. “Sen gerçekten iyi misin, dede? Sesin iyi gelmiyor. Lütfen bana doğruyu söyle.”

“İyiyim. Öyle olmasam neden sana iyiyim diyeyim? Sen beni merak etme. Bak, artık iki canlısın, kendine dikkat etmen gerek. Karan gözünü senden ayırmıyordur ama sen de ihmal etme bir şeyi. Bir dahaki kontrolün ne zamandı?”

Aynadaki yansıma baki bakıyordum. Tişörtümü hafifçe kaldırıp hâlâ düz olan göbeğime baktım.

Oradaydı.

Kalbime ektiği tohumları karnımın içine kadar taşımış, orada büyümeye karar vermişti.

“Haftaya tekrar gideceğiz. Sana yeni görüntüleri atarım. Belki o zaman görüntülü ararım seni, olur mu?”

Dedem heyecanını gizlemeden, “Olur olur,” dedi. “Rabbim dünya gözüyle görmeyi de nasip etsin inşallah.”

“Âmin,” dediğim sırada arkadan abimin aradığını gördüm. “Dede, abim arıyor. Ben biraz geç kaldım da. Seni akşam ararım tekrar. Olur mu?”

“Olur, kızım. Kendine çok iyi bak. Sıkı giyin, üşütme. Allah’a emanet olun.”

Çantamı hızlıca alıp çıkarken dedemle vedalaşıp telefonu kapattım. Abimi aramadım. Eğer ararsam geç kaldığıma dair bir şeyler söyleyecekti. Bu yüzden hızlı olup onu daha fazla söyletmemem gerekiyordu.

Dışarı çıkarken Arif’e, “Hadi insan irisi, çıkıyoruz,” diye seslendim. Arabam artık benimleydi. Bu yüzden kendi arabamı kendim sürerek kafeme gitmek istiyordum. Bir de son ses müzik. Belki *Gül Güzeli*?

Yiğit arabamı getirmek için koşar adım yürürken Arif yanıma geldi. Sağ olsun, uzun boyu yüzünden güneşin bana gelmesini engelliyordu.

“Kendin mi kullanacaksın, yenge? O zaman durmadan önce haber verir misin? Arkada onca adam sen durunca pat diye duramıyor, sorun yaşıyoruz. Takdir edersin ki İstanbul trafiğinde o kadar arabaya park yeri bulmak epey zor,” dedi.

Suratımı ekşittim. İyi ki iki defa markette durmuştum. Canım portakallı draje çekmişti. Peşimde o kadar adam olduğu aklımdan çıkıvermişti.

“Yüz defa hatırlat ama ya! Tamam dedim ya! Sen de beni Karan’a şikâyet etmeye son ver. Her şeyi yetiştiriyorsun!”

Ellerini arkada birleştirip omuz silkti. “Abimle papaz olamam. Siz karı koca aranızda halledin.”

Karı koca. Biz karı koca değildik.

Biz neden karı koca değildik?

Bizim bebeğimiz olacaktı ve biz karı koca değildik.

Evet, şimdiye kadar da bunu biliyordum. Ama şimdi gerçek bir aydınlanma yaşamıştım. Ben Eflâl Görkem’dim. Demiroğlu olmaya uzaktım ama Akdoğan olmaya bu kadar uzak olacağımı düşünmemiştim.

Arabaya binip ilerlerken aklımda bu vardı. Yiğit’le Arif’in yol güzergâhıyla ilgili söylediklerini pek dinleyememişim açıkçası.

Karan bu konuda ne yapmayı düşünüyordu? İşlerinin yoğun olduğu bir dönemdeydik, tamam ama bu her şeyden önemli değil miydi? Parmağımda yüzüğünün olması bizi evli yapmıyordu. En azından çocuğumuz için hızlı olmalıydık. Bunu elbette ben de konuşabilirdim ama onun düşünüp bana söylemesi gerekirdi.

O kadar yoğunluğunun arasında bana fazla vakit ayıramaması bir yere kadardı ama bu can sıkıcı olmuştu işte.

Kırmızı ışıktaki durduğumda elimi karnıma koydum. “Annen bu işe el atacak, sen hiç merak etme. Göbeğim şişmeden gelinlik giyeceğim. Fotoğraflara bakınca...” dediğim sırada yandaki

arabada olan Arif'le göz göze geldim. Bana anlam veremeyerek bakıyordu. Kendi kendime konuşmamı garipsemişti. Sırıttım ve ona bakarak gaza bastım. "Amcaların da hâlâ beni çözemedi. Geçen gün karpuzu kabuğuyla yemek istiyorum diye Alptekin amcan bana *eşek misin* diye sordu. İnanabiliyor musun? En büyük eşek kendisi halbuki. Eşek oğlu eşek demek isterdim ama dedenler hakkında böyle konuşmak hoş olmaz."

Camı açıp içime deniz havası çektim. Radyoyu açtım ve kendime göre bir parça buldum. Hande Yener *sana kırmızı çok yakıştırıyor* diyordu ve kesinlikle çok haklıydı.

Benimle beraber gelen dört araba daha vardı. Bir bakıma bu iyi bir şeydi. Arif hep önümde oluyor ve bana yol açıyordu. Arkamdaki arabalar da aramıza başka araç almamamızı sağlıyordu. Kendime özel bir yolda gidiyormuş gibi hissediyordum.

Bunu da olumlamak gerekirdi, değil mi? *Tehlikedeyim, daralıyorum, her yerde insan var, bıktım* demek yerine, katlanmak zorunda olduğum gerçeği sevmeyi deniyordum. Bazen özel alana ihtiyaç duyuyordum ama bu bizim güvende olmamızdan daha önemli olmuyordu.

Kafeye geldiğimizde açlıktan mıdır bilinmez midem bulanıyordu. Arif, "Yenge, park ederler, sen bırak," dediği için arabayı öylece bırakıp indim.

Abim beni kafenin önünde bekliyordu. Beni görünce sigarasını söndürdü.

"Selam!" dedim. Yanına geldiğimde boynuna sarıldım. "Çok beklettim, biliyorum ama ben hamileyim. O yüzden oldu hep."

Arif'in yüz ifadesi *bu hep böyle* der gibiydi.

Abim kollarını bana sıkıca doladı. "Gecikeceğimi söylemek için aramıştım. Ben de yeni geldim sayılır. Ben hamile değilim ama yanlış anlaşılmasın," dediğinde gülüyordu da.

Yüzüne gülümseyerek baktım. "Seni çok özledim, abi. Beni güncelle hemen. Neler yapıyorsun? Selin nasıl?"

Abimin gözleri ben hariç her yerdeydi. Etrafımızdaki insanlara dikkatle bakıyordu. Arif'e, "14 kişi var. 16 olması gerekmiyor muydu?" diye çatık kaşlarıyla sordu.

Arif, "İki kişi arka tarafta duruyor," diye cevap verdi. "Diğerleri de sokağın girişine, içeriye ve yengemin yanına olacak şekilde dağılacak. Ben zaten yanından ayrılmıyorum."

"Vardiuları ne sıklıkla?" diye sordu abim.

"Dört saatte bir. Acil mola ihtiyacı olan olursa benim haberim oluyor. Kimse kafasına göre hareket etmiyor. Yiğit güzel koordine ediyor hepsini."

"Yiğit de hep Eflâl'le, değil mi?"

"Evet, abi. İzin günü pazar. O gün de Karan abim oluyor zaten. Hiç olmazsa ben yengemin yanında oluyorum."

"Destek lazım olursa haberim olsun," diyen abime bön bön baktım. Ona baktığımı fark edince, "İyiyim, kardeşim. Bu aralar biraz yoğun geçiyor ama sıkıntı yok. Selin de iyi, selam söyledi çokça," deyip karnıma kısa bir bakış attı. "Hamilelik senin yüzüne ışıltı mı getirdi? Resmen parlıyorsun be kızım."

Kafamı yana eğip sevimli olduğuna inandığım bir bakış attım. "Dayısı olarak bugün bize eşlik ettiğin için teşekkür ederiz. İçeri girelim mi? Görmek için sabırsızlanıyorum. Bakalım neler olmuş?"

Abimin koluna girip yürümeye başladım. Arif'le Yiğit de bizimle geliyordu. İki haftadır tadilatta olan kafede hâlâ çalışmalar vardı. Ustalara selam verip içeri girdik.

"Yeri de güzelmiş. İçerisi de havadar duruyor," dedi abim.

Her şeyin istediğim gibi gittiğini gördüğümde yüzüm gerçek anlamda güldü. İçini kırmızı güllerle donattığım çerçeveler daha asılmamıştı, yeni lambalar takılmamış, istediğim ayna daha gelmemişti ama her şey yine de harika görünüyordu.

Yavaş adımlarla yürürken her bir yeri dikkatle inceliyordum. "Şu duvarın üstüne bir kat daha geçilsin, Yiğit," dediğimde,

kafasını *tamam* anlamında salladı. “Sigara alanı için söylediğimiz sandalye geldi mi? Büyük ahşap olandan bahsediyorum.”

“Bu hafta içi gelecekmiş,” dedi Yiğit. “İstedğin kapı kulpları da gümrükteymiş. Yarın sabaha aldırılmış oluruz.”

Seke seke geziyordum kafemin içinde. Kimseye belli etmem de bebeğimi de gezdiriyordum. Belki ilk adımlarını atacağı yer burasıydı. Bu yüzden çok kıymetliydi.

Abim, “İçi küçük ama güzel bir yermiş. Ankara’dakinden küçük olsa da burası daha sıcak, samimi,” dedi. Kolunu omzuma attı. “Sen burayı çiçek gibi yaparsın, kendine benzetirsin.”

Yanağına öpücük kondurdum. “Sen de sık sık gelirsin, değil mi? Hatta bir dahaki geldiğinde Selin’i de getirirsin? Beraber kafemin açılışını kutlarsınız? Hatta ve hatta açılışa gelirsiniz?”

Abim kafamı göğsüne bastırdı. “Yalnız bırakır mıyım seni? Tabii ki gelirim. Selin’i de getiririm müsait olursa,” dediği sırada, tişörtünden gelen sigara kokusuyla öğürdüm. “Eflâl?”

Aniden uzaklaşıp en yakın olan dış kapıya koştum. Onlar da peşimden geliyordu. Köşeye geçtiğimde midem ağzımdan çıkmaya başladı.

“Kokudan oldu. Sigara kokusu fena yapıyor bu aralar,” diyordu Arif. “Yiğit, su getirin. Bir de peçete.”

Abim elini sırtıma koydu. “Hay Allah ya! Şu mereti içmeden de duramıyorum. Üstüme de sinmiştir tabii! Özür dilerim, abiciğim.”

Peçeteyle ağzımı silerken, “Uzaklaşıp mısınız?” dedim.

Hepsi birkaç adım geri gitti. Dün akşam yediğim ne varsa çıkartmıştım. Yerdeki görüntüye bakınca daha kötü oldum. Açlık da üstüne eklenince başım dönmeye başladı.

Onlardan biraz daha uzaklaşıp derin derin nefesler almaya başladım. Başım döndüğü için duvardan destek alıyordum.

Tam bu anda abim, Arif, Yiğit ve birkaç korumanın bana doğru koştuğunu gördüm. Ben daha ne olduğunu anlayamadan abim üstüme kapaklanmıştı bile.

Silah sesleri geliyordu. Uğuldayan kulaklarım ve dönen başım yüzünden kavramakta zorlanıyordum. Kollarım hızlıca karnımı sardı. Abim üstüme öyle bir kapaklandı ki bir bütün olduk. Beni saniyeler içinde apar topar içeri soktular. Bellerindeki silahları çıkardılar. Ve dışarıya doğru hedef aldılar.

“Nereden geldi ses? Bu nasıl bir ekip? Onca adam ne yapıyor?!” diye bağırdı abim.

Yiğit kulaklığına basıp konuşuyordu. “Bilgi verin! Ses nereden geliyor? Olası tehlike neredeyse konum bildirin!” dedi ve apar topar dışarı çıktı.

Arif, “Yengemi yalnız bırakma, abi,” diyerek telaşla Yiğit’in peşinden gitti.

Avucumu duvara yasladım ve derin derin nefes almaya çalıştım. Kalbim ağzımda atıyordu. Titreyen bacaklarımı zor zapt ediyordum.

Abim beni doğrultup kendine yasladı. “Gel otur şöyle. Dikkat et, başın dönüyorsa yaslan bana,” deyip beni sandalyeye oturttu. “Korkma, tamam mı? Birkaç el gelen bir sestir. Muhtemelen kurusıkıydı. Geri zekâlının biri sıkılmış olabilir. İyi misin sen?”

Kafamı sağa sola salladım ya da salladığımı sandım. Tansiyonum düşmüş olmalıydı. Elim ayağım aniden buz kesilmişti. Vücudumda hiç kas kalmamıştı sanki, pelte gibi olmuştum.

Kafamı kaldırdığımda kafenin önündeki etten duvarı gördüm. Korumaların sırtları görünüyordu sadece. Fakat bu dahi kalbimin dışarı çıkmak ister gibi atmasına engel olmadı.

“Su getirin!” diye bağırdı abim. Aradan kaç saniye geçti, o suyu yüzüme çarparken ben hangi diyardaydım, bilmiyordum. Soğuk su yüzüme çarpınca titreyen ellerimi yüzüme getirdim. Abim önümde diz çökmüştü, bana ilgiyle bakıyordu. “İyi misin, Eflâl? Bembeyaz oldun. Bir şey olduğu yok. İki aptal serserinin bok yemesi. Siz güvendesiniz. Bak, ben yanındayım.” Eli, ellerimi buldu. “Gitmek ister misin? Kaldırayım mı seni?”

Arif'in, "Abim arıyor," dediğini duydum. "Yengemle konuşmak istiyor."

Uzatılan telefonu elime aldım ama kulağıma götürecekt kadar bile dermanım kalmamıştı. Abim bunu anladı ve telefonu kulağıma yasladı.

"Karan," dediğimde, bunu sadece ben duyabildim sanıyordum ama o cevap verdi.

"Lâl," dedi telaşla. "Lâl'im, iyi misin? Korkma, tamam mı? Yasinler yanında, ben de geliyorum. Size kimse bir şey yapamaz dememiş miydin ben? Kılınıza bile zarar gelemes sizin. İyi misin? Bir şey söyle de sesini duyayım, sevgilim. Kusmak mı kötü yaptı seni? Lâl, cevap ver lütfen."

Ağlamıyordum ama iç çekişlerimle beraber göğsüm inip kalkıyordu. Bu sandalyenin üstünden başka bir yere gidemeyecek gibi hissediyordum. Korku bedenimde karış karış geziyordu.

Titreyen sesimle, "Olmadı," dedim sadece.

Belki etrafımdaki gözler bu dediğimi anlayamadı, neyi kastedtiğimi idrak edemedi.

Ama Karan anladı.

Olmamıştı işte. Bizi aldığı bu koruma kalkanı, hedefte biz olmasak bile korkunun zihnimize ulaşmasını engelleyemiyordu. Bir yere kadar yapabilirdi bunu. Hedefte ben olmasam da içinde olduğum nice durumda hissedeceğim bu duygu hep benimle olacaktı.

Her ne kadar çabalarsa çabalasın kaderdi bu. O kadar tedbirin arasında 12 yaşındaki bir oğlan çocuğunun Hale'nin karnına bıçak saplaması gibiydi. Kaderdi işin sonunda. Ne önüne geçebilirdin ne de gücün yeterdi.

Telefonu kapatmadan, "Olacak," dediğini duydum. Tüm varlığını buna adanmak ister gibi, başka çaresi yokmuş gibi. "Birazdan yanında olacağım, gül güzeli. Tüm korkularını yatıştıracağım."

“İnsan bazen hayret ediyor gerçekten. Bizi mi buluyor ya bu olaylar?” dedi Alptekin.

Karan kafeye yarım saat içinde gelmişti. Söylediği gibi korkularım onun göğsüne sığındığımda yatışmıştı. Hemen eve gelmiş ve tansiyonumu düzeltmiştik. Karan doktorumla konuşup bir sorun olursa aramamız gerektiğini öğrenmişti. Ama çok şükür ki yemek yiyip sevdiklerimi etrafımda görünce iyi olmuştum.

“Belaları çekiyoruz kardeşim biz. Ben bir olaya dâhil olayım, hemen orada bir sürü belalar silsilesi gerçekleşir,” dedi abim. Bana göz kırptı. “Bu yüzden seni olabildiğince uzak tutmaya çalışıyordum. Zaten Karanlar benden beter. Resmen olayların ortasına düştün.”

Oturduğumuz ikili koltukta aramızda olan boşluk Karan’a fazla gelmiş olacak ki bana daha da sokuldu. Kolunu omzuma atıp bedenlerimizi bir yaptı. “O zaman Lâl’den uzak dur. Zaten başımızda az dert varmış gibi...”

“Hadi lan oradan! Sizin hayatınızdaki dertler bendekiyle bir mi? Şu kız ne zaman sana âşık oldu, o zaman derdi tasası bitmedi,” dedi abim.

Karan’ın kafasını bana çevirdiğini hissettim. “Öyle mi? Yani bunun cevabı *hayır* olamaz, biliyorum ama... Evet, Yasin haklı,” dedi kendi kendine.

Omzumdaki elini tuttum. Diğer elimi de karnıma koydum. “Çekirdek de ben de gayet mutluyuz. Önemli olan bu değil mi?” derken abime susması için kaş göz yapıyordum. Karan bu konuda çok hassastı, onun üzülmesini istemiyordum.

Abim kalkık kaşlarıyla, “Çekirdek?” diye sordu.

Alptekin, “Bebişin adı artık Çekirdek. Geçen bir olay yaşandı,” deyip neler olduğunu abartarak anlatmaya başladı. “Ef, bebeğe isim arıyordu. Zigon, Patunya, Sinegog gibi isimler.

Abim de telefonla konuşuyor içeride. Diyorum ki *delirdin mi, bu isimler olmaz*. Bu deli olan hamile kadın tutturmasın mı bir anda *Çekirdek* diye. *Sen* diyorum *bu çocuktan nefret mi ediyorsun?* Yok, Allah, yok! İlle *de Çekirdek* diyor! Meğerse aşeriyormuş. Abim apar topar almaya gitti. Sonra ne görelim? Kadın çekirdekleri avuçlayıp avuçlayıp kabuğuyla beraber ağzına tıkıyor. Ama öyle bir iştahla yiyor ki kıtlıktan çıkmış gibi. Ete susayan zombiler gibi. Bir ara poşeti de...”

Dayanamayarak sözünü kestim: “Ya ne poşet yemesi? Daha da abart, Alp! Yok, tarladaki tohumlara kadar yedim!” diye çıkıştım.

Arif, “İyi ki yoktu, valla onu da yiyebilirdi,” dedi.

“Ya benim prensesimle dalga mı geçiyorlar? Hiç takma kafana, kardeşim. Bu hayvanlarla bir arada yaşadığın yetmiyormuş gibi bir de alay konusu yapıyorlar seni,” diyen abimin beni savunmasıyla omuzlarım kabardı. “Sadece şeyi merak ediyorum. Canın muşmula çekse onu da kabuğuyla yiyip bebeğe Muşmula mı diyecektin?”

Onun da dalga geçmesiyle hepsi gülmeye başladı. Hemen Karan’a baktım. Dudaklarını birbirine bastırıyordu. Gülmemeye çalıştığı için dirseğimi karnına geçirdim. Boğazından bir inilti çıktı ve o da gülmeye başladı.

Alptekin’in, “Allah’tan canı hıyar çekmemiş. Bebeğe Hıyar dediğini düşünsenize! Daha doğmadan travma sebebi,” demesiyle kollarımı göğsümde bağladım. Somurtarak, gülmelerini izledim.

Karan ciddileşti. “Ne hayvan insanlarsınız? Kadın hamile, karnında bir can taşıyor. Canı bir şey çekti diye biraz fazla yedi. Ne var bunda? Siz insanın hâinden ne anlarsınız?” deyip yeniden bana sarılmak için yeltendi. Elini ittim. “Ben gülmedim bile! Ağzımı dahi açmadım! Neden suçlu muamelesi görüyorum?” deyip bir daha yeltendi.

“Sen bu çocuğun babasının ya, babası! Canım hıyar çekse bile böyle yapmaman gerek! Seni çocuğumuza söyleyeceğim! Görürsün!” deyip onu tehdit ettim. Diğerleri onları da azarlamayayım diye sessizleşmişti. “Siz de amcaları ve dayısı olarak şansınızı kaybettiniz! İki yaşına gelene kadar göremeyeceksiniz yeğeninizi!”

“Yuh artık!” dedi Alptekin. Bana göz kırptı. “Bir kilo çekirdeğe anlaşırsız bence. Ne dersin?”

Karan’ı dürttüm bir şey söylemesi için. “Tamam lan, susun artık. Ne isterse onu istediği gibi yer benim sevgilim.” Yanağıma öpücük kondururken kulağıma fısıldadı: “Tabii ölçülü şekilde.”

Kafamı dağıtmam için uğraşıyorlardı benimle. Bugün yaşanan olayı unutmam için kafamı dağıtıyorlardı. Başarılı olmuşlardı da.

Biraz sonra Arif’in telefonuna mesaj geldiğinde, herkes kendi telefonuna bakıyordu. Arif’in yüzü asıldı. Karan’a kısa bir bakış atıp ensesini ovuşturdu. Bir problem vardı.

“Ee, kız sana yazmadı mı hiç?” diye soruyordu abim. Alptekin yine Aypare’den bahsediyordu. “Arasaydın ya oğlum?”

Alptekin, “Mesaj attım ki. Neden arayayım? İsteseydi kendisi yazardı,” derken yine hüzne bürünmüştü.

Benim dikkatim Arif’teydi. Harıl harıl biriyle mesajlaşıyordu. İçimden bir ses Sena’yla ilgili bir problem olduğunu söylüyordu. Bu yüzden de canım sıkılmıştı. Umarım araları bozulmazdı. İkisini de çok seviyordum, arada kalmak istemiyordum.

Karan biraz sonra şakağıma öpücük kondurdu. Herkesin dikkatini kendine çekmek için boğazını temizledi. “Ömer’le konuştum bugün. Hale’yle yemeğe gelecekler,” deyince hepimizin ağzından sevinç nidaları döküldü.

“Ne zaman?” dedim hızlıca. “Yarın mı? Hiç hazırlığımız yok. Ne zaman gelecekler? Yarın değil, değil mi?”

Karan, “Yarın değil,” dedi. “Bu hafta içi diye konuştuk. Hepimizin müsaitliğine göre ayarlayacağız. Ömer’in bizden istediği

tek bir şey var. Hale'ye hayalet görmüş gibi davranmamamız. Özellikle sen, Alptekin."

Alptekin işaret parmağıyla kendini işaret etti. "Ben mi? Ben ne yapacağım sanki," dediğinde, hepimizin bakışlarındaki *hadi oradan* ifadesini gördü. "Ya ne var? Bence sizde sorun. Kaç yıldır yoktu kadın. Öldü sanıyorduk ya! Tabii ki öyle bakacağım! Garip olan sizsiniz. Nasıl bunu normal karşılayabilirsiniz ki?"

Karan, "Bunu bir de Hale'ye soralım ister misin, Alptekin? Yıllarca ne çektiğini bilmiyoruz. Hadi onu geçtim... Biz haya-tımıza devam ettik ama o bizden uzaktı. Ona yuvasına, ailesine döndüğünü hissettirmeliyiz. Aksi olursa kendisini dışlanmış his-sedecektir," dedi.

Alptekin, "O benim ablam gibiydi ya, ne demek aksini his-settirmek?" diye alınmış gibi sordu. "Sadece yaşıyor olması garip geliyor. Sanki topraktan kalkıp gelmiş gibi..." derken sesi sonla-ra doğru kısılmıştı.

Abim, "Ben gelmeyeyim. Toplasan on defa anca görüşmü-şüzdür zaten. Şimdi size alışması sürerken ben yabancı olarak kalırım aranızda. Başka zaman gelirim ben," deyince, sessiz kalıp onayladık onu.

İster istemez gerilmiştim. Hale'yi gördüğüm andan beri, ha-yata yeniden nasıl karışacak diye düşünüyordum. Bunun ilk adı-mı, yeniden aile fertlerinden biri olmasıydı. En büyük yardımı da ben yapabilirdim. Neler yaşadığını az çok gören tek insan bendim. Ve Akdoğan ailesindeki sayılı kadından biriydim. Bu yüzden de omzuma binen yükü şimdiden hissediyordum.

Telefonumu elime aldım. Onlara güzel bir sofraya hazırlamak istiyordum. Karan mangal yakardı, ben de bir sürü meze hazır-lardım. Hale ilaç aldığı için muhtemelen içki içemiyordu, ben de hamileydim. Erkekler için bir şeyler düşünebilirdim.

Hale ne severdi ki? Ömer çok benzediklerini söylemiş-ti. Ömer'in sevdiği şeyleri biliyordum. Onları mı yapsaydım?

Humus mesela. Gavurdağı salatasını da seviyordu. Acaba Hale'nin bir şeye alerjisi var mıydı?

Ve en önemlisi bunları yaparken midem bulanırsa ne yapacaktım? Bir dışarıdan sipariş alma vakası daha yaşamak istemiyordum. Şahide Akdoğan'ın bakışlarını bile sindirmem uzun sürmüştü.

Arif bir anda kalkıp dışarı çıktığında dikkatim ona yöneldi. Gergin hâli benden başka kimsenin dikkatini çekmemişti. Ve ben ne olduğunu deli gibi merak ediyordum.

Karan'ın omzuma kondurduğu öpücük ona bakmamı sağladı. "Güzel sevgilim... İyisin, değil mi? İstersen meyve yiyelim? Daha saat erken, dışarı da çıkabiliriz."

"Birkaç saat önce yaşananlar aklımdan silinmemişken bugün dışarı çıkasım yok hiç," dedim. "Ama sanırım biraz uzanmak istiyorum."

Abim, "Sen uzan, ben daha buradayım," deyince, Karan ayaklanıp elimden tuttu.

"Ben de sana eşlik edeyim, sevgilim. Madem bugünü sana ayırdım, bari hakkını vereyim." Elini tuttum, kafamı koluna yaslayarak yürümeye başladım. "Uykun da var gibi. Uyuyacak mısın?"

"Hı hı," diye mırıldandım.

Odaya geldiğimizde üstümü değiştirip yüzümü yıkamam beş dakika bile sürmemişti. Yatağa uzandığımdan birkaç dakika sonra Karan da yanımda uzanıyordu. İkimiz de sırtüstü uzanmıştık, birbirimize temas etmeden tavana bakıyorduk.

Sessizliği bölüştüğümüz dakikalardan sonra, "Olmadı dediğimde üzüldün mü?" diye sordum.

Cevap vermemesi uyuduğunu düşünmeme neden olsa da sonunda konuştu.

"Kızdım. Kendime çok kızdım. Çabaladığım onca şey elimde patladı sanki. Benim ya da korumaların bir suçu yok, bunu biliyorum. Gideceğin yerdeki insanları yönetemem. Herhangi biri çıkıp saçma bir şey yapıp gününü mahvedebilir. Kendime

fazla yükleniyorum bu konuda. Yol boyu bunu düşündüm. Senin yapabileceğin bir şey yoktu desem de kendimi ikna edemedim.” Kafamı sağa çevirdim, o da sola çevirince göz göze geldik. “Seni uçan kuştan sakınıyorum. Sanırım bundan dolayı da çöp batıyor.”

Hafifçe tebessüm ettim. “Yalan değil, çok korktum. Biri bize zarar vermek istiyor sandım. Hale aklıma geldi. Karnımda bir kurşun...”

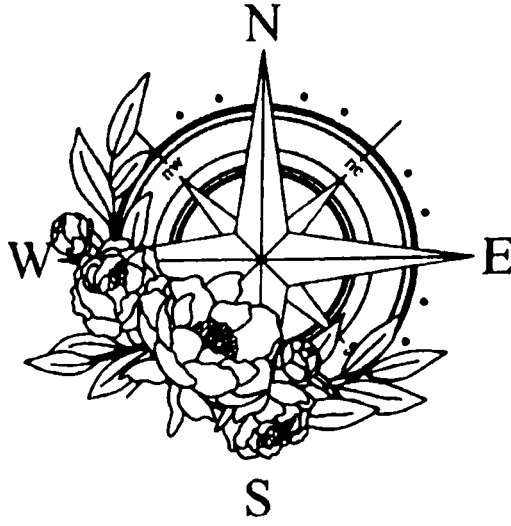
Parmakları dudağıma değdi. “Şş, alma şu kelimeyi ağzına. Öyle bir şey olmayacak. İkiniz de sağlıklı, mutlu bir şekilde yaşayacaksınız.”

Elini tuttum ve karnımın üstünde birleştirdim. “Ya babamız?”

Dakikalar sonra ilk defa yüzü güldü. “Babanız her zaman yanınızda olacak. Ve sizi her şeyden koruyacak,” deyip kafasını göğsüme koydu. Eliyle karnımı hafifçe okşuyordu. “Onun korkunun içine doğmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım, sevgilim. Namusum ve şerefim üzerine söz veriyorum sana. Benim adım Karan’sa size zarar gelmesine izin vermeyeceğim.”

Bilemezdik.

Keşke bilseydik.

8. BÖLÜM

Ufukta Görünen Aşk

E meksiz hiçbir şey olmuyordu. Su vermeden açan bir çiçek görmüş müydün? Doyurmasaydın kedinin karnını, nankörlük yapmamasını bekler miydin? Çalışmadığın bir sınavdan geçme ihtimalin kaçtı? Sen bir adım atmazsan kim koşardı ki sana?

Emek sarf etmeden, çaba göstermeden var olmayan bir şey daha vardı: sevgi. Onu sulamalı, günün belli saatlerinde güneşe koymalı, güzel sözler söylemeli, okşayıp sevmeliydin. Yoksa sana çiçek açmasını bekleyemezdin.

Alptekin'in sevgisi için haftalardır süren çabası gibi.

Beraber kafenin önündeki masalardan birinde oturuyorduk. Heyecanını gizlemeye çalışmıyordu bile. Her an bayılacakmış gibi duruyordu. Çünkü Aypare'yi arayacaktık.

Aslında olay şöyle gelişmişti: Alptekin'in yine Ayparesizlikten çıldırdığı bir zamanda vicdanıma yenik düşmüştüm. Reşat abiyi aramış ve ağzını yoklamıştım. Amacım Aypare'nin ne yaptığını öğrenmekti. Başarılı olmuşum da. Aypare hakkında beklediğimden daha fazla şey öğrenmiştim. Alptekin ise telefonu kapatmış anda sevincini bağırıp çağırarak göstermişti.

Aypare İstanbul'a taşınıyordu.

Üniversite eğitimi bitmişti ve Urfâ'da iş bulabileceğini düşünmediği için İstanbul'a geliyordu. Reşat abi zaten beni arayıp ona yardımcı olmamı isteyeceğini söylemişti. Bir taş atmış ve bir sürü kuş vurmuştuk.

Aypare, *Beslenme ve Diyetetik* mezunuydu. İyi bir üniversiteden dereceyle mezun olmuştu. Bana göre istediği yerde iş bulabilirdi. Tabii dedemlere göre keşmekeş olan İstanbul'da ona birinin yardım etmesi gerekiyordu.

Bu kişi ben olabilirdim ama Alptekinsiz çoktan kendini bu işe adamıştı.

"Arasana, Ef. Ne bekliyorsun tam olarak? Artık arayabilirsin. Arasana! Arasana! Arasana!" diyerek beynime beynime vuruyormuş gibi hissettiriyordu.

Yüksek sesle ofladım. "İzin verirsen cümlelerimi toparlayacağım! Takdir edersin ki daha faaliyete geçmemiş bir kafenin menüsünü oluştururken ondan yardım istemem için benim de hazırlık yapmam gerekiyor. Daha menü hakkında detaylı düşünmedim. Ayrıca çalışma şeklini, yeterliliğini bilmiyoruz. Hem daha yeni mezun olmuş. Ve ayrıca benim şu an böyle bir şeye para ayıracak bir bütçem mi var?"

Alptekin bana hayret ediyormuş gibi baktı. "Biz zenginiz, farkında mısınız?"

"Sen hangi bölüm mezunuydun, canım? Bu nasıl bir ticari zekâ ya! Ne alaka zenginlikle, Alp? Buranın kendine ait bir bütçesi var. Her şeyi cebimden harcayacaksam neden açıyoruz burayı? Lütfen beynini kullanarak konuş."

Aniden, "Ben veririm," dedi. Ona *yok artık* dercesine bir bakış attım. "Ya valla diyorum, ben veririm. Onu her gün görmüş olacağım. Al, canımı da vereceğim, al!" deyip cüzdanıyla arabasının anahtarını masanın üstüne koydu.

"Allah'ım, bu Akdoğan erkekleri neden âşık olunca beynini yitiriyor?" diye kendi kendime mırıldandım. Dediğimi anlamadan bana heyecanla bakmaya devam ediyordu. "Ya aptallaşma

lütfen! Bu kıza ayıp bir kere. Öğrense neler olur, biliyor musun? Bir de sevgili olduğunuzu düşün. Resmen ayrılık sebebi.”

Ağzı kulaklarına vardı. “Sevgili olduğumuzu mu düşünüyüm?” diye sordu.

Kafasına bir tane geçirdim.

“Aptallaşma diyorum ya! Sorunumuza odaklan!” Biraz ciddileşir gibi oldu ama hâlâ sırtıyordu. “Sadece arayıp, yardıma ihtiyacı olursa burada olduğumuzu söyleyeceğim. Özellikle senden de bahsederim. Kafenin açılışına da davet ederim. Ama sadece o kadar. Aypare gayet akli başında bir kız. Başka bir şey söylersem hemen anlar ve bu saçmalıkların yüzünden kız bizden asla yardım istemez. Korkutma ya kıızı!”

Arkasına yaslandı. Ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaptı. Eliyle telefonumu işaret edip kollarını göğsünde birleştirdi.

Hiç uslu duracak gibi değildi. Ona gözlerimi irileştirerek *sakın saçmalama* demek istedim. Telefonumu elime aldığım anda aniden doğruldu. Ona ters ters baktım. Arkasına yaslandı ve ellerini havaya kaldırdı.

“La havle ya!” diyerek aramayı yaptım. Çalışıyor çalışıyor ama cevaplanmıyordu. Alptekin dudaklarını kemirerek heyecanla bekliyordu. Üzülerek, “Açmıyor,” dedim.

Benim âşık çocuğum umutla, “Belki tanımadığı numaraları açmıyordur. Mesaj mı atsan *ben Eflâl* diye? Belki o zaman geri döner,” dedi.

Ona hak verdim. Mesaj atacağım sırada yanıma geldi. Bir sağıma bir soluma geçip yazmamı beklemeye başladı. Şu an o kadar tatlıydı ki, Aypare bu hâllerini görse onunla nikâh masasına bile oturabilirdi.

Selam Aypare, ben Eflâl. Müsait olduğunda bana dönersen çok sevinirim.

“Kalp koysana! Kalp koy. Çok ciddi oldu böyle,” dedi Alptekin. Pembe bir kalp gönderdiğimde, salak salak sırtıtmaya başladı.

“Hemen arar inşallah. Aa, Batuş! Sen nereden çıktın?” dediğinde kafamı çevirdim ve Batuhan’ı gördüm.

Batuhan önce Alptekin’le sarıldı. “Duydum ki beni özlemişsiniz. Bir uğrayayım dedim,” dedi. Ayağa kalktım ve ona sarılmak için uzandım. Ama o önce elimi tuttu ve beni etrafımda çevirdi. “Sana hamilelik güzelliği mi gelmiş acaba? Yanaklar hemen al al olmuş. Maşallah!”

Kocaman gülümsedim. “İyi ki geldin, Batu!” dedim. “Saatlerdir Alptekin başımı şişirdi. İki güzel şey duymak bile iyi geldi.”

“Kırıcısın, Ef,” dedi Alptekin. Kollarını göğsünde bağlayıp karşıma oturdu. Telefonumu da kendi önüne çekti. Gözlerini siyah ekrandan ayırmadan dikkatle bakıyordu.

“Ne oldu ki?” diyen Batuhan bana kaş göz yaptı. Yanıma oturunca Alptekin’i işaret etti. “Aypare mevzusu mu?”

Sesli bir nefes verdim. “Derin bir mevzu.”

“Aslında benim de öyle derin bir mevzum var,” dediğinde, kalkan kaşlarım, açık ağzım ve düşük omuzlarımla ona baktım. Sevimli bir şekilde bakmaya başladı. “Benimkini de çözebilir miyiz?”

Güzin abla mıydım ben yahu?

Alptekin burun kıvırdı. “Betül yurt dışında, oğlum. Yüz defa söyledim, anlamıyorsun. Kız zaten senden hoşlanıyor. Sadece şu an başka işleri var, onları halletmesi gerek. Biraz sabretsen ve insanların alanına saygı duysan olmuyor mu?” dediğinde ağzım daha çok açıldı.

“Bunu sen mi söylüyorsun, Alp?” derken şaşkınlıktan ağzımı kapatamıyordum resmen.

Alptekin umursamazca omuz silkti. Telefonumu eline aldı ve üzgün bir şekilde, “Kelin ilacı olsa başına sürer,” dedi.

Ona aldırış etmeden Batuhan’a döndüm. “Betül nereye gitmiş? Kafede ona iş teklif etmiştim ya, yakın bir zamanda arayıp konuşmaya çağıracaktım. O zaman beklemem mi gerekecek?”

Batuhan'ın resmen gözleri parladı. "Arasana. Arayıp öğren misin, ne zaman gelecekmiş? Ben yazmaya çekiniyorum. Bir süredir konuşmuyoruz."

Sabır çektim. "Ya siz neden böylesiniz? Ben neden bu görevi üstlendim ki? Bir süredir konuşmuyoruz deyip, bana ara diyorsun. Sen neden aramadın, sayın erkek?" derken biraz sinirliydim.

"Çünkü benimle konuşmak istemiyor gibiydi..."

Alptekin, "Ya salak mısın? Kız sana müsait değilim dedi sadece. O da bir kere oldu. Ne olacaktı bir daha yazsaydın?" dedi.

"Ulan aynısını neden sen yapmıyorsun?" diye çemkirdi Batuhan. "Hem senin arkadaşın değil mi? Bir kere arayıp sordun mu, *Batuhan hakkında ne düşünüyorsun* diye? Yok! Ama çenenin yayı..."

Alptekinsiz gayet rahat bir ifadeyle, "Ben böyle işlere elimi bulaştırmam," dedi.

"Aa?! Ne?!" diye carladım. Elimi göğsüme koydum. "Ben? Beni? Benim suçum ne? Ben neden bulaştırılıyorum?!"

Alptekin beni kandırmak istercesine gülümsedi. "Çünkü sen harika birisin, Ef. Ben beceremem, elime yüzüme bulaştırırım. Ama sen... Sen başkasın."

Batuhan, "Heh! Kesinlikle öyle. Lütfen bu işe bir el at! Aslansın kaplansın, yaparsın!" diyerek, beni gaza getirme çalışmalarına destek çıktı.

Bu ikisinin bir araya gelmesi çok büyük tehlikeydi. Sonucunu bilemediğim bir durumda bırakabilirlerdi beni, ki bunu hiç istemezdim. Bu yüzden *bana müsaade* der gibi ayağa kalktım.

"Benim içerde işlerim var. İnsan irisi beni bekliyordu. Ona bir bakayım." İkisi de itiraz edecek gibi oldu. "Kusura bakmayın, kızlar. Ama açmam gereken bir kafe var. Yeğeniniz doğana kadar burayı adam etmem gerekiyor. Gönül işleriniz para kazandırmıyor maalesef!"

Ben seri adımlarla kaçarak içeri giderken Alptekin arkamdan, "Bu kadın da günlerdir para da para deyip duruyor. Fakirleşiyor muyuz, anlayamadım gitti," diye konuşuyordu.

İçeri girdiğimde Arif'in gergin bir şekilde beklediğini gördüm. Neredeyse hazır olan kafenin içinde oradan oraya çatık kaşlarıyla yürüyordu. İçeriye temizleyen dört kadının yanında daha da iri duruyordu. Sanki tüm kafenin içinde bir o varmış gibi heybetliydi.

"Arif?" dediğimde irkilerek bana baktı. "Sen iyi misin? Gergin görünüyorsun. Bir problem mi var?"

Hızlıca yüz ifadesini topladı. "İyiyim ben aslında. Sanırım sıcaktan bunaldım biraz. Sigara da içemedim kaç saattir. Ondan daraldım herhalde," dediğinde ona inanmadım. Günlerdir bu hâldeydi. Sena'nın ağzını aramıştım ama onun da haberi yoktu. Ne olduğunu asla bulamamıştım. Sorduğum zaman da böyle tepkiler veriyordu. "Sen neden geldin? Acıktın mı? Yiğit'e söyleyelim de senin yemeğini getirsin."

"Sadece ne durumdayız diye bakmak istemiştım. Acıkmadım daha," deyip onu çatık kaşlarımla inceledim. "Biz bir aileyiz, biliyorsun, değil mi? Ne varsa birbirimizle paylaşmalıyız. İyi veya kötü."

Kafasını *biliyorum* dercesine salladı. Ağzını açacak gibi oldu ama Alptekin'in bağırarak içeri girmesi üzerine lafını yutmak zorunda kaldı.

"Arıyor! Valla billa arıyor!" diyordu Alptekin. Telefonu elime tutuşturup bağırmaya devam etti. "Hemen aç! Kapatacak şimdi, açman lazım! Açsana, açsana!" dediği için telaşla telefonu açıp kulağıma götürdüm.

Telefonun diğer ucundaki Aypare'ye, "Alo? Aypare, selam," dediğimde Alptekin, Arif'in koluna tırmanmaya çalışıyordu.

Alptekin, "Selam, Eflâl. Kusura bakma, aradığını görmemişim," diyen kızın sesini duyar duymaz Batuhan'ın kafasını kolunun altına alıp sıkmaya başladı. "Nasılsın? Seni yakın bir zamanda aramayı planlıyordum ben de. Müsaitsen bu hafta içi görüşebilir miyiz?"

Alptekin, Batuhan'ın ona vurmalarını umursamadan, *evet* demem için kafasını var gücüyle yukarı aşağı sallamaya başladı. Temizlik yapan ablalar bizi hayretler içerisinde izliyordu. El kol yaparak Alptekinsiz'e durması gerektiğini söylemeye çalıştım. Arif tek bir hareketle ikisini birbirinden ayırsa da Alptekin hâlâ debelenmeye devam ediyordu.

"Tabii ki görüşebiliriz. Sen geldin mi ki İstanbul'a?" sorusu, Alptekin'in heyecanla beklemesine sebep oldu.

"Dün akşam geldim. Bilmediğim bir şehir, bayağı da büyük olunca biraz zorlanacağım gibi duruyor. Ben de senden bu konuda yardım isteyecektim. Ev bulma konusunda Baran dedem yardımcı olur ama ben kiramı kendim ödemek istiyorum. Bu yüzden evimi kendim bulmam gerek."

Alptekin kendisini işaret ederek sessiz olduğunu sandığı bir şekilde, "Bizde kalsın! Söylesene, bizde kalsın!" diye saçma bir fikir sundu.

Ahizeyi kapattım. "İstersen kızı direkt nikâhına al, Alp. Ne dersin?" dediğimde gülümsedi. Gerçekten gülümsedi.

"Olur tabii. Kendi ayakların üstünde durmak istemeni kesinlikle anlıyorum. İş buldun mu? Ona yakın bir yerlere bakayım ben, seninle görüşüne kadar," dedim.

Aypare heyecanla, "Bugün bir görüşmem var. Olacak gibi hissediyorum. Eğer olursa her şey çok güzel başlar," dedi.

Koca bir şehirde kanat çırpmaya hazır minik bir kuş...

Alptekin kolumu morartacak şekilde beni dürtüyordu. "Bana neden cevap vermemiş? Sorsana, neden yazmamış hiç?" diye, beni darlamaya devam etti.

"Hakkında hayırlısı olsun. Ben her şekilde elimden geleni yaparım. Sanırım Alptekin de yardımcı olmak ister. Dilersen..." dememe kalmadan sözümü kesti.

"Sen yardımcı olsan yeterli. Kimseyi daha fazla yormak istemem." Cevabı Alptekin'in yüzünü anında düşürdü.

Hemen, “Aşk olsun, ne yorması?” dedim. “Alptekin eminim bu konuda çok heveslidir. Hiç yorulacağını sanmıyorum. Aksine, mutlu olacaktır.”

Alptekin kulağını telefona yaslayarak cevabı bekliyordu. Biz de aynı şekilde Aypare’nin vereceği yanıtın endişesine kapılmıştık. Temizlik yapan ablalar dâhil herkes sessizdi.

“Şey...” dedi Aypare. Sesindeki tereddüt elle tutulur cinstendi. “Şimdi yanlış anlaşılım. Urfâ’dakiler beni bu konuda uyardı. Kimsenin yüzünü kara çıkartmak istemiyorum. O yüzden hiç böyle bir şeye adım atmayayım ben. Yine de teşekkür ettiğimi iletirsin kendisine.”

Alptekin resmen yıkıldı.

Ayakları üstünde duruyordu ama sanki yerle yeksan olmuş gibiydi. Başlamadan bitmenin o acı tebessümü vardı yüzünde.

Üzgün bir şekilde, “Anladım,” diyebildim. Telefonda bu konuşmanın derinine inemeyeceğim için uzatıp kızı ürkütmek istemedim. “O zaman görüşmek için uygun zamanı ayarlayalım. Ben sana müsait olduğum zamanları mesaj atarım. Sen de atarsan ayarlayalım.”

“Tamamdır, haberleşiriz o zaman,” dedi ve birbirimize *görüşürüz* diyerek telefonu kapattık.

Alptekin düşük omuzlarıyla dışarı çıktı. Biz de hemen peşinden gittik. Benden uzaklaşarak sigara yaktı. Hızlı hızlı birkaç nefes çekti.

Sitemle, “Zaten ne yolunda gitti ki şimdiye kadar? Şimdiye kadar bana hayatımdaki tek güzel şeyden bahsedebilir misiniz? Bahsedemezsiniz çünkü yok,” dedi. “Ailen mezarda, kardeşini toprak aldı. Bir şekilde toparlanayım diyorsun ama hep bir aksilik çıkıyor. Öldü sandığın yengen yıllarca eziyet çekmiş. Yeğenin olacak ama *kimse öğrenmesin, yoksa zarar veriler* diye tetiktesin. Arkadaş bulamıyorsun çünkü onlara zararın dokunabilir.” Sinirle güldü. “Ulan bir kızı seviyorsun. O da seninle olursa ailesinin yüzünü kara çıkartacağını düşünüyor.

Şimdi buna hayat mı diyoruz?! Sadece paramız var, o da başımıza bela olmaktan başka bir boka yaramıyor!”

Batuhan onun yanına gitti ve kolunu omzuna atarak sarıldı. “Lan neden bardağın dolu tarafından bakmıyorsun?” deyince, Alptekin ona öldürmek ister gibi baktı.

“O dolu tarafı senin bir tarafına monte ederim, Batu. Çek git başımdan, sana çatarım!” dese de Batuhan durmadı.

“Lan besbelli ki kız senden hoşlanıyor. Urfa’dakiler seni ipsiz sapsız gördükleri için mi kıza *uzak dur* dediler sanıyorsun? O zaman sen bir malsın!”

Arif de yanlarına gitti. Hepsi sigara içtikleri için ben onlara on adım uzakta duruyordum.

Alptekin, “Ne için *uzak dur* diyorlar peki?” diye sordu.

Arif, “Çünkü sen Akdoğan’sın. Yengemin ailesindensin. Eğer bir şey olur da aranız bozulursa hoş olmaz diye düşünüyorlardır. Yani bir noktada haklılar,” dediğinde, hemen onu destekledim.

“O kız senden hoşlanıyor, Alp. Bu, iki kere iki dört demek gibi bir şey. Ama önünde aşması gereken engeller var,” dediğimde, bana üzgün gözleriyle baktı. “Sadece bazı aşklar zor yoldan geçer. Hayat herkese gül bahçeleri vadetmiyor. Bazen dikenli yollardan geçip koklayabilirsin o gülü. Bazen de o gül hemen yanında çiçek açar. Bak bize!” derken karnımı öne doğru çıkardım. “En başında neler atlattık Karan’la, bunu en iyi sen biliyorsun. Senin yüzünden sevdiğim adamı terk ettim ben!” deyince, güldü. “Ama kafamı yarmasaydın onunla tanışamayacaktım ve bir ailem olmayacaktı. Onca acı, gözyaşı, ayrılık... Hepsine değmedi mi? Şimdi o adamdan bir çocuğum olacak. Kocaman bir aileye sahibim. Ve hepsini tekrar yaşamaya razıyım. Yine aynı kapıya gider, aynı yollarda kan revan olur, aynı gecelerde ağlarım. Bunun adı aşk. Savaşmadan kavuşamamak da sevdaya dâhil.”

Sigarasını söndürdü. Koşar adım yanıma geldi. Bana sıkıca sarıldığında midemi bulandıran sigara kokusuna rağmen ona karşılık verdim. Bir şey söylemedi ama ben tüm kalbiyle bana teşekkür ettiğini biliyordum.

Hiçbir kelimeyi onu rahatlatmak için söylememiştim. İçimden geçenlerdi onlar. Ve onun için ben de savaşıyordum. O görüşmeye gidecek, Aypare'ye kim için olursa olsun sevgisinden vazgeçmemesi gerektiğini söyleyecektim.

Kimin yüzünü kara çıkartacağı da umurumda bile değildi.

“Bunu yapmak istediğine emin misin?” diyen Karan bir yandan saçımı tarıyordu. “Ben seni huzurla yaşatabilmek için uğraşırken senin kendine bulduğun yeni heyecanlar buna engel oluyor. Gerek var mıydı buna, Lâl? Alptekin kendi halledemez miydi?”

“Halledebilse neden yardım etme gereği duyayım, sevgilim? Demek ki halledememiş,” dedim.

Bugün Aypare bize geliyordu. Onu evde ağırlamak benim fikrimdi. Belki yaşadığımız ortamı görürse içi rahat eder diye düşünmüştüm.

Karan saçlarıma öpücük kondurdu. “Alptekin dışarıda olacak, değil mi? Sadece siz ikiniz olacaksınız?” Kafamı salladım. Banyodaydık. Ben duş alıp çıktığımda işe geç kalmasına rağmen saçlarımı kurutmuş ve taramıştı. Ona dönüp gülümsedim. “Bana *merak etme* deme sakın. Bu gülüş beni kandırma gülüşü. Tabii ki merak edeceğim. Yarın da Ömerler geliyor. Ertesi gün açılış var. Bir sonraki gün bebeğimizin cinsiyeti öğreneceğiz. Sence de kendine fazla yüklenmiyor musun?”

“Ailem için çabalamak bana yük değil ki. İnan daha çok deşarj oluyorum.” Kollarımı boynuna doladım. Dudaklarına bıraktığım ıslak öpücük gülümsemesini sağladı.

“Senden korkmam gerekiyor benim. Bir öpücükle aklımı alan bir kadınsın sen. Büyü mü yaptın bana?” Ciddiyetle konuşmasına attığım kahkaha banyoda yankılandı. “Seni mutlu görebilmek, başarmışım gibi hissettiriyor. Lütfen sen hep evimizi kahkahalarla şenlendir.”

“Beni mutlu görmek istiyorsan beslenmene dikkat etmen lazım. Giderek kilo veriyorsun, Karan. İnsanlar mutlu olunca kilo almaz mı? Sen her geçen gün zayıflıyorsun. Artık spor da yapmıyorsun. Ne olacak böyle?” Söylediklerim hoşuna gitmemişti. Şakağıma öpücük kondurup banyodan çıktı. “İşine gelmeyi duymazlıktan gelme. Ben sabah akşam senin hazırlattığın yemekleri yiyorum. Sen kahvaltı bile etmeye vakit bulamıyorsun. Valla bir gün cinnet anıma denk gelecek ve o şirketi yakacağım. Şaka yapmıyorum!”

Bana yandan bir bakış atıp masasındaki kâğıtları toplamaya girişti. “Halledeceğim dedim ya, sevgilim. Toplantıya girmeden önce bir şeyler yiyeceğim, söz.”

Kollarımı belime yerleştirdim. “Bir şeyler yiyeceğim değil, iyi bir kahvaltı yapacağım demen gerekiyordu,” diye azarladım onu. *Tamam* derecesine bir mimik yaptı. “Bazen daha doğurmadan çocuk sahibi olduğumu düşündürtüyorsunuz bana. Bu evdeki herkes beni şimdiden anne yaptı! Teşekkürler gerçekten.”

Karan çantasını hazırlayıp yanıma geldi. “Önden prova alıyormuşsun gibi düşün, hayatım,” diyerek belime sarıldı. Beraber aşağı iniyorduk. “Ben bugün geç gelebilirim. Sen misafirin var diye kendini ihmal etme, olur mu?” Alptekin’in beni aşağıda beklediğini gördü. “Ve sana bol şanslar diliyorum. Bugün sana imtihan günü olacak gibi.”

Alptekin sevinçle, “Günaydın!” dedi. “Şş, sessizlik, bugün en mutlu günüm!” diyerek Patron’u -hatırlatmam gerekirse, arka ayaklarının üzerine kalktığı anda benimle aynı boyda olan koca bir köpeği- kucağına aldı. Ve onunla beraber oynamaya başladı.

Karan’ın *bu çocuk problemlili* bakışlarına mı gülsem Patron’un *ben nereye geldim* bakışlarına mı, bilemiyordum.

Karan, “Kızı çok yormasan mı, Alptekin? Farkındaysan iki canlı. Kendisine dikkat etmesi gerekiyor ya? Bunca telaşa gerek yok ya hani?” dedi.

Alptekin, Patron'u yere indirdi. "Ben ona gözüm gibi bakarım, abi. Sen hiç merak etme," dedi.

"Sen daha kendine bakamıyorsun," dedi Karan. Yeniden bana dönüp iki yanağıma öpücük kondurdu. "Bu herife uyma. Biz işimizi kendimiz halletmedik mi? Bırak, o da kendisi halletsin."

Alptekin, "Ulan ben olmasam bu kadınla tanışamazdın bile!" deyince, Karan ona boş gözlerle baktı. "Ve ayrıca siz tanışır tanışmaz bir arada yaşamaya başladınız. Benim böyle bir şansım yok. O yüzden elimden gelen her şeyi yapmak zorundayım, abiciğim. Nişanlın da bu konuda bana yardım edecek. Bu, ilişkinizin temelini atan insan olarak benim hakkım."

Karan onun kafasına bir tane geçirdi. "Hayvan herif, ilişkiye temel atmak ne? Kadının kaşını yardım kaşını!" deyince, Alptekin bana *kusura bakma* dercesine baktı. "Lâl sana istediği için yardımcı oluyor. Kızın iyi niyetini kullanma sakın. Bebeği de onu da yorma."

Alptekin kafasını tutarak, "Tamam abi ya!" dedi. "Ben neden Ef'i yoracak bir şey yapayım? Altı üstü iki çay içip sohbet edecekler. Ne kıymetli nişanlın varmış..."

Karan bana çapkın bir şekilde göz kırptı. "Kıymetli tabii ki. Her şeyden değerli o."

Onu işe göndermese miydim? Odaya falan mı kitleseydim, ne yapsaydım?!

"Ama benim gitmem gerekiyor," diye devam etti. "Lütfen söylediklerimi dikkate al, Lâl."

Sevdiğim adama yüzlerce defa daha *tamam* diyerek onu işe yolladığımda Aypare'nin gelmesine bir saat kalmıştı. Züleyha teyze ikramlıkları çoktan hazırlamıştı. Ben hızlıca bir makyaj yapıp saçımı topladıktan sonra yeniden aşağı indim. Alptekin salonda oturmaya devam ediyordu.

"Alp, sen hâlâ gitmedin mi? Bak, kız seni burada görürse gerçekten ayıp olacak. Hadi git artık."

Alptekin ayağa kalktı. “Odamda olacağım ben. Asla yanına gelmeyeceğim. Varlığımı hissetmeyeceksiniz bile. Yemin ederim!” dedi.

Ne kadar ısrar edersem edeyim, onu bu yoldan döndüremeyeceğimi biliyordum. İki gündür uyuyamıyordu bile. Bir şekilde evden çıkmamayı başarırdı. “Sakın varlığını belli etme. Ve bizi dinlediğini anlarsam hava alma bahanesiyle dışarı çıkarım. Anladın mı?” Kafasını bir asker edasıyla salladı. “Bizi dinlemeyecek sin yani?”

“Asla ama asla!”

“Ben de inandım! O zaman neden evde kalıyorsun? Çık dışarı, git.”

Yüzünde salak bir sırıtiş peyda oldu. “Evimde onun varlığını hissetmek istiyorum. Nasıl bir his olduğunu merak ediyorum,” dedi.

“La havle ya! Ben bu aptal âşık adamlarla aynı evde yaşayarak sınanıyor olabilir miyim?” *Git* der gibi bir işaret yaptım. “Kız gidene kadar seni görürsem plan yatar. Hemen gözümün önünden çekil. Ve bana ne konuşacağıma dair en ufak bir hatırlatma dahi yapma.”

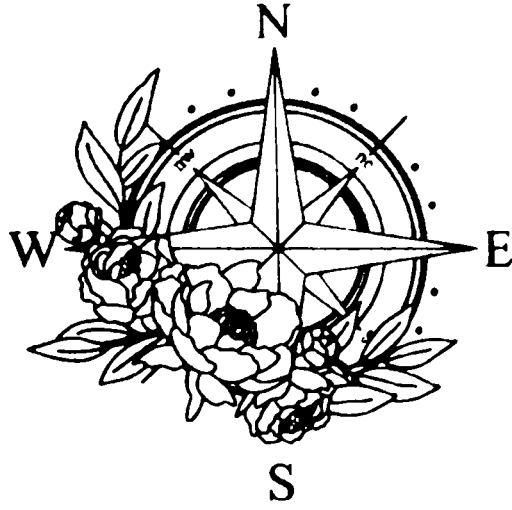
“Hiç mi?”

“Hiç!”

Koşarcasına yukarı çıkıp gözden kayboldu. Derin bir nefes verdim. Kendime kafeinsiz soğuk bir kahve yaptım ve bahçeye çıktım. Aypare gelmeden kafamı toplamak istiyordum. Bu yüzden ayakkabılarımı çıkarıp çimlerde yürümeye başladım.

Alptekin’le konuşurken ne kadar rahat görünsem de pek rahat değildim açıkçası. Eğer bu işi yüzüme gözüme bulaştırırsam aşk acısı çeken bir Alptekin'im olurdu. Onu üzgün görmeyi hiç istemezdim.

Elimi karnıma koydum. Bebeğimin bize şans getirmesini diledim. Umarım bu iş sandığımdan daha kolay olurdu.

9. BÖLÜM

Ay Perisi

Hayatta hiçbir şeyin sebepsiz olmadığını öğreneli çok oluyordu. Bu yüzden kelebek etkisine inanıyordum. Başka diyarlarda kanat çırpın bir kelebek benim hayatımı etkiliyordu. Bu yüzden kimse değersiz değildi. Varlığımızla bile dünyayı değiştiriyorduk. Herkes farkında olmadan birbirinin hayatını etkiliyordu. Her bir canlının nefes alışı bile çok kıymetliydi. Atığım adımı on defa düşünerek atıyordum bu sebepten.

Dedemin bana zarar vereceğini sandığım için gecenin bir vakti İstanbul'a gelmem ve başıma açılan işler yüzünden hayatımın aşkını bulmam gibi...

Arif'in annesinin onu Akdoğanlara emanet etmesi ve Soner'in Akdoğanlara düşman olması gibi...

Hale'nin kaçırılması ve yıllar sonra onu benim sayemde bulmaları gibi...

Urf'a'ya ayak basacağını bile düşünmeyen Alptekin'in nişan için memleketime gelmesi ve orada Aypare'yi bulması gibi...

Aypare'nin heyecanlı olduğu her hâlimden belli olan bakışları beni buldu. Üstünde pembe renkli, rengârenk çiçekleri olan uzun bir elbise vardı. Kahverengi saçlarını lüle lüle yapmıştı. Çok hoş ve güzel görünüyordu.

“Yeniden hoş geldin. Önce İstanbul’a sonra evimize,” dediğimde gülümsedi.

“Hoş buldum. Teşekkür ederim vaktini bana ayırdığın için. Eminim çok yoğunsundur. Kafe açacağını biliyorum. Bunca işinin arasında bir de ben sana dert oldum,” dedi mahcup bir sesle.

“Aşk olsun ya, ne derdi? Aksine, eğer iletişim hâlinde olamayıydık çok içerlerdim. Dedem seni çok seviyor, torunu olarak görüyor. Geleceğini öğrendiğimden beri yardımcı olmak isteyen bendim zaten. Hem ne yapacağım sanki? Lütfen kendini rahatsız hissetme,” dediğimde derin bir nefes verdi. Biraz olsun rahatlamış olmasını umdum. “Şimdi bana nereyle anlaştığından bahset.”

Gülümseyince daha güzel görünüyordu. Alptekin’in neye tutulduğu belli oluyordu.

“Ünlü bir gıda markası, bu aralar çok popüler. Şu meşhur, glutensiz yeni ürünler çıkaran marka var ya, o. İlk başta stajyer olarak başlayacağım. Her ne kadar iyi bir dereceyle mezun olmuş olsam da kimse direkt işe başlatacak kadar güvenemiyor. Bir süre idare edeceğim. Ama sonrasında iyi şeyler başaracağımı biliyorum,” derken gözlerinin içi gülüyordu.

O an anladım ki bir kadına en çok yakışan şey başarıydı. Kariyer yapmak, kendi ayaklarının üstünde durmak kadına yakışan en güzel mücevherdi.

Soğuk çayımdan keyifli bir yudum aldım. “Şimdiden belli neler başaracağın. Anlatırken bile ne kadar heyecanlı duruyorsun. Umarım yolun her zaman açık olur.”

“Teşekkür ederim, Eflâl. Umarım senin de...” dedi ve karnıma baktı. “Kızınla beraber başarılar dolu mutlu bir hayatın olur.”

Kaşlarım havalandı. “Kızın mı? O da nereden çıktı?”

Dudaklarını birbirine bastırıp ne diyeceğini bilemez gibi bakmaya başladı. “Şey... Seni ürkütmek istemem ama...” dedi. İstemese de bunu çoktan başarmıştı. “Ben biraz şeyimdir...”

Çekinerek, “Neysindir?” diye sordum.

Bakışlarını kaçırdı. “Annem de böyleymiş. Bir şeyleri önceden hissedermiş.” Aniden yerimde doğruldum. “Yani his gibi bir şey bu. Cadı falan değilim yani, yanlış anlama.”

Hiç yanlış anlayamamıştım tabii.

Yutkundum. “Kızım olacağını nasıl hissettin?”

“Sana bakınca kucağında sarı saçlı, mavi gözlü bir kız çocuğu canlanıyor gözümde,” dediğinde, istemsiz bir şekilde gülümse-dim. “Psişik bir şey mi bu, bilmiyorum. Yıllardır hiç yanıldığım olmadı. Bazen rüyalarım çıkar bazen de o an hissedirim... Beni yanlış anlamadın, değil mi? Bazı insanlar korkar böyle şeylerden.”

Kafamı beli belirsiz salladım. “Yani bir ürkmedim diyemem,” dediğimde gülümsüyordum. “Değişik bir şey bu. Sadece hissediyorsun ve öyle mi oluyor? Gerçekten kızım mı olacak?”

Dudaklarını büzdü. “Hiç yanıldığım olmadı, Eflâl.”

Hale de rüyasında bir kız çocuğum olduğunu görmüştü. Bu bir işaret miydi?

İki gün sonra öğrenecek olsam da karnıma ince bir sızı yerleşti. Şimdiden kalbimde büyük bir heyecan vardı.

Ona doğru yaklaştım. “Peki...” dedim. “Kendinle alakalı bir şeyleri hissedebiliyor musun?”

Kısa bir an sessizlik oldu. Gözleri daldı. Derin bir iç çekişten sonra, “Birkaç hafta önce hissetmiştim. Ve bu hayatımda ilk defa oluyor. Hiçbir zaman kendime dair bir şey olmazdı. Ama...” Söylemeye çekiniyor gibi bir hâli vardı. “Onu gördüğüm ilk anda neler olacağını hissettim.”

Yukarıdan bir şeylerin düşme sesi geldi.

Ah Alptekinsiz ah!

Aypare merdivenlere doğru bakınca gülümsemeye çalışarak, “Patron’dur ya, köpeğimiz,” dedim. “Ona *ses çıkartma* dedim ama beni hiç dinlemez. Hep burnunun dikine gider, hep! Patron! Yapma, kızım! İşte, ne olursa olsun hayvan! Laftan anlar mı? Yok... Neyse, sen ne diyordun? Ne hissettin tam olarak?”

İkna oldu mu, bilmiyordum ama irdilemedi. O gittikten sonra Alptekin'i döveceğimi de hissetmiş miydi?

"Histen daha çok görü gibiydi aslında. İleride onunla beraber atacağımız kahkahalara dair bir görüntüydü." Yüzündeki tebesüme bakarak dua ettim. O kişinin Alptekin olmasını umdum. "Öyle işte," dedi kestirip atar gibi.

Şaşkınlığımı gizlemeden, "Nasıl yani öyle işte? Bu güzel bir şey değil mi? O hissin peşinden gitmeyecek misin?" diye sordum.

"Hayır. Gitmeyeceğim. Yani gidemem. Benim başarmam gerekenler var. Evet, Baran dedem bana yardımcı oluyor. Ama ben kendi ayaklarının üstünde durmak isteyen bir kadıyım. Bunu sağlayana kadar da altın kaşıkla büyümüş hiç kimseyle yarışabileceğimi sanmıyorum."

"Kimin ne şekilde büyüdüğünü tam olarak bilemezsin ki. Ve bu neden sana bir engel teşkil etsin?"

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Sen hem yetim hem de öksüz büyümek nedir, bilmiyorsun, Eflâl." 17 yaşında öğrenmiştim ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Başka insanlara muhtaç olmak, nerede olursan ol sığıntı gibi hissetmek, biri sadece başını okşasa bile ona yüzlerce kez teşekkür etmek zorunda hissetmek. Bunlarla büyüyen hiçbir çocuk başka hayatlarla aşık atmadan önce yüz defa düşünür. Çünkü aklımız ermeye başlamadan önce çok üzüldük. Aynı yerden vurulmamak için bu sefer bir şeyler başarmak zorundayız. Yoksa yine üzülen biz oluruz."

"Haklısın," diye mırıldandım. "Neler yaşadığını elbette bilemem. Belli ki sen bu konuda defalarca kırılmışsın. Ama seni kırmayacak insanlar var. Benim ailem mesela. Akdoğanlar kaç kardeş, biliyor musun?"

"Sanırım dört," dedi. "Karan, Ömer, Alptekin, Arif."

Kafamı *evet* anlamında salladım. "Evet, dört kardeşler. Ama Karan'la Alptekin öz kardeş. Ömer amca çocuğu, Arif'le ise hiç kan bağları yok. Ama onlar kardeş. Hiçbir şey bunu değiştiremez." Öne doğru eğilip ona yaklaştım. "Düşüncen bir anda

değişmez, biliyorum. Ama kimsenin hayatını dışarıdan bakıp yargılamayalım, olur mu? Kimin ne şartlar altında büyüdüğünü bilemeyiz. Bu yüzden kimseyi doğru düzgün tanımadan bir kaniya varmayalım.”

“En kötüsünü düşünmek zorundayım,” dedi çaresizmiş gibi. “Ben Türkiye’de büyüyen, ailesi olmayan, en ufak bir hatasında yaftalanacak bir kadını. Urfa’ya birkaç defa gelmişsin sen. Urfa turistik yerlerden ibaret değil maalesef. Urfa yargılar insanı, ötekileştirir. Sen başında baba olmayan bir kızsın gülüşün bile batar insanlara. Senden daha üstün olduğu düşünülen birinden mi hoşlandın? Urfa meze yapar seni. O yüzden kalbinin sesine göre hareket edemezsin. Hep dikenlerin vardır. Başkasına batırır gibi görünürsün ama önce hep kendine batırırsın.”

Urfa’daki hâllerini düşündüm. Alptekin’le atışmalarını, gergin duruşunu, öfkeli bakışlarını, lafını esirgemeyişini. Böyle olmak zorundaydı. Ben sanmıştım ki bunu sadece Alptekin’den hoşlandığı için yapıyordu. Bunu hem ondan hoşlandığı için hem de kendini korumak için yapıyordu.

Hayatta hiçbir şeye kolay erişemediği gibi bunun da kolay olmayacağını düşünüyordu.

“Buraya gelmeden önce bir şey mi söylediler sana?” diye sordum.

Omuz silkti. “Hep söylerler ki. *Dikkat et, bize laf getirme, kimseyle aşık atma, sessiz ol, az gül, oturmasını kalkmasını bil, az konuş, sus. Sus ama hep sus...*” Bu sefer bana imrenerek bakıyordu. “Hayatındaki nimetlerin farkında değilsin. Çünkü onları çabası elde ettin. Umarım hiçbir zaman da çabalaman gerekmez.”

“Hangi yollardan geçtiğimi ve hatta hâlâ geçmekte olduğumu bilmiyorsun, Aypare. Emin ol, hiçbir şeyi çabası elde etmedim. Ama böyle düşünmekte haklısın. Herkesin başka bir sınavı var. İnsan kendi sınavını en zor sınav sanıyor ve kendinde olup da başkasında olmayan dertler olduğunda diğerlerini dertsiz sanıyor. Dilerim sen de benim geçtiğim sınavlardan geçmezsin.”

“Bir gün dinlemek isterim.”

Önündekileri işaret ettim. “Seve seve anlatırım. Ama lütfen bir iki lokma bir şey atıştır. Çok Urfalı olamasam da misafiri aç göndermenin âdetlerimize yakışmayacağını biliyorum.” Bu söylediğim onu gülümsetti. Poğaçasından ısırık aldı. “Sen beslenmene dikkat ediyor olmalısın. Mesleğin gereği daha özenlisindir tabii. Aslında ben de bir koçla çalışmak istiyordum. Hamilelikle ilgili bir yetkinliğin var mı?”

Ağzındakini bitirir bitirmez, “Maalesef pek yok. Ama bana birkaç gün verirsene elimden geleni yaparım. Yine de bu işe yıllarını vermiş hocalarımla çalışmak isteyebilirsin. Ben kolay öğrenen biriymiş ama,” dedi.

İçimdeki küçük Eflâl’e dokunuyordu Aypare.

Ankara’ya, Görkemlerin yanına geldiğim ilk zamanlardaki hâlim gibiydi. Onlara kendimi kabul ettirmeye çalışıyordum. Hiçbir şeyim yoktu. Ne yaşıma yetiyordu ne de bir bilgim vardı. Onlar ne derse onu yapıyordum. Muhtaçtım bir noktada. Bu yüzden kendimi sevdirmeye çalışıyordum.

“Size kek yaptım, amca,” dedim. “Getireyim mi?” Kimsenin cevabını beklemeden içeri koştum. Sıcak kek tepsisini çıplak ellerimle tutarak içeri getirdim. Sevgiye, kabul edilmeye öyle çok muhtaçtım ki o an keki beğendirmekten başka bir şeyi umursayamıyordum. “Cevizli kek. Mutfakta bir tek onu bulabildim. Kızmadınız ya?”

Bana doğru koştuklarında mutfağı dağıttığım için çok kızdıklarını sanmıştım. Öyle çok korkmuştum ki tepsiyi elimden bırakıp ayaklarıma düşmesine sebep olmuşum.

Sevgisizlik öyle zordu ki elin yanıyor diye endişeyle koşan insanlar sana kızacak korkusuyla sıcak tepsiyi ayağına düşürüp hem ellerini hem de ayağını yakabilirdin.

Gözlerimin dolduğunu hissetmiş olmalıydı. Ona acıdığımı düşünürse kahrolurdum.

“Seninle çalışmayı elbette isterim ama Karan bu konuda biraz titiz. Eğer kendini yeterli görürsen birkaç gün sonra denebiliriz. O dereceyle mezun olmak herkesin harcı değildir. Bu yüzden ben sana güveniyorum.”

Biraz sonra sohbetimiz hamileliğe, günlük hayata ve yeni başlangıçlara döndü. Uzun zamandır biriyle böyle sohbet etmemiştim. Arkadaşlarım uzaktaydı. Çevremdeki herkes yoğundu. Sevdiğim adamı günde üç saat anca görebiliyordum. Aypare’nin sohbeti bana iyi gelmişti.

Tabii ki Alptekin’i ve bu görüşmenin ilk amacını unutmuşum. Bunu hatırlamam ise uzun sürmemişti.

Ef, demeyeyim demeyeyim diyorum ama biraz daha sosyal medyadaki içeriklerinden bahsedersen aşağı atlayacağım. Allah aşkına, gebe kadın, artık benim mevzuma gelir misin?!

Telefonuma kısaca bir bakış atıp boğazımı temizledim. Yaklaşık üç saattir sohbet ediyorduk. Artık belli noktalara değinebileceğimi düşünüyordum.

“Şimdi şu ev mevzusuna gelelim tekrar,” diyerek konuyu yeniden açtım. “Ben senin nasıl bir yer istediğini anladım. En başında güvenlik çok önemli. Kazandığın paranın hepsini kiraya vermek istememeni de anlıyorum. Ben elimden geleni yapacağım ama İstanbul’a pek hâkim değilim. Senin için de bir sakıncası yoksa bu konuda bilgisi olan birinden yardım almak istiyorum.”

“Hiçbir sakıncası yok,” dedi.

Rahat bir ifadeyle arkama yaslandım. “Alptekin’i tanıyorsun.”

Gözleri irileşti. Hızlıca yerinden doğruldu. “O mu yardım edecek bana?”

“Hı hı. Olmaz mı?”

“Şey... Olur tabii ama...”

Göz kırptım. “Neden *ama* dedin ki? Siz kardeş sayılırsınız. Kardeş kardeş ev bakarsınız işte. Sen Urfa’dakileri dert etme.

Şimdi *kadın erkek beraber ev mi bakar* diye laf ederler. O yüzden kimseye bir şey demem ben. Sen de söylemezsen, bu aramızda kalır.”

Aypare ne diyeceğini bilemedi. Sessizce kafasını salladı. Heyecanlandığını görebiliyordum. Yukarıdaki manyak yerinde duramıyor olmalıydı. *Kardeş sayılırsınız* dediğim için ondan çekeceğim vardı ama işin içine biraz olay katmazsam yapamazdım.

Bu kadar uğraşın üstüne biraz eğlenmek benim de hakkım değil miydi?

“Ee, sonrasında Alptekin ne yaptı?”

Karan’ın sorusuna gülerek cevap verdim: “Kız gider gitmez evin içinde anlamadığım şeyler söyleyerek koşturdu. Bir ara hiç durmayacak sandım. Neredeyse yarım saat hiç yorulmadan koşturdu ya. Aşk, sen nelere kadirsin...”

Karan’ın aşk anlayışı ise ağzıma çilek tıktırmaktı.

“Yani kızla buluşup ev bakacaklar, öyle mi? Bizim akıllı, ev bakmayı nereden biliyormuş? Hayatında hiç ev bakmış mı?”

Omuz silktim. “Orasını da kendi bilsin artık. Ben elimden geleni yaptım.”

Salonda baş başa oturuyorduk. Alptekin dışarıdaydı. Arif ise ortalarda görünmüyordu.

Biraz sonra, “Bir şey söyleyeceğim,” deyince dikkatimi televizyondan çekip ona verdim. “Arif bu aralar sana da garip geliyor mu? Sanki bir şey var ve gizliyor.”

“Heh! Evet ya evet! Bunu bir tek ben anlıyorum sanıyordum! Aynı şekilde düşünüyorum, aşkım. Kesinlikle bir şey olmuş!” dedim.

Kaşları havalandı. “Her *aşkım* dediğinde kalbim hızlanıyor. Nasıl bir şeysin kadın sen,” deyip yanağıma güçlü bir öpücük

kondurdu. “Ve evet, kesinlikle bir şey olmuş bence de. Ne kadar sorarsam sorayım ağzını açmadı. Sen hiç sordun mu?”

“Bana da bir şey söylemiyor. İyiyim deyip geçiştiriyor. Kim bilir şimdi nerede dertleniyordur. Biz aile değil miyiz ya?” Karan yine bana çilek bombardımanı yaptığı için ağzım doluyken konuşuyordum. “Bize söylemeyeceksin de kime söyleyeceksin? Bir noktadan sonra alınıyorum artık.”

Karan telefonunu çıkardı. Arif’i aramış olsa gerek ki, “Müsaitsen salona gelsene bir. Aynen, önemli. Tamam,” deyip kapattı. Bana yandan bir bakış attı. “Benim sevgilim hiç gerilmesin. Çözeriz şimdi, derdi neymiş.”

“Sen beni mutlu etmek için mi geldin dünyaya?” derken bunu ciddi ciddi düşünüyordum. “Kalbim adam.”

Gülümsedi. “Kalbim kadın.”

Biz birbirimize aşkla bakarken Arif içeri girdi. “Buyur abi, bir şey mi oldu?”

Karan karşımızdaki koltuğu işaret etti. “Otur bir, koçum,” dedi otoriter bir sesle. “Bir şey oluyor da biz ne olduğunu anlamıyoruz. Sana soralım dedik.”

Arif’in kaşları çatıldı. “Hayırdır, abi? Çocuklarla ilgili bir şey mi? Kusurları mı oluyor?”

Karan, “Cık,” dedi. “Senin bir şeyin var ve bu bizim aklımızı çok kurcalıyor. Ne oluyor, Arif? Bir şeyin var belli, aslanım. Artık gizleme de söyle. Anlat, neyse beraber çözelim.” Arif itiraz edecek gibi oldu. Karan, “Arif,” dedi dikte eder gibi.

İtiraf etmem gerekirse bu ses tonu beni eritiyordu.

Arif sesli bir nefes verdi. “Sizin de canınızı sıkmak istemedim, abi. Onca derdiniz var zaten. Ben de...”

“Ya delirme istersen!” diye araya girdim. “Sen neden bizim derdimize ortak oluyorsun da biz seninkine olamıyoruz? Hayırdır, biz İngiltere Prensesi’yiz de haberimiz mi yok? Bir şey varsa anlatırsın, hallederiz. Ne bu gizemli hâller? Film mi çekiyoruz?”

Karan bana *işte, benim sevgilim* bakışı attı.

Üzüm üzüme baka baka kararıyorsa ben de sevdiğim adamla vakit geçire geçire ona benzemiştım işte.

Arif köşeye sıkıştığını anladı. “Aslında biraz benim hüs-nükuruntum. Ama eşeğin aklına karpuz kabuğu düştü işte. Ne yapsam çıkmıyor aklımdan.” Devam etmesi için merakla baktık ona. “Sanırım Sena’nın ailesi beni istemiyor.”

“Saçmalama!” dedim aniden. “Ben onları tanıyorum. Hiçbiri o zihniyette insanlar değiller. Ne demek seni istememek? Pardon?”

“Özellikle beni değil. Zaten bir tek annesinin benden haberi var. Abisi Sena için başkasını düşünüyor. Sena geçen ağzından kaçırdı. Abisi durmadan iş arkadaşını övüp duruyormuş. Sanırım yolunu yapıyor.”

Karan, “Sena neden babasına söylemiyor? Söylerse böyle bir derdimiz kalmaz,” dedi.

Arif’in omuzları üzüntüyle çöktü. “*Ciddi bir şey olmadan söylersem babam çok kurcalar diyor. Görüşme konusunda sıkıntı çıkarttırmış. Ben de öyle olsun istemiyorum.*”

“Ciddi bir şey mi? Evlenme teklifi et o zaman, oğlum.”

Erkekler mi bu konu hakkında böyle rahat konuşabiliyordu yoksa Karan ununu eleyip eleğini astığı için mi böylesine rahattı?

Ben ne ara bu kadar deyim kullanmaya başlamıştım?

Neyse, konumuz bu değildi.

“Abi, nasıl edeyim? Hayatım ne yönde gidecek, belli değil. Başımda bir abi vakası var. Sena daha yeni mezun oldu. Ve bu duruma nasıl bakar, hiç bilmiyorum. *Erken* diyebilir. Bana kalsa bir an dizimin dibinden ayırmam da işte...”

Karan’dan, “O zaman önce ailesiyle tanışmaya gidelim,” diye bir fikir geldi. “Ciddi olduğunuzu, bu işin evliliğe gittiğini gösterelim. Babası senin nasıl bir adam olduğunu görünce görüşme konusunu dert etmeyecektir.”

Arif’in gözleri irileşti. “Sen ciddi misin, abi? Nasıl olur ki?”

“Çok güzel olur bence!” dedim enerjik bir sesle. “Eminim Sena’nın da çok hoşuna gider.”

“Ama insanlar soracak, kimsin kimlerdensin...”

Karan ona göz kırpıp arkasına yaslandı. “Rahat ol, oğlum. Senin kapı gibi abin var. Hepsine cevap veririm ben. Sen tıraşını ol gel, gerisini abin halleder.”

Karnımda kelebekler mi uçuyordu yoksa bebeğimiz mi hareket ediyordu? Hatta ateş basmıştı bana. Bayıltası vardı beni.

Arif minnetle karışık bir mutlulukla bakıyordu. “Hakkını ödeyemem, abi. Allah senden razı olsun.” Yavaşça ayağa kalktı. “O zaman ben Sena’ya bir çıtlatayım. Bakalım ne diyecek.”

“Sor sor. Bizi de haberdar et,” dedi Karan.

Arif gülen yüzüyle bahçeye çıktı. Onu günlerdir ilk defa gülümserken görmek bile iyi hissettirmişti.

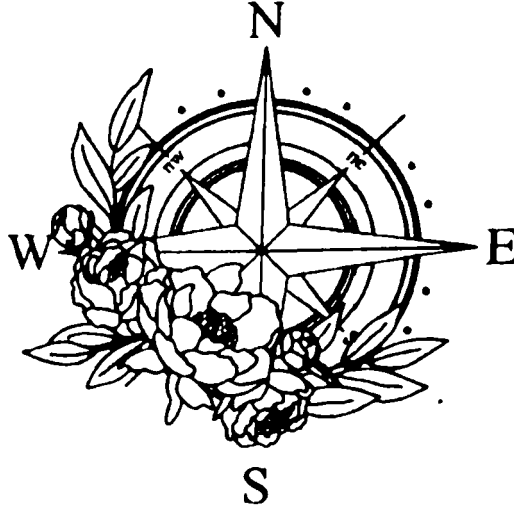
“Senin yanından hiç ayrılmayayım diye mi böyle yapıyorsun?” diye sordum Karan’a. “Ne bu hareketler, kaşlar gözler? Valla bir anda seni aşeririm, görürsün!”

Kısa bir kahkaha attı. “Ne aşerirsen sana onu getirmekle yükümlüyüm ben. Beni mi istiyorsun? Beş dakika içinde hazırım, sevgilim.” Dudaklarına doğru yavaşça yaklaştı. “Hatta üç.” Dudaklarımız birbirine değdi. “Acele edersem, iki.” Alt dudağımı kavradı. “Acil dersen, bir.”

“Bir,” dedim hiç düşünmeden. “Bir! Bir! Bir!”

Beni kucağına alıp odamıza doğru adımlaması saniyeler sürdü. Dudaklarımızı ayırmadan beni odamıza getirdiğinde kıkırdıyordum. Öylesine mutluydum ki şimdiden yükseslere uçuyordum.

Kapıyı kapatmadan önce, “Her zaman bir olsun, sevgilim. Her zaman bir,” dedi.

10. BÖLÜM

Bir Akşam Yemeği

“Bir volkan kopuyor yine bedenimde... Anlamsız sızılar içimde...”

Fonda Aşkın Nur Yengi şarkı söylüyordu. Ben ailem için masayı hazırlıyordum. Neşeli ve oldukça heyecanlıydım. Şarkılar ve kahkahalar eşliğinde bir akşam yemeği hayal ediyordum. Bu yüzden hiçbir aksilik olmasın diye sabah erkenden uyanıp hazırlık yapmaya başlamıştım.

Bana göre bir yemeği iyi gösteren, yanındaki mezelerdi. En sevdiğim mezeleri, en sevdiklerim için yapmaya koyulmuştum.

Güveçte kaşarlı humus, köpoğlu, pancarlı bulgur salatası, gavurdağı salatası, yoğurtlu semizotu, acılı ezme, hardallı patates salatası. Karan'ın en sevdiğini, yaprak ciğeri ihmal etmemiştim pek tabii.

Mangal Karan yakar diye düşünmüştüm ama keyfi beyde olmayan Alptekin istekli olmuştu. Aypare'yle buluşacağı için çok mutluydu. Ona hangi işi versem hiç hayır demeden hemen yapıyordu. Mangal konusunda ona pek güvenmesem de gönlü kırılmasın diye tamam demiştim. Ama yanık etler yememeyi dilemeden de edemedim.

Masaya alıcı gözle baktım. Her şey harikulade görünüyordu. Ellerimi karnıma koydum. “Ne dersin, anneciğim, güzel oldu mu? Annenin ilk aile yemeği sayılır bu. Başarılı mıyız sence?”

Cevap veremedi ama konuşabilseydi bence o da harika olduğunu söylerdi.

Mutfaktan seslenen Züleyha teyze, “Kızım, salatayı soslamıyorum. Şimdi dibine çökmesin,” dedi. “İçecekleri de soğutucuya koydum.”

“Tamamdır, teşekkür ederim,” diye seslendim.

Akşam biz bize olacaktık. Korumalar görünürde olmayacaktı. Evin içinde biz hariç kimse bulunmayacaktı. Hale’nin rahatsızlık duyacağı ne varsa engel olmaya çalışıyorduk. Servisi Karan yapacaktı, bulaşıkları da Arif’le Ömer’e itelemeye çalışacaktım.

Ve ben eltimle rahat rahat keyif kahvemi içecektim.

“Ay! Çok heyecanlıyım ya!” derken buldum kendimi. Neredeyse kendimi alkışlayacaktım. Kafamı karnıma doğru eğdim. “Bu baban da kırılanıyor herhalde. Bir inemedi aşağı.” Karan’ın gülüşünü duyduğumda geldiğini anladım. “Aa, senin bu baban gizli gizli bizi dinliyormuş.”

Karan merdivenlerden indiğinde göz göze geldik. Şampuanının kokusu genzime doldu. Taze nane kokuyordu. İçim açılmıştı. Gülüşüne değdi gözlerim. Hava kararmak üzereydi ama ben güneş açıyor sandım.

“Sen bebeğimize beni mi şikâyet ediyorsun?” diyerek yanıma geldi. Sırtımı göğsüne yasladı, ellerini karnımda birleştirdi. Şakağıma içimi titreten bir öpücük kondurdu. “Daha doğmadan bana karşı birlik mi oluyorsunuz siz? Ve bu tamamen haksızlık. Ben istesem de senin kadar yakın olamam ona.”

Tatlı serzenişine gülümsedim. “Gülü seven dikenine katlanırmış. Sen de bizi seviyorsan...”

“Seviyorsam?” dedi araya girerek. “İhtimal olamayacak kadar büyük bir sevgi var bende. Göğsümün içinde sizden başka kimseye yer kalmayacak bir büyüklükte hem de.” Kafamı geriye atıp boynuna yasladım. Derin nefeslerle kokumu içine çekti

“Bu arada masa enfes görünüyor, sevgilim. Onların gelmesini mi bekleyeceğiz? Çok acıktım ben.”

“Ee, yani!” deyip bahçedeki Alptekin’e baktım. Çıkan duman neredeyse tüm bahçeye yayılmıştı. İşler yolunda gitmiyor gibi görünüyordu. “Sen kardeşine bir bakar mısın? Orada mangalla bir savaş veriyor gibi.”

“Elektrikli mangalımız var bizim. Bunu da yapamıyorsa...” dediğinde göğsüne hafifçe vurdum. “Çocuğun hevesini kıracak bir şey söyleme.”

“Ağzımı açmıyorum, tamam,” dedi.

Karan, Alptekin’e bakmaya gidince ben de mutfağa geçtim. Arif, ona hazırladığım ekmek arasını hâlâ bitirememişti.

“Ya hâlâ yiyemedin mi? Birazdan gelip görecekler ve onlar da isteyecek. Sen yemek yiyebilirsin ama onlar tıkanıyor. Hızlı olur musun?” diye azarladım onu.

Züleyha teyze güldü. “Kızım, senin yaptığını bitirdi. Benim yaptığımı yiyor,” deyince, gözlerim irileşti.

Ellerim belimde, kaşlarım çatık, bir anne gibi baktım ona. “İnsan irisi ya! Masada bir şey yemezsen bozuşuruz seninle!”

Eliyle ağzını kapatarak güldü. “Bu benim dişimin kavuğuna gitmez, yenge. Önceden ısınma yapıyormuşum gibi düşün. Merak etme, ben şimdi masada daha iştahlı olurum.”

Her seferinde şaşırdığım yeme kapasitesine yeniden şaşırdım. Sena’ya sabırlar diliyordum. Yemeğin hazırlığını değil, şu an mutfak bütçesini düşünüyordum. Bir ailenin haftalık mutfak alışverişini adam bir günde tek başına bitiriyordu.

Onu iştahla yediği sandviçiyle tek başına bıraktım. Bahçeden gelen seslere doğru ilerledim. Batuhan da gelmiş olmalıydı, güçlü kahkahasını duyuyordum.

“Dün İnşirah Suresi’ni indirmiş, onu okuyordu,” diyordu Batuhan. Bunu söylerken katıla katıla gülüyordu. “Bir de diyor ki *kızın özel güçleri var, ben dua okuyorum. İnşallah ters etki yapmaz. Çarpılırım şimdi falan diyor.*”

Karan, “Oğlum, sen daha Sübhaneke’yi bilmiyorsun. İnşirah’ı nasıl buldun?” dedi.

Alptekin onların dalga geçmesine umursamadan omuz silkti. “Ne varsa deniyorum ben, abi. 777’den tut, sevdiğine kavuşmanı sağladığı söylenen tüm ritüelleri deniyorum. İşimi şansa bırakmam. Arada size bazı mesajlar atabilirim. *Bunu on kişiye göndermezsen sevdiğine kavuşamazsın* temalı. Elimden gelen her şeyi yapıyorum işte. O gün için tüm hazırlıklarımı yapmalıyım. Kız bir de hisliymiş. Başka şeyler hisseder falan, dayanamam buna.”

Batuhan, Alptekin’in omzuna vurdu. “Senin çabana sağlık, kardeşim. Olmazsa bile yine de iyi ilerledin,” dedi.

“Ya sen onlara ne bakıyorsun, Alp?” dediğimde, bakışlar bana döndü. “Sanki kendilerinin gece uyumadan önce ne dualar ettiklerini bilmiyoruz. Seninle uğraşıyorlar da kendileri daha beter.”

Karan elleri ceplerinde, yüzünde adını koyamadığım bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Gözlerinde kendimi görebileceğim kadar uzun uzun baktı. “Kabul olmuş en güzel duam sensin, gül güzeli,” dediğinde, ruhumun üstündeki kabuğu birkaç kelimeyle soydu.

Oo! nidaları yükseldi. Korumalar bile bu cevap karşısında sessiz kalamamıştı. Bazıları alkışlamıştı bile.

“Sen...” dedim. Yüzümdeki hayranlık dolu ifadeyi görünce keyfi daha çok yerine geldi. Kalbimin yerinden çıkmak ister gibi atmasını sağlıyordu. “Sen çok başka bir adamsın, Karan Efdal Akdoğan.”

Batuhan, Alptekin’i kolundan dürttü. “Gör, gör! Abinden biraz taktik öğren. Baksana, adam hâlâ uslanmaz romantik.”

Karan yanıma geldi. Elimi kavradı. “*Hâlâ* derken? Daha yeni başlıyoruz biz.” Bana yandan bir bakış attı. “Bunlar fragman.”

Kelimeleri benim kalp çarpıntımı hızlandırıyordu. Diğerlerinin ise şaşırtmasına sebep oluyordu. Somurtan tek kişi Alptekin’di.

“Abimin bir sürü imkânı vardı. Ef burada yaşıyordu, ona nasıl bir insan olduğunu gösterebilecek zamanı çoktu. Peki ya ben? Benim elimde birkaç saat var. Bütün şovları orada yapmalıyım,” derken çaresizliği sesine yansıtıyordu.

Arif sonunda yediklerini bitirmiş olacak ki arkamızdan, “İnşallah kızı korkutmazsın. Bir yandan gitar çalıp bir yandan da poker oynayacakmışsın gibi geliyor da bana. Senin şovlar böyle çünkü,” diye seslendi.

Diğerleri gülerken Alptekin, “Ya siz ne kadar komik adamlarmışsınız?!” dedi öfkeyle.

Bana bakması için, “Ya, Alp,” dedim. “Bu kız zaten senden hoşlanıyor, farkında mısın? Ve bunu kızla uğraşarak başardın. Şimdi onunla geçireceğin birkaç saat var ama ona gerçek Alp’i göstereceksin. Emin ol, o görüşmeden sonra kız sana âşık olacak. Komiksin, düşüncelisin, sevgini gizlemeyen bir adamsın. Kendi-ne haksızlık etme lütfen.”

Beni işaret etti. “Konuş, gebe kadın! Konuş!” Sonunda yüzü gülüyordu. Diğerlerine iddialı bir şekilde baktı. “Size hayatınızda göreceğiniz en büyük aşkı izleteceğim. Görürsünüz ulan!”

Batuhan kolunu onun omzuna attı. “Gaza geldi küçük enişte. Yap şovunu, kardeşim. Ben arkandayım.”

“Hıı... Biraz önce dalga geçen kimdi? Yürü git şuradan!”

Onlar atışırken bahçe kapısının açıldığını duyduk. Aniden bir sessizlik oldu.

Ömer’le Hale gelmişti.

Telaşla konuşmaya başladım: “Herkes normal tepkiler veriyor. Kimse kadına hayalet görmüş gibi bakmayacak, tamam mı? Bu konuda şaka da yapmak yok. Anladınız mı? Sakın ama sakın ölüm şakaları yapmayın. Duydunuz mu beni? Şaka yapmak yok.”

“Şu an normal tepkiler vermeyen sen gibisin, Ef,” dedi Alptekin.

Onu umursamadan Karan’ı çekiştirerek yürümeye başladım. Heyecandan ellerim terlemişti.

“Kendini bu kadar hırpaladığın için sana kızamıyorum. Bu organizasyonu ben ayarladım çünkü,” diyen Karan, beni yavaşlatmaya çalışıyordu. “Başkalarına tavsiye verirken kendine mi baksan, sevgilim? Sen iki canlısın artık. Böyle gereksiz telaşlara gerek var mı?”

Ömerler daha arabadan inmemişti. Karan’a dönüp ters ters baktım. “Gereksiz? Neresi gereksiz? Biri senin kuzenin diğeri de yengen. Her şey güzel olsun istiyorum. Hale bunu hak ediyor çünkü. Yıllarca bu anı düşlediğine eminim. Evine döndü sonunda. Ona eskisi gibi, evindeymiş gibi hissettirmek istiyorum.”

Karan gülümsedi. “Sevgilim, Hale bizimle birlikte olmayı hayal etmiştir. En taze semizotunu yemeyi düşlediğini sanmıyorum. Sen tabii ki istediğin gibi bir masa hazırla. Sadece kendini bu kadar hırpalama. Her şey harika oldu. Ve hepimiz ne yapmamız gerektiğini biliyoruz. Güzel bir gece geçirelim sadece.”

Ömer arabadan indiği için konuşmamız burada bitti. Onu aylardır görmediğimi fark ettim. Uzaktan dahi olsa, kilo aldığını anlayabiliyordum. Sakalları onu tanıdığımdan beri en kısa hâlindeydi. Beyaz bir gömlek, siyah kumaş pantolon giymişti. Saçlarını yana doğru taramıştı. O kadar özenli görünüyordu ki hayran bir şekilde baktım ona.

Hale’nin kapısını açmadan önce elini kaldırıp bize selam verdi.

Yüzündeki gülüş yılların özlemine atılan bir kurşun gibiydi.

Değişmişti. Aynı Ömer’di fakat farklı bakıyordu. Yaşlanmıştı ama ruhu gençleşmişti. Bu uğurda verdiği tüm çabaya değdiğini gösterircesine gülümsüyordu.

Hale arabadan indiğinde önce gece karası saçlarını gördüm. Sonra da beyaz elbisesini. Kocasına yaraşır bir biçimde giydiği elbisenin etekleri bileğine kadar uzanıyordu. Taktığı kemer ince belini daha da belirginleşmişti. Biraz sonra yüzünü yavaşça döndüğünde gözlerime inanamadım.

O adamın elindeki Hale'ye bakmıyordum şu an. Sevdığı adamın elini tutan Hale'ye bakıyordum. Işıl ışıl parlayan o kadına.

Onu ilk gördüğümde bir enkaza baktığımı düşünmüştüm. Hem içten hem de dışarıdan çürüten bir virüsün esiri olmuştu. Fakat şimdi bize doğru yürürken hastalığı yenmişti, iyileşmişti. Dermanının elini tutuyordu.

Öyle bir neşeyle, "Hoş geldiniz," dedim ki bunu ben bile beklemiyordum. Sevincim dışarı taşmıştı resmen. Ömer özlediğim gülümsemesini sundu bana. Kollarını iki yana açtığında, ona hemen sarıldım. "Hoş geldiniz, Ömer. İyi ki geldiniz."

İçten bir sesle, "Minik kuş," dedi. Belki de en çok bana böyle seslenmesini özlemiştim. "Hoş bulduk."

Karan, "Hale," dediğinde dolu gözlerimi onlara çevirdim. Bir abinin kardeşini kucaklamasını izledim. Büyük bir hasretle sarıldılar. Hale, Efdal'e; Karan, Hale'ye sarıldı. "Hoş geldin, Hale. Hoş geldin, kardeşim."

Hale'nin yüzünde huzurlu bir tebessüm vardı. "Hoş buldum, Efdal," dedi ince sesiyle. Karan'a sarılırken gözleri arkadakilerde, bahçede, etrafta dolanıyordu. Burada olması en az bizim kadar ona da farklı geliyor olmalıydı.

Karan ve Ömer sıkıca kucaklaştı. İkisi de sessizliği bölüştü. Gözleriyle konuşuyorlardı. *Yılların acısı bitti*, diyor olmalıydılar.

Alptekin ise sırasını bekledi. Hiçbir şey söylemeden Hale'ye güçlü bir şekilde sarıldı. Kadın bu sarılmayla bir adım geriye savruldu. Fakat gülümsemesi genişledi. Kafasını Alptekin'in omzuna yasladı.

Hormonlarım da bizimle olduğu için gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

Hale, Alptekin'den kısıydı. Ama Alptekin kafasını onun göğsüne yaslamıştı. Hale, Alptekin'in kafasını tuttu ve saçlarına ardı ardına öpücük kondurdu. Alptekin'in ağladığını duyuyordum. Hale'nin ise yüzünde tebessüm vardı.

Bahçede yirmiden fazla kişiydik ama kimseden çıt çıkmıyordu.

Alptekin için Hale bambaşkaydı. Bunu anlıyor ve hiç kıskanmıyordum. Hale gittiğinde Alptekin, ablasını kaybetmişti. Ne kadar acı çektiğini tahmin edebiliyordum. Sonra ailesini de kaybedince tamamen yıkılmış olmalıydı. Ama ona ilk ölümü Hale yaşattığı için etkisinin bir başka olduğunu söylemişti.

Yavaşça uzaklaştılar birbirlerinden. Alptekin, Hale'nin yanaklarını öptü. Gözyaşları eşliğinde yaptı bunu. Bir kere daha sarılıp ayrıldı. Ona arkasını döndü ve küçük bir çocuk gibi gözyaşlarını koluna sildi.

Sıra Arif'e geldi. Hale'nin yanında daha da iri duruyordu. Onun cüssesinden Hale'yi görebilmek için kafamı uzatmam gerekmişti.

"Yenge," dedi Arif. Bunu bir tek bana söylediğini duyduğum için bir garip hissetmişim. Ama güzel bir gariplikti bu. Hale'ye sarılmadan önce, "Şükür kavuşturana," dediğini duydum.

Hale'nin kolları Arif'in bedenini tamamen saramadı. Bu yine de güçlü bir sarılmaydı. "Hoş buldum, kardeşim," dedi Hale. "Gerçekten hoş buldum."

Onlara bu acıyı yaşatan Soner'den iliğimle kemiğimle nefret ediyordum. *Hamilenin duası kabul olur* derlerdi. Yıllardır kaçtığı ölümün en yakın zamanda onu bulmasını tüm kalbimle diledim.

Yanaklarımdaki ıslaklığı sildiğim sırada Karan'ın gözlerini üstümde hissettim. Beni göğsüne yasladı. Onun da gözleri dolu doluydu. Akşamın ılık rüzgârı bedenimize vuruyor, dalların hışırtısı kulaklarımıza doluyordu. Akdoğan ailesi kavuşmanın sevincini iliklerine kadar hissediyordu.

Batuhan'la Hale de sarıldığında sıra bana gelmişti.

Yüzünde baki olan gülümsemeyle bana doğru döndü Hale. Bu farklı bir gülümsemeydi. Teşekkür eder gibi minnet dolu bir gülümsemeydi.

Birbirimizin gözlerinin içine baktık. İkimiz de bir şey söylemedik, bakışlarımızla konuştuk. Hayat böyle bir şeydi. Yaşamak,

nefes almak, huzurlu olmak; ailenle olmak demekti. Gözlerimizle bunu söyledik birbirimize.

Bakışları kısa bir anlığına karnıma değdi. Anlamıştı, biliyordum. Hâlâ dümdüz olan karnımdan bunu anlaması imkânsızdı. Evladını kaybeden bir annenin hisleri olmalıydı bu.

“Hale,” dedim. Kollarımı açtım, aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapattım. “Hoş geldin, kız kardeşim.”

Birbirimizin omuzlarına koyduk kafalarımızı. Ben o tanıdık kokuyu içime çekerken, o da sırtımı sıvazladı. Yanlış hissediyordum belki ama sanki sessiz bir şekilde tebrik ediyordu beni. Gözyaşlarım elbisesini ıslatıyordu.

Derin bir iç çekti. “Sayende, Eflâl. Sayende hoş buldum,” dedi. “Teşekkür ederim tüm çaban için. Senin hakkını ödeyemem.”

Uzaklaştım ve yaşlı gözlerimle ona baktım. “En büyük teşekkür burada olman, Hale. Ödenecek bir hak falan yok,” deyip yanaklarımı sildim. Öyle güzel gülümsüyordu ki o günlerde yaşanan her şeye değdiğini hissettiriyordu bana. Gözleri hâlâ hüznünlüydü. Lakin bu sefer mutluluk da onunla beraberdi. Ona baktıkça içim parçalanıyor gibi hissediyordum. Bu şekilde daha fazla durmak istemedim. Herkesin dağıldığını görünce, “Burada beklemeyelim. İçeri geçelim hadi,” deyip Karan’ın yanına geçtim. Varlığını hissetmek isteyerek, sevdiğim adamın elini tuttum.

Ömer de sevdiği kadının elini tuttu. Gelen et kokularından bahsederek, “Bu kokuya daha fazla dayanamayacaktım,” dedi.

Onlar önümüze geçtikten sonra, arkalarından baktım. Bu tabloyu görmek hâlâ hayal gibiydi. Ömer, Hale’nin elini tutuyordu. Daha dün gibiydi mezarlıkta beni sevdiği kadınla tanıştırmaması. Onunla beraber toprağa akıtmıştık gözyaşlarımızı. Tanrı’nın bir nimetiydi şimdi bu yaşananlar.

Alptekin, Ömer’in yanında yürüyordu. Övgü bekleyen küçük çocuklar gibi, “Mangalı ben yaktım, abi,” dediğinde onun bu hâline gülümsedim.

Ömer onun kafasını sevdi. “Ellerine sağlık, kardeşim. Ben olmayınca sana mı düştü bu iş? Bundan sonrasını ben devralırım.”

Büyük bir görev bilinciyle, “Bugün bu görev benim, abi. Asla elletmem,” dedi Alptekin.

Arif, “Bunu görev edindi kendine, abi. Kimseye elletmiyor. Zehirlenene kadar devam,” dediğinde, Alptekin ona arkasını dönmeden el hareketi çekti.

İşte bunun özlemini çekiyordum. Kimsenin alınmadan birbirine şaka yapabileceği o neşeli akşam yemeklerini. Her bir adımda şükürle doluyordum.

Beraber içeriye geçtiğimizde herkes sessizce Hale’nin tepkilerini izlemeye başladı.

Gözleri yavaşça etrafta dolandı. Ömer’in elini bırakmadan yavaşça adımladı. “Neredeyse her şey aynı. Sanki... altı yıl önce-sine dönmüş gibiyim,” dedi. Gözünde eski anılarının canlandığını görebiliyordum. Hüzünlü tebessümü her şeyi açık ediyordu. Elini koltukların üstünde gezdirdi. “Rüya gibi,” diye mırıldandı.

Ömer onun avuç içine öpücük kondurdu. “Söylemiştim sana,” dedi.

Mutfağın köşesinden bize bakan Züleyha teyzeyi fark ettim. Eşarbının ucunu ağzına kapatmış, ağlıyordu. Hale’ye bakarken gözlerine inanamıyor gibiydi. Onu erken gitmesi konusunda uyarmış olsam da bu yaptığına kızamıyordum. Herkes için bambaşkaydı bu an. Gözyaşlarını hızlıca sildi ve gözden kayboldu.

Biraz sonra salona koşarak gelen Patron’un sesiyle Hale irkilir gibi oldu. Patron onun ayaklarının dibine geldi. Gür bir sesle havlayınca, Hale’nin kaşları havalandı, gözleri irileşti.

Hale şaşkınlıkla, “Unutmadın mı beni? Unutursun sanmıştım,” dedi. Bu soru can yakıcıydı. Eğildi ve onun etrafında havlayarak dolanan Paton’u sevmeye başladı. Tabii heyecandan yerinde duramayan Patron ona pek müsaade vermiyordu. Bir yandan kadının yüzünü yalamaya çalışıyor bir yandan da kafasını ona sürtmeye çalışıyordu. “Ben de seni çok özledim.

Ben de, kızım.” Patron kafasını Hale’in karnına sürttü. Ömer onu uzaklaştırmaya çalışsa da o ısrarla buna devam etti. Hale eğildi ve onunla aynı hizaya geldi. “Yalnız geldim, Patron. Anca böyle gelebildim. O yok. Maalesef Aden yok,” derken sanki Patron’u teselli etmek ister gibiydi.

Hale ağlamıyordu ama ben hıçkırı hıçkırı ağlayabilirdim. Onun hisleri nasırlaşmıştı sanki. Yıllarca onu yalnız bırakmayan gözyaşları artık kurumuştur. Bir damla yaş akılmıyordu gözlerinden. Yaşananlar onun duygularını köreltmışti.

Karan’ın elini daha sıkı tuttum.

Hamile olduğumu söylemek doğru bir fikir miydi, bilmiyordum.

Ömer konuyu dağıtmak isteyerek, “Beni de özlediniz mi, hanımefendi?” dedi. Patron’un yanaklarını sıktı, kafasını defalarca öptü. “Sana elbet bir gün karımla kavuşacağımı söylemiştim. Sözümü tuttum, kızım. Bak, bu sefer onu da getirdim.”

Hem mutluluktan hem de üzüntüden bayılacaktım orta yere. Bir anda bu kadar duyguyu kaldıramıyordum.

Karan bunu hissetmiş gibi, “Masaya geçelim mi? Alptekin, sen de bir mangala bak,” dedi. Alptekin koşar adım bahçeye çıktı, Batuhan da onun peşinden gitti. “Gençler, umarım açsınızdır. Eflâl’in sizin için sabahtan beri bir mantı açmadığı kaldı,” diyerek abartınca, onu dirseğimle dürttüm.

“Birkaç meze yaptım sadece. Ömer’in sevdiklerinden yaptım. Benzer damak zevklerine sahip olduğunuzu söylemişti,” dedim. Hale beni onaylayarak kafasını salladı. “O zaman masaya geçelim mi?”

Hale kibarca, “Ben bir ellerimi yıkayayım,” deyince Ömer ona eşlik etmek için hareketlendi. “Gelmene gerek yok, hayatım. Eğer değişmediyse yolu biliyorum.”

Hale yavaş adımlarla giderken hepimiz onun arkasından bakıyorduk. Ömer dahi bu yaşanana inanamıyor gibiydi. En az bizim kadar şaşkınlık içinde bakıyordu.

Arif etrafına bakındı. “Bir tek bana mı hâlâ garip geliyor?” diye sordu. Parmağıyla Hale’nin gittiği yönü işaret etti. “Ciddi ciddi Hale yenge şu an evde mi? Beraber yemek yiyeceğiz? Gördüğüme inanamıyorum ben.”

Ömer şapşal bir şekilde gülümsedi. “Her gece kendime bunun gibi sorular soruyorum. Ben daha alışamadım. Rüya gibi geliyor. O yüzden size hak veriyorum.” Bir yandan masadaki eksikleri kontrol ederken bir yandan da Arif’e kaş göz yapıyordum. Bunları konuşmuştuk. Böyle şeyler söylemeyecektik. Ömer masayı alıcı gözle inceledi, ıslık çaldı. “Döktürmüşsün, minik kuş. Her şey harika görünüyor.”

Gülümseyerek teşekkür ettim. “İçki içer misiniz? Bardakları çıkarttım ama...”

Ömer ona doğru gelen karısına baktı. “Böyle bir ortam bulmuşum, bir rakı içerim tabii ki,” dedi. “Karımın gözlerinin içine bakarak içmeyeli çok oluyor. Onca yıla değsin.”

Ben dolaptan rakıyı çıkarmaya gittim. Karan hemen peşimden geldi. Heyecanla, “Sevgilim, güzel haberi ne zaman vereceğiz?” diye sordu.

“Daha yeni geldiler ya, acele etmeyelim. Hem şu an hazır değilim. Biraz zaman geçsin, sonra söyleriz,” dediğimde hoşuna gitmese de ses etmedi. Rakıyı elimden aldı. Bana doğru yavaşça yaklaştı. Açık açık beni baştan aşağı süzdü. “Mavi çok yakışmış. Gözlerinin rengi daha çok ortaya çıkmış. Daha önce giymiş miydin bu elbiseyi?” diye sordu.

Bana kur yapıyordu. Dişi kuş olarak buna karşılık vermeliydim.

“Giymemiştin,” deyip yavaşça etrafımda döndüm. Ona göz kırptım. “Belki altına da bir şey giymemişimdir.”

Gözleri aniden irileşti. “Ne? N-Nasıl?” dediğinde kekeleyesi bana kahkaha attırdı. Rakı şişesini tezgâha bıraktı. “Sen ciddi misin?” diye sordu.

Alt dudağımı ısırıp kafamı salladım.

Bu sefer de ağız açılmak kaldı. Yaklaşık on saniye sonra sertçe yutkundu. “Nevrim döndü,” dedi. Dudağının kenarına öpücük kondurdum. Uzaklaşmama fırsat vermeden beni belimden yakaladı. “Kaçma! Herkesi göndereyim diye mi yapıyorsun? Yapmam sanıyorsun, değil mi?”

Nefesimi dudaklarına doğru verdim. “Yaparsın ama yapma, sevgilim,” dedim kısık sesle.

Kafasını geriye atıp sabır diledi. Çenemi sıkıca kavradı, gece neler olacağını bana göstermek ister gibi dudaklarına güçlü bir öpücük kondurdu. “Alacağım olsun, sevgilim. Birkaç saat sonra...”

“Karan?”

Ömer’in seslenmesiyle kıkırdarak salona geçtim, o da peşimden geldi. Hepsi masada yerini almıştı. Alptekin’in köfteleri getirdiğini görünce, “Başlayalım mı?” diye sordum.

Ömer ellerimize baktı. “Rakı nerede, oğlum?”

Karan alnına vurdu. “Hay anasını!” deyip gerisin geri mutfığa gidince masada gülüşmeler oldu. Rakıyı alıp geri geldiğinde, “Kafam leyla oldu, kusura bakmayın,” deyip masanın başına geçti. Ben onun soluna, Hale’nin tam karşısına oturdum. Masaya alıcı gözle bakıp gülümsedi. “O zaman hepimize afiyet olsun.”

Bir süre masada duyulan tek şey çatal bıçak sesiydi. Herkes tabağına mezelerden azar azar aldı. Karan, erkeklere rakı servisi yaptı. Batuhan kısık bir şekilde Türk sanat müziği açtı. Arif köfteleri servis etti. Alptekin ara ara gidip etleri kontrol ediyordu. Ben ise karnımı, yemekten önce huzurla dolduruyordum.

Patron, Hale’nin ayak ucuna oturmuştu. Aşağıdan ona bakıyordu. Hem de hiç kıpırdamadan. En az bizim kadar hayret ediyor gibi bir hâli vardı.

Hale’ye bakmamaya çalışıyordum. Herkesi ben tembihlemiş olmama rağmen kendime söz geçiremiyordum. Onu hayalet olarak gördüğüm için değil, *burada olmaktan memnun mu* endişesiyle bakıyordum. Patates salatasını beğenmiş miydi mesela?

Semizotu ona göre sarımsaklı mı olurdu? O da benim gibi şu an bir kadeh içmek istiyor muydu? Humusun tadı tuzu yerinde miydi?

O kötü günlerde böyle bir masanın hayalini kurduğunda aklından bunlar mı geçiyordu?

Karan'ın yanında benim gibi birini mi hayal etmişti yoksa başka bir kadını mı? Onun boşluğunu doldurmuşum gibi mi görüyordu beni? Bana içten içe sinir oluyorsa bunu yargılamazdım. O acı çekerken ben onun ailesiyle vakit geçiriyordum.

Ömer onun tabağına bir şeyler koyuyordu. Herkesin sessiz olması beklendik bir şey olduğu için tepkisizdi.

O aynı Ömer'di. Ama artık gözlerinden ışık çıkıyordu. Hale'ye baktığında o ışığın odayı aydınlatacak kadar büyüdüğüünü hissediyordum. Her an ölümü düşler gibi bakan o adam gitmişti. Başka biriydi o artık. Hiç tanıyamadığım bir adam vardı karşımda.

Ömer Akdoğan tamamlanmıştı artık.

Hale'nin, "Her şey harika gerçekten," demesi sessizliği böldü. Nazik bir sesle, "Eline sağlık, Eflâl. Gerçekten maharetlisin, belli. Efdal gerçekten çok şanslı," dedi.

Lokmamı hızlıca yuttum. "Efdal deyince bir garip geliyor," dedim.

"Bana da *Karan* denmesi garip geliyor. Ben en son bıraktığımda Efdal'di," dediğinde Karan'la göz göze geldiler. "Rahatsız oluyorsan eğer ben de *Karan* diyebilirim. Belki hoşuna gitmez."

Karan gülümsedi. "Aksine, hoşuma gidiyor. Bu isimle nahoş anılarım olsa da sen bana öyle seslenince sanki kötü hiçbir şey yaşanmamış gibi geliyor." Alptekin onu desteklercesine kafasını salladı. "Annemler ölmemiş, Miray can vermemiş, biz hiç yarım kalmamışız gibi. O yüzden bana *Efdal* diyebilirsin." Hale buna sevindiğini belli edercesine gülümsedi. Karan ona uzun uzun baktı. "Yıllar saçlarına aklar düşürse de güzelliğinden bir şey götürmemiş, Hale. Hâlâ üniversitedeki o alımlı kadınsın."

Karan'ın ani iltifatıyla Hale'nin yüzündeki tebessüm büyüdü. "Teşekkür ederim ama yıllar çok fazla da şey götürdü." Ona hayran hayran bakan Ömer'e değdi gözleri. "Siz bana güzel bakıyorsunuz. Ben aynada o Hale'yi görmeyeli uzun zaman oluyor."

Alptekin, "Bana göre hâlâ aynı kadınsın. Sana baktığımda yıllar öncesine gidiyorum," dedi. Sesi uzaklara dalmış gibiydi. "O yüzden kendine haksızlık etme, Hale abla."

Hale güler gibi oldu. "Hayalet görmüş gibi olmuyorsun yani?" Alptekin bakışlarını kaçırdı. "Şaka yapıyorum, Alptekin. Öyle olman çok normal. Bazen ben bile kendime *gerçek miyim* diye soruyorum. Buna içerlemem."

Ömer, "Hayalet olsan bana musallat olman için her yolu denerdim," dediğinde hepimiz onun bu hâline gülümsedik. Hale ona tatlı bir bakış gönderdi.

Batuhan biten bardakları yeniden doldurmaya başladı. "Eflâl, sen içmiyorsun tamam da... Hale, sen ilaç mı kullanıyorsun?" diye sorunca ona susması için kaş göz yaptım. Ne yaptığımı anlayamadı. "Ne? İlaç kullanmıyor mu?"

Ömer direkt anladı, yerinde doğruldu. "Eflâl neden içmiyor?" Bir bana bir Karan'a baktı. "Yoksa?" derken göz bebekleri büyüdü.

Hale ise çoktan farkına vararak ayağa kalktı. "Tebrik ederim," dedi. Hüzünlü görünmüyordu. Ömer hâlâ şaşkıncı o yanıma gelmişti bile. "Sizin adınıza çok sevindim. Dilerim sağlıklı kucağınıza alırsınız."

Bana gerçekten sıkıca sarıldı. Hamileliğimin onu üzdüğünü görmemek beni gerçek anlamda rahatlatmıştı.

Ömer, "Siz ciddi misiniz? Eflâl, hamile misin?" diye sormaya devam ediyordu. Sandalyesini geriye doğru itip bize ayakta bakmaya devam etti. "Ben amca mı oluyorum? Şaka yapmıyorsunuz, değil mi? Bunun şakası olmaz bakın! Ben amca mı oluyorum şimdi?"

Karan onu kendisine çekip sarıldı. “Evet lan, evet! Amca oluyorsun!” dediğinde bile Ömer’in ağzı açıktı. “Baba oluyorum ben, baba!”

Ömer kendine geldi ve Karan’ın sırtına vurmaya başladı. “Hasiktir lan! Hale rüya falan demişti ama benim aklımın ucuna gelmemiştii. İnanamıyorum! Siz şimdi anne baba mı oluyorsunuz?” Karan’ın kollarından tutup ona şaşkın bir mutlulukla bakmaya başladı. “Ulan baba mı olacaksın sen?”

Bir kere daha sarıldılar. Ömer yanıma gelene kadar sanki tebrik edilmesi gereken onlarmış gibi Alptekin’e Arif’e ve Batuhan’a da sarıldı. Utanmasa Patron’a bile sarılacaktı.

Ellerini bana uzattığında buğulu gözlerimin yalnız olmadığını gördüm. “Minik kuşum, sen anne kuş mu olacaksın?” dedi yumuşacık bir sesle. “Nasıl güzel bir anne olursun kim bilir sen. Kaç aylık şimdi? Göbeğin de çıkmamış hiç.” Beni göğsüne bastırdı. Saçlarımı öptü, sırtımı sıvazladı. Yarın cinsiyetini öğreneceğimizi söyledim. “İnanamıyorum ya, amca olacağım ben!”

“Ben de!” dedi Alptekin.

“Ben de!” dedi Arif.

“Ben de!” dedi Batuhan.

Yalandan bir sitemle, “Erkek tarafının arasında bir başıma kaldım,” diye homurdandım.

Hale içten bir şekilde, “Ben teyzesi olacağım. Yalnız değilsin,” dediğinde tüm bakışlar ona döndü. Hepsi *ayıp ediyorsun* der gibi bakıyordu kadına. Hainler! “Ne var? Ben kız tarafı sayılamaz mıyım?”

Ömer beni kolunun altına aldı. “Sayılırsın, karım. Sen ne istersen o sayılırsın.” Kolumu sıvazlamaya devam ediyordu. “Bizim aile giderek büyüyor yalnız. Karım geldi, yeğen geliyor. Yeni gelin de aldık mı tamamdır!”

Bu sözle heyecanla gülümseyen üçlü, yavru köpek gibi bakıyordu. Sırayla Selin, Sena, Aypare ve Betül gelirse kocaman bir ailemiz olacaktı. Hepimizin çocuğu olunca bir araya

geldiğimizde kim bilir neler neler olurdu. Bunu düşünmek bile mutlu olmama yetiyordu.

Karan bardağını havaya kaldırdı. “Bebeğimize,” derken kocaman gülümsüyordu. Hale’yle ben su bardaklarımızı kaldırdık “Ve beraber nice güzel haberlere!”

Bardakları tokuşturduk, keyifle gülümsedik, yemeğimize devam ettik, bunu bir kutlama masasına çevirdik.

“Bir keresinde de Hale ablam Ömer abimi hortumla yıka-mıştı,” diyen Alptekin masayı yumruklayarak gülüyordu. “Araba fırçasıyla çitilemişti adamı. Üstüne bir deterjan sıkmadığı kalmıştı.”

Hale güldü. “Sular kesikti. Ömer de resmen çamura batıp gelmişti. Onu ya içeri almayacaktım ya da bahçede yıkayacaktım. İkincisini tercih ettim,” dedi. Bana bakarak açıkladı: “Evin pis olmasından nefret ediyorum ben. Çok titizim diyemem ama biraz pımpirikliyim bu konuda. Eve ayakkabıyla girilmesinden nefret ediyorum mesela.”

Hemen, “Evet ya! Ben de nefret ediyorum. Zengin âdeti resmen,” dedim.

Karan elini hafifçe masaya vurdu. “Yine bu konuda laf yiyeceğim belli ki. İkisi de bir oldu. Artık ayaklarımızı boynumuza asıp gezeriz.” Çakırkeyif hâli çok tatlıydı.

Ömer, “Aman aman, ben de bu konuda ağzımı açmıyorum. Sessiz kalalım,” diyerek teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı.

Hale evin erkeklerini işaret etti. “Sana bir tavsiye, bu evin erkeklerine temizlik konusunda güvenme. Bebek doğmadan sen bu temizlik işine el at. Bu evin defalarca silinmesi lazım.”

Dudaklarımı büzdüm. “Çok haklısın. Aslında ben ilk başta bahçedeki diğer eve geçmeyi düşünüyordum. Sonra bahçeye başka ev yaptıрма fikri cazip geldi. Ama o süreç çekmek istediğim bir süreç olmadığı için ondan da vazgeçtim. Acaba tamamen farklı bir yere mi taşınısak dedim ama hem onları evinden etmek istemiyorum hem de Karan buranın en güvenilir yer olduğunu söylüyor. Anlayacağın, kaldım böyle.”

“Evet, gerçekten zor bir durum. Bence en iyisi bahçedeki ev. Yeni ev yaptırmak uzun sürer. Son aylarında onlarla uğraşma hiç. Bahçedeki evi istediğin gibi hazırlar, düzeltirsin. Hem ayrı bir eviniz olmuş olur hem de hiç ayrılmamış olursunuz.”

Kafamı salladım. “Benim de aklıma en çok bu yatıyor.”

“İstersen sana yardım ederim,” dediğinde, dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. “Çok isterim. Sana zahmet vermeyeceksem tabii...” *Olur mu öyle şey* der gibi baktım. “Açılıştan sonra işlerin azaldığında hallederiz beraber,” dedi.

Karan, Ömer’e hitaben, “Daha şimdiden bize sormadan kendi başlarına plan yaptılar bile... Biz yandık, amca oğlu,” dedi.

“Sanki aksi bir şey isteyeceksin. Nasıl istersen öyle olsun diyeceksin. Ama işin gücün benimle uğraşmak...” dedim.

Yanağımdan makas aldı. “Evet, işim gücüm sensin benim.”

Uzun bir süre Karan’ın gözlerine baktım. Ve bir kez daha anladım ki dünya gülümsese onun çatık kaşına değişmezdim.

Batuhan hızlı bir şekilde ayağa kalktı. “Giderek artan hanımcı popülasyonu bana biraz fazla geldi. Acilen nikotin almazsam fazla aşk sözcüğünden istifra edeceğim,” dediğinde Alptekin’le Arif de ayaklandı. Ve Karan’la Ömer de.

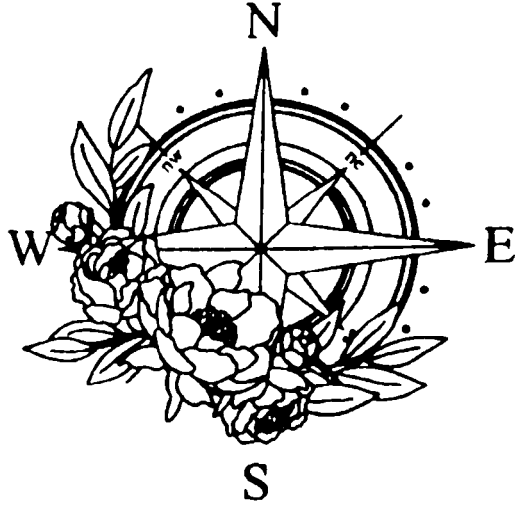
“Biz de bir sigara içip gelelim,” dedi Ömer. Hale’nin omzuna öpücük kondurdu. “Seslenirsen hemen gelirim, sevgilim. Ama zaten Patron bana pek şans tanımayacak gibi.” Eğilip, hâlâ Hale’nin ayak ucunda oturan Patron’un kafasını sevdi.

Onlar rakılarını da yanlarına alıp bahçeye çıktığında Hale’yle yalnız kaldık.

“Sana evi gezdirmemi ister misin?” sorusu ağzımdan pat diye çıkıverdi. Böyle bir şey onu tetikleyebileceği için sormamam gerekirdi. “Ya da...”

Beklemediğim bir şekilde istekle, “İsterim,” dedi.

Bu ani teklifimin bizi nerelere götüreceğinden haberim yoktu tabii.

11. BÖLÜM

Yavru Kuş

Kavuşmak çok garip bir eylemdi.

Sarılıp sarmalardın o özlemini çektiğin şeyi. Belki oturur saatlerce ağlar belki de öylece durup izlerdin. Ne olursa olsun, geçmişte hasretini çektiğin zamanlar çıkmazdı aklından. İstemesen de bir yanında o anların hüznünü taşırdın.

Vuslat güzeldi, eğer hasreti böylesine ağır olmasaydı.

Hale'nin adımları yavaştı. Biraz geriden takip ediyordum onu. Parmak uçlarını duvarda gezdirmesini, kafasını kaldırarak tavana kadar incelemesini, bazen durup olduğu yerde soluklanmasını izliyordum. Bu evde çok vakit geçirmese de sıkça gidip gelmiş olmalıydı. Ömer'le oturdukları evin onun öldüğü sanıldığından bir sene sonra satıldığını biliyordum. Oradaki anılarına kavuşamamıştı ama belki buradakiler ona iyi gelirdi.

İkinci kata çıktık. Burada yatak odaları vardı. Sanki Ömer'in odasının yerini bilirmiş gibi adımları direkt oraya yöneldi. Kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldı ve içeri girdi.

Patron hâlâ Hale'nin yanından ayrılmıyordu. Biraz daha böyle devam ederse kıskanmayacağıma dair bir söz veremiyordum.

İçeri girdiğimizde Ömer'in tanıdık kokusu burnumuza doldu. Bu, Hale'yi gülümsetti.

Ömer uzun zamandır burada olmadığı için oda derli topluydu. Zaten çok fazla eşya yoktu. Yatak, tek bir komodin ve dolap vardı sadece.

Bir de Hale'yle bir fotoğrafları.

Hale fotoğrafı eline aldı. Arkasından ona sarılan Ömer'in vüzüne ışık vuruyordu. Kendisinin gülen yüzü fotoğraftaki bir diğer ışıktı. Çok mutlu görünüyorlardı.

"Hamile olduğumu öğrenmiştik," dediğinde hüzünlü bir tebessüm yerleşti yüzüne. "Ömer'i hiç bu kadar mutlu görmemişim. Yere göğe sığamıyor gibiydi. Ailemize haberi verdiğimizde çekilmişti bu fotoğraf." Parmaklarının tersiyle fotoğrafa usulca dokundu. "Kim bilir bu fotoğrafa bakarak ne kadar ağladı... Kaç gece uyuyamadı, kaç tane kâbus gördü... Bazen bunları düşündükçe kendi yaşadığım hafif geliyor."

"Sana deli divane olan bir adam var. Ve bu adam yıllarca sana kavuşmayı bekledi. Artık geçmişte kalanları dert etmeyelim, Hale. Biz çok mutlu olacağız. Tüm kalbimle inanıyorum."

"Teşekkür ederim, Eflâl. Bugün için de tüm yardımların için de," dedi. Yatağın ucuna oturup, benim de oturmam için yanındaki boşluğa iki defa vurdu. Hafifçe ona doğru dönüp oturdum. "Hep benden konuşsak da senin de bunca telaşın arasında yorgun olduğun belli oluyor. Sen nasılsın?"

"İyiyim ben."

"Gerçekten nasılsın, Eflâl?"

Gözlerim karşıımızdaki aynaya takıldı. "Yani... Bilmiyorum aslında," diye mırıldandım.

"Paylaşmak istersen dinlerim."

Birinin bu soruyu sormasını bekliyordum sanki. Kalbimdeler bir bir dudaklarımdan dökülmeye başladı."

"Hamilelik hiç beklediğim bir şey değildi. Seçme şansım olsa erken olduğunu söyledim. Ama istemediğim için değil, sadece erken işte." Beni yanlış anlamamasını umuyordum. Bebeğim daha şimdiden kalbime taht kurmuştu. Korkuyordum sadece.

“Hazır değildim daha. Sadece anne olmaya değil. Bu düzene, yeni hayata, her an olabileceklere. Şimdi hazır olmak zorundayım. Hem bebeğim hem de ailemiz için. Karan’ın sırtında çok fazla yük var. Ama benim omuzlarım da çoktan ağrımaya başladı.” İç çektim. “Ben sanıyorum ki... ne yapacağımı bilmiyorum. Anne olmak zaten başlı başına bir iş. Ve benim hiçbir bilgim yok. Yardım isteyeceğim annem yok. Bir tek Züleyha teyze var. Hadi onu hallettim diyelim, sadece anne değilim ki. Eş, arkadaş, kardeş, abla, işçi, patron olmam gerek. Bunları yaparken de mutluluğumu göz ardı etmemem gerek. Bunların hepsini aynı anda yapan binlerce kadın var. Hepsine saygım sonsuz. Sanırım ben onlar kadar güçlü değilim. Ya da her an bir şey olma ihtimaliyle baş etmeye çalışırken bunların her birine yetişemeyecekmişim gibi geliyor.” Sesli bir nefes aldım. Üstüme çöreklenen hüznü def etmeye çalıştım. “İyiymiş yani. Sen nasılsın?”

Koyu kahve gözleri beni anlar gibi bakıyordu. Sanırım beni anlayacak tek insan da oydu.

Aynı yollardan yıllar önce geçmişti Hale. Benden fazla korkmuştu belki de. Ve korktuğu başına gelmişti.

“Bahsettiğin her bir nokta ayrı ayrı zor. Ama anne olmak bunların en zoru. Seni tüm kalbimle anlıyorum. Sanki rüzgâra kapılmışsın ve oradan oraya savruluyorsun.” Kafamı *evet* dercesine salladım. “Hayatındaki adama da ekstra yük olmamak için susuyorsun. Eflâl... Bu yollardan ben de geçtim.”

Çaresiz bir şekilde, “Ne yapmalıyım?” diye sordum.

“Tüm telaşlarını, heyecanlarını, kararsızlıklarını kabul etmelisin. İlk yapman gereken şey kabullenmek.”

“Bunu çoktan yaptım ki.”

Hafifçe tebessüm etti. “Hayır, yok sayıyorsun. Görmezden geldiğinde geçeceğini sanıyorsun.” Bu söylediği beni anlık bir düşünmeye itti. “Son zamanlarda tüm bu koşturmacanın arasında kendin için ne yaptın?”

“Yani... kendim için? Kafeyi düzenliyorum.”

Kafasını sağı sola salladı. “O, iş. Ben kendin için diyorum.”

“Size sofra hazırladım. Alptekin ve aşk hayatıyla ilgilendim. Arif’le Sena için planlar yaptım. Yarın bebeğimizin cinsiyetini öğreneceğiz. Sonraki gün kafe açılıyor. Yeni ev için hazırlıklar...”

“Hayır hayır,” diyerek sözümü kesti. “Bunların hiçbirisi kendin için değil. Aileni mutlu edince sen de mutlu oluyor olabilirsin ama bunun başka bir sebebi de var... Kendinden, düşüncelerinden kaçırıyorsun, Eflâl. Beş dakika kendine zaman ayırsan düşünceler sana savaş açıyor. Hatta duş alırken bile düşünmemek için şarkı açırıyorsun. Yemek yapmak bir terapi gibi geliyor ama bir yandan da aklını dağıttığı için bunu yapıyorsun. Sevdiklerin için çabalıyorsun, bu seni düşüncelerinden alıkoyuyor. Ben de yaptım çünkü, biliyorum. Kendimden kaçmak için başkası olmuşluğum bile oldu. Sen yapma ne olursun.”

Sesli bir şekilde düşündüm. “Gerçekten öyle mi? Kendi duygularımdan mı korkuyorum? Yüzleşemiyor muyum? Kafam çok karıştı.”

Anlayışla gülümsedi. “Ne kadarını yansıtıyorum, bilmiyorum ama ben de pek iyi değilim, Eflâl. Altı yılın acısı altı ayda geçmiyor. Ömer yanımda, artık güvendedim ama bir çırpıda silemiyorum yaşananları. Bu yüzden doktorumun önerisiyle yardım alıyorum. Bence sen de bir psikologla görüşmelisin. Hasta olduğun için değil. Uzman bir görüş alman için söylüyorum bunu. Sana çok faydası dokunur. İnsan anlattıkça rahatlıyor.”

“Haklısın,” dedim sadece.

Elimi ellerinin arasına aldı. Sıcaklığı ve gülüşü bir parça da olsa rahatlamamı sağlamıştı.

“Her ne kadar bu aralar başka dertlerim de olsa yıllar önceki Hale ve toyluğu unutabileceğim bir şey değil. Umarım benim yaptığım hataları sen de yapmazsın.”

Gülümsemem kahkahaya dönüştü. “Sana iyi gelmesi için bu yemeği organize etmiştik. Senin bana yardımcı olman sürpriz oldu. Neredeyse *burada kal ve bana yardım et* diyeceğim.”

Yüzümü yelledim. “Hamilelikten midir nedir, zaten çok duygusalım. Her an seni kendime bağlayıp *lütfeñ gitme* diye ağlayabilirim. Öyle bir şey olursa Ömer’e seslen hemen.” Bir ağlayıp bir güldüğüm için Patron bana garip bir şekilde bakıyordu. Hale de ondan farklı değildi. “Şaka yaptım ya! Tabii ki seni kaçırmayı düşünmüyorum. Kaçırmak ne ya? Gerçekten kelimeleri seçmeden konuşuyorum. Lütfen beni yanlış anlama, Hale. Seni üzecek bir şey söylemek istemezdim.”

Düşünceli bir sesle, “Yanlış anlamadım. Sadece aklıma bir şey takıldı,” dedi.

Kötü bir anısını aklına getirmiş olabilir miydim? Ne diye susmamıştım ki! Çenemin böyle bir şeye sebep olacağını bilmem gerekirdi.

“Ne takıldı? Boşboğazlık mı ettim ben?”

“Öyle değil, Eflâl,” derken düşündüğü belliydi. “Ben Ömer’le geleceğimizi konuşurken bizi hep ayrı olarak düşünmüştüm. Onun da böyle düşünmesine sebep olacak durumlar yaşanmıştı. İzole bir yaşam sürmek bize iyi gelir demiştik. Ama şimdi bu akşamdan ve konuşmamızdan sonra farklı düşündüm bir an.”

Kaşlarım havalandı. “Beraber yaşamaktan bahsediyorsun. Yanlış anlamıyorum, değil mi?”

Nasıl olur der gibi bir bakış vardı yüzünde. “Hem beraber üstesinden geliriz diye düşündüm. Hem de doğuramamış olsam da annelik üzerine tez yazacak kadar bilgim var benim. Sana yardımcı olmak bana da iyi gelir gibi geldi bir an. Sence nasıl olur? Size sormadan bunu söylemem hoş olmadı hiç. Keşke önce Ömer’le konuşsaydım.”

“Hale! Şahane olur bu, şahane! Bunu sormana gerek var mı? Burası hepimizin evi. Ve bana yardım etmeni o kadar çok isterim ki!” Heyecanım sesimden ayan beyan belli oluyordu. “Hem biz bahçedeki evde yaşamayı düşünüyorduk. Burası size kalmış olur. Ama aynı yerde olmuş da oluruz. Ben her zaman kocaman bir ailem olsun istemişim zaten. Bu harika bir haber!”

Sevincim onun tereddüdünü sildi attı. Ani sarılışıma hemen karşılık verdi.

İçinde tam olarak ne savaşlar vardı, bilmiyordum. El ele бүрүн savaşlarımızın üstesinden hep beraber gelmemizi diledim.

O da benim kadar heyecanlıydı artık. “Ömer de çok sevinecektir. İçten içe burada olmak istediğini biliyorum.”

“Eminim hepsi çok sevinecek. Hadi, onlara güzel haberi verelim,” diyerek ayağa kalktım. Neredeyse sekerek yürüyordum. Düşmemek için merdivende yavaşlasam da adımlarım aceleliydi. Arkamdan gelen Hale’ye, “Sen mi söylersin, ben mi?” diye sordum.

“Ömer’e ben söylemek isterim. Ama bunu yalnız başımıza yapalım. Olur mu, Eflâl?” sorusu beni durdurdu. “Sen de biz gittikten sonra diğerlerine söylersin. Hevesini kırmak istemem ama bu şekilde olursa daha çok içime siner.”

Koluna girdim. “Nasıl istersen. Bu akşam daha keyifli olmazdı. İnan, hiçbir şey hevesimi kırmaz.” Gözleriyle teşekkür etti. “Gel bakalım, bizimkiler ne yapıyor.”

Bu haber beni gerçekten çok mutlu etmişti. Karan’ın her anlamda yanımda olacağını biliyordum. Gerekirse uykusuz kalır, yine de beni yalnız bırakmazdı. Ama bir kadının desteğini almak, bu kadın sevdiğin biriye harikaydı, başka bir duyguydu. Bu yüzden kendimi daha rahat hissediyordum.

Bahçeye çıktığımızda onları sohbet ederken bulduk. Patron havlayınca bakışlar bizi buldu.

Karan giderek alkolün dozunu kaçırmış olacak ki dizine oturmamı isteyerek birkaç defa dizine vurdu. “Gel, kızım,” dediğinde ona ağzım açık bakakaldım. Bunun adı modernlikse ben bu kadar modern olamıyordum. Hareket etmediğimi görünce, “Hale’yi artık yalnız mı bıraksan? Gel biraz bana, seveyim seni,” dedi.

Ama sapıttıyordu bu adam. *Geceyi bekle* derken insanların gitmesini kastetmiştim. Bu kadarı da değildi artık. Derhâl o içkiyi elinden bırakması gerekiyordu.

Arif, “O bir süre yengemin yanından ayrılmaz. Baksanıza, hâlâ ona nasıl bakıyor,” dediğinde anladım.

Patron’dan bahsediyorlardı.

Hamilelik beyni küçültüyor olabilir miydi?

Ya da bu aralar çok mu yormuştum kendimi?

Hale, Ömer’in yanında yer bulduğu ve ben öylece ayakta dikilmeye devam ettiğim için gözler bendeydi. Bir de aptal aptal bakıyordum tabii. *Bunların hepsi senin suçun, evladım, dedim içimden. Beni böyle aptallaştıran sensin. Ve bu yaptığın kesinlikle çok ayıp.*

“Tatlıları getirsek mi?” diye sordum. “Benim canım tatlı çekti bir anda. Soğuk soğuk çok güzel olur. Siz de yer misiniz?”

Alptekin benimle alay ederek, “Sen mi yaptın? Sen yapmadıysan hayatta yemem. Kazandibi özellikle. Şahide halama yaptığından...” dedi. Ağzını şapırdatıyormuş gibi yaptı. Ağzına vuramı vardı.

“Evet, Alptekin yemiyormuş. Kendim yapmamıştım ama sırf o seviyor diye soğuk baklava aldırılmıştım. Başka yemeyen var mı?”

Arif hemen, “Ben Alptekin’in payını da yerim,” dedi.

Alptekin, “Ya hayır, ya! En sevdiğim tatlı o! Şaka yaptım, val-la billa şaka yaptım!” dese de hiç oralı olmadım.

Batuhan’la Arif’e işaret ettim. “Servisi siz yaparsınız artık. Bana bir yorgunluk çöktü.” Karan’ın yanına oturdum. Kafamı koluna yasladım. “Hatta tatlımı yedikten sonra uyuyabilirim bile. Kusura bakmazsınız artık.”

Karan, “Geçen küvette uyumuş ya. Böyle bir şey olabilir mi?” dediğinde kolunu ısırđım. “Ne? Yalan mı? Bir an boğulacak diye korktum. Uykusu da ağır. Kaldırmaya çalışıyorum ama uyanmıyor da. Aklım çıkmıştı.”

Arifler mutfağı giderken Alptekin onu görmediğini sanarak aradan kaçtı, peşlerinden gitti.

Kendimi hemen savundum. “Nasil boğulabilirim ki? Kafam suya girse nefes alamaz, uyanırım. Bu çok saçma bir hüsnükuruntu,” dedim.

“Sevgilim, öyle bir uyuyorsun ki boğulduğunu fark etsen *beş dakika daha* deyip uyumaya devam eder gibi bir hâlin var. Bırak da merak edeyim.”

Ömer güldü. “Hamilelikte uyku çok normal. Olur olmadık yerlerde uyumasına alışman lazım. Yemek yerken bile uyuyabiliyorlar.”

“Alışacağız artık mecbur,” dedi Karan. Ve muhabbet sessizliğe gömüldü.

Hamile olduğum haberini verdiğimizde yaraları kanar diye endişe etmiştim. Beklediğim gibi bir tepki vermemişlerdi. Yüzlerindeki o hüzünlü tebessüm oradaydı ama üzgün değillerdi.

Bence bunun iki sebebi vardı.

Birincisi, bizim adımıza çok mutluydular.

İkincisi de elbette çocukları olsun isterlerdi. Şu an öncelikleri kendileriydi. Diğer sorunlarını atlattıklarında belki onların da ailesi büyüdü.

Mutfağı emanet ettiğim üçlünün çıkarttığı sesler, sessizliğimizi böldü. Bir kırılma sesi duyduğumda yerimde doğruldum. “Hii!” dedim. “İnşallah yeni aldığım kupalarım bir şey olmamıştır. Karan, lütfen gidip bak. Ben gidersem ağır yaralımız olabilir.”

Karan hemen ayaklandı. “Hay ben sizin yapacağınız işe,” diye söylenerek gitti. Çünkü bir kırılma sesi daha geldi.

Ömer, “Bunları gönderende kabahat. Biri mutfağa sığamayacak kadar büyük, biri üç yaşında gibi, biri desen alkolden beyni sulanmış,” diyerek Karan’ın peşinden gitti.

Hale’yle yalnız kaldığımız sırada birbirimize gülümsedik. Ben bahçe koltuğunun üstünde iki büklüm oldurken, ona *kusura bakma* der gibi baktım. Bugünkü koşturmaca beni bir hayli yormuştu. Yemek de ağır gelmiş olacaktı ki aniden uyku bastırmıştı.

“Sen gözlerini kapat biraz. Sorun yok, ben buradayım,” dedi.

Onun yumuşak ses tonu ve güven veren konuşmasıyla gözlerim usulca kapandı. Hafifçe esen rüzgâr daha da mayışmamı sağladı. Daha ne olduğunu anlayamadan kendimi uykunun kollarında buldum.

Ve sonra da Karan'ın kollarında.

Karan'ın kucağındaydım ve o yürüyordu. "Sevgilim," diye mırıldandım.

"Uyu, güzelim," dedi.

Bunu istemediğimi belli eden bir ses çıkardım. "Ama..."

Alnıma bir buse kondurdu. "Misafirlerimizi merak etme. Onlar hâlâ oturuyorlar. Ben seni uyutup onları yolcu edeceğim. Sen uykunu bölme."

Ben misafirleri değil, tatlıyı düşünüyordum. Tatlımı yiyemeden uyumuştum. İçimde kalmıştı.

Gözlerim kapalıydı. Karan'ın tişörtünü çekiştirmeye çalıştım. "Tatlı," dediğimde anlayamadı. Tekrar ettim. "Tatlı istiyorum."

Bir anda yüksek sesli bir kahkaha attı. "Ben de sanıyorum ki misafirleri dert ediyorsun. Ama benim sevgilimin derdi başka. Tabii ki tatlı isteyeceksin, sevgilim, haklısın. Yarın sabah yersin, olur mu?"

"Ya!" dedim. Uykulu ve tatlı yiyemediğim için sinirliydim. "Ya!"

Daha da güldü. Bu sırada odaya geldiğimiz için beni yatağa yatırdı. Kalkmak için bir hamle yaptım ama beni durdurdu. Zaten gözlerim hâlâ kapalıydı. Ben gidip yiyemezdim, onun getirmesi gerekiyordu.

"Şş, Lâl, lütfen ısrar etme. Yarın yersin, sevgilim. Hadi şimdi mızımızlanmadan uyu," diyerek saçımı sevdi.

Onu ikna edecek o sihirli kelimeyi söyledim.

"Aşerdim."

İkna olacağını elbette biliyordum. "Azıcık yiyeceksin o zaman," dediğinde sırtıyıordum. "Ah başımın belası, ah! Kalk da elbiseni çıkartayım. Böyle uyuma," diyerek beni doğrulttu. Beni

kendisine yaslayarak elbisemi çıkardığında uykulu hâlimle bile yutkunduğunu duydum. “Gerçekten içine bir şey giymemişsin. Sen benim en büyük sınavımsın, kadın.” Kendi kendine bir şeyler mırıldanarak bana geceliğimi giydirdi. Kalbimin üstüne öpücük kondurup beni yavaşça uzandırdı. “İki dakikaya geliyorum. Uyuma, tamam mı?”

“İh ih,” dedim ama aslında *hı hı* demek istemiştım.

Karan yine kendi kendine bir şeyler mırıldanarak çıktı. Tek anladığım, “Kaç oğlum, kaç,” demesiydi.

Kendime güzel bir pozisyon bulup uyuyacağım sırada geri gelmişti bile.

“Güzelim?” diye seslendi. Uyumadığımı belli eden bir ses çıkardım. “Oturup yemen lazım, böyle boğazına kaçır. Hadi, sevgilim.”

Zor da olsa, “Ağzıma koy sen, yerim ben,” dedim.

İstemesem de beni doğrulttu. Sırtımı yatak başlığına yasladı. Işık açık olduğu için gözlerim kapalıydı. Suratımda memnuniyetsiz bir ifade vardı.

“Aç bakayım ağzını. Kocaman aç,” deyip baklavayı bana yedirmeye başladı. Lokmayı çiğnemeye başladığımda direkt uzanır pozisyona geçtim. Karan benimle baş edemeyeceğini anlamış olacak ki doğrultmaya çalışmadı. “Uyuyorsun ama illa yemeden de duramıyorsun. Ah Lâl, ah Lâl'im,” diyerek üstümü örttü. “İyi uykular, canım sevgilim. Seni çok seviyorum.”

İçimden mırıldandım: *Ben seni daha çok seviyorum.*

Hamile olmak başlı başına mı güzeldi yoksa seni el üstünde tutan bebeğinin babasının varlığı da işi etkiliyor muydu? Bence kesinlikle etkiliyordu.

Karan yerinde duramıyordu. Doktorun bekleme odasıydık. Arif ve Alptekin de gelmişti. Onlar da en az bizim kadar heyecanlıydı.

Bebeğimiz eğer bugün isterse bize cinsiyetini gösterecekti.

Karan, “Kaç dakika oldu?” diyerek saatine baktı. “Çok dakika oldu. Hadi artık! Alptekin, git bir bak, doktor ne yapıyor.”

Alptekin bana *gideyim mi* der gibi bakınca kaşlarımı kaldırdım. “Daha on dakika anca oldu. Ve randevumuza da yarım saat var. Erken geldik diye adam bizi erken almak zorunda değil. Lütfen oturur musun? Sen dolandıkça benim başım dönüyor.”

Oturmadı ama dolanmaya son verdi. Bu sefer de ayağıyla ritim tutmaya başladı.

Ben içten içe kız olduğunu hissediyordum. Eğer erkek olursa gerçekten çok şaşırdım.

Sıcaktan da olsa gerek, bana afakanlar basınca camı açtım. Bu sırada Alptekin’le Arif sigara içmeye dışarı çıktı. Gerçekten beklemek şu noktada tam bir zulümdü. Doktorun işi varsa ben ultrasonla bakabilirdim. Bu konuda o kadar çok video izlemiştim ki konuya hâkim sayılırdım.

Boy aynasının önüne geçtim. Yan dönüp kendime baktığımda göbeğim bana el sallıyordu. Düz durduğumda ise hamile olduğum hiç belli olmuyordu. Zaten daha üç kilo almıştım. Hepsi de göbeğime gitmemişti.

“Göbeğin artık belli,” dedi Karan. Arkama geçti. Ellerini karnımın üstüne birleştirdi. Yüzündeki şu gülüşü hiçbir şeye değişmezdim. “Elbise giydiğinde daha çok belli oluyor ama taytınla da belli şu an.” Tişörtümü hafifçe kaldırıp minik göbeğime baktı. Gülümsemesi genişledi. “Öyle güzel görünüyorsun ki kelimelerim tükeniyor. Giderek daha da güzelleşiyorsun.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bu göbek neredeyse üç katına çıkacak. Basenlerim, göğüslerim, hatta ayaklarım bile büyüyecek. O zaman tekrar görüşelim, sevgilim.”

Karnımı yavaş yavaş okşadı. “Sen içinde bir can büyütüyorsun. Bizim canımızı. Çekirdek seni daha da güzelleştiriyor. Aksini düşünme bile.” Bir anda, “Acaba cinsiyet partisi mi yapıydık?” diye sordu. “Bu aralar sosyal medyada görüyorum hep. Pastadan bir şeyler çıkmalar, kocaman insan boyutunda bebekler. Benlik şeyler değiller ama sen istemez miydin? Hâlâ geç değil ama daha fazla bekleyemem gibi hissediyorum.”

Burnumu kırıştırdım. “Hiç mecalim yok öyle şeylere. Her bir detayıyla ayrı ayrı ilgilenmem gerek. Artık onu ikinci çocukta düşünüyoruz.”

Gözleri irileşti. “İkincisini ister misin?”

“Birincisini doğururken ölmezsem, evet,” dediğimde kaşlarını çatı. “Yani zor olmazsa anlamında diyorum. Doğum kolay bir şey değil sonuçta.” Yanağına küçük bir öpücük kondurdum. “Kız. Hissediyorum ben.” Aynada gözlerimiz buluştu. “Sana kız babası olmak çok yakışacak.”

“Bana en çok seni mutlu etmek yakışıyor.”

“Bu arada inşallah birincisini doğurmadan evleniriz. Hiçbir adım yok yani bu konuda.” Ona doğru döndüm. Kızgın bir şekilde baktım. “Evlenme teklifi ettin, nişanlandık ve ben hamile kaldım. Süreçte bir hata yok mu sence de? Bir yeri atlamadık mı?”

Etrafına bakındı. “Bunu burada mı konuşalım?” dedi şaşkın bir şekilde.

“Ne zaman nerede konuşalım istersin? Çünkü biz konuşana kadar bu çocuk doğacak da!”

Bu sırada asistan, doktorun bizi beklediğini söylemeseydi onunla kavga ederdim. Artık canıma yetmişti çünkü. İşleri yoğun olabilirdi, umurumda değildi. Bana *en önemli işim sensin* diyorsa bir zahmet benimle evlenmek için zaman yaratmalıydı.

Çantamı alıp sert adımlarla doktorun odasına girdim. O da peşimden geldi.

“Hoş geldiniz, nasılsınız?” dedi doktorum. “Hazır mısınız cinsiyeti öğrenmeye?”

Heyecanım yeniden beni yoklarken, “Hoş bulduk. Çok hazırım!” dedim. Karan hazırsa kendi söyleyebilirdi. “Hemen öğrenebilir miyim?”

Karan, “Önce cinsiyeti öğrensek sonra rutin kontrole dönsek olur mu? Gerçekten çok heyecanlıyız,” dedi.

“O zaman hiç oturmadan sizi arkaya alalım. Siz karnınızı açıp uzanın, ben hemen geliyorum.”

Odaya geçtim. Karan hemen geldi. “Sen beni görmezden geliyor olabilir misin?” diye sordu. Cevap vermedim. “Lâl, bu ne şimdi? Şu mutlu anımda üzme lütfen beni.”

Uzandım. Ters bir sesle, “Ne ya, ne? Sanki kırk gün kırk gece düğün yap dedim. Altı üstü bir nikâh. O da çocuğumuz için,” derken karnımı açıyordum. “Yani o kadar zor olmasa gerek. Çocuğu yaparken iyiydi ama!”

Ayıplar gibi baktı bana. Beni gözleriyle kınadı resmen.

“Çıkınca konuşalım bunu. Şimdi bebeğimizin cinsiyetini öğrenelim. Tamam mı, güzelim?” Elim tuttu. Konuyu uzatmak istemediğim için sessiz kaldım. Ama çıktığımızda kavga edecek-tim onunla.

Doktor geldiğinde heyecandan kalbim şiddetle atmaya başladı. Bana sorduğu sorulara Karan cevap veriyordu. Ve sanki ona daha sinir olmamı ister gibi beni ispiyonluyordu. Uyumadan önce tatlı yediğimi, öğünlerimi atladığımı, meyve yerken sızlandığımı dâhil, her şeyi söylüyordu. Hâlâ elimi tuttuğu için susması için tırnaklarımı avuç içine batırdım ama oralı bile olmadı.

“Ama bunu düzene sokmamız gerek,” dedi doktor. “Şimdi-den böyleyse eğer gebeliğin sonlarında sorun yaşarız. Kilo almaya müsait bir vücudunuz yok ama bir anda kilo alabilirsiniz. Bu oldukça sağlıksız olur ve doğum sürecini etkiler. Bu yüzden dikkat edelim. Ama şimdiki konumuz bu değil.” Asistan karnıma jeli sürdü. Doktor ultrason cihazının başlığını karnıma dokundurdu. Ekrana yansıyan görüntüde yavrumuz vardı. “İki

haftada güzel bir uzama kaydetmişiz gibi görünüyor. Eğer kendini gösterirse... Biraz nazlı olacak gibi.”

Karan hızlıca, “Göremediniz mi?” diye sordu.

Doktor gülümsedi. “Evet, şimdi gördüm.” Onun ağzından çıkacak kelimeye dikkatle bakıyorduk. “Tebrik ederim. Bir kızınız olacak.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Karan. Doktor kafasını salladı. Beni omuzlarımdan tutup kaldırdı ve sıkıca sarıldı. “Dualarım kabul oldu. Bir kızımız olacak, Lâl. Bizim kızımız olacak.”

Kollarımı sırtına sardım. Kız olacağını hissetsem bile bunu bilmek çok farklı hissettiriyordu. “Çekirdek’imiz kızmış,” dedim gülerek. “Kızımız olacak.”

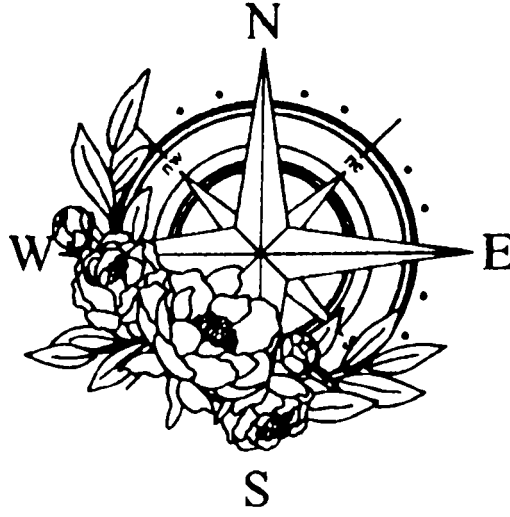
Doktor dışarıdakilerin sesini duyunca bizi yalnız bıraktı. Karınımı silip odadan çıktığımızda ikisi de bize merakla bakıyordu.

“Kızımız oluyor!” dedi Karan. “Yeğeniniz kız.”

Arif, “Allah! Ben bir prensesin mi amcası olacağım?” diyerek önce bana sonra abisine sarıldı. “Tebrik ederim! İnşallah güzelliğini senden alır, Ef. Erkek olsaydı benden alsın derdim ama o da artık bir dahakine.” Arif, tebriğini kabul ettiğim sırada, “Şimdi daha odadan çıkmadan bu gebe kadın kız isimleri düşünmeye başlamıştır. Abi, sana sabırlar diliyorum. Gelir yine antin kuntin isimlerle,” dedi.

Karan bana bir bakış attı. Ben ise sessiz kalıp dedemlere haber vermek için oradan uzaklaştım. Ama Alptekin haklıydı. Kızımın ismini çoktan seçmiştim bile.

Duzenleme
Ny.ozlem

12. BÖLÜM

En Büyük Sürpriz

G abahın ilk ışıkları yüzüme vurduğunda gördüğüm gözler sevdiğim adama aitti. Baş ucumda oturuyor ve bana hoş bir gülümsemeyle bakıyordu.

“Günaydın, gül güzeli,” dedi. Burnumun ucuna öpücük konurdu. Avuç içi karnımın üstüne yaslıydı. “Kızlarım artık uyansa mı? Bugün çok önemli bir gün. Kahvaltı edip hemen hazırlanmaya başlamamız gerek. Hem aşağıda misafirlerin var.”

Kollarımı geriye atarak gerindim. Duvardaki saat 8’i gösteriyordu. Bu kadar erken neden gelmişlerdi ki? Açılış akşamıydı.

Mahmur bir sesle, “Kim gelmiş? Bu kadar erken neden gelmiş?” diye sordum.

“Dedenler, Sena, Özlem ve ailesi, Yasinler, halam... Herkes aşağıda,” dediğinde gözlerim irileşti.

“Halan? Şahide Akdoğan? O neden gelmiş?” derken, tavrım biraz utanmazcaydı. “Yani açılışa gelmez sanıyordum. Onca yolu gelmesine şaşırdım.”

Karan gülerek ayağa kalktı. “Ben davet ettim. O da seni yalnız bırakmak istemedi. Bebeğimizi tebrik etmek istiyordu zaten.” Uzattığı elini tutup kalktım. “Hepimiz kahvaltı yapmak için seni bekliyoruz. Üstünü değiştir de inelim.”

“Bu saatte geleceklerini neden söylemedin? İnsanları bekletmemiş olurum. Hem nasıl hepsi erkenden gelebildi?” Bir yandan üstümdekileri çıkartıyordum. “Ömerler de aşağıda mı? Hale kalabalıktan hoşlanmayabilir.”

Karan kalçasını masasına yasladı ve beni izlemeye başladı. Duş alıp hazırlanacak vakti sabahın köründe nasıl bulmuştu, merak ediyordum doğrusu.

“Aşağıdalar. Biraz izole durmaya çalışıyorlar tabii... Selin de aşağıda. İyi bir kıza benziyor. Yasin hiç görmediğim kadar mutlu duruyor onun yanında. Bir bakarsın bizden önce evlenmişler.”

Giyinme odasına geldiğim sırada son söylediği cümleyle durdum, arkamı döndüm ve ona sert bir şekilde baktım. “Utanmıyorsun da, değil mi? Şimdi herkes bana *evlilik ne zaman* diye soracak. *Karan*’ın işleri azalınca dediğimde herkesin yüzünde bana acıma duygusu belirecek. Karnımı görüyor musun? Senin işlerin bitene kadar bu göbek ağzıma kadar çıkacak. Bak bakalım ben o zaman seninle evlenmek istiyor muyum?!”

Gülmemek için zor duruyor gibi bir hâli vardı. İyice arsız olmuştu bu adam. Ya da sağır.

“Ben de seni kaçıırırım, sevgilim. Bir şekilde atarız o imzaları. Hem sen *altı üstü bir imza atacağız* demiyor muydun? Onun için vakit bulurum, merak etme.”

Sinirle güldüm. “Ağzımı bozduracaksın bana! Gel bir de bunları dedeme söyle istersen. Onunla da böyle dalga geçebilecek misin bakalım!” *Söylerim* der gibi pervasızca omuz silkti.

Onu umursamamaya çalıştım. Yoksa daha evlenmeden boşanacaktık. Komik olduğunu sanıyordu ama asla öyle değildi. Aksine, içimdeki şiddet yanlısı kadını dürtüyordu. Onu merdivenden aşağı itesim geliyordu.

Aşağı inerken, “Deden yanında koç getirmiş. Bahçede keselim diye tutturdu. Tamam kurban kessin ama burada kesmesi doğru değil. Hem senin miden bulanır hem de gerek yok,” dedi.

Omuz silktim. “Dedem nasıl uygun gördüyse öyle yapabilir.” Bana hayret edercesine baktı. “Hatta söyleyeyim de hayvanın kanını alnımıza sürsün. Berekettir bu, bereket.”

“İnatlaşacaksın ha?”

“Senden öğrendim, sevgilim,” dediğim sırada salona giriş yaptık. Gelen seslerden, kalabalık olduğumuzu biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum. Kafedeki çalışanlarım bile buradaydı. “Hoş geldiniz,” dedim şaşkın bir şekilde. “Gerçekten hoş geldiniz!”

Özlem koşar adım yanıma geldi. O bana sarılırken Yağız Efe bacaklarıma sarılıyordu. “Tebrik ederim, Eflâlim. Senin kadar güzel bir kızın olacağına eminim. Ve açılış için şimdiden çok heyecanlıyım.”

Sena’yla sarıldık. “Ablacım benim! Daha da güzelleşmişsin. Yeni yer sana şans getirsin inşallah!”

Gökhan, Zehraları itip öne geçti. “Canım patronum, çalışanların çok şanslı. Nicelerini açarsın inşallah.”

Zehra ve İbrahim’e de sarıldım. Ama bunları yaparken şaşkınlığımı üzerimden atamadığım için tabiri caizse aptal gibiydim. Sabahın bu saatinde hepsinin burada olmasına hâlâ inanamıyordum.

Dedemin bana uzaktan baktığını görünce diğerlerini es geçtim ve onun yanına geldim. Görüşmeyeli uzun zaman olmamıştı ama daha da yaşlanmıştı sanki.

“Hoş geldin, dedeciğim. Nasılsın?” Elini öptüm. Kalkmaya hâli yok gibiydi. Oturduğu yerden sarıldı bana. “Nasılsın? Yorgun gibi görünüyorsun, dede. Bunca yolu gelmişsin, teşekkür ederim ama ben gelecektim yanına. Zahmet etmeseydin.”

Ben Reşat abiyle de sarılırken dedem, “Bir daha bugünü görmek kismet olmazdı. Gelebiliyorken geleyim istedim,” dedi. Bana bakarken gözlerinin içi parlıyordu. “Daha da güzelleşmişsin, canım torunum. Kızın sana yaramış, maşallah.”

“Ah dedem ya! Teşekkür ederim. İyi ki geldiniz.” Bu sırada abimle göz göze geldim ve yanında duran Selin’i fark ettim.

Hemen onların yanına gittim. “Abiciğim, hoş geldin. Selin, sen de. Sonunda tanışabildik. Nasılsın?”

Sıcak bir karşılamayla, “Hoş buldum,” dedi Selin. Abimle birbirlerine bir bakış attılar. “Onca işin arasında vaktimiz olmamıştı pek. Bugün gelebildiğim için mutluyum. Çok tebrik ederim. Dilerim sağlıklı kucağınıza alırsınız.”

“Kız, ha?” dedi abim. “Senin gibi tatlı bir baş belası olacak desene.” Yanağımdan makas aldı. “Darısı inşallah bizim başımıza.”

Selin ona *saçmalama* der gibi baktı. Bunu erken olduğunu düşündüğü için mi yoksa hiç düşünmediği için mi yapmıştı, anlayamadım. Abimi tanıyordum. Bozuntuya vermese de içerlemişti.

Etrafımda dönerek, gelen herkese baktım. Ömer’le Hale salonun köşesinde oturuyorlardı. Kendi hâllerindeki o huzurları beni gülümsetti. İkisi de bana büyük bir tebessüm gönderdi. Bahçe-deki Batuhan’la Alptekin’i gördüm. Aypare ve Betül’le konuşuyorlardı. Onların gelmesine gerçekten şaşırmıştım. Yusuf ve hiç tanımadığım kız arkadaşını gördüğümde ise onlara el salladım. Gerçekten herkesin gelmiş olabilmesi rüyada gibi hissettiriyordu.

Bu mutluluğumu bölen o sesi duyduğumda rüyada olmadığımı anladım.

“Günaydın, gelin hanım. Uyanabilmişsiniz,” dedi Şahide Akdoğan. Sesindeki iğneleyici ton, olduğum yerde ürpermeme sebep oldu. Mutfağın önünde, eline kuru kayısılarla bana bakıyordu. Simsiyah saçlarını tepeden topuz yapmış, siyah çerçeveli bir gözlük takmıştı. Kırmızı ojeli parmakları bu mesafeden bile gözüme girecek gibiydi. “Misafir varken uyuyanı da ilk defa görüyorum. O kadar sese de mi uyanmadın? Ne uyku varmış sende de. Bebek ağlasa duymazsın sen.”

Tam kendimi tutamadan bir şey söyleyecek gibi olmuştum ki Karan’ın, “Bu kadar erken geleceğinizden haberi yoktu, hala. Ve uyanmasını ben istemedim. Bırak da uyuyup dinlensin,” demesi beni durdurdu.

“Sana da günaydın, hala. Ne kadar da hoş gelmişsin yine ve yeniden. Onca yolu bunları söylemek için gelmiş olman ne hoş,” diyerek, uzattığı elini öptüm.

Söylediklerimi umursamadan, “Açım ben,” dedi.

O da hamile olabilir miydi? Beni sinir etmeye falan gebe olabilirdi.

Herkes kendi hâlinde oturup sohbet etmeye döndüğünde Karan’a baktım. “Bu kadar kişiye nasıl kahvaltı hazırlayacağız? Züleyha teyze bugün izinliydi.”

“Sen hiç kafana takma. Mutfakta koca bir ekip çalışıyor. Hem içeriye hem de bahçeye iki tane masa kurulacak. Servis yapacak ekip de hazır. Sen sevdiklerinle vakit geçir, geriye kalan her şeyi bana bırak.”

Ona olan sinirim birkaç cümlesiyle yok olup gitmişti işte.

“Nasıl ayarladın bunca şeyi?” diye sordum.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Günlerdir koşturuyor-sun. Onca emek sarf ettin. İstedim ki bu kadar emeğine sevdiğin herkes şahit olsun. Mutlu olacağını biliyordum. Şu gülümseme-ni görmek bile yetti bana.”

“Seni çok seviyorum, Karan.”

“Seni çok seviyorum, gül güzeli.”

Telaş içinde mutfaktan çıkan Züleyha teyze izinli olmasına rağmen buradaydı. “Kızım, günaydın. Biz sıcakları hazırladık, servis edilmeye hazır. Başlatayım mı?”

“Kan ter içinde kalmışsın, Züleyha teyze. Başlamalarını söyle ama sen artık bir şey yapma. Biraz soluklan, sonra sen de kahvaltıya otur. Geriye kalanı hallederiz, baksana kaç kişiyiz,” dedim.

Kolumu sıvazladı. “Bugünde ne yorulması, güzel kızım? Ben bu gençleri cebimden çıkarırım. Sen otur, güzelce kahvaltını yap. Yumurtanın sarısını pişirdim sana. Onu ye mutlaka.”

Onun bu anne şefkati beni gülümsetti. “Ellerine sağlık.” Sallonda oturan ve çoğu ayakta duran kalabalığa doğru, “Herkesi masaya alabilirmişiz. Kahvaltı hazır,” diye seslendiğimde, Şahide

Akdoğan *çok şükür* gibi bir şey söyledi. Ya sabır çekip Karan'a döndüm. "Ben bahçedekilere selam verip geliyorum. Kızların gelmesini beklemiyordum. Bakalım bizimkiler ne yapıyor."

Karan kulağıma doğru eğildi. "Alptekin'in de haberi yoktu. Günün ilk sürprizi ona oldu. Kızı gördüğünde ne yapacağını şaşırdı. Bir an tutup öpecek sandım."

"Abisine çekmiş sanırım," deyip ona göz kırptım. Bahçeye adım attığım sırada büyük bir enerji karşıladı beni. "Selamlar, gençler. Bakıyorum kaynaşmışsınız..."

Hepsinden önce Alptekin gelip bana sarıldı. Sevinçle, "Gebe kadın, iyi ki hamilesin!" dediğinde kahkaha attım.

Gülerek, "Utanmaz!" dedim. "Kızlar, hoş geldiniz. Sizi gördüğüme çok sevindim." Önce Aypare'ye sarıldım. "Ve tahminin tuttu. Kızım oluyor."

Kocaman gülümsedi. "Mavi gözlü bir kız çocuğu, güzelliğini senden alacağı şimdiden belli," dedi Aypare. Kahverengi saçlarına taktığı pembe kurdeleyle olduğundan genç gösteriyordu. Üstünde uçuş uçuş pembe bir elbise vardı. "Tebrik ederim, Eflâl. Bir avazda kucağına alırsın umarım. Teyzemin de çok selamı var, o da tebrik ediyor."

"Teşekkür ederim. Sen de selam söyle lütfen," dedikten sonra Betül'e sarıldım. "Görüşmeyeli bayağı oldu, Betül. Nasılsın?"

Betül ile tanışmamız nahoş da olsa tatlı bir kız olduğu için -Batuhan'ın ondan hoşlanmasının da etkisi vardı tabii- ilişkimiz devam ediyordu.

"Bir süredir Türkiye'de değildim. Döner dönmez de kendimi burada buldum. Birkaç ayda neler neler olmuş. Alptekin'le konuşuyordum zaten, haberdardım. Hamilelik sana çok yakışmış, Eflâl. Tebrik ederim."

İki genç kıza da gülümseyerek baktım. "Eğer istiyorsanız darısı sizin başınıza olsun, kızlar. Teşekkür ederim geldiğiniz için."

Onlarla beraber masaya oturdum. Biraz burada atıştırıp sonra diğer masaya geçecektim. Arif'le Sena da burada oturuyordu.

Ömer’le Hale de buraya gelmeyi tercih ettiğinde bu masanın servisi başladı.

Alptekin ve Batuhan kızların solunda oturuyordu. İkisinin de yüzünde güller açıyordu. Belli etmemeye çalışsalar da heyecandan bayılacakmış gibiydiler.

Alptekin çatal sandığı bıçağı peynire saplayıp ağzı yerine burnuna götürüyordu.

Batuhan, “Betül yüksek lisans yapmak istiyormuş,” deyince bu bilgiyi neden bana verdiğini anlamayarak baktım. Yaptığı kaşı gözü de anlamıyordum. “Yani seninle çalışacaktı ya, biraz zor gibi görünüyor.”

“Ya... Öyle mi?” dedim.

Betül kafasını salladı. “Seninle öyle konuşmuştuk ama teyzem bu konuda çok ısrarcı. Umarım işlerini aksatacak bir şey değildir bu. Öyleyse çok üzülürüm.”

Batuhan işlerime zeval gelecekmiş gibi davranmamı istese de bunu yapamazdım. “Şimdilik ben hallediyorum. Önceden de muhasebeyle işletmeyle ben ilgileniyordum. Sonra sağ olsun Gökhan ilgilendi benim yerime. Biraz büyüylene kadar idare ederim. Senin yolun açık olsun. Belki sonrasında yolumuz yeniden kesişir.”

Bana *bravo* der gibi bakan Batuhan’a kaşlarımı kaldırıp yapmamasını işaret ettim. Bu erkekler istiyordu ki sırf onlar sevgili olabilsin diye hoşlandıkları kadınları etrafımda toplayayım. Hayır yani yapmadığım bir bu kalmıştı. Eğer istiyorlarsa kendileri çabalayabilirlerdi. Kızları bu uğurda yanımda tutmaya zorlayamazdım.

Betül, Batuhan’a kaçamak bir bakış attı. “Bakalım ya, kismet,” dedi.

Herkes keyifli bir şekilde tabağını dolduruyordu. İçimdeki kelekler böyle bir sabaha uyanacağımı bilmediği için dur durak bilmeden kanat çırpıyordu. Keyfime diyecek yoktu doğrusu. Daha ağzıma tek lokma koymadan doymuştum bile.

İkisi de mutluydu ama en mutlusu Arif'ti. Hem yemek yiyordu -ki bu onun için önemli bir detay- hem de sevdiği kadın yanındaydı.

Alptekin, "Kızartma ister misin, Aypare?" diye sorunca, genç kız ona *istemem* der gibi baktı. "Bak ama sarımsaklı yoğurt da var. Ye yani, çekinme. Bugün biriyle öpüşmezsin herhalde. Yani sanmıyorum. O yüzden yiyebilirsin bence."

Ah aptal çocuk, ah!

Aypare onun böyle fütursuzca konuşmasına karşılık hafif kızgın bir şekilde, "Onu da nereden çıkardın?" dedi.

Alptekin gülümsemeye çalıştı. "Tahmin..." dedi çaresiz bir şekilde.

Ömer de Hale de gülüyordu. Ömer'in "Sen ye bari, Alptekin. Sen de bugün öpüşmeyeceksin gibi duruyor," demesi masadakileri güldürdü. Ama Aypare sinirlenmişti. Her an tabağını Alptekin'in kafasına geçirecek gibi duruyordu.

"Yengem var diye bir şey demiyorum," dedi Alptekinsiz. Utançtan kıpkırmızı olmuştu. Kıyamıyordum da bu çocuğa. Tabağıma kızartmayı doldurdu. Üstüne de bolca yoğurt döktü. "Bahtıma..." dedi kısık bir sesle.

Boğazımı temizledim. "Aypare, eve yarın mı bakmaya gideceksiniz?" diye sordum. Kafasını *evet* anlamında salladı. "Alptekin sana yardım etme konusunda hevesli. Bayağı da araştırma yaptı. Eminim en yakın zamanda ev bulursun."

Betül, Aypare'ye, "Nereden ev bakıyorsun?" diye sordu. "Ben de ev arkadaşı arıyorum. Başkasıyla aynı evi paylaşmak ister misin, bilmiyorum ama..."

Aypare iş yerine yakın olan konumları sıraladı. "Buralarda bakıyorum. Ev arkadaşım olması daha iyi olur kira açısından. Ama şimdilik düşünmemiştim. Senin evin neredeydi?" diye sordu.

"İş yerine çok yakın benim evim," dedi Betül. Anlaşılan o ki ikisi de yeni ev arkadaşına bakıyordu. "Dilersen sana evi gezdirebilirim yarın. Güvenilir bir sitede, ulaşımı da çok kolay. Kullanmadığım iki odam var. Ne dersin?"

Aypare sevinçle gülümsedi. “O kadar makbule geçer ki. Yarın öğlen müsait misin? O zaman bana konum atarsan yarın gelirim.” Dudaklarını birbirine bastırarak Alptekin’e baktı. “Sana ayıp olmaz, değil mi?”

Alptekin ağzına büyük bir kızartma attı. Dolu ağzıyla gülümsemeye çalışarak kafasını sağa sola salladı. *Ayıp olmaz* demeye çalışıyordu ama kendisini kızartmayla öldürmek istiyor gibi bakıyordu.

Kızlar ev hakkında konuşmaya başladılar. Batuhan, “Oğlum, böyle daha iyi değil mi?” diyordu Alptekin’e. “Sen Betül’le yakınsın. O bahaneyle eve gidersin, ben de gelirim. Bir taşla bayağı bir kuş vurmuş oluruz. Ne somurtuyorsun, hayvan herif!”

Alptekin üzgün bir sesle, “Yarın için hayallerim vardı,” dedi.

Batuhan, “Lan salak mısın? Sadece bir gün geçirmek mi, hep görme şansı yakalamak mı?” diye sordu. Kızartma tabağını ondan uzaklaştırdı. “Şunu da yemeyi bırak. Beynini kaybetmiş gibi davranıyorsun.”

Hale bana ikisini işaret edince bakışlarım onu buldu. “Bunlar ne ara böyle oldu? İkisini ilk defa böyle görüyorum. Tabii benim zamanımda daha çocuklardı.”

Ömer karısına cevap verdi: “Arif’e baksana. Bizim erkekler sevdiğinde gerçekten aklını yitiriyor. Ben de mi böyleyim?”

Karan yanımıza gelip, “Aramızdaki ilk hanımcı sendin. Biz senden gördük,” deyince, Ömer’in gülümsemesi genişledi. Karan ellerini omzuma koydu. “Deden seni soruyor, sevgilim. İstersen biraz da oraya gel.”

“Afiyet olsun size,” deyip kalktım. “Kafeye ne zaman geçeceğiz? Öncesinde hazırlanmam lazım. Kızlar da hazırlanmak ister. O nasıl olacak?”

Karan elimi sıkıca kavradı. “Sevgilin her şeyi düşündü. Bir ekip ayarladım hazırlanmanız için. Sen bunları düşünme. Her şey istediğin gibi olacak.”

Sevinçten neredeyse zıplayacak bir şekilde diğer masaya oturdum. “Herkes afiyetler olsun. Keyifler nasıl?”

Abim kafasını kaldırarak baktı. Göz kırpıp, “Çok enerjiksın, maşallah,” dedi. “Bakayım göbeğin büyüdü mü?” Oturduğum yerden hafifçe kalktım. Askılımdan belli olan göbeğimi gösterdim. “Daha çok büyümemiş. Birkaç ay sonra önden de belli olur.”

Dedem elini elimin üstüne koydu. “Kızım, sana nazar değmesin diye kurban keseceğim. Dükkânın da hayırlanmış olur. Çocuklar biraz sonra keserler,” dediğinde, Karan boğazını temizledi. Dedem ona kaşlarını çatarak baktı. “Bir şey mi oldu, damat?”

“Burada kesmek bana pek doğru gelmiyor sadece. Bunca işin arasında ve bu kadar kalabalıkken,” dedi Karan. “Ben Yiğit’e söylerim, başka yerde keser, ihtiyaç sahiplerine dağıtır.”

Dedem üstüne bastıra bastıra, “Olmaz,” dedi.

Reşat abi, “Ağam kurban kesilirken yanında olup dualamak ister. Burada kesilsin o yüzden.”

Karan’ın yaptığı mimiklere kayıtsız kaldım. İlle de kesilmesin diye tutturması bana saçma geliyordu. Kocaman bahçemiz vardı. Orada kesilebilirdi gayet.

Şahide Akdoğan, “Gelin,” dediğinde duymazlıktan geldim. Belki birilerini çağırıyordu *gelin* diyerek. “Sana diyorum, gelin. Baksana bana. Aa aa, bu beni duymazlıktan mı geliyor?” Portakal suyumdan bir yudum aldım. “Eflâl?!”

“Efendim, halacığım,” dedim kibar bir sesle.

Bana bütün nemrutluğuyla baktı. “Bu sefer tatlıyı sen mi yaptın yoksa yine dışarıdan mı aldın?” sorusu canıma yetmişti artık.

“Uyandığımda öğrendim geldiğinizi. Ne ara yapabiliyordum ki?” diye sordum. Bana öyle bir bakış attı ki çatalımı kafasına fırlatmak istedim. “Geçenki yeri çok beğenmiştin. İstersen yine de oradan söyleyebilirim. Yaş aldıkça insanın tatlı isteği artıyor herhalde, sen de haklısın. Yiğit’e söylerim, hemen gider alır.”

“Pardon?” dedi. Kavisli kaşlarını çattı. “Yaşlı mı demek istiyorsun sen bana?”

“Cık,” dedim. Ağzıma zeytin attım. “Yaş aldıkça dedim. Hepimiz yaş alıyoruz hani. Her geçen yıl büyüyüyoruz. Sen yerinde saymıyorsundur diye düşünüyorum.”

“Aa aa, kendisine saydıracak bu kız bana,” dediğinde, Karan’a masanın altında tekme attım.

Karan hızlıca, “Hala, sen ilaçlarını aldın mı?” diye sordu.

Şahide Akdoğan asabi bir hâlde, “Siz ikiniz bana yaşlı iması mı yapıyorsunuz? Sizi suya götürür susuz getiririm ben. Şunlara bak sen!” deyip ayaklandı. “Zaten bana burada sıcak bastı. İçimi de şişirdiniz. Dışarıda oturacağım ben,” dedi ve bizi topuklu ayakkabısının sesine maruz bırakarak gitti.

Selin’e, “Sen evliliği biraz daha düşün,” diye şaka yaptığımda, bu sefer de abimin zorba bakışlarına maruz kaldım.

Ben neden bugün kimseye yaranamıyordum yahu?

“Eflâl teyze, senin kızın mı olacak şimdi?” diyen Yağız Efe’ye kafamı salladım. “Ben abisi mi olacağım? Kardeş sayılırsınız, değil mi? Ben abi olmayı çok istiyorum.”

Özlem onun kafasını sevdi. “Kardeş olacaksınız tabii ki. Annesi arada Ankara’ya uğramayı hatırlarsa görüşebilirsiniz,” diyerek bana laf soktu.

Gökhan hemen ona hak verip, “Valla çok doğru. Gelmesek yüzünü göremeyeceğiz,” dediğinde ekip arkadaşları da onu destekledi.

Kendimi rüyada sanmıştım ama kâbusta olabilir miydim?

“O kadar yolu beni zorbalamaya mı geldiniz siz? Ben de sizi çok özledim ama olmaz ki canım böyle. Gebeyim ben. Gebe bir kadının üstüne bu kadar gelinir mi? Ankara’da vicdan denen bir şey kalmadı mı?”

Duygu sömürüm onlara işlemedi bile. Hepsi söylediklerime gülerek benimle resmen dalga geçti.

Maaşlarını benim ödediğimi biliyorlar mıydı? Zammı ben yapıyordum hani?

“Biraz benim yüzümden aksıyor Lâl’in işleri. Yoksa gün aşırı sizi görmeye gelmekten bahsediyor,” dedi Karan. En azından o, yanımdaydı.

“Siz de gelebilirsiniz ki... Başımıza gelmeyen bir şey kalmadı. Gelebilsen gelirdim. Sanki keyfimden gelmedim,” diye çıkıştım. “Hamileyim bir de üstüne. Ve daha evlenmeye vaktim yok. İnanabiliyor musunuz? Ben inanamıyorum şahsen.” Börekten koca bir ısırik aldım. “Canım karamelli dondurma çekti benim.”

Karan bu ani çıkışmalarına, duygu değişimlerine alıştı. Bu yüzden, “Yemekten sonra yersin, sevgilim,” dedi. Diğerleri beni anlamaya çalışır gibi bakmaya devam ediyordu.

“Anne, teyzem hasta mı?” diye sordu Yağız Efe.

O daha çocuk olduğu için bir şey demek istemiyordum.

Kahvaltı faslı Şahide Akdoğan’ın geri gelmesiyle benim için son buldu. Sağ olsun, lokmalarımı boğazıma dizme konusunda ustaydı. Daha üç kilo almış olmama rağmen doğurmadan önce danaya döneceğimi ima etti. Üstüne atlamak üzereydim ki Karan beni apar topar masadan kaldırdı.

Şimdi ise dedem ve abimlerle koltuklarda oturuyorduk. Saat daha 10 bile olmamıştı.

“Kızım bu köpek evde sizinle mi yaşıyor?” dedi dedem. Hale’nin yanından ayrılmayan Patron’a bakıyordu. “Evde it yaşar mı? Namaz kılınmaz bu evde.”

“İt değil, dede. Patron onun adı,” dedim.

“Köpeğe *patron* mu diyorsunuz bir de?” derken ağzı açık kalmıştı. “Dünya ne hâle geldi.”

Dedemle bu konuda oldukça uzun konuşmak isterdim ama Karan’ın aniden, “Siz artık hazırlanmaya mı çıksanız?” sorusu beni durdurdu. “Anca hazırlanırsınız siz.”

“Daha gitmemize sekiz saatten fazla var. Kadınlar o kadar da uzun hazırlanmıyor, sevgilim,” dediğim sırada kızların hepsi

ayaklanmıştı bile. “Ciddi misiniz siz? Bu kadar erkenden neye hazırlanıyoruz biz? Tamam, açılış önemli de... Bari bir kahve içseydik.”

Özlem elimden tutup beni kaldırdı. “Kalabalığız, anca hazırlanırız.” Sena da diğer elimden tuttu. “Hem ne zamandır görüşemiyoruz. Biraz kız kıza sohbet edelim,” diyerek beni çekıştirmeye başladılar.

Kafamı çevirip Karan’a baktım. Ben, beni kurtarması için yalvarıyordum ama o, dudaklarını oynatarak beni sevdiğini söylemeye çalışıyordu. Bu sıcakta neden erkenden hazırlanıyordum ki?

Aypare ve Betül de bizi eşlik etti. Yatak odası çoktan toplanmıştı. Hazırlanmamız için bir stant bile oluşturulmuştu. *Bunca uğraşa gerek var mı* diye düşünürken bir anda beynimde çakan şimşeklerin sesini duydum.

Bunca hazırlık, herkesin erkenden burada olması kafenin açılışı için değildi.

Bugün Karan’la evleniyorduk! Herkes bu yüzden gelmişti.

Nasıl anlamazdım ya, nasıl?

Ona evlenme konusunu açtığım her dakika beni geçıştirmişti. Bundan bile şüphelenmem gerekirdi. Karan bu konuyu göz ardı edebilecek biri değildi. Açılış günü bana sürpriz yapmak istiyor olmalıydı. Bu yüzden herkesi erkenden toplamıştı. Açılış için değil, nikâhımız için gelmişlerdi. Bundan dolayı erkenden hazırlanmamızı istemişti. Onca makyaj ve saç anca akşama biterdi tabii.

Gelin oluyordum ben, kolay mı?

Kalbim hızla atarken anladığımı çaktırmamaya çalışıyordum. Yatağımın üstüne oturdum ve soluklanmaya çalıştım.

Sena, “Abla, ne giyeceğin belli mi?” diye sordu.

Açılışta belliydi. Ama nikâhımda ne giyecektim ben?

Karan bunu düşünmüştü, değil mi? Ama ya istediğim gibi bir şey seçmediyse, o zaman ne yapacaktım? Beğenmediğimi belli de edemezdim. Kızlardan yardım almış olmasını umdum.

Ben cevap vermeyince, Özlem, “Eflâl?” diye seslendi.

“Belli, belli. Su yeşili bir elbise giyeceğim. Saçımı da ona göre yapacağım,” dediğimde kızlarda bir sessizlik oluştu. “Ne oldu?” diye sordum.

“Sana ensede topuz çok yakışıyor ya,” dedi Zehra. Diğer kızlar da onu onayladı. Pardon da Aypare ve Betül beni kaç defa görmüştü de buna karar vermişlerdi. Rollerine daha iyi çalışmalarını gerekiyordu. “Öyle mi yapsan?”

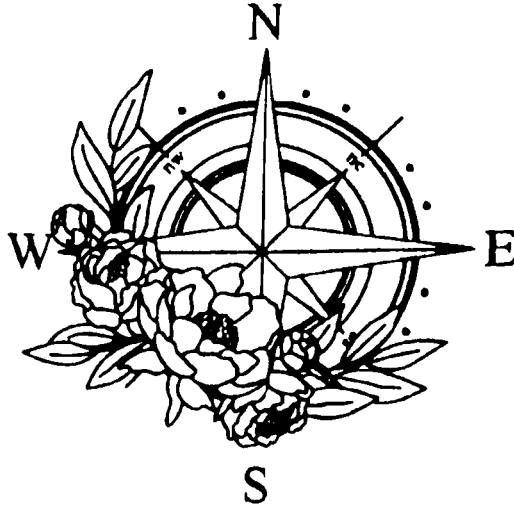
Burnumu kırıştırdım. “Yok ya, ben düzleştireceğim saçımı. Dümdüz böyle pırasa gibi yapacağım,” dediğimde birbirlerine baktılar. “Aa, size elbisemi göstereyim!” diyerek hızlıca ayağa kalktım.

Özlem önüme geçti. “Giyinme odasında mıydı elbisen? Boş ver ya, sonra bakarız. Gel biraz seninle sohbet edelim. Bak, tam şurası sohbet etmek için çok uygun.”

Demek ki gelinliğim giyinme odasındaydı.

Ne yapıp ne edip o odaya girmeli ve gelinliğe bakmalıydım. Bir de anladığımı çaktırmamam gerekiyordu. Sürprizleri boşa gitsin istemiyordum.

Tabii beni kandırmaya çalışanların tavırları sürprizi böylesine açık ederken anlamamış gibi davranmak çok zor olacaktı.

13. BÖLÜM

Bir Hazırlık Meselesi

Küçük Eflâl'in hayal ettiği pek çok şey vardı. Üniversiteyi bitirip istediği mesleğe sahip olmak gibi. Ayakları üstünde duran öz güvenli bir kadın olmak gibi. Kocaman huzur dolu bir aileye sahip olmak gibi. Dünyayı dolaşmak, maviye, denize, yeşile doyarken sevdiğinin elini tutmak gibi.

Küçük Eflâl beyaz gelinlik hayal etmemişti hiç. Onun büyük bir düğün hayali olmamıştı. Kırk gün kırk gece eğlenmek değil, bir ömür mutlu olmayı düşlemişti.

Bütün hayalleri gerçek olmuştu küçük Eflâl'in. Onun minnetini tüm kalbimde hissedebileceğim şekilde hem de.

"Neden örsün ya?" diyordu Zehra. Ekranındaki saç modelini görmesi için Sena'nın gözüne gözüne tutuyordu. "Baksana şu modele. Çok güzel bir topuz. Tam o... O elbisesine yakışır bu model."

Sena beğenmediği apaçık belli olan bir bakış attı. "Ya ben *iki* tarafından örsün, ilkokul çocuğu gibi gezsın mi diyorum. Güzel bir balıksırtıydı kastettiğim. Bu model çok geride kalmadı mı? Trendleri takip etsen keşke biraz."

Özlem ikisini de sükunetle dinledikten sonra, “Kesinlikle saçlarına su dalgası yapıp arkaya doğru açık bırakmalı. Wag masasıydı sanırım adı. Ondan yapması gerek.”

Aypare ve Betül beraber bir karara vardıklarını belli ediyorlardı. Aypare söze girip, “Biz birkaç tutam önde bırakıp gerisini arkaya doğru dalgalı yapması konusunda hemfikir olduk. Hem saç aksesuarlarıyla da uyar,” dedi. İnternette bulduğu modeli kızlara gösterdi. “Tam olarak bundan bahsediyorum.”

Özlem, “Heh! Benim de kastettiğim buydu,” derken keyifle gülümsüyordu. Diğer kızlar da beğendiklerini söylediler.

Fakat kimse benim fikrimi sormadı. Ben makyaj masasında oturmuş, onların tartışmasını dinliyordum. Hal’e *ne oluyor* der gibi bir kaş göz yaptım. Hafifçe tebessüm etti ve *bilmiyorum* dercesine omuz silkti.

Sena heyecanla ellerini çırpı. “O zaman ekip gelince hemen başlarız!” dedi.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Bir tek ben mi hazırlanacağım? Herhalde siz açılışa davetli değilsiniz,” dedim. Sesimde, olanları anlamadığıma dair bir ton vardı. “Hem benim saçımı neden siz seçiyorsunuz? Daha elbisemi görmediniz bile. Ne bu telaş, gerçekten anlayamadım.”

Özlem boğazını temizledi. Yanıma gelip ellerini omzuma koydu ve ovalamaya başladı. “Kuşum, bu senin ikinci kafen. Şubeleşiyorsun demek bu. Tabii ki çok heyecanlıyız. Bir de sen hamilesin. Bu işlerle uğraşma diye düşünmüştük.”

Arkamdan kaş göz yaptığını dolaba yansıyan yüzünden görmediğimi sanması çok tatlıydı.

Betül, “Ben kaç gündür buna hazırlanıyorum. Ne giyeceğimi falan her şeyi belirledim, Kızlar da öyledir bence,” deyip diğerlerinden teyit almak istercesine baktı. “Ama senin bir sürü işin vardı. Uğraşamamışsındır diye düşünmüştük.”

Yamuk bir şekilde gülümsedim. “Düşünmüştük? Sizin ortak arkadaşınız ben değil miyim? Bu düşünme eylemini nasıl bir araya gelip gerçekleştirdiniz siz?”

Bakışmalar yaşandı. Benim zeki arkadaşım Özlem tabii bunu da düşünmüştü. “Organizasyon için grup kurduk. Alptekin yardımcı oldu kurarken. Her şey senin rahatın içindi,” dedi.

Gülümsedim. “Peki beni neden almadınız o gruba?”

Sena, “Çünkü başın kalabalıktı, ablacığım. Bir de biz başını şişirmeyelim istedik. Ayıp mı etmişiz ya? Neden bizi suçlar gibi davranıyorsun ki?” diye cevap verdi.

Hafifçe omuz silktim. “Sadece merak ettim. Suçladığım falan yok. Hatta hoşuma gitti. Kaynaşmış olmanıza sevindim,” deyip kocaman gülümsedim. Sandalyemle beraber aynaya doğru döndüm. “Umarım göbeğimle elbisenin içine sığarım. Beni tek düşündüren o.”

Mesajımı almış olmalarını umdum. Gelinliğimi göbeğimi düşünerek seçmedilerse büyük olay çıkartırdım. Çekirdek de buna epey üzülürdü.

Onlar kendi hâllerinde fısır fısır konuşurken ben aynada Hale’yle göz göze geldim. Gülümsemesine karşılık verdim. Hale anladığımı anlamıştı. Bu yüzden sessizce oturuyor, hiçbir yorum yapmıyordu.

Tabii ki sürprizi bozmayacaktım. Bu yüzden artık kimsenin üstüne gitmeyecek, sürpriz nikâhımın keyfini çıkartacaktım.

Kapı açıldı, içeriye Züleyha teyze girdi. Tepsinin üstünde Türk kahveleri vardı. İştahla yerimden doğruldum.

“Ay, ellerine sağlık, Züleyha teyze. Canım da inanılmaz çekmişti,” derken fincanı almaya yeltendim ama o, tepsiyi uzaklaştırdı.

“Kızım, sana çay getirdim. Karan oğlum dün çok kahve içtiğini söyledi. Kafeinsiz de olsa iyi değilmiş,” dedi.

Canım sıkılsa da uzatmadım ve çayı aldım. Ama, “Maşallah, bugün bütün kararları benim adıma kendisi veriyor,” diye söylenmeden duramadım.

Açık kapıdan içeri giren Patron direkt Hale’nin yanına gitti, ayak ucuna oturdu. Hale onun kafasını sevdi.

Patron'u karşıma alıp ciddi bir konuşma yapmam gerekiyordu. Artık suyunu çıkarmıştı. Resmen ben yokmuşum gibi davranıyordu. Pabucum dama falan atılmamıştı, direkt çöpe atılmıştı resmen.

Kızlar kahvelerini içerken oldukça keyifliydi. Bana belli etmemeye çalışsalar da hepsi gergin görünüyordu. Eğer gelinliği beğenmeyeceğimi düşündükleri için böyleyseler, ben de gerilecektim.

Biraz sonra kapı yeniden açıldı. İçeri iki erkek, bir kadın girdi. "Merhabalar, ben Serhat. Bugünkü başrolümüz nerede?" dedi, sosyetedeki herkese makyaj yapan adam. Herkes bana bakınca adamın gözleri beni buldu. "Sizi bugün ben hazırlayacağım. Nasılsınız, Eflâl Hanım?"

Ayağa kalkıp üçüyle de tokalaştım. "İyiyim, teşekkürler, Serhat Bey. Siz nasılsınız? Sizi görmeyi beklemiyordum da bir şaşırdım," dediğimde gülümsedi.

"Eşiniz sizin için en iyisi olsun istediği için bizimle çalışmak istedi," deyip göz kırptı. Ellerindeki malzemeleri gösterdi. "Bunları nereye koyalım? Bir soğuk kahveden sonra emrinize amade olacağım. Ama önce kahvemi içmem gerek."

Özlem ona yardımcı olurken ben aptal aptal sırtıyordum. Karan bu adamı tanıyor olamazdı. Elbette araştırıp bulmuş olabilirdi. Ama içimden bir his, sosyal medyada takip ettiğim insanlara bakıp seçtiğini söylüyordu. O zaman gelinliğimi de İtalya'da mı diktirmişti?

Heyecandan tüylerim ürperdi. Elimi karnıma koydum. Çekirdek de heyecanlı olmalıydı ki annesine biraz ağrı vermek istemişti. Karnımın sağ altında olduğunu hissedebiliyordum. Hareket etmesiyle hafif bir sızım oluyordu. Bunu da nikâh heyecanına veriyordum.

Sena küçük adımlarla yanıma geldi. "Abla, bu adam çok ünlü. Yabancı mankenlere falan makyaj yapıyor. Şimdi sana makyaj yapacak," dedi heyecanla.

Çayımdan bir yudum aldım. “Belki size de yapar. Vaktimiz bol,” deyip göz kırptım. Bu onu daha da heyecanlandırdı.

Serhat Bey’in kahvesini isteyip sohbet etmeye başladık. Yüksek kaşesinin karşılığını vermek için mi yoksa gerçekten tatlı bir insan olduğu için mi, bilmiyordum ama çok samimi bir insandı. Konuşmasıyla heyecanımı alıp götürmüştü.

“Kahveleri de içtiğimize göre bu güzel kadını daha da güzelleştirelim o zaman,” diyerek ayaklandı. Asistanına bavulunu işaret etti. “Eflâl Hanım’ın saçı makyajı bozulmasın diye özel bir sabahlık getirmiştik. Onu çıkartalım.” Topladığım saçlarımı nazikçe açtı. “Makyaj konusunda özel bir isteğiniz var mı?”

Güvenle, “Size bırakıyorum,” dedim.

Keyifle gülümsedi. “En sevdiğim budur! O zaman mavi gözlerinizi ortaya çıkartacak bir makyaj yapalım. Belirgin elmacık kemikleri ve parlak bir cilt. Bugün parlayacağız. Karan Bey gözlerini sizden alamayacak.”

O makyaja başladığında asistanı da maniküre başladı. Bir yandan kızlar saçımı nasıl yapmamı istediklerini anlatıyordu. Odanın içinde kaos ve neşe hâkimdi. Sena’nın açtığı 90’lar Türkçe pop, neşemizi daha çok yerine getirdi.

Avuç içimi karnıma yasladım. *Ben de buradayım* demek ister gibi hareket eden kızımın yatışması için karnımı ovalamaya başladım.

14 Eylül 2024.

Bugün Karan Akdoğan’ın eşi olacağım.

Görkem soyadını hiçbir zaman sevedim. Her ne kadar bana koruma kalkanı olmuş olsa da *Demiroğlu* olamamak her zaman yük oldu. Şimdi ise Akdoğan olacağım.

Eflâl Akdoğan.

Serhat Bey makyajımı sabitlemek için sprej sıktı. Bana beğeni dolu gözlerle baktı. “Uzun zamandır yaptığım en güzel makyaj oldu bu. Sebebi sizin yüzünüz, Eflâl Hanım. Muazzam oldunuz!”

Teşekkür ederek gülümsedim. Saçım da bitmişti. Yavaşça ayaklandım. Sabahlığımı düzelttim ve aynanın karşısına geçtim.

Gerçekten çok güzel görünüyordum. Bayağıdır böyle yoğun bir makyaj yapmadığım için kendime bile farklı geliyordum. Takılan kirpikler, göz altımdaki siyah kalem, ışıltılı farımla gözlerim *ben buradayım* der gibi parlıyordu.

Saçlarımda da usta bir işçilik söz konusuydu. Önüme düşen iki perçem, yüzümü daha da küçük göstermişti. Arkaya doğru dalga dalga yapılan saçlarım bozulmasın diye bolca sprej sıkılmıştık. Saçlarım, kullandıkları yağlarla ıslıl ıslıl parlıyordu.

“Şimdiden harika görünüyorsun,” diyen Özlem arkamdan omzuma sarıldı.

Sena, “Makyajsız da harikası ama makyajla efsane oluyorsun abla sen. Yüzün makyajı kaldırıyor. Muazzam oldu, kusursuz,” dediğinde, diğerleri de onu onayladı.

Kendimden gözlerimi alamıyordum. Bir sağa bir sola dönüp kendime bakıyordum. Gelinliği giydiğimde aynayla bütünleşirdim herhalde.

Serhat Bey hızla diğer kızları alabileceğini söyledi. Neredeyse dört saat süren bir çalışmadan sonra ben hazırdım. Şimdi onların hazırlanmasını bekleyecektim. Saat üçe geliyordu. Karan odaya meyve, kuruyemiş gibi atıştırmalıklar göndermişti ama ben heyecandan onlara dokunamamıştım bile. Şimdi ise çok acıkmıştım.

Çalışma masasında tek başına oturan Hale’yi fark edince onun yanına gittim. Kızlar yavaş yavaş hazırlanmaya başlamıştı ama o düşünceli bir şekilde oturuyordu.

“Selam,” deyip masaya yaslandım. “Oralarda havalar nasıl?”

Bilmem der gibi dudak büzdü. “Güneşli ama serin gibi. Oralarda nasıl?”

“Güzel ama bulutlu,” dedim. Ona doğru yaklaştım. “Gelinliğim giyinme odasında mı?”

Bir an *ne gelinliği* diyecek sansam da, “Hayır, makyajın yapılırken sen fark etmeden odadan çıkarttılar,” dedi. Arkasına yaslanıp gülümsedi. “Hangi noktada anladığınızı kaçırdım.”

Kızlara bakış attım. “Heyecandan yerinde duramadıklarınızı gördüğümde. Açılış için bu kadar heyecanlanamazlardı... Hem de Karan günlerdir bu konuda onun başının etini yememe rağmen sessizdi. O zamanlar şüphelenmemiştim ama şimdi taşlar yerine oturdu.” Ona doğru iyice yaklaşıp, “Nikâh aşağıda mı olacak?” diye fısıldadım. Kafasını aşağı yukarı salladı. Gözlerim irileşti. “Bahçeyi mi süslüyorlar? O yüzden mi bizi yukarı gönderdiler?” Yeniden kafasını salladı. “Of ya, bizim odamız da arkaya bakıyor! Gelinliğim nasıl peki?” Kafası bu sefer sağa sola sallandı. “Çok detay vermeden söyle lütfen. Lütfen!”

“Olmaz, Eflâl. Anladığın için rahatça konuşabilirim ama bazı şeyler sürpriz kalmalı. Karan haftalardır bunun için uğraşiyor. Hevesini kursağında bırakmayalım.”

Daha çok heyecanlanmıştım. Elimi kolumu koyacağım yeri şaşıırıyordum. Hemen telefonuma sarıldım. Odanın bir köşesine geçip Karan’ı aradım. İlk çalışta açtı.

“Sevgilim?” Arkasındaki curcunanın sesini duyuyordum. “Acıktın mı?”

“Hem de çok!” Elim karnımdaydı. “Kızın da çok acıkmış olmalı. Bugün kendisini belli edecek diye yerinde duramıyor. İlla dikkat çekecek. Şimdiden bize bu çocukla başarılar diliyorum. Daha karnımdayken böyleyse, oho...”

Güldüğünü işittim. “Ne söyleyeyim size, aşkım?” *Aşkım* deme! Zaten heyecandan bayılacağım, bir de *aşkım* deme be adam! “Doğunca, kızımızla da ben ilgilenirim. Sen ona kafa yorma hiç.”

“Ben? Ben ne olacağım?”

“Sen her zamanki yerinde, başımın üstünde olacaksın.”

Kalbim ağzıma atıyordu. “Neredesin? Yanına gelip seni öpeceğim!”

“Güzelim, aşağıdayım ama bir misafirim geldi. İşle alakalı küçük bir toplantı yapmam gerek. Bitince ben yukarı gelirim. Kızlar ne yapıyor? Senin hazırlanman bitti mi?”

Kafamı çaktırmadan güzelce dağıtıyordu.

Bir saniye. Bir saniye. Bir saniye.

Bu adam haftalardır beni ayakta mı uyutuyordu?

Ve ben bunu anlayamamıştım.

Onca toplantı, geç gelmeler, telefon görüşmeleri... Hepsi palavra mıydı? Eğer öyleyse ya ben çok saftım ya Karan usta bir yalancıydı. İki türlü de bu durum beni çok sinirlendirmişti.

“İstemiyoruz bir şey! Vazgeçtik!” dedim sinirle.

“Nasıl? Neden?”

“Vazgeçtik işte!” dediğimde kısa bir süreliğine sessizlik oldu. Midem şiddetle gurulduyordu. Kendimi yemekle imtihan etmem gerekiyordu. Derin bir of çektim. “İskender istiyoruz. 1,5 patlıcanlı, bol tereyağlı. Kızlara da aynı şekilde. Yanına mevsim salata da olsun.”

“Tamam, güzelim benim, tamam,” dedi. Gülümsediğini sesinden anlayabiliyordum.

Telefonu suratına kapattım.

Kendi kendime, “Keşke ekmek kadayıfı da isteseydim,” diye mırıldandım. Daha görmediğim gelinliğe sığmayı dert etmem gerekirdi ama mideme söz geçiremiyordum.

Saçımı makyajımı bozmadan sırtımı yatağımızın başlığına yasladım, ayaklarımı uzattım. Kızların hazırlanma telaşını izlerken sırtıyordum. Telefonun kamerasını açıp onların duyamayacağı bir şekilde konuşmaya başladım.

“Selam, Çekirdek! Bugün günlüğe yazacak vaktim olmayacak gibi, o yüzden video çekeyim dedim. Ben annen Eflâl. Bunlar da teyzelerin!” deyip kamerayı kızlara doğru çevirdim.

“Gördüğün gibi hepsi çok telaşlı. Anlamadığımı sanıyorlar ama bugün babanla nikâhımız kıyılacak, onun için süsleniyorlar,” dedim kısık bir sesle. Telefonu yüzüme doğru yaklaştırdım. “Biz daha babanla evlenmedik. Sen karnımda olmasaydın belki daha da uzun sürerdi bu süreç. Babana nişanlı kalmak hoş gelmiş olmalı. Ama annen olarak duruma el attım ve seni nişanlıyken doğurmayacağımı söyledim. Yani ikimiz de *Akdoğan* olacağız, canım kızım!” Kameradaki yansıma baktım. Gözlerime hüzün yerleşti. “Sen bu videoyu izlediğinde ben kim bilir ne kadar yaşlanmış olacağım. Dileğim, baban gibi mert bir adam bulman ve bizim de senin mürüvvetini görmemiz.” Burnumu çektiğim sırada söylediğim şeyin saçmalığıyla yüzleştim. “O ne demek ya? Ne demek evlilik? Sen daha doğmadın bile! Bunu bana düşündürten sensin. Karnımdayken zihnimi de etkiliyor olmalısın. Yoksa ben hayatta böyle bir şey düşünmem! Aşk olsun, Çekirdek! Daha dört aylıksın kızım sen. Baban duysa adam kalpten gider.” Ekrana doğru cıkıldım. “Neyse, konumuza dönelim. Annen bugün gelinlik giyecek. Umarım güzel bir gelinlik seçmişlerdir. Tabii sen karnımdayken göbekli bir gelin olmuş olacağım ama olsun.” Elimi karnımın üstünde yavaş yavaş gezdirdim. “Senin orada keyfin yerinde olsun, annen gelinlik de giyer, açılış da yapar, sahne de alır. Sen hiç merak etme, güzel kızım.”

“Hımm, kafalar gitmiş,” diyen Sena’nın bana elleri belinde baktığını görünce kamerayı ona çevirdim. “Çekirdek’e video mu bu? Selam, Çekirdek! Ben Sena teyzen. Yani en sevdiğin teyzen!”

Özlem ileriden seslendi: “Çok beklersin!”

Sena kameraya öpücük attı. “Benim süslenmeye gitmem lazım. Arif abin şimdi inanılmaz yakışıklı olur. Onun yanında sönük kalmayayım.” Kameraya öpücük atıp gitti.

“Bir tane normal insan yok, kızım. Bunu doğduğunda göreceksin Bak mesela...” Bunca kalabalığın arasında kitap okuyan Hale’yi gösterdim. “Hale yengen mesela. Büyüyünce anlatırım sana, onun hayatı çok değişik. Yıllarca sorunlar yaşadı. Şu an bu

karar gürültünün arasında kitap okuyabilmesi de onların getirişi sanırım. Ne okuyor? Kamerayı yakınlaştıralım, kızım. Oku bakalım. Sen okuma yazma biliyor olmalısın artık. ‘Her Kimsen’ vızıyor. Evet, yine bu dünyadan kopup gitmek istemiş belli ki.”

Tam bu sırada kapı tıklatıldığı için kaydı sonlandırdım. Aypare kapıyı açtı ve karşısında Alptekinsiz’i gördü.

“Ne vardı?” dedi Aypare. *Sesinin tonu tersti* diyemezdım ama pek arkadaş canlısı da değildi.

Alptekin’i profilden görüyordum. Çarpık bir şekilde sırttı. “Yerlere serilmeye hazır bir kalp var. Yeterli olur mu?”

Burun kıvırdı Aypare. “Bize yerlere paspas olacak değil, elimizden tutup yerle yeksan edecek bir kalp lazım. O yüzden almayalım canım, sağ ol.”

Alptekin’in sırtması genişledi. “Sana yemin olsun,” dedi sadece. Bana uzun gelen bir süre boyunca bakıştılar. Aypare dümdüz bakıyordu ama Tekinsiz’in yüzü parıl parıl parlıyordu. “Ben aslında... bir şeye ihtiyacınız var mı diye sormaya gelmiştim. Makyajın bitmiş herhalde. Çok güzel görünüyorsun.”

“Daha makyaj yapmadım,” dedi Aypare.

Alptekin’in kaşları havalandı. “Bu yapmamış hâlin mi, ay perisi? Yaptığında söyle de gözlük takayım. Benim gözlerim biraz hassas da fazla ışık rahatsız ediyor.” Aypare sonunda gülümsedi. Bakışlarını ona hayran hayran bakan adamdan kaçırdı. “Peki bir şey istiyor musun? Soğuk bir şeyler getireyim mi sana? Çilekli limonata seviyordun, değil mi?”

Aypare hızla kafasını sağa sola salladı. “Yok, bir şey istemiyorum. Birazdan yemek yiyeceğiz zaten. Gerek yok içecek bir şeye,” derken mahcup olmuş gibiydi. Alptekin’i apar topar gönderip kapıyı kapattı.

Onun korkusunu tamamen anlayamasam da hissedebiliyordum. Hep hizmet eden tarafta olmuştu. Konağa sığınmak zorunda kalmıştı. Şimdi ondan hoşlanan ve hayat standartları

ondan yukarıda olan bu adamın davranışlarından korkuyordu. Kendisi de bunu açıkça dile getirmişti.

Alptekin'in onu üzmeyeceğini biliyordum.

Benim Alptekinsiz'im yufka yürekliydi. Kafamı kapıya çarpması hariç, karıncayı bile incittiğini görmemiştim. Ailesini ve kardeşini kaybettiğinden beri sevgiye açtı. En ufak bir sevgi kırıntısı için onun etrafında pervane olurdu. Sevdiği kadın için canını dişine takardı. Aypare ona bir gelse, Alptekin ona koşardı.

"Kızlar, biraz havaya mı girsek?" diyen Betül'e odaklandım. Elinde küçük bir hoparlör tutuyordu. "90'lar Türkçe pop olmadan ben buna *hazırlık* demem. Hem ne bu böyle ya? Yas evinde miyiz? Biraz neşelenelim!" dediğinde diğer kızların da onayını alıp şarkı açtı.

Kenan Doğulu - Kandırdım

Şarkının başlamasıyla hep beraber eşlik etmeye başladık. Onlar hazırlanmaya devam ederken ben de yerimde oynayarak şarkıyı söylüyordum.

"Mutluluk yakın! Yarından yakın!" diye hep bir ağızdan bağırdık.

Ben bir yandan Çekirdek için bir şeyler yazmaya devam ediyordum. Son birkaç haftadır bunların sıklığını artırmıştım. İstiyordum ki büyüyünce hayatımıza dair her şeyi okuyup izleyebilsin. Başımıza bir şey gelirse bizi tanıyabilmiş olsun.

Bu kötü bir düşünceydi elbette. Ama her şeyi düşünmek zorundaydım.

Hale tıklatılan kapıya baktı. "Yemek gelmiş," dedi. Züleyha teyze ve iki kadın içeri girerken o yanıma geldi. Yatağın diğer ucuna oturdu. "Heyecanlı görünmüyorsun. Sürprizi anlamasaydın keşke. Böyle tadı tuzu kalmadı."

"Hayır," dedim hemen. "Heyecanlıyım ama şu an hâlâ açılışa hazırlanıyormuşuz gibi geldiğinden odaklanamıyorum. Gelinliğimi de göstermediniz zaten!" Aklıma gelen şey, gözlerimin

irileşmesine neden oldu. “Açılış? Açılış ne olacak? Gelinlikle mi gideceğim?”

Hale gülümsedi. “Açılış haftaya.”

Dikkatle ona baktım. Açılışı geciktirmek istemediğimi herkes biliyordu. Doğumdan önce kafe için yapacağım her şeyi yapmış olmak istiyordum. Bu yüzden eğer açılış gecikiyorsa bunun tek nedeni vardı.

Balayına gidiyorduk.

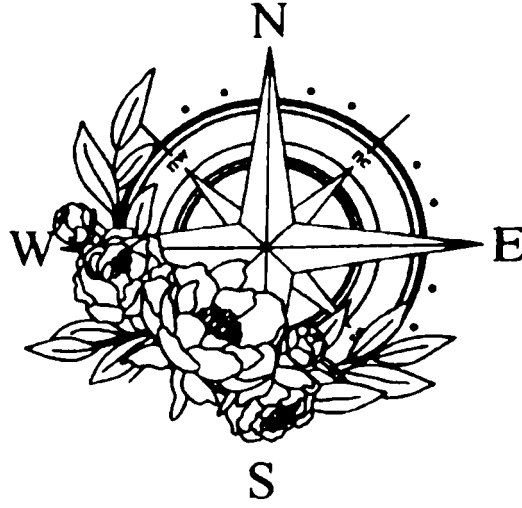
“Neresi?” dedim dan diye. “Lütfen söyle, Hale. Gerçekten bildiğimi belli etmeyeceğim. Bak, söz veriyorum!” Kollarını kavuşturup arkasına yaslandı. Bu, *söylemeyeceğim* demekti. “Ya ben bunu öğrenmeyi aşeriyorsam? Çekirdek’te leke mi çıksın istiyor-sun? Bir yerlerim mi şişsin benim?”

Züleyha teyze normal bir şey aşerdiğimi sanıp, “Bunları istememiş miydin, kızım? Bak, hepsi yeni geldi daha sıcacık,” deyip önüme iskenderi koydu.

Gülümsedim ve teşekkür edip yemeğimi yemeye başladım.

Müzik hâlâ çalmaya devam ediyordu. Kızlar ve hazırlık ekibi de mola verip yemeklerini yemeye başladılar.

Sanırım vazgeçmiştim. Sürprizlerin hiçbirini öğrenmeyecektim. Karan karşıma geçip yüzündeki heyecanla bana baktığında, gerçekten şaşırmış bir kadın görmesini istiyordum. Bu kadar hazırlığa karşılık bunu yaşamaya hakkı vardı.

14. BÖLÜM

Evet!

*A*şk böyle bir şey miydi?

Ölesiye mutluyken bile, gelecek güzel günlerin heyecanına kapılmak mıydı aşk?

Onunla geçireceğin her bir gün için şimdiden içinin içine sığmaması mıydı?

Bir adım arkandayken dahi onu özlemek miydi?

Çok defa düşmek ama her seferinde *canım yanmadı ki* diyebilme miydi aşk?

Bir gün demiştim ki, “*Bir adam tanıdım, dünya başıma yıkıldı.*” Şimdi diyorum ki, “Bir adam tanıdım, dünyaları bana verdi.”

Odadaki sessizliği bozan sesi, “Lâl,” dedi. İsmim onun dudaklarında can bulduğunda yaşadığımı hissettiriyordu. “Lâl'im.”

Yavaşça döndüm ona. Pencereden içeri sızan rüzgâr saçlarımı geriye doğru savurdu. Fonda *Kenan Doğulu - Gelinim* çalıyordu.

Gel bana ver bana, melodim

Olacaksın gelinim

Arkamı döndüğümde onu gördüm. Damatlığı içerisinde bana aşkla bakan Karan Akdoğan'ı.

Peri masalı yaşamıyordum. Ama bakışları, hayatında gördüğüm en güzel gelinmişim gibi hissettiriyordu bana. Ben onun hayatındaki periydim.

Gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. Benim gözümünden bir damla yaş süzölmüşü bile. Siyah smokinin üstüne papyon takmıştı. Siyah kuşağı, fönlenmiş saçları, yeni tıraş olmuş sakalları, yüzündeki gülümsemesiyle bana bakıyordu.

Konuşmasına gerek yoktu, sağ yanağından aşağı akan o yaş bana çok şey anlatıyordu.

Bu anı kafamın içinde defalarca yaşamıştım. *Hayal ederken bile heyecanlanıyorsam gerçeğinde nasıl olur acaba...* diye düşünmüştüm. Bambaşka bir şeydi bu. Hayallerimden de öteydi.

“Sen...” dedi yaşı silip. “Bu kadarını hayal bile edemezdim, Lâl.”

Kenan Doğulu *gel gelinim, gönlüme gel* derken, Karan elini bana doğru uzattı. Sıcak elini sıkıca tuttum. Aramızdaki mesafeyi kapattığımızda hayranlıkla birbirimize bakıyorduk.

Avuç içime öpücük kondurdu. “Hayatımda gördüğüm en güzel gelin. Bu kadar yakışacağını düşünmemiştim. Gözlerin... Lâl, rüya gibisin.”

Elini tutmaya devam ederken etrafımda bir tur döndüm. Titreyen sesimle, “O zaman müstakbel karını artık öpmek ister misin?” diye sordum.

Teklifim onu memnun etti. Usulca yaklaştı bana. Dudakları dudaklarımı bulurken etrafta çığlık kıyamet kopmaya başladı. Alkışlar, konfetiler, çığlıklar ve tezahüratlar duyuyordum. Sıcak dudaklarının bıraktığı küçük öpücük baştan sona titrememe sebep olmuştu.

Beni yeniden etrafımda döndürdü. Gözlerine inanamıyormuş gibi, “Sana nazar değer,” dedi düşünceli bir sesle. “Söyleyim de nazar boncuğu bulsunlar.” Kıkırdadım. Göğsümdeki nazar boncuğunu gösterdim. Özlem bunu akıl ederek çoktan takmıştı bile. Karan’ın hoşuna gitti. Elimi daha sıkı kavradı.

“Yanımdan bir saniye bile ayrılmak yok. Bu gece sana doya doya bakacağım.”

“Çok yakışmış,” derken ağlamamak için zor duruyordum.

Titreyen dudaklarım onu gülümsetti. Hâlâ alkışlar devam ederken bir yandan fotoğrafçı da fotoğrafımızı çekiyordu. Diğer elini karnıma koydu. “Çekirdek nasıl?”

“En az bizim kadar heyecanlı. Bugün kıpır kıpır.”

“Bir de babasını gör.”

“Biz bayılmadan önce evlenelim, sevgilim.” Adımlarımızı bahçeye yönlendirdi. “Aşağıyı çok merak ediyorum!” dedim yüksek bir sesle.

Kafasını bana doğru çevirdi. “Gelinliği görene kadar anlamış mıydın?”

“Sürpriz oldu,” dediğimde bu bir yalan değildi. Gerçekten sürpriz olmuştu ama ben bu sürprizi biraz erken fark etmişim.

Tüm hazırlıkları yaptığımızda odada sadece Özlem ve ben kalmıştık. Kızlar son ana geldiğimde sürprizi fark ettiğimi anlamışlardı. Gelinliğimi Özlem getirmişti. İlk gördüğüm anda anlamıştım. Bu gelinliği beğenmemem imkânsızdı. Tek korkum, üstüme olmaması ihtimaliydi.

Özlem’in yardımıyla gelinliği giymiştim. O, makyajını bozmak pahasına gözyaşlarına hâkim olamamıştı.

Bembeyaz gelinliğim kalp yaka şeklindeydi. Göğüs dekoltesi karnıma kadar uzanıyordu. Omzuma dökülen tül den kol detayı vardı. Çok kabarık değildi. Aşağıya doğru genişliyordu. Bu yüzden karnım neredeyse hiç belli olmuyordu. Göğüs kısmında sayamadığım kadar taş vardı. Belimden aşağı doğru inen taşlar kalçamda azalıyordu. Sonrasında ise aşağıya doğru bembeyaz kumaş iniyordu.

Aynaya baktığımda gözlerime inanamamıştım. Etrafımda defalarca dönmüştüm. Özlem ayakkabımı giydirirken bilerek kısa bir topuk seçtiklerini, en rahat ayakkabıyı bulmak için uğraştıklarını söylüyordu. Gerçekten de çok rahattı.

Kısa, kenarlarında göğsümdeki taşların olduğu bir duvak takıyordum. Saçımda yine aynı taşlardan orta büyüklükte bir toka vardı.

Her şeyimle tamamdım. Sıra damadı görmeye geldiğinde ise heyecandan bayılmadığıma şükrediyordum.

Yürürken, bize gülen gözleriyle bakan sevdiklerimizi görüyordum. Dedem, abim, Ömer, Hale, arkadaşlarımız, bazı tanımadığım insanlar. Herkes alkış tutarak ve ellerindeki küçük kutulardaki beyaz gül yapraklarını üzerimize atarak bize bakıyordu. Çalan enstrümantal müziği ilk defa duyuyordum ve melodisi hoşuma gitmişti.

Bahçeye çıktığımızda gördüğüm manzara dudaklarımın aralanmasını sağladı. İnanılmaz derecede harika görünüyordu.

Çimlerin üstüne beyaz masalar vardı. Üstlerine beyaz örtüler örtülmüştü. Herkesin önünde bir dal beyaz şakayık vardı. Beyaz mumlardan çıkan kırmızı alev, ağaçlarda asılı duran sarı ışıkla beraber loş bir hava katmıştı. Sandalyedeki beyaz detaylı süslemelerle beraber bahçeye hâkim olan beyazlık beni mest etmişti.

Karan'ın merakla bana baktığını gördüm. Adımlarım durduğundan da olsa gerek tepkimi merak ediyordu.

“Harika görünüyor. Bu kadarını tahmin etmemiştim,” dediğimde rahatladığını fark ettim. Nereye bakacağımı şaşırmış gibiydim. Patron ayak ucumda havlıyordu. Onun kafasını sevdim. “Ben de beğendim, kızım. Ben de çok beğendim.”

Karan elimi hafifçe sıktı. “Nikâh memuru bizi bekliyorlar, Lâl.”

Titreyen benim elim miydi yoksa onunki miydi, bilmiyordum. Alkışlar son bulmazken bizim için ayrılan kısma geçtik. Burası da bembeyaz süslenmişti. Beyaz şakayıklardan yapılan arka plan çok hoş görünüyordu.

“Hoş geldiniz,” dedi nikâh memuru. Kısaca tokalaştık. “Hazırsanız başlayalım.”

Hazır mıydım, emin değildim. Göğsüm heyecanla inip kalkıyordu. Tüm gözler üstümüzdeydi, durmadan flaşlar patlıyordu. Kalabalıktan gelen sesleri duyuyor ama anlamıyordum. Heyecandan kulaklarım uğulduyordu.

“Değerli misafirler, hepiniz hoş geldiniz. Bu akşam Karan Akdoğan ve Eflâl Görkem’in evlilik akdini gerçekleştirmek için burada bulunuyoruz.”

Yüksek sesle kopan alkışın olduğu yöne baktım. Alptekin, Ömer, Baruhan, abim, Arif, Gökhan, İbrahim ve adını bilmediğim birkaç adam ısıklar çalıp deli gibi alkış tutuyorlardı. Ve hepsi kocaman gülümsüyordu.

Nikâh memuru bir şeyler söylüyordu ama ben duyamıyordum. En son duyduğum şey, “Eflâl Görkem’i eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?” Oldu.

Karan’ın bakışları bana döndü. Gözlerime baktı. Dudaklarının *evet* diye oynadığını gördüm. O yüksek sesle, hatta bağırarak söylemiş olmalıydı ama sesi bana ulaşmıyordu. Kalbim göğüs kafesime savaş açmış gibiydi.

Sıranın bana geldiğini herkesin bana bakmasıyla anladım. Mikrofona doğru yaklaştım ve yüksek olduğuna inandığım bir sesle, “Evet!” dedim. Deftere imza attık, memur evlilik cüzdanını bana verdi. Karan’ın ayağına bastım. Fotoğraflar çekildi, herkes bağıra çağıra alkışladı, bazı gözler yaşlarla doldu.

Bunların her biri olurken ben kendimde değil gibiydim.

Ta ki onun kollarında dans ettiğim ana kadar.

Gözlerine baktığımda tüm sesler sustu. Sadece Sezen Aksu’nun sesini duyuyordum.

Al beni, götür kanatlarında bu gece

Uçurup diyar diyar

Sev beni sevilmediğim kadar

Unuttur yalnız yaşadığım her geceyi öyle gel

Ellerimi onun omuzlarına koydum. Gözlerine bakarak şarkıyı söylemeye başladım. O da bana eşlik etti.

Ona âşıktım. Ona bu dünyada kimsenin kimseye besleyemeyeceği kadar büyük bir aşk besliyordum.

“Bu şarkı,” dedim ağzım kulaklarımdayken. “Sana bu şarkıda dans edelim demiştim. Masalarda beyaz şakayıklar olsun, her yer bembeyaz olsun, tüm sevdiklerimiz yanımızda olsun demiştim. Sen beni dinlemiyor gibi yapmıştın. Karan Akdoğan, beni çok büyük kandırdın. Bunun hesabını soracağım sana. Dünyayı dar edeceğim sana.”

Kulağıma doğru yaklaştı. “Eflâl Akdoğan,” dedi. İlk defa isminin tamamını söylüyordu. “Artık Akdoğan’sın. Artık benim karımsın. Karnında benim çocuğum var. Ben dünyama kavuştum. Bana istediğini yap. Seninim. Hep senindim.”

Beni döndürmesine izin verdim. Kollarında bir o yana bir bu yana oynayarak dans ediyordum. Etrafımızda kimin olduğunu umursamadan onun karısı olarak adım attığım bu geceye yakışır bir şekilde eğleneceğime söz veriyordum.

Orkestrada tanımadığım kişiler vardı. Şarkı değişip *Seninle Her Şeye Varım Ben* çalmaya başladı. Solist kadının sesi çok tatlıydı. Ortamın enerjisine uyan sesi yumuşaktı. Keman, gitar ve piyano gibi enstrümanlara gözüm çarptı. Ben de birkaç şarkı söylemek istiyordum. Hem sahne ekibim de buradayken söylemezsem pek hoş olmazdı.

Kafamı Karan’ın omzuna yasladım. Değişen şarkıyla beraber çiftler etrafımızda yerlerini buldu.

Önce Ömer’le Hale’yi gördüm. Birbirlerinin gözlerinin içinden başka bir yere bakmıyorlardı. Hiç konuşmuyorlardı. Sanırım konuşmaya ihtiyaçları da yoktu.

Sonra abimle Selin’e gözüm çarptı. Keyifli bir sohbet eşliğinde dans ediyorlardı. Oldukça eğleniyor gibi görünüyorlardı.

Bir köşede Alptekin'in Aypare'yi dansa kalkmak için ikna etmeye çalıştığını görünce güldüm. Çabası uzaktan bile tatlı görünüyordu. Aypare bu çocuğa nasıl karşı koyabiliyordu ki?

Batuhan çoktan Betül'ü kollarına almıştı bile. İkisi de farklı yerlere bakıyor olsa dahi bedenleri bir bütündü.

Özlem ve eşi, İbrahim'le Zehra, Züleyha teyze ve eşi, tanımadığım pek çok insan etrafımızda bizim aşkımıza eşlik ederek dans ediyordu. Hava muazzamdı. İçimdeki neşeyi bastıramıyordum.

Çekirdek de bize eşlik etmek istediğini belli edercesine hareket edip duruyordu.

Mutluydum. Hem de çok mutluydum.

Karan gözlerime bakmak için benden uzaklaştı. "Oturalım mı? Kısa topuk da olsa çok ayakta durma. Sonra oynamak için tekrar kalkarsın, eminim."

Orta masada oturan dedeme baktım. "Önce dedemleri bir göreyim. Sonra otururuz, olur mu? Hem şu an enerji doluyum." Durmadan fotoğrafımızı çeken fotoğrafçıyı işaret ettim. "İşini aşkla yapan biri belli ki. Beni şu aynalı yerde tek de çeksin. Evlendim ya ben! Her yerde fotoğraf paylaşacağım!"

Karan yanağıma güçlü bir öpücük kondurdu. Gideceğini sandığım için elini bırakmaya yeltendim. Ama o beni durdurdu. "Elini bırakmayacağım demiştim. Güzelliğini tüm gün izlemeyeceksem bu düğünü an itibarıyla bitiriyorum." Gülerek elini belime doladı. Gelinliğin etek kısmını kaldırarak yürümeye başladım. "Ben şampanya patlatacağım, sevgilim. Sana portakal suyu getirsinler mi?"

Alkol içmemek keyfimi kaçırmıyordu. Zaten içkiye çok da düşkün biri değildim. Dedemle kucaklaşmadan önce ona, "Naneli limonata istiyorum. Bol buzlu," dedim. Dedemin önce elini öptüm, sonra da ona sıkıca sarıldım. "Sen de beni kandırdın ha Baran Ağa? Alacağın olsun!"

Göbeğini oynatarak güldü. "Güzel torunum, çok güzel olmuşsun. Maşallah sana!" deyip Reşat abiye el etti. Sanırım takı

nerasimine geçmiştik. Dedemin kalkıp büyük bir kutudan çıkarttığı altın kemeri görünce gözlerim irileşti. “Gel kızım böyle.”

Yanına gittim. Takması için kollarımı havaya kaldırdım. “Dede, bu biraz abartı olmamış mı?”

“Ne abartısı? Varım yoğunum senin. Bu ne ki?” deyip boynuma kocaman altın bir kolye taktı. Şimdiden altınların ağırlığından oturasım gelmişti. Koluma taktığı bilezikleri bir noktadan sonra saymayı bırakmıştım. “Evin de Urfâda hazır.”

Abim, “Takı töreni başlayıp bitmiş gibi duruyor,” dedi gülererek. Karan’a omuz attı. “Şunlarla bir eviniz var, kardeşim.”

Karan takılardan dolayı mı mutluydu, bilmiyordum ama yüzü gülüyordu. Dedemle sarıldılar. Ben de bu arada Reşat abiye ve abime sarıldım. Mutluluk bende enerji yapmıştı. Kaç kişi vardı, bilmiyordum ama herkese sarılmak istiyordum. Ayağımın altında havlayan Patron’a bu sebeple sıkıca sarıldım.

Bu fasıl uzun sürünce Karan beni elimden tutup nazikçe insanların arasından uzaklaştırdı.

“Bak bizim oturup dinlenmek için çok güzel bir yerimiz var,” deyip gelin damat masasını işaret etti. “Ben böyle olacağını biliyordum, Lâl. Bu yüzden yapsam mı yapmasam mı diye çok düşündüm. Kendini bu kadar çok yoracaksan teşekkür edip herkesi gönderelim.”

Uslu bir çocuk gibi sandalyeme oturdum. Kollarımı masaya yasladım ve hareketsizce durduğumu ona göstermeye çalıştım. Sonra masada içli köfte gördüm ve kocaman gülümsedim. Gözlerim Alptekin’i aradı. Onunla karşılıklı içli köfte yemek istiyordum.

Karan’ın yanına tanımadığım üç tane adam geldi. Bizi tebrik ettiler. Onlar kendi aralarında konuşurken ben de bana doğru gelen Arif ve Sena’ya sanki beni görmemişler gibi el sallıyordum.

“Ya benim iki koca bebeğim!” diyerek önce prensesler gibi görünen Sena’ya sarıldım. Arif’e sarılmadan önce onu baştan

aşağı süzdüm. “İnsan irisi, sen de damattan hâllicesin. Bugün bu sıfat kocamda. Lütfen dikkat et.”

Utangaç bir şekilde gülüp bana sıkıca sarıldı. “Tebrik ederim, yenge. Ve teşekkür ederim. Sen çok güzel olmuşsun asıl. Abim çok şanslı.”

Heyecanla arkadaşlarıyla konuşurken bir yandan da bardağıma su doldurulması için işaret eden kocama baktım. Ben daha şanslıydım.

Birbirlerine aşkla bakan ikiliyi işaret ettim. “Sizin aile tanışmasını ne zaman yapıyoruz? Farkındaysanız sıra size geçti.”

Sena *bilmiyorum* dercesine omuz silktili. “Bu iş sana kalıyor, abla. Biliyorum, bugün başın kalabalık tabii ama sonra unutmazsın, değil mi?” derken bana tatlı tatlı bakıyordu.

“Oldu bil,” deyip göz kırptım.

Bu sırada Ömer’le Hale geldi. Hale’nin giydiği açık mavi renkli elbise onun esmer tenine çok yakışmıştı. Ömer’in ceke-tinin cebindeki aynı renkteki mendili görünce tebessüm ettim. Beraber böyle bir organizasyona katılmayı değil, beraber olmayı bile düşünemedikleri o zamanlardan bugüne gelmeleri hayal gibi olmalıydı.

Ömer, “Minik kuşum!” diyerek bana sarıldı. Alnıma da öpücük kondurdu. “Bu güzelliğe şans getirsin diye beyaz kuşlar getirdim. Tebrik ederim, Eflâl. Uzun, güzel bir birlikteliğiniz olsun. Ayrılık size düşman olsun.”

O, birine işaret ederken ben Hale’yle kucaklaştım. “Dilerim güzel yüzün kadar güzel bir ömrünüz olur. Çekirdek’le beraber uzun bir ömür.”

İkisine de minnetle baktım. “İyi ki varsınız. Teşekkür ederim yanımızda olduğunuz için.” Korumalardan birinin uzattığı güvercini Ömer eline aldı. Sonra bana uzattı. “Bunu sen tut. Devrim, damadı bir sal, kardeşim. Karan, sen de bunu tut,” deyip diğerini de Karan’ın eline tutuşturdu. “Dileklerinizi dileyin ve onları özgürlüğe uğurlayın.”

Karan'la göz göze geldik. Onunla ve çocuklarımızla hiç ayrılmamayı diledim. Hep mutlu olmayı, kocaman ailemizin her bir ferдинin aşklarını doya doya yaşamasını, huzurumuzun bozulmamasını, bolca başarı ve sağlık diledim.

Bakışlarımızla birbirimize onay verdik ve kuşları özgürlüğe uğurladık.

Her kanat çırpışları bize şans getirsin.

Karan dudağımın kenarına öpücük kondurdu. "Şimdi herkes yemek yiyecek. Bu arada sen de karnını doyur. Sonra seni sahne-
de görmeyi çok isterim, sevgilim."

Heyecanla gülümsedim. "Ben de çok isterim! İstek şarkın var mı?"

"Sesini duyayım, bana yeter. İnan şu an sana bakarken adımları bile unuttum. Ne söylersen ben keyifle dinleyeceğim zaten."

Diğerleri yerlerine geçtiğinde masamızda baş başa kalmıştık. Bu noktadan herkesi rahatlıkla görebiliyordum. Tüm misafirlerimizin keyfi yerinde görünüyordu. Çok fazla koruma vardı. Hatta her misafir başına bir koruma düşüyordu. Bu beni rahatsız etse de umursamamaya çalıştım. Sadece güvenliğimiz içindi.

Yemek yerken durmadan insanlara el sallıyordum. Her yeni gördüğüm insanla şaşkınlığım artıyordu. Karan üniversiteden arkadaşlarımı bile davet etmişti. Düşündüğümünden daha kalabalık bir davetli listesi vardı.

Karan'ı yemek yemek yerine beni izlerken buldum. Ağzımdaki koca bir et parçasını yutup, "Nasıl yaptın bunları? Onca şeyi ne ara arıkladın?" diye sordum.

Dantel gibi deseni olan beyaz peçeteyi eline aldı. Dudağımın kenarını yavaşça sildi. "Yardımcılarım çoktu," diye verdiği cevaptan sonra yanağıma öpücük kondurdu. "Biraz daha püre ister misin, sevgilim?"

Kafamı sağa sola salladım. "Sana nereden rastladım ben? Canım kocam! İyi ki, iyi ki varsın!" Anlık yaşadığım sevgi patlamasıyla boynuna sarıldım. "Seni çok seviyorum, Çekirdek'im babası!"

İkimiz de ayağa kalktık. Gözlerimin içine gülümseyerek bakıyordu. “Sevgili eşim, müsaadeniz olursa artık biraz hareketli şarkılara geçelim. Alptekin dakikalardır bana işaret yapıp duruyor. Kıza hünerlerini sergileyecek herhalde hayvan herif.” Onayımı alınca orkestraya işaret verdi. Sonra yeniden bana döndü. “Ve ben seni daha çok seviyorum, gül güzeli. Ömrüm, ömrüne feda olsun.”

Etrafımız bu kadar kalabalıkken bana bunu yapmamalıydı. Allah’tan üstümde gelinlik vardı. Yoksa herkes bacaklarımın titrediğini görecekti.

Solistin, “Şimdi siz değerli misafirlerimizi pistimize bekliyoruz. Bugün bütün enerjimizi tazeleyeceğiz,” demesiyle beraber *Rakkas* şarkısı çalmaya başladı.

İlk başta kimse kalkmasa da yavaş yavaş pist dolmaya başladı ve işte o zaman tam bir düğün havası oldu.

Bu benim düğünümdü, değil mi? En çok oynamayı ben hak ediyordum. Bu yüzden Karan’ın arkamdan geldiğini bilerek kendimi piste attım.

“Oo! Gelini ortamıza alalım,” dedi tanımadığım bir adam. Oynayan herkes benim gelmemle daire oluşturup beni ortaya aldı. Gözlerim tanıdık bir sima aradığı sırada abimle Selin’in geldiğini gördüm. Sonra da Arif’le Sena’yı. Sena alkış tutarak karşıma geçti. Ve biz karşılıklı oynamaya başladık. Bir yandan da şarkıya eşlik ediyorduk tabii.

Biraz sonra Reşat abi bir tomar parayı başımızdan aşağı atmaya başladığında alkış sesleri yükseldi. Dedem oturduğu yerden kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Göbeğini hoplatarak gülecek kadar eğleniyordu. Bir de tatlı tatlı alkışlaması yok muydu? Ona öpücük gönderdim.

Alptekinsiz, “Haydi bakalım! Oyna!” diyerek yanımıza geldiğinde Aypare’nin de çembere dâhil olduğunu gördüm. Manyak çocuk şarkı isteğini de yapıp gelmişti. Ceketinin ve gömleğinin düğmelerini açmış, kravatını da sıyırmıştı. Oynamaya tamamen

hazır görünüyordu. “Hadi, Efo!” deyip beni elimden tutmak suretiyle çevirdi.

“Deli çocuk!” derken gülerек ona eşlik ediyordum.

Bir süre sonra yanımda oynayan insanlar çoğaldı. Ben tüm kurtlarımı dökerek oynamaya devam ettim.

Gözlerim kocama değdi, ne elimi uzatsam tutmak için bana ulaşamayacak bir mesafede ne de oyun alanımıza yakın bir mesafedeydi. Elinde kadehi, yüzünde aşına olduğum gülümsemesiyle bana bakıyordu. Kadehini hafifçe bana doğru kaldırdı. Gözleri beni sevdiğini söylüyordu, dudaklarından dökülmesine gerek yoktu.

“Ablam, çal bir *Erik Dalı*!”

Müziğin anlık durmasıyla Batuhan’ın isteği bahçede inledi. Ve herkes bunu beklermişçesine hep bir ağızdan onaylayan sesler çıkardı.

Pist daha da dolarken ben karşıma Özlem’i aldım. Özlem önce alnımdaki teri peçete yardımıyla sildi. Sonra da sırtımı yokladı. “Bak, sakın terleme. Bu hâldeyken hasta olursan atlatması zor. Hamileyken her ilaç içilmiyor. Aman dikkat et.”

Müziğin başlamasıyla ona doğru oynayarak yaklaştım. “Özlem! Bu benim hayatımdaki en mutlu günüm! İçmeden sarhoşum!” dediğimde sırtıttı. Gerdan kıra kıra yer değiştirdik. “Artık benim bir kocam var. Biz ne ara bu kadar büyüdük? En son seninle kaldığımız dersin notlarını aramıyor muyduk?”

“Kız sen hamilesin, ben de kaç yıllık evliyim ve bir oğlum var!” diye bana sesini duyurmak için bağırdı. Yanımıza gelen Aypare ve Selin için ikimiz de kenara doğru çekildik. Özlem kızlara, “O ikisi sizi nasıl yalnız bıraktı, hayret!” dediğinde ikisi de güldü.

“Sanırım *Erik Dalı* kırmızı çizgileri,” dedi Aypare. Alptekin’e bakış attı.

Benim deli çocuğum kravatını kafasına bağlamıştı. Batuhan'la karşılıklı delirircesine oynuyorlardı. İçmişler miydi, bilmiyordum. Fakat aşk da adamı sarhoş ediyordu.

Batuhan eğile eğile Alptekin'e doğru gelince Alptekin de ona doğru gitti. Çevrelerindeki topluluk onları ısıklıklar çalarak alkışlıyordu. İkisinin de bu kadar güzel oynaması beni şaşırtmadı derssem yalan söylemiş olurum.

Aypare oynamasına ara verip Alptekin'e hayran hayran baktığında yine bir *shipimi* tutturduğum için keyiften oynamaya devam ettim.

Karan'ın elini omzumda hissettiğim sırada tanımadığım kızların tebriğini kabul ediyordum. Bir yandan da oynuyordum tabii.

"Güzelim?" dedi Karan. Beni yavaş yavaş kenara doğru çekti. Soluk soluğa kalmıştım. Garsondan su istedi. Ben suyu kana kana içerken o bıyık altından gülümsüyordu. "Yorulmadın mı sen hiç? Biraz otursan mı artık? Ayakkabılarını da değiştirelim. Topuklularla olmaz artık."

"Seni öpemem," dedim aniden.

"Ne?"

"Öpemem işte seni."

Müzikten yanlış duyduğunu sanıyor olmalıydı. "Öpemez misin beni? O nedenmiş?" derken ciddileşmişti.

"Seni öpersem dudakların yüzünden sarhoş olurum." Karımı öne doğru çıkardım. "Ama ben hamileyim. Bana sarhoş olmak yasak."

Müziğin sesini bastırarak bir kahkaha attı. Kolunu belime dolayıp yürümeye başladı. "Bir an gerçekten öpemeyeceğini düşündüm, Lâl. Acaba hamile olmasıyla bir alakası mı var diye. Hatta mideni mi bulandırıyor dedim." Açık omzumu öptü. "Sen sarhoş olma, karım. Kocan senin yerine olur."

Bir an durdum. "Karım mı?" *Olmadı mı* der gibi bir bakış attı. "Başkası söylese hoşuma gitmezdi ama senden duyunca..."

Kaşları olabildiğince çatıldı. “Başkası sana neden *karım* desin?”

“Başkası, kendi karısına seslenirse anlamında dedim. Bana değil,” dediğimde idrak etmesiyle beraber kaşları düzeldi. Kala-balığa göz gezdirdim. “Ne zaman takı töreni olacak?”

Karan kararsız bir şekilde baktı. “Takı töreni eskide kalmadı mı? Herkes şu kutuya bırakıyor,” diyerek masada duran büyük beyaz kutuyu işaret etti.

“Ee, o zaman kimin ne taktığını nereden bileceğiz?”

Sorularım komik olsa gerek, gülüp duruyordu. “Kim bize ne takarsa biz de ona aynısı mı takacağız?”

“Evet!”

Güldü ve beni masamıza yönlendirdi. “İstersen bir de düğünün videosunu izleyip takmayanları da tespit edelim.”

Hızlıca, “Zaten bunu yapmayacak mıydık?” diye sordum.

Karan sandalyemi çekerken bana *yok artık* der gibi baktı. Bu zenginler gerçekten bunu önemsemiyor olabilirdi ama ben ailemi kaybettikten sonra her şeyi dişimle tırnağımla yapmıştım. Bu yüzden takı detayı benim için önemliydi. Elbette videoyu izlerken notlarımı alacaktım. Şu devirde altın bu kadar uçmuşken evladımın rızkını ortalığa saçamazdım.

Aman Allah'ım!

İçime Şahide Akdoğan mı kaçmıştı benim?

Onun şahin bakışlarının üstümde olduğunu hissedince sola doğru baktım. Anında onunla göz göze geldim. Kuru kayısısını yerken bana sinsi gözleriyle bakıyordu. Tüylerim ürpermişti onun yüzünden. Kesin bana nazar değdirecekti bu kadın.

Karan yanıma oturacağı sırada solistin ona seslenmesiyle durdu.

“Damadın kardeşi Alptekin Bey'den özel bir istek var. Alkış-larınızla damadı piste davet ediyoruz!”

“Şimdi mi dedik, oğlum?” Karan kısık sesli bir küfür savırdı. Alptekin’e söve söve ilerlese de bir yandan da ceketinin düğmesini açıyordu. Sahnede bir tek erkekler kalmıştı. Bizim evin erkekleri dâhil, herkes hazır olda bekliyordu.

Sena koşar adım yanıma geldi. Karan’ın yerine otururken nefes nefeseydi. “Abla! Abla, zeybek oynayacaklarmış!”

Kaşlarım havalandı. “Gerçekten mi?” derken artık ben de onun kadar heyecanlıydım. Aypare ve Betül de yanımıza geldi. “Haberiniz var mı sizin?”

Betül kafasını salladı. “Biraz önce öğrendik. Bu benim zaafım ama ya! Zeybek oynayan erkek beni hemen tavlayabilir. Batuhan şimdiden kazandı bile,” diye yalandan hayıflanıyordu.

Hepsi yerlerini bilirmişçesine konumlandı. Ceketlerin düğmeleri açıldı, saçlar düzeltildi ve şarkı beklenmeye başlandı.

Karan’ın gözleri beni bulduğunda heyecanımı yüzümden görüyor olsa gerek gülümsedi. O sanki her gün bunca insan karşısında zeybek oynuyormuşçasına rahat görünüyordu. Tam karşımdaydı. Yan tarafında Ömer ve Arif vardı. Onların bir arkasında Alptekin ve Batuhan. Sonra abimle Gökhan. Devamında da tanımadığım birkaç kişi daha.

Sena yüzünü yelliyordu. “Ay, bayılacağım şimdi!”

Karan ceketini tamamen çıkardı.

Ve bu sırada müzik başladı.

Hepsi bir anda ellerini kollarını sallayarak geriye doğru gitti. Onlar dururken Karan kollarını açarak öne doğru, bana doğru geldi. Eğildi, elini yere sürdü, sonra birbirine sürüp kollarını açtı. Tekrar geriye gittiğinde diğerleri tek dizlerini kırıp yere çöktü. Karan bana döndüğünde diğerleri durdu.

Kollarını yukarı kaldırdı, sağ ayağını kaldırıp indirdi. Çöker gibi yaptıktan sonra çöktü ve sağ kolunu sallandırıp yeniden ayağa kalktı.

Bunların hepsini yaparken gözünü bir an bile benden ayırmıyordu. Kara gözlerinin dikkatli bakışı oturduğum yerde bile yerin ayaklarımın altından kaymasını sağlıyordu.

Yavaşça elini sallayıp arkaya doğru sallanan adımlarla diğerleriyle beraber yürüdü. Birkaç defa yerlerinde saydıktan sonra öne doğru koşar adım geldiler.

Karan kollarını ve bacaklarını açtı, tek dizini yere çarpıp ayaklandı. Diğerleri dizlerinin üstünde beklerken o bana doğru gelip yeniden geriye gitti.

Onu izlerken büyülenmiş gibiydim. Diğerlerine bakamıyordum bile. Sanki gözlerimi ondan kaçırısam kaybolacaktı.

Ara sıra nidalar çıkartarak oynadılar. Karan tüm heybetiyle *ben buradayım* dercesine oynuyordu. Onun bu görmediğim yönü dilimin damağın kurummasına sebep olmuştu.

Sona yaklaştığında gözlerim diğerlerine değebilmişti.

Arif bakışlarını bir an bile Sena'dan ayırmadan oynuyordu. Onu anlatmak istesem *dağ* derdim. Birçok yarası, yuvası, acısı olmasına rağmen sarsılsa da yıkılmayan bir dağ. Sevdasını gururla taşıyan bir dağ.

Alptekin'in çenesi yukarıdaydı. Dimdik bir şekilde karşısına bakarak oynuyordu. Yüzünde o şapşal gülümsemesini görmeyi beklemiştim. Ama o da Batuhan da işini ciddiyetle yapıyordu.

Onu gördüğümde ise dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Ömer Akdoğan, karısının gözlerinin içine bakarak keyifle oynuyordu. Kollarını iki yana açarken ona sarılmak istiyor gibiydi. Hale'nin tebessümü onu daha da şevklendiriyor olmalıydı. Tüm heybetiyle karısı için oynuyordu.

Karan bana doğru yaklaştığında nefesimi tuttum. Son hareketi yaptı. Yüzümü elleri arasına aldı ve alnıma güçlü bir öpücük kondurdu.

Harika olduğunu, izlediğim en güzel şeyin bu olduğunu, kalbimin yerinden çıkacak gibi attığını söyleyecektim. Benim için bunca çabasının ne kadar muazzam hissettirdiğini, iyi ki onunla

evlendiğimi de ekleyecektim. Ama dudaklarımdan hevesle ve küçük bir çocuk gibi, “Bir kere daha!” sözcükleri döküldü.

Sessiz olan ortamda isteğim yankılanınca herkes kahkaha attı.

Karan da gülüyordu. “Beğenmene çok sevindim. Beceremem diye korkuyordum,” derken başarmış olmanın keyfini çıkarıyordu.

“Beğenmek ne kelime? Bayıldım! Buna çalışmış mıydınız önceden?” Kafasını önüne eğerek gülümsedi. Gerçekten çalışmışlardı. Ben hiç anlamamıştım bile. “Ya ben bunca şeyi nasıl fark etmem? Acaba hamilelik beni aptallaştırdı mı?”

Ömer’in, “Kendine haksızlık etme,” demesiyle yanıma geldiğini gördüm. “Sadece kafanda çok şey vardı, dalgındın. Biz de bunu fırsat bildik.”

Ona hak verdim. Ben zeki bir kadındım. Hatta cin gibiydim. Anlayamadıysam sebebi bir anda işlerimin artması ve karnımdaki Çekirdek’ti.

Tam yerimize geçecekken solistin bana seslenmesiyle adımlarımız kesildi.

“Damadımızın performansını izledik. Sıra güzel gelinimiz Eflâl’de. Alkışlarınızla Eflâl Akdoğan’ı sahneye davet ediyorum!”

Alkış kıyamet koparken karnıma ağrı saplandı. Uzun zamandır sahne almıyordum. Üstelik çok kalabalık bir grup vardı. Heyecandan ellerim titredi.

Karan kulağıma eğildi. “Şimdi sıra bende. Karımı keyifle izleyeceğim,” demesi heyecanımı katladı. Sahneye çıkmama yardım ettikten sonra elime öpücük kondurdu. Hevesi sesine yansırken, “İyi sahneler, güzel eşim,” dedi.

Beni daha fazla nasıl heyecanlandırabilirdi ki?

Sahne ekibi çoktan aşağı inmiş ve benim ekibim onların yerine geçmişti. Kızlar abiyeyle, erkekler takım elbiseyle olsa da beni yalnız bırakmamışlardı. Onlara hangi şarkıyı istediğimi söylediğimde herkes hazırlığını yapmaya başladı.

Ayaklı mikrofona elimi yasladım. Derin derin nefesler almaya başladım. Herkes yerine yerleşmişti. Ve beni bekliyorlardı. Heyecandan avuç içlerim terlemişti.

Çekirdek yine hareketliydi. Annesiyle ilk sahnesi olacağı için en az benim kadar heyecanlıydı. Sol avucumu karnıma yasladım ve onun varlığını hissettim. Beraber ilk sahnemizdi. Biliyorum ki son da olmayacaktı.

Aklıma ilk Kayahan'dan *Seninle Her Şeye Varım Ben* şarkısı gelmişti.

Sanırım onun kara gözlerine bakınca aklımdan geçen bu olduğu içindi. Onunla her şeye, her zorluğu, her derde, kedere, iyi güne, kötü güne, hastalığa, sağlığa var olduğum içindi.

"*Seninle her şeye varım ben...*" diye başladığımda Karan kadehini bana doğru kaldırdı. Bu, *ben de* demekti.

"Sen benim uğurlu yolumsun.

Yıldızlara yürürüm senle,

Sen iste canım senin olsun."

İkinci tekrarda herkes şarkıya eşlik etmeye başladı. Yüzlerdeki gülümseme daha da şevkle söylememi sağlıyordu.

Mikrofonu elime aldım. Ayaklığı arkaya koydum. Parmağımı kocama doğru uzattım.

"Sen her şeysin

Canımı canına katabilirsin

Cayarsam senden

Beni şu ateşe atabilirsin."

Bunu yapamayacağını söylemek istercesine gülerek kafasını sağa sola salladı. Bu beni daha da gülümsetti.

Heyecanım yavaş yavaş azalırken sahnede adımlamaya başladım. Bu hissi özlemiştim. Sesimi duymayı, sesimi duyurmayı, insanların bana eşlik etmesini, yüzlerindeki tebessümü...

Birkaç kişi dans etmek için piste çıktı. Artık sesim daha gür ve istekli çıkıyordu.

Şarkının sonuna geldiğimiz sırada gecenin en büyük alkışını duydum. Dedem ve kocam ayağa kalkıp alkışlarken garsonlar bile işini gücünü bırakıp ısıklık yapıyordu.

Kızaran yanaklarımla hafifçe eğilerek tebessüm ettim.

Derin bir nefes verdim. “Hepiniz tekrardan hoş geldiniz! Ben evlendim!” dediğimde gülüşmeler oldu. “Kocam orada oturuyor ve bana aşkla bakıyor. Bugünümüze eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim! İyi ki, iyi ki geldiniz!” Yine bir alkışlama. “Bu gecenin hakkını vermek istiyorum. Bu yüzden beni sahneden indirmekte zorlanabilirsiniz. Herkesin benimle beraber söylemesini istiyorum. Sıradaki şarkımız *Sevdik Sevdalandık*. Çünkü sevdik ve sevdalandık!”

Ekibim hızla şarkı için ritim tutup giriş yaparken ben kocama öpücük attım.

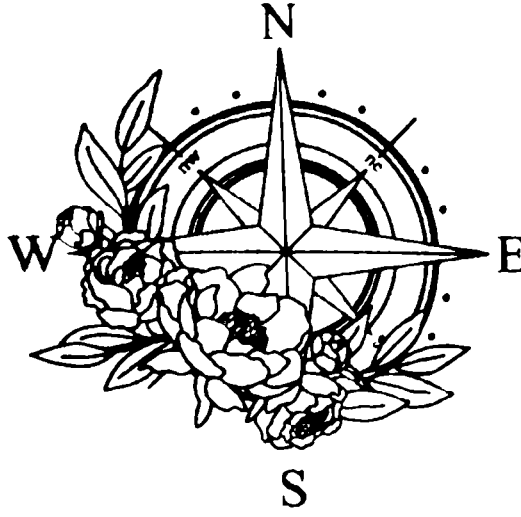
İçim içime sığmıyordu. Kırk gün kırk gece burada eğlenmek istiyordum. Şarkıya başlamadan önce spor ayakkabılarımı giymem konusunda Karan’ın ısrarcı olması iyi olmuştu. Artık yerimde daha rahat zıplayabilirdim. Tabii ki abartmadan, agresif Çekirdek’i rahatsız etmeden.

“Son 2-3-4!” diyerek şarkıya başladığım sırada kadehler havalandı.

Bu gece ölümsüzdü artık benim için. Zihnimde yaşayacaktı. Kızımıza anlatabileceğimiz harika bir gece yaşıyorduk.

Eflâl Akdoğan olmuşum.

Hikâyem işte şimdi başlıyordu.

15. BÖLÜM

Karanlık Sabah

Kim ne derse desin kuşlar bugün bir farklı ötüyordu. Duyamamam bile biliyordum ki kelebekler kanatlarını daha gür bir sesle çırpıyordu. Gökyüzü daha parlaktı, çimenler daha yeşil. Güneş ışıltılarla aydınlatıyordu yeryüzünü.

Güzel bir gecenin sabahıydı bugün.

Gözlerimi araladığımda elim ilk önce karnıma gitti. Önce kızıma güneydın dedim. Derin bir nefes aldım ve gerindim. Karan'a da güneydın demek için ona doğru döndüm ama o yataktaydı yoktu.

İçeriye doğru, "Sevgilim?" diye seslendim. Cevap gelmedi. "Bana kahvaltı hazırlamaya mı gitti acaba?" diye kendi kendime konuştum.

Doğruduğum sırada başım dönünce kendime birkaç saniye tanıyıp öyle ayaklandım. Sabahlığıma giyer giymez lavabonun yolunu tuttum.

Dün içki tüketmemiş olsam bile sanki geceden kalma gibiydim. Her şeyi ayarlayan, alkol tüketen, misafirleri ağırlayan Karan olmasına rağmen -Çekirdek sağ olsun- yorgunluktan gözlerim kapandığı için makyajımı kocam çıkartmıştı. Pek başarılı

olamamıştı doğrusu. Hâlâ gözümde rimelden izler vardı. Ama yine de çabasını takdir ediyordum.

Kendime gelmeye çalışırken dünü düşünüyordum. Uzun zamandır böylesine eğlenmemiştim.

Her şey istediğim gibiydi. Hem de her şey.

Açık büfedeki aperitiflerden 'tutun, sandalyedeki süslere kadar.

Hatta ben yaş pasta sevmediğim için Karan bahçeye ünlü bir markanın dondurma istasyonunu kurdurmuştu. Herkes oradan istediği dondurmayı alıyordu. Tabii pasta da kesmiştik ama kocam herkesten önce yine beni düşünmüştü.

Hayallerimdeki gibi bir geceydi yani.

Sonu ise tüm geceyi hak edecek şekilde bitmişti.

Yavaş yavaş herkes dağıldığında biz bize kalmıştık. Orkestra da bize veda etmişti ama Alptekin'in tüm evi inleten hoparlörü sağ olsun, bir orkestraya bedeldi.

Neredeyse herkes çakırkeyifliği çoktan geçmişti. Dedem bile birkaç duble içtiği için onun da keyfi yerindeydi.

Alptekin'in içtiğini görmemiştim ama o en sarhoşuydu. Kafasına bağladığı kravatı, gömleğinin açılmış düğmeleri, dağınık saçlarıyla bence Aypare sarhoşuydu. Kıza bakarken öylesine içten gülümsüyordu ki bakan insanı da gülümsetiyordu. Aypare'ye gelince, o çok dozunda içmişti. Hatta içmemiş bile olabilirdi. Ama o da en az Alptekin kadar rahatlamış görünüyordu. Belki hayattan bir gün çalıp koyuvermek istemişti, belki de gerçekten oluruna bırakmaya karar vermişti. Orasını bilemiyordum.

Yüzümü güzelce yıkadıktan sonra rahat bir şeyler giymeye başladım.

Dün çiçeğimi yakalayan kişi Hale'ydi.

Çok garip bir andı doğrusu. Hale tutmak isteyenlerin arasında bile değildi. Ömer'le köşede bir yerde duruyorlardı. Orada durduklarını bile fark etmemiştim. Çiçeği istem dışı o tarafa fırlattığımda yakalayan Hale de en az benim kadar şaşkıındı.

Ucundan yakaladığı çiçeğe anlam veremeyerek bakıyordu. Ömer kocaman sırtıyordu.

Belki ikinci baharları için bir adım atarlardı. Kim bilir?

Üstümü değiştirdikten sonra aşağı inmeye başladım. Dün yediğim her şeyi oynayarak yakmış olmalıydım. Açlıktan midem gurulduyordu.

Salon boştu ama bahçeden sesler geliyordu. Ahaliyi görünce neşeyle, “Günaydın herkese,” dedim. Bakındım ama kocamı göremedim. “Sabahı şerifleriniz hayrolsun. Hepiniz buradasınız da benim kocam nerede?”

“Senin için bir şeyi halletmeye gitti. Düğüne yetişmeyen bir hediyesi varmış,” diye cevap veren Alptekin’in kafası Ömer’den nasibini aldı. “Ne vuruyorsun abi ya? Zaten başım ağrıyor.”

Ömer, “Kıza sürpriz yapacaktı adam. Neden bozuyorsun sürprizi? Hak ettin onu,” dedi.

Gözlerim heyecanla irileşti. “Ya... Ne hediyesi peki? Ya da söylemeyin, sürpriz olsun!” dedim.

Alptekin kafasını ovuştururken kendi kendine söylendi: “Düğün sabahı gelini bırakıp gitmesine nasıl bir bahane bulacaktın acaba...”

Dedem yanındaki boş sandalyeye vurunca pıtı pıtı yanına gittim. Özlem’in, “Nasılsın, yeni gelin? Sabah daha farklı bir dünyaya uyandın mı?” diye sormasıyla dedem elimi sıkıca tutup, “Her şey istediğin gibi miydi, kızım?” diye sordu. “Beğenmediğin bir şey oldu mu? Bu sürpriz beni tedirgin etmişti, eğer beğenmezsen diye. İçine sindi mi her şey?”

“Her şey muazzamdı. Bana çaktırmamanız konusunda hepimizi tebrik ederim,” deyip tabağımı doldurmaya başladım. “Gelinliğime özellikle bayıldım! Yemekler şahaneydi, orkestra muazzamdı! Dondurma standından bahsetmiyordum bile. Bunca şeyi ne ara düşündünüz? Ve ben nasıl anlamadım?”

Arif’in önce büyük lokmasını yuttu. Sonra da, “Sen uyurken hallediyorduk, yenge. Ya da abim toplantıdan çıkınca eve

gelmeden önce ayarlamaları yapıyordu. Çoğu şeyi telefonda ~~h~~letti,” dedi.

Ballı ekmeğimden koca bir ısırık alıp arkama yaslandım. “Çok güzeldi her şey. Hepinize tek tek teşekkür ederim. İyi ki geldiniz. Ve umarım birkaç gün daha kalırsınız.” Kısa bir an sessizlik yaşandı. Üzgün bir sesle, “Anlaşılan dönüyorsunuz,” dedim.

“Yine geleceğiz elbet. Doğum var önünde,” diyen dedeme kötü kötü baktım. Doğum yapmama beş ay vardı. Beş ay görüşmemeyi düşünüyorsa ona inanamıyordum. Zaten giderek zayıflıyor, hâlsiz görünmeye başlıyordu. Ona bir şey olmasından deli gibi korkuyordum. Bu yüzden sık sık görüşmek istiyordum. “Biz kahvaltıdan sonra çıkarız, kızım. Sen de dün çok yoruldu, dinlen.”

Yüzüm düşse de bunu belli etmedim. Herkes koca iki gününü bana ayırmıştı. Daha fazlasını isteyemezdim.

Her birine sevgiyle baktım. “Ayaklarınıza sağlık. Teşekkür ederim bizi yalnız bırakmadığınız için. Sizi görmek annemle babamı görmek gibiydi. Onlar bugünü göremedi ama eminim yatıkları yerde mutludurlar. İyi ki varsınız. İyi ki benim ailemsiniz.”

“Gebe kadın, ağlıyor musun yoksa?” diye sordu Alptekin. Yanıma gelip arkamdan omzuma sarıldı. “Bir aile varsa onu bir araya getiren sensin. Senden önce biz dağılmıştık, paramparçaydık. Benim kafanı vurduğum gün...” Gülüşmeler olurken ben de gülerek yanaklarımı sildim. “Hepimizin miladı oldu. İyi ki o gün 13 numaralı o kapıyı zorlamışsın. Ağlama bak, valla ben de ağlarım. Aypare gitti zaten! Beni kimse durduramaz bak!”

Şaka yollu tehdidine güldüm. “Mutluluktan ağlıyorum ya! Hem gebeyim ben! Çok normal bu ağlamalar.” Burnumu defalarca çektim. Kapıya doğru baktım. “Kocam nerede kaldı?”

Yiğit bunu söylememi bekler gibi bir anda koşar adım bize doğru geldi. Yüzünde mimik oynamıyordu. “Ömer abi, bir bakar mısın?” dedi telaşla.

“Ne oldu, Yiğit?” diye sordum.

“Dünden kalan süslerle ilgili, yenge,” diye cevap verdi. Yeniden Ömer’e baktı. “Abi, acil.”

Ömer onunla beraber hızla gözden kayboldu. Arif de peşlerinden gitti.

“Efâl, dün hangi isimler silinmiş ayakkabının altından?” sorusunu duyunca Özlem’e baktım.

“Aa, unuttum onu. Yukarı çıkıp beraber bakalım biraz sonra,” dedim. Telefonumu getirmelerini rica ettim. “Karan gideli ne kadar oluyor?”

Dedem, “İki saatten fazla oldu. Birazdan gelmesi gerek. Yakın bir yere gideceğim demişti,” dedi.

İçime kötü bir his çökmüştü. Uyandığımda gördüğüm o parıltılar yok oldu sanki. Güneş gözümü acıtmaya başladı. Kelebeklerin birkaç saati kaldı. Kuşların cıvıltısı acıklı bir hâl aldı.

“Midem bulandı benim,” deyip yavaşça ayaklandım. Açlık bedenimi terk etmişti. “Biraz Patron’la oynayacağım.”

Kimse bir şey demedi. Onlar da üstümüzde gezen kara bulutları fark etmişti sanki. Herkesi aniden bir kasvet bürümüştü.

Patron benimle beraber bahçede adımlamaya başladı. Çalışanlar dünden kalanları toplamaya devam ediyordu. Yavaşça rengi solan havayla herkesin hareketleri hızlandı. Yağmura yakalanmamak için acele ediyorlardı.

İçimi kaplayan huzursuzluk giderek büyüyordu. Bir yerlerde bir şey oluyordu. Bunu hissediyordum.

Sessiz bir yere geçip Patron’la beraber çimlere oturdum. Biraz sonra korumalardan biri telefonumu getirdi. Karan’ı aradım ama telefonu kapalıydı. O bu kadar geç kalmazdı. Kalacak olsa dahi haber verirdi. Beni yemeye başlayan kurt içime kötü şüpheler düşürüyordu.

Gözlerimi kapatıp, atıştırmaya başlayan yağmurun yüzüme çarpmasına izin verdim. Annem, *yağmur yağarken edilen dua kabul olur*, derdi.

Karan'a bir şey olmasın, Allah'ım. Sağ salım gelsin. Sadece benim kuruntumdan ibaret olsun her şey.

Islanan ekranımda hızlıca yazıp ona gönderdim.

Sevgilim nerede kaldın? Bana en büyük hediye sensin zaten. Lütfen bir an önce gel, seni özledik.

Mesajım iletilmedi.

Şimşekler tüm evi inletiyor, büyük bir fırtınanın kapımızda olduğunu haykırırcasına çakıyordu. Oturduğum yere sinmiştim. İkili koltuğun köşesinde kıvrılmış duruyordum. Kalbim kadar bedenimde de ağrı vardı. Başım çatlayacakmış gibi ağrıyordu.

Misafirlerimiz gitmişti. Saat gece yarısına yaklaşmıştı. Saatler geçse de bir şey değişmemişti. İçimdeki endişe geçmiyordu.

Karan'dan haber alamamıştım.

Endişe benimle beraber koltukta oturuyordu. Bedenime sıkıca sarılmış, bırakmak istemez gibi beni tutuyordu. Birkaç saat-tir korkuyla beraber bana yoldaş olmuşlardı. Nefes aldığım her anda daha da yayılıyordu vücuduma. İlmek ilmek işleniyordu.

“Minik kuş, sıcak bir şey ister misin?”

Ömer'in sesini duyunca kafamı kaldırdım. Herkes gitmişti ama Ömer'le Hale burada kalmak istemişlerdi. Her ne kadar başka bahaneleri olsa da beni yalnız bırakmamak için kaldıklarını biliyordum.

Arif'in söylediğine göre Karan'ın acil bir işi çıkmıştı. Bu yüzden şehir dışına çıkması gerekmişti. Bana haber verecek kadar vakti yoktu. Şarjı bittiği için bir tek Arif'i arayabilmişti.

İşi çıktığına inanabilirdim. Ama Karan beni aramadan iki saatte fazla zaman geçirmezdi. Hem de haber vermeden şehir dışına çıkması imkân dâhilinde bile değildi. Eğer sadece bir kişiye haber verecek imkânı olsaydı da bu kişi Arif değil, ben olurdum.

“Teşekkür ederim,” diyerek Ömer'i reddettim.

Avuç içimde tuttuğum telefonu, sesi açık olmasına rağmen defalarca olduğu gibi yine kontrol ettim. Hiçbir bildirim yoktu. Mesajım ise hâlâ iletilmemiştir.

Sabah yediğim bir dilim ekmekle duruyordum. Boğazımdan bir şey geçirmeyi düşündüğümde bile midem bulanıyordu. Bu yüzden de hâlsiz ve yorgundum.

“En azından sıcak bir süt,” dedi Ömer. Israrcı sesini duymazlıktan geldim. “Böyle giderse hasta olacaksın bak. Ve ayaklarına çorap giy, Eflâl. Üşüteceksin.”

Kafamı salladım sadece. Karan’ın sesini duyana kadar iyi olacağımı sanmıyordum.

Arif, “Yenge, söyledim ya sana. Abimin işi var sadece. Sabaha gelmiş olur. Sana odana kadar eşlik edeyim mi?” dedi.

Ona bomboş gözlerle baktım. “Karan evlendiğimiz ertesi günü işi çıkacak ve gidecek. Öyle mi? Buna inanmamı mı bekliyorsun, Arif? Ya bana gerçeği söyle ya da sus,” dediğimde sesim sert çıkmıştı. Kendimi törpüleyecek bir durumda değildim.

Arif bezgin bir şekilde yüzünü sıvazladı. “Ne kadar yoğun olduğunu bilmiyorsun sen. Tüm işlerini ertelemişti. Mecbur kalmıştır gitmeye. Hadi sen bir şeyler atıştır da uyu.”

“Ben başında beklerim,” diyen Alptekin en az benim kadar sessizdi.

O da mı hissetmişti?

Anlamıyorlardı. Daha dün gözlerinin içine bakarak *evet* diye haykırdığım adamdan şu an haber alamıyordum. Değil yemek yemek, nefes alırken bile canım yanıyordu. Her şeyin rüya olmasını diliyordum. Eğer o sağ salim yanıma gelecekse evliliğimizin bile rüya olmasını kabul edebilirdim. Yeter ki onu yanımda görebilseydim.

Yavaşça yutkundum. “Hale nerede? Biraz onunla konuşmak istiyorum,” dedim. Ömer bana Hale’nin yanına kadar eşlik etti. İkimiz de hiç konuşmadan bahçede yürüdük. Hale’yi battaniyeye sarınmış bir şekilde kitap okurken buldum. Ömer benim de

üstüme bir battaniye verdi ve bizi yalnız bıraktı. Bir süre öylece oturduk. Bedenim üşüse de kalbim yanıyordu sanki. Hiç iyi hissetmiyordum. Gözlerimi sımsıkı yumup açtım. Derin bir nefes aldım. Sessizliği, “Toprak kokuyor. Çok severim bu kokuyu,” demem böldü.

Hale kitabını kucağına bıraktı. “Ben de çok severim... Nasılsın, Eflâl?”

Dudaklarımın titremesine engel olamadım. “Çok korkuyorum,” dedim. Korku vücudumda cirit atıyordu. “Nasıl anlatırım, bilmiyorum ama korkudan boğulacakmış gibi hissediyorum. Sen nasıl dayandın, Hale? Birkaç saat ondan haber alamadığımda bile delirecek gibi hissediyorum. Sen onca yıl habersiz nasıl yaşadın?”

Yardım çağrısıydı bu. *Boğuluyorum, elimi tut* demekti. Dakikalar saati kovalarken bu his beni yiyip bitiriyordu. Birinin beni bu durumdan kurtarması gerekiyordu.

“Ümit etmeyi hiç bırakmayarak,” dedi.

Bu kadardı cevabı. Ondan duymayı beklediğim bu değildi. İçimdeki sızıyı dindirmesini beklemiştim. O ise ümit etmemi söylüyordu.

Dün gece bu bahçede gözlerinin içine bakarak oynadığım adamdan saatlerdir haber alamıyordum. Ümit etmek bu noktada bana düşmandı. Tüm kötü senaryolar geçiyordu aklımdan. Kaçırılmıştı belki. Belki kaza yapmıştı. Birine yardım edeyim derken başına iş almıştı. Dün çok yorulduğu için bir yerde düşüp kalmış da olabilirdi.

Her şey olabilirdi.

Ama hiçbir ihtimalde Karan beni bile isteye habersiz bırakmazdı.

Yani başına bir şey gelmişti.

İçime çektiğim oksijenin bana yetmediğini hissettim. Görünmez bir el boğazımı sıkıyordu sanki. Karan’ın neredede ne yaptığını bilmemek işkence ediyordu bana.

Araba seslerini duyunca aniden ayaklandım. Karan geldi anmıştı ama Ömer'le Arif'in arabasının bahçeden hızla çıkışını gördüm.

“Bir şey oldu,” dedim çaresiz bir şekilde. “Bir şey oldu.”

Hale elimi tuttu, yeniden oturmamı sağladı. “Bir şey olsa çoktan haberi gelirdi, Eflâl. Kara haber tez duyulur. Kalbine eziyet edip kötü ihtimalleri düşünme. Sabah uyandığında Karan gelmiş olacak.”

Kara haber tez duyulur.

Tutunacağım tek şey buydu.

Karan bana son zamanlarda karanlık işlerinden bahsetmemişti. O cephede neler oluyor, bilmiyordum. Sadece yoğun olduğunu biliyordum. Beni tüm olayların dışında bırakmaması gerektiği konusunda ısrarcı olsam da dinlememişti. Eğer neler olduğunu bana anlatsaydı en azından şu an neler olduğu konusunda bir fikrim olabilirdi.

Hale kendi battaniyesini de üstüme örttü. Bu ana kadar pek fark etmemiştim. Titriyordum.

“Sana çorba getireceğim. Ve sen itiraz etmeden içeceksin.”

Sessiz kalışımla beraber yalnız da kaldım. Rüzgârın sesiyle yaprakların hışırtısını duyuyordum sadece. Bir de endişeyle atan kalbimin sesini.

Aradan ne kadar süre geçmişti, artık bilmiyordum. Hale bana çorbayı bir şekilde içirmeyi başarmıştı. Arif geri gelmemiş. Yiğit gitmiş, onun yerine Ömer geri gelmişti.

Ömer ve Hale beraber beni odaya çıkartıp ayağıma çorap giydirdikten sonra ben uyuyana kadar başımda beklemişlerdi. Ama uyuyamamıştım. Saat kaçtı, bilmiyordum. Hava hâlâ karanlıktı. Üçümüzün nefes sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Biraz sonra, “Güzelim,” dedi Ömer. “Sen istersen git uzan. Ben beklerim.”

Hale, “Ben beklemeye alışkınım,” dedi. Cevabı içimi daha da sızlattı.

Ben alışmak istemiyordum. Karan şu kapıdan girsin ve iyi olduğunu söylesin istiyordum. 24 saatten fazla olmuştu. Onunla ayrı kaldığımız zamanda bile ondan bu kadar uzun haber alamadığım bir an olmamıştı. Boğazım düğüm düğümdü. Onu görmeden de çözülmecekti.

“O zaman sıcak bir duş al. Sen de yoruldun sabahtan beri.”

Göremesem de bir öpme sesi duydum. Sonra da kapı kapandı.

Gözyaşlarım benden bağımsızca yanaklarımdan süzölmeye başladı. Karan’ın şefkatini istiyordum. Onun göğsünde uyumaya alışmıştım. Şimdi bu yastık bile sert geliyordu.

Kollarımı karnıma sardım. Kızımdan güç almak istedim. Babasının yokluğunu hissedermiş gibi o da hareketsizdi. İkimizin de hiç mecali kalmamıştı.

Karanlıkta Ömer’in eli beni doğrulttuğunda itiraz etmedim. Beni göğsüne bastırdı, sıkıca sarıldı. “Sana yalan söylemek istemiyorum, Eflâl. Kendini böylesine hırpalamana gönlüm razı gelmiyor. Hamilesin sen. İkiniz de kötü etkileniyorsunuz böyle.”

Gözyaşlarım tişörtünü ıslatıyordu. “Karan nerede, Ömer? Lütfen bana gerçeği söyle,” dedim hıçkırarak.

“Bilmiyorum,” dedi.

Ağlamamın şiddeti arttı. Bedenimde bastıramadığım bir titreme başladı. Kendimi durduramıyordum. Dün beni kollarında uyutan adamdan bugün haber alamıyordum. Neredeydi, iyi miydi, bizi merak ediyor muydu, bilmiyordum. Nefes alıyor muydu, bilmiyordum.

Ömer sırtımı sıvazlayarak beni yatıştırmaya çalıştı. “Öğreneceğiz. Söz veriyorum, Karan’ın nerede olduğunu öğreneceğiz. Seni Yasin’le konuşturmamı ister misin? O sana daha doğru bilgi verir. Şş... Gececek hepsi. İnan bana, minik kuş, geçecek.”

Her gecenin bir sabahı vardı elbet. En kötü günde bile güneş doğuyordu.

Ama ben bu gecenin sabahını görebilecekmişim gibi hissetmiyordum.

Hıçkırıkları azaldığında Ömer beni uzandırdı. Yanıma oturup elimi tuttu. Her şeyin düzeleceğine dair bir şeyler söylüyordu. Onu hem duyuyordum hem duymuyordum. Sadece dua ediyordum. Uzun zamandır böylesine çaresiz hissetmemiştim. Elimi kolumu bağlayan bu hisle savaşımaya çalışıyordum.

Uykusuzluk ve ağlamaktan yorgun düşen bedenim uykuya yenik düşmek üzereyken aklımda sevdiğim adamın gözleri vardı. Rüyamda onu görmek isteyerek karanlıkla kucaklaştığım sırada Ömer hâlâ elimi tutuyor ve geçeceğini söylüyordu.

“Sabaha kadar haber alamazsak...”

Yüksek bir sesle, “Ne sabahı, abi? Zaten sabaha ne kaldı? Harekete geçmek için neyi bekliyorsunuz?! Kötü bir haber mi almamız gerek illa?!” diye sordum.

Abim ona bağırışımı mazur gördü. Çünkü artık gerçek anlamda iyi değildim. Neredeyse iki gün olmuştu. Koca iki günde sevdiğim adamın yaşadığına dair hiçbir haber alamamıştım.

Uyandığımda elim direkt telefona gitmişti. Tek bir bildirim bile yoktu. Başımda bekleyen Hale’yle beraber aşağı indiğimizde herkesi aşağıda bulduk. Abim elinden geleni yaptıklarını ama bir bilgi elde edemediklerini söylediğinde resmen yıkılmıştım.

Abim, “Eflâl, sana söyledim. 48 saat daha dolmadı. Ben kendi ekibimi zaten devreye soktum. Ama diğerlerinin aramaya başlaması için saatin dolması gerekiyor,” dedi.

Elinden gelenin bu olduğunu görebiliyordum ama yetmiyordu. Yetemezdi. Karan’dan bahsediyorduk. Ona bir şey olmazdı. O yıkılmazdı. Onun canı acımazdı. O yorulmazdı. O bir anda ortadan kaybolmazdı.

“Nerede bu adam? Nasıl telefonuna ulaşamazsınız?!” derken ellerim titriyordu. “Bu kadar adam, bunca teçhizat neden var?! Ne işe yarıyor?!”

Alptekin sakın kalmamı isteyerek elimi tuttu. O da çok üzgündü. Hiç uyuyamadığını gözlerinden anlayabiliyordum. O acısını içine atan biriydi. Bu yüzden sessizdi. Ama abisine bir şey olsa onu nasıl toparlardım, bilmiyordum.

Bu düşünceyi hızlıca silip attım.

Batuhan, "Arabada bırakmış demiştik ya telefonunu," diye bir kere daha açıkladı. Karan bunu yapacak bir insan değildi. Zorla götürülmediyse telefonunu bırakmazdı. "Arabasını buldukları yerde hiçbir kamera yok. O noktadan sonra nereye gitti, nasıl gitti, bilinmiyor. Gerçekten anlayamıyorum. Adam bir anda kuş olup uçtu mu?"

Arif, Yiğit ve bir adamla beraber bilgisayarın başındaydı. "Yüzü aranıyor her yerde. Ama şimdiye kadar hiç eşleşme olmadı. Yer yarıldı da yerin içine girdi sanki."

Sırtıma saplanan ağrı beni anında çimdik yaptı. Ömer bunu fark etti, yanıma geldi. "Karan geldiğinde bize çok kızacak, minik kuş. Karıma böyle mi baktınız diyecek. Ağzından doğru düzgün lokma geçmedi. Yediğini de çıkartıyorsun. Ne yapacağız seninle böyle?" diye bir baba edasıyla azarladı beni.

Sızlayan burnumla, "Gelecek, değil mi?" diye sordum.

Ömer gülümseyerek kafasını salladı. "Senin beklediğini biliyor, tabii ki gelecek."

Hiçbir şey beni rahatlatmıyordu. Kim ne derse desin içimdeki his dinmiyordu.

"Kaçırılmasından başka ihtimal yok," dedi Arif. Ekranı kara kara bakıyordu. "Yoksa abim öldürseler gitmez."

Bu söylediğiyle beraber derin bir sessizlik oldu. O kara ihtimali kimse düşünmüyordu. Düşündüğüm anda bile elim ayağım buz kesiliyordu. Bu ihtimali saymıyordum bile.

Alptekin başını omzuma yasladı. İki gün içinde hepimiz çökmüştük. Onun sessizliği herkesin yakarışına eş değerd. Ağladığını görmemiştim ama keşke ağlasaydı. Bu şekilde harap olması beni daha da çıkmaza sürüklüyordu.

“Alp, lütfen bir şeyler ye,” derken buldum kendimi. Kendimi unutup onu düşündüm. Kafasını kaldırıp kızarmış gözleriyle baktı bana. “Hatta gel, beraber yiyelim. Ne dersin?”

Cevabı sessizce ayağa kalkmak oldu. Diğerleri telaş içinde konuşmaya devam ederken ikimiz mutfağa geldik. Züleyha teyzenin bizim için hazırladığı tabakları çıkartıp mikrodalgada ısıttım. Alptekin’in karşısına oturdum. En az onun kadar benim de bir şey yiyelim yoktu.

Fakat Ömer haklıydı. Karan beni böyle görürse hem çok kızar hem de çok üzülürdü.

Sağ gözümünden akan yaşı hızlıca sildim. “Köfteler çok güzel görünüyor,” dedim. Gülümsemeye çalıştım. Ama ağlarken bu pek sağlıklı görünmüyordu. “Baksana tadına. Sen ketçapla beraber yemeyi seviyorsun. Ayran da koydum bak. Hadi bir tadına bak.”

Alptekin istemeyerek de olsa bir lokma aldı. İkimiz de çiğnemekte zorlanarak yemeye başladık. Gözyaşımla ıslanan köftenin tadı acı geliyordu.

Aniden, “Sence yaşıyor mu?” diye sormasıyla lokmam boğazımda kaldı.

Defalarca öksürdüm. “Alp... Hayır... Yani, evet. Bu nasıl bir soru?” dedim.

Yüzündeki acı tebessümü gördüm. “Sen ne zaman abimi yıkılmış gördün? Ben bir sen onu terk edip gittiğinde görmüştüm. Annemleri toprağa verdiğimizde bile dimdikti benim abim. Sarılmayan koca bir dağdı. Ama şimdi... Abim gitmişse eğer, gitmiştir, Ef.”

Elim boşluğa düşünce tabağa çarptı. Tabağın yere düşüp kırılma sesi kulaklarımda çınladı.

Karan yaşıyordu. Nefes almıyor olsa bunu hissederdim. Karan yaşıyordu. Daha çocuğumuz bile doğmamıştı. Karan yaşıyordu. Ölmek için çok gençti.

Geriye kalan tüm gücümle, “Saçmalama!” diye bağırdım. “Şu ruh hâlimden çık ve kendine gel. Karan yaşıyor! Ona bir

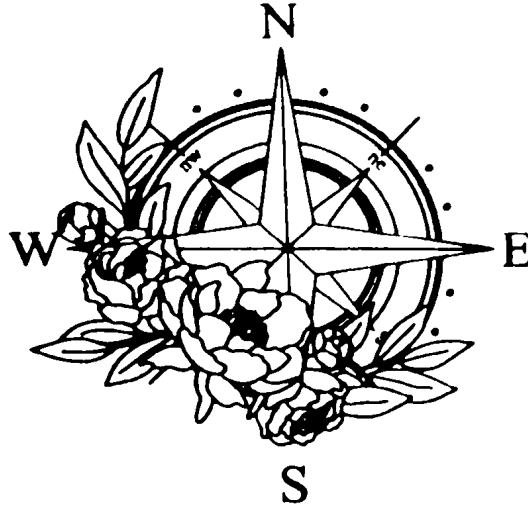
şey olmadı! Daha Çekirdek doğmadı! O kızını görmek için ne kadar can atıyor, senin haberin var mı? Bizi yalnız bırakıp gitmez.” Ayağa kalktığımda sersemledim. Yanaklarımı hızlıca sil dim. “Belki kafasını dinlemek istedi, olamaz mı? Aylardır çok yorgundu. Düğün hazırlıkları da yordu onu. Biraz uzaklaşmak istemiştir. Bir sürü yük vardı onun omzunda. Kafasını dağıtmak istemiştir.” Alptekin bana sıkıca sarıldı. “Haber vermeyi unutmuştur. Çok yorulmuştu o. Ben biliyorum. Çok yorulmuştu. Dinlenmeye onun da ihtiyacı var.” Ardı ardına gelen hıçkırıkları bastıramadım. “Kafasını dinlesin, gelecek. Biraz dinlensin, gelecek. Ya-Yaşıyor. Ben biliyorum. Yaşıyor.”

Alptekin yatıştırıcı bir sesle, “Tamam,” dedi defalarca. Sakin olmam için elinden geleni yapsa da içeriden gelen bağırışlarla birbirimize bakakaldık. Alptekin elimi tutmasaydı salona gidecek gücü kendime bulamazdım.

Ömer hararetle biriyle telefonda konuşuyordu. Kulaklarım uğuldamasa ne dediğini anlayabilirdim. Ama gözlerim gayet iyi görüyordu.

Doğruydu. Kara haber gerçekten de tez duyuluyordu.

16. BÖLÜM

İhtimallerin Acı Tadı

Çok yas görmüştüm. Çok kişiyi toprağa vermiştim. Çok defa toprak olmak istemiştim. Fakat hiçbirinde böylesine hissetmemiştim.

Dizlerimin üstüne çöktüğümde kimse beni tutmaya yetişmemişti. Bacaklarım beni taşıyamamış, öylece yığılmıştım.

Bir şeyler söylüyordum ama kendi söylediklerimi dahi duyamıyordum. Yalvarıyor olmalıydım. İnkâr ediyordum belki de. Duyacağım şeyden ölesiye korkuyordum. Acı haberi almaktansa onunla beraber toprak olmayı diliyor olmalıydım. Karnımda ondan bir can varken ölmeyi dilediğimi bilse beni affetmeyeceğini bildiğim adamın peşinden gitmek istiyordum.

Beni koltuğa uzandırdılar. Her biri başımda bağıra çağıra bir şey söylüyordu.

Nasıl verilirdi ki bu haber? Göğsüme saplanan bıçağı acısız çıkartamazlardı. Çığlık çığlığa bağırmak istiyordum. Onun haberini almaktansa tüm acıları göğüslemeye hazırdım.

Ömer elimi sıkıca tuttu. Beni sarsıyordu. Çenemi sıkıca tutup gözlerine bakmamı sağladı. “Eflâl!” dediğini anlayabiliyordum ama sesi bana ulaşmıyordu.

Onun nefes alamadığı bir dünyada yaşadığımı düşününce kendi nefesim bana zehroluyordu. Bununla yaşayamazdım. Ona bir şey olduysa yaşayamazdım.

Doğrulttular beni. Soğuk suyla yüzümü yıkadılar. Hale kendime gelmem için bana tokat attığında ona aynı şekilde bakmaya devam ediyordum. Diğer yanağıma da sertçe vurdu.

“Kendine gel Eflâl!” diye bağırdı.

Kendimi kaybetmişim, evet. Onu kaybettiysem bunun pek de bir önemi kalmazdı.

Abim yüzüme su çarpmaya devam etti. Beni omuzlarımdan tutup sarstı. Birçok kelime söylediğini görebiliyordum. Dudaklarından okuduğum o tek kelime kendime gelebilmemi sağladı. Üç hece.

Ölmedi.

Sanki suyun içinde dakikalarca kalmışım gibi sesli sesli nefesler almaya başladım. Elimi şiddetle inip kalkan göğsüme koydum. Gözyaşları durmaksızın yanaklarımdan süzülüyordu. Dudaklarımdan sadece onun adı döküldü. “Karan,” diyebildim. Şifam gibi, dermanım gibi, son çarem gibi.

Ömer ona bakmamı isteyerek önümde diz çöktü, yüzümü tutup kendisine çevirdi. “Ölmedi. Karan yaşıyor. Kendine gel artık! Duydun mu beni, Eflâl? Aç kulaklarını, beni iyi dinle! O sağ salim buraya gelecek. Kardeşimin seni böyle görmesine izin vermem! Kendine bunu yapma. Sen hamilesin!”

İdrakimi toparlamaya çalıştım. Kararan gözlerimi yok saydım. “Karan nerede?” diye zar zor sorabildim.

Ömer beni sıkıca tutuyordu. “Bize dost olmayan biriyle beraber. Ama iyi. Anlıyor musun beni? Lütfen böyle bakma. Karan yaşıyor,” derken yüzümü yüzüne yaklaştırdı. “Ona bir şey yapmazlar. Karan onların tek kozu. O iyi. Tamam mı? Benim kardeşim iyi.”

Beni hızlıca kendine çekip sarıldı.

Karan yaşıyordu.

Ötesini düşünemiyordum.

Karan yaşıyordu.

Derin derin nefesler aldım. Ömer daha iyi olduğumdan emin olunca benden uzaklaştı. Yüzümü sıvazladım, kendime gelmeye çalıştım. Böylesine kötü olmamalıydım. Onlar haklıydı. Karan beni böyle görürse çok üzülmüdü. O geldiğinde karşısında dimdik duran bir eş bulmalıydı.

Bana cevap vermelerini umarak baktım her birine. Kafam allak bulaktı. Bildikleri her şeyi anlatmaları gerekiyordu. “Karan nerede?” dedim. Sesim gür çıkmayınca isteğimi tekrarladım. “Benim kocam nerede?”

Arif yeniden bilgisayarın başına döndü. “Sonerlerle birlikte. Biraz önce Yasin abiye haber geldi. MİT’le yaptığı anlaşmayı bozup kaçmış. Abimi kullanarak ülkeden kaçmaya çalışıyor,” deyip küfür savurdu. “Bulacağız abimi. O pezevengin elinde bırakmayacağız.”

Abimin bahçede hararetle telefonda konuştuğunu gördüm. İşler istediği gibi gitmiyordu.

Sakin kalmaya çalıştım. “Karan nasıl onunla gider? İsteyerek gitmez ki. Kaçırılmış mı demek oluyor bu?”

Alptekin, “Kaçırılmış olması lazım. Bizi koruyayım derken kendisini açık etmiş. Bravo gerçekten! Onca koruma varken üç kişiyle dışarı çıkmak akıl kârı değil!” dese de biraz öncesine nazaran daha iyi görünüyordu.

En azından yaşıyordu. Düşmanımızın elinde de olsa yaşıyordu. Şimdilik buna tutunacaktık.

Kuruyan boğazımı yatıştırmak için defalarca yutkundum.

“Ona bir şey yapmayacaklarının garantisini nasıl veriyorsun?” diye sordum Ömer’e. Hale’ye, getirdiği su için gözlerimle teşekkür ettim. “Öldürmeseler bile... Allah’ım bunu söylemek bile çok korkunç! Ya bir şey yaparlarsa?”

Ömer benden uzakta sigara yakıp ardı ardına nefesler çekti. “Bilemem ki onu. Yıllardır bize düşman bir itten bahsediyoruz.

Benim karımı...” Sinirle bir şeyler söyleyip önüne döndü. Bu arada Hale çoktan salonu terk etmişti. Soner’in adını duymak ona iyi gelmiyordu. “Nasıl bir adam olduğunu sen de gördün. O bize fiziksel zarardan çok, duygusal zarar vermek istiyor. Ben sanmıyorum. Ama yaparsa da *nasıl yapmış olabilir* demem. Her şeyi yapabilecek bir pislik o.”

Sessizce kafamı salladım. Kızımı korumak istercesine ellerimi karnıma sardım.

Baba sağ salım gelecek, Çekirdek. Sen sakın üzülme, olur mu? Anne üzüldü ama o bir anlıktı. Baban gayet iyi. Ona hiçbir şey olmayacak.

İçimden geçirdiklerimi duymasını umuyordum.

Odaya çıkıp duş almaya karar vererek ayaklandım. Doğru düzgün bir şey de yiyememiştim. Dolaptaki sandviçlerden birini aldım. Çok fazla yiyemezdim ama en azından mideme bir şey girerdi. Çekirdek’in beslenmesi için saatlerce araştırma yapan kocamın döndüğünde beni bu hâlde görmesini istemiyordum.

Odamıza geldiğimde Karan’ın kokusu burnuma doldu. Ona yakın olma isteğine engel olamadım. Tişörtlerinden birini aldım ve defalarca içime çeke çeke kokladım. Bir ömür boyunca sadece elimde bunun kalmasının ihtimalini bile düşününce boğuluyordum.

Karan’ın bornozunu aldım. Sıcak su dolu küvetin içine girdim. Ve gözyaşlarımın bana arkadaş olduğu uzunca bir duş aldım.

Üç gün olmuştu.

Ondan haber alamadığım koca üç gün.

Oysa o gece ne güzeldi her şey. Kahkahalarımızın ardından kara günlerin bizi beklediğini bilememiştim.

Bana hediye almayacak olsa da bunlar yaşanır mıydı?

Elimde olmadan kendimi suçluyordum. Eğer bana hediye almaya gitmeseydi, beni, bizi düşünmek yerine biraz da kendini düşünseydi, aklını karıştırmasaydım, durmadan evlenmek üzerine şeyler söylemeseydim, kendini düşünmesine de zaman tanısaydım... belki o zaman zihni bulanık olmayacak ve şu an yanımda olacaktı.

Arif'le beraber salonda oturuyorduk. Diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyordum. Saatlerdir oturduğum koltuktan bir kere bile kalmamıştım. Birileri gelip gidiyor ama ben aynı şekilde durmaya devam ediyordum.

"Alo?" diyen Arif'in sesiyle yerimde doğruldum. "Evet, dinliyorum. Hayır. Sizdeki bilgi kadar. Ne zaman, şimdi mi?" Aniden ayaklandı. "Tamam. Tamam, sağ olun. Bize ne zaman haber verirsiniz? Anladım, tamam."

Hızlıca, "Gelişme mi var?" diye sordum.

"Evet. Pazarlığın son aşamasına geçmişler," derken gülümsüyordu. "Ben diğerlerine haber vereceğim. Abim bugün gelebilir."

Elimi kalbime koydum. Öyle hızlı atıyordu ki nabzımı tüm vücudumda hissediyordum.

"Çok şükür, Allah'ım. Çok şükür!" derken ellerimi semaya açtım. "Sağ salim gelsin. Ne olur sağ salim gelsin. Şükürler olsun, Allah'ım!" Gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Bu sefer mutluluktan akıyordu. Kollarımı karnıma sardım. "Baba geliyor, anneciğim. Çok özledik onu, değil mi? Kavuşacağız, az kaldı. Biraz daha sabredeceğiz. Sonra bir bakmışız, baba karşımızda."

Ömer hızlı adımlarla içeri girdiğinde yüzündeki gülüş beni daha da umutlandırdı.

"Eflâl, biz Karan'ı almaya gidiyoruz!" dedi telaşla.

Apar topar ayağa kalktım. "Buldunuz mu yerini? Pazarlıktan sonra mı alacağız?" Bir yandan da saçımı topluyordum. Üstümde eşofmanım vardı. Bu şekilde gidebilirdim. "Ayakkabımı giyip geliyorum hemen!"

Adımım Ömer'in beni kolumdan tutmasıyla durdu. "Sen ne reye, Eflâl? Senin orada ne işin var? Onca adamın arasında ve güvenli bir yer değilken, bir de hamile hâlinle seni ölsem de oraya götürmem. Sakın bana böyle bakma. Biraz daha sabret, Karan'ı getireceğim sana." Kafamı göğsüne bastırıp sarıldı. "Sen kendine çekidüzen var. Seni böyle görürse ağzıma tükürür o herif. Siniğini biliyorsun onun. Aman diyeyim, beni onunla muhatap etme."

Ağlamalarımın arasından güldüm.

Saçlarıma kondurduğu öpücükle derin bir nefes verdim. "Ben de geleceğim, Ömer. Onu burada bekleyemem. Beni en iyi sen anlarsın. Canımdan can gidiyor sanki. Beş dakika geç görmeye bile dayanamam. Benden bunu isteme."

Cevap vermediğinde bunu sessiz bir evet olarak anladım. Onun göğsünden yavaşça uzaklaştım. Beni bırakıp gitmelerini göze almamak için hızlı adımlarla yukarı çıktım. Ayakkabılarımı giyip yeniden aşağı indim.

Arif'le Ömer telaşla konuşuyorlardı.

"Anlamamaları imkânsız, abi. Ama sen diyorsan ki böyle olması gerekiyor. Ben, sen ne dersen onu yaparım," dedi Arif. Beline yerleştirdiği silahı görünce yutkundum. "Ne zaman çıkacağız? Ona göre ayarlamaları yapmam lazım."

Ömer yüzünü sertçe sıvazladı. Nasıl görüldüğünü tarif edemiyordum. Kararsız, tedirgin, endişeli. Onu böyle görünce kalbimdeki korku arttı.

"İki ucu boklu değnek. Zaten biz gidene kadar kaçmış olacak o puşt! Karan'a zarar vermeden onu oradan çıkartmamız lazım. Ne planladığını bilemiyoruz ki! Bilsek onun içinden geçeceğim. Elime geçse onun sülalesini..." Benimle göz göze gelince cümlesini tamamlamadı. Yavaşça yanıma yaklaştı. "Eflâl? Gelmek istiyorsun, biliyorum. Ama beni anlaman gerek. Neyin içine gittiğimizi bilmiyoruz. Orada seni düşünerek hareket edersem işler sarpa sarabilir."

“Nasıl buldunuz?” diye sordum. “Ne olacak şimdi? *Soner kaçması olur* dedin. Karan’a zarar vereceğini mi düşünüyorsun? Bana her şeyi apaçık anlat, Ömer.” Hâlsiz bedenimi sandalyeye bıraktım. Kuruyan dudaklarımı ıslattım. Kelimeler boğazıma yapıştıyordu. “Günlerdir nefes bile alamıyormuşum gibi geliyor. Bana dürüst ol. Karan nerede? Benim kocam nerede?”

Ömer önümde eğilip bana aşağıdan baktı. “Terk edilmiş bir boya fabrikasında. Yasin haber verdi. Hâlâ pazarlık yapılıyor. Birkaç saate her şey bitmiş olacak. Soner’in kaçması konusunda benimki sadece tahmin. Ama eğer kaçmamışsa...” Gözlerinde yanan ateşi gördüm. İntikamın alevi gözlerinde yanıyordu. Karşılaştıkları ilk anda karısından, ailesinden çalınan yılların hesabını soracağını görebiliyordum. “Sen gelersen tehlikeyi artırmış oluruz. Anlıyor musun beni? Orası olmaz, Eflâl.”

“Bana kocamı getir, Ömer. Bana onu sağ salım getir, ne olursun,” dedim. Yalvarır gibiydim, dua eder gibiydim, yakarır gibiydim.

Alnımı öptü. Söz vermedi. Kardeşini getirmek için beni en-dişelerimle baş başa bırakıp gitti.

Küçükken babamın yaşadığı şeyleri anlayabilecek olgunlukta değildim. Her şeyini bırakıp Urfâ’dan Almanya’ya göçmesini, annemi ve ailesini korumaya çalışmasını son birkaç yıldır anlayabiliyordum. Asi bir çocuk değildim üstelik.

“*Bana vatansız diyorlar, baba! Sen Türk’sün, ülkeneye dön diyorlar! Ben burada kalmak istemiyorum! Vatanımıza gidelim. Orada herkes Türk! Burada hiçbir akrabamız yok!*”

Okulda yaşadığım zorbalıklardan daha büyük problemleri vardı babamın. Her an başımıza bir şey gelecek korkusuyla yaşadığını bilmiyordum. Dağ gibi bir adamdı benim babam ama kolu kanadı bizi sarmak için çok büyük değildi. Kendi hâlinde bir avukattı. Görkemlerin desteği olmasa Almanya’ya

dahi kaçmakta zorluk yaşırdı. Yine de bizi onca sene korudu. Annemle beraber beni yalnız bırakıp gitmek planları arasında yoktu.

Ağladığımı görünce beni kolları arasına almıştı babam. Saçlarımı usul usul okşamıştı. “*Kimsenin seninle böyle konuşmasına izin verme. Sen Türk’sün! Nerede olursan ol vatanın var senin. Gurbettesin diye kendini ezdirme.*” Türkiye’ye gidelim diyeceğimi anlamış ve beni susturmuştu. “*Gidemeyiz, Lâl. Türkiye bize çok uzakta. Bir gün gidersek anca beş metre bezin içinde olur. Vazgeç bu sevdadan. Sen burada güvendesin, sağlıklısın. Türkiye bize her zaman sıla. Ağlama artık. Bak, annen duyup çok üzülecek. Ağlama, güzel kızım.*”

Ben yine ağlıyordum ama bu kez beni teselli edemiyordu.

O zamanlar *beş metre bezin içinde* dediğinde ne demek istediğini anlayamamıştım. Şimdi ise anlıyordum. İsteddiği gibi olmuştu. Türkiye’ye kefenlerine sarılı naaşları gelmişti.

Kaderim böyleydi demek ki benim. Beni seven adamlar beni tehlikelerden korumak zorunda kalıyordu. Ailemin zaafı olmak benim alnıma yazılmıştı. Eğer öyle olmasaydı Karan şu an yanımda olurdu.

“İyi misin?” diyen sesle düşüncelerimden çıkarken Hale’yi karşımda gördüm. Üstünde buharı tüten fincanı bana doğru uzattı. “Gideli ne kadar oluyor?”

“Dört saati geçti,” diye hâlsiz bir şekilde cevap verdim. Çaydan bir yudum aldım. “Sen aradın mı Ömer’i? Ben aramaya korkuyorum.”

Hale çaprazımdaki tekli koltuğa oturdu. “Aramadım. Sanırım ben de korkuyorum.”

“Başlarına bir şey gelir mi sence?”

“Başlarına her şey gelebilir.”

Acımasız cevabı beni dumura uğrattı. Ona kızamıyordum. Yıllarca esir tutulan bir kadın tabii ki böyle düşünürdü. Ama ben böyle düşünmek istemiyordum. Her şey iyi olacaktı, olmak zorundaydı.

Sessizlik ikimize eşlik ederken çayımı yudumluyordum. Boğazımda garip bir ağrı vardı. Ne içersem içeyim geçmiyordu. Karan'ı görmeden o yumrunun geçeceğini de sanmıyordum.

Biraz sonra, "Gençken nasıldı?" sorusu, aniden dudaklarımdan döküldü. Hale bakışlarını yerden kaldırdı. Dudağında belli belirsiz bir tebessüm oluştu. "Yani daha böyle şeyler yaşamadan, tehlike altında değilken, nasıldı?"

"Mutluydular," dedi. Alt dudağımı gergin bir şekilde dişledim. "Elbette şimdi de mutlular ama o zaman tasasız mutluydular. Kaygıları yoktu, *ne olur* endişeleri yoktu. Özellikle Alptekin şimdi tanıdığına göre bile daha neşeli bir çocuktü. Miray'la ikisi yan yana geldiğinde stand-up gösterisi izliyor gibi olurdun. İkinin enerjisi eve de yansırı. Herkes onlara kızıyor gibi yapsa da kimse haşereliklerine ses etmezdi. Kayınbabam otoriter bir adam olmasına rağmen onlarla beraber çocuk olurdu. Bu ev..." Gözleri salonda dolandı. "Bu ev yüzlerce kahkahaya şahit oldu. Onlarca doğum günü, kutlama, bitmeyen akşam yemekleri. Ve o zamanlar kimse böyle olacağını bilmiyordu. Yaşananlar tahmin edilemezdi tabii. Ama kimse böyle olacağını düşünemezdi bile. Saygın bir aileydi Akdoğan ailesi. Kimseye kötülükleri olmazdı, iş ahlakları vardı bir kere. Sonra ne olduysa onun babası yüzünden..."

Elini boğazına doğru götürünce nefessiz kalıyor gibi olduğunu anladım. Çayından içti. Aklına gelenleri def etsin diye, "Karan peki? O nasıldı?" dedim.

"Karan şimdi gördüğünden farklı bir adam değildi. Her zaman üstünde büyük sorumluluk vardı. Ama o zamanlar bunu başarı için yapıyordu. Akdoğan soyadını yaşatmak için. Şimdi ise ailesini korumak için yapıyor. Aradaki uçurumu sana yaşamadan anlatamam, Eflâl." Dudaklarım hüznle yukarı doğru kıvrıldı. "En iyi hatırladığım şey Karan'ın yanında hiçbir kadın görmediğim. Bu konuda hep çok seçiciydi. Eminim ki konuştuğu kişiler oluyordu ama biz hiçbirini ne görüyorduk ne tanıyorduk."

“Yeni tanıştığımız zaman bana olan tavırlarından anlamıştım zaten bunu. Evet, ortada bir yalan vardı ama Karan flört etme konusunda çok başarısızdı. Bana bir kere ne demişti, biliyor musun? *Bu evde kimse senin arkadaşın değil!* Ve bunu söylediğinde benden gerçekten hoşlanıyormuş. Gerçekten inanılmaz biri.”

Kısa bir kahkaha attı. “Amca oğluna çekmiş, hiç şaşırmadım. Ömer de Karan’dan hâliceydi. Onun benden önce sevgilisi olmasına rağmen çok bocalıyordu. Bazen benden hoşlanıyor mu yoksa bana tahammül edemiyor mu, anlayamıyordum.”

Ona doğru eğildim. “Sahi, siz nasıl tanışmıştınız?”

Yüzündeki o tebessümü görmek içimdeki endişenin üstüne yağmur oldu yağdı.

“Ömer’in babası, kayınbabamın yanında çalışmaya başlamıştım. Allah rahmet eylesin, çok iyi bir adamdı. İşleri oğluna devredebilmek için benden yardım istemişti. Ömer o zamanlar haylaz, huysuz, aksi. Tam deli çağlarında babası ona *işin başına* geç deyince paşamın hoşuna gitmiyor tabii. Bu yüzden benimle de ters düşüyor.” Ömer’i hep Hale’nin gözünün içine bakarken görmüştüm. Hale’ye ters davrandığını hayal bile edemiyordum. “Ben de işe devam etmek zorundayım. Çabalarım boşa gitsin istemiyorum. Bu yüzden dişimi sıkıp alttan alıyordum. Neyse ki çok geçmeden Ömer toparlamaya başladı. Biri onu uyarmış olmalı. Böyle yaparsan bu kız senden hoşlanmayı geç, seni öldürür diye. Biraz daha devam etseydi şirketi başına yıkacaktım onun.”

Güldüm. “Çok tatlıymış. Bayıldım bu hikâyeye. Başka bir gün detaylıca dinlemek istiyorum. Hatta Ömer anlatsın. Acaba onun gözünden nasıldı?”

Elini salladı. “Ona kalırsa o bana durmadan kur yapıyordu da ben anlamıyordum. Adam beni mesaiye bıraktığı için ondan hoşlanacağımı sanıyormuş,” derken gülüyordu.

“Ya kıyamam Ömer’e,” dedim. “Beraber daha fazla vakit geçirebilir diye yapıyordu herhalde.”

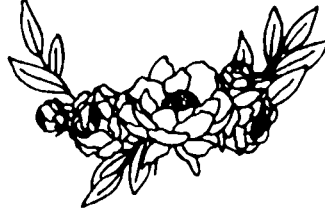
“Evet evet, öyle sanıyormuş. Önüme dosyaları yığıp ona deraylıca anlatmamı istiyordu. Ben eve gidip uzanmayı hayal ederken o benimle evlenmeyi düşünüyormuş. Allah’tan sabırlı kadının da dayandım. Başkası olsa çoktan istifayı basmıştı.”

Kaşlarımla onu işaret ettim. “Sen de hoşlanmasan bir dakika durmazdın ama. O yüzden sabretmişsindir.”

Öyle dercesine kafasını salladı. “Odaya girer girmez beni almış, götürmüştü çoktan. Ama patronun oğlu olduğu için elimden geldiğince uzak duruyordum. Pek başarılı olamadım tabii.”

Duygularını nasıl itiraf ettiklerini soracaktım. Ama Hale’nin telefonu susmama sebep oldu.

Yüzünden anladığım üzere Ömer arıyordu.

KARAN EFDAL AKDOĞAN

64 saat önce

Bu dünyada cenneti yaşamanın adıydı Eflâl Akdoğan. Ona soyadımı vermiştim. Artık o benim karımdı. Ve karında bizden bir canı, kızımızı taşıyordu. Daha fazla ne isteyebilirdim ki bu hayattan? Ben çok zengin bir adamdım.

Huylandığını anlayınca güzel yüzüne düşen saçlarını kulağına sıkıştırdım. Üstünü örtmeden önce yanağına küçük bir öpücük kondurdum. Hamilelikten sonra uykusu daha da ağır olduğu için odada top patlasa dahi uyanmıyordu. Bu yüzden ses çıkartmayı sorun etmeden, yine de dikkat ederek, hızlı bir duş aldım.

Ona bir hediyem vardı. Aslında buna hediye demek doğru müydü, bilmiyordum. Annesiyle babasının mezarını bulmaya çok yaklaşmışım. Babamın eski bir dostu sayesinde karımın yıllardır gözyaşı döktüğü mezarları bulacaktım. Uyandığında elinden tutup onu ailesinin yanına götürmek istiyordum.

Bu yüzden hızlıca hazırlandım. Neredeyse sabah olacaktı. Herkes çok yorgundu, kimse öğleden önce uyanmazdı. Hemen gidip gelmek istiyordum. Evlendiğimiz ilk günü karım içinde benim olmadığım bir yatakta uyansın istemiyordum.

Evden çıkacakken beni bekleyen Yiğit'e el ettim. Yarı uykulu bir vaziyette bana bakıyordu. "Ben çıkıyorum, aslanım. Sen de görevini başkasına devret ve uyu. Bu şekilde kimseye faydan olmaz."

Gözlerini kırıştırdı. "Ben gayet ayıgım, abi. Hem ben seninle geleceğim," deyip hareketlendi.

"Sana *faydan olmaz* demedim mi, oğlum? Ne demek seninle geleceğim? Yat uyu diyorsam yat uyu," dedim sert bir üslupla. Arabaya binmeden benimle gelecek üç kişiyi ayarladım. "Bugün dikkatleri üzerimize yeterince çektik. Sen uyumadan herkesin görevi başında olduğundan emin ol. Geldiğimde burayı yerli yerinde görmek istiyorum."

Yiğit'in, "Ben de gelseydim, abi," demesini umursamadan kapıyı kapattım.

Güneş yavaş yavaş doğarken ilerliyordum. Ahmet abiyi arayıp geleceğimi haber vermiştim. Lâl'in yanında sigara içemediğim için bir büfenin önünde durup sigara almaya karar verdim. Büfeye girince gözüme direkt çekirdek reyonu çarptı. Lâl için çekirdek seçerken yüzümde aptal bir sırıtış vardı. Kızımız ona *Çekirdek* diye seslendiğimizi anlatabileceğimiz yaşa geldiğinde, ona bu olayı ben anlatmak istiyordum.

Yeniden arabaya döndüğüm sırada arkamdan gelen çocukları göremedim. Takip mesafesini hiçbir zaman kaçırmadıklarını bildiğim için direkt telefonuma sarıldım ama olan olmuştu çoktan.

Ben daha silahıma uzanamadan kapılar her yandan açıldı ve namluların ucunda kaldım.

"Bizimle geliyorsun," dedi içlerinden en büyük olan. Mücadele edebilirdim. Fakat bu sadece dayak yememe sebep olurdu. Büfeye girmeden olanları fark etmem gerekirdi, geç kalmıştım. Saydığım kadarıyla dokuz tane adamla tek başıma baş edemezdim. Beni büyük bir SUV araca bindirdikten sonra aynı adam karşıma oturdu. Yanıma ve karşıma da ikişer kişi daha oturdu. Üstümü arayıp telefonumun arabada olduğunu anladılar.

Silahları hâlâ bana doğru dönüktü. Aynı adam kulağına dokundu. “Aldık, geliyoruz,” dedi. Sonrasında kafama bir çuval geçirdi.

Neden bu kadar sakın kaldığımı biliyordum. Eski Karan ota bağıırıp çağırır, dayak yemek uğruna da olsa içlerinden birkaçına zarar verdi.

Şimdiki Karan ise geri döndüğünde ailesinin onu morarmış yüzle görmesini istemiyordu. Başına bir şey gelirse Lâl’in perişan olacağını biliyordu. Bu yüzden ses etmeden, onu kaçıranın Soner olduğunu bilmesine rağmen sessizce oturuyordu.

Aradan neredeyse bir saat geçmesine rağmen öylece bekliyordum. Hepsinin gözlerinin üstümde olduğunu biliyordum. Bir milim bile hareket etmemiştim. Korkmuyordum dersem yalan söylemiş olurum. Canımı yakarlar diye değildi. Eğer uyandığında Lâl’in yanında olmazsam çok üzülürdü.

Biraz sonra araç ani bir frenle durdu. Kafamdaki çuvalı çıkardıktan sonra hepsi hızlıca dışarı çıktılar. Ben de bir şey söylemelerini beklemeden peşlerinden gittim. Burası neresiydi, bilmiyordum. Hiçliğin ortasında, derme çatma bir yerdeydik. Onları takip ederken etrafıma bakınıyordum ama nerede olduğumu tahmin dahi edemiyordum. Eski bir fabrikaya benziyordu burası. Bizim adımlarımız fabrikanın yanındaki küçük eve doğruydı.

İçeri girdiğimizde basamakları kırık merdivenden yukarı çıktık. Beklediğimden daha fazla adam vardı. Aşağı katta yedi adam saymıştım. İkinci katta ise sekiz. Soner gerçekten korkuyor olmalıydı.

Büyük bir salona geldiğimizde onu tam karşıda, büyük bir sandalyenin üstünde otururken gördüm. Belki de sandalye büyük değildi. Kendisi küçük olduğu için sandalyesi büyük görünüyordu.

“Karan Akdoğan,” dedi beni baştan aşağı süzüp. “Öncelikle tebrik ederim. Ve sonra çok kırıldığımı söylemek isterim. Beni neden düğüne davet etmedin? Bazen kırıcı olabiliyorsun.”

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine koydum. “Davetiyeyi nereye göndereceğimizi bilemedik. Yoksa biliyorsun, asla yapmam öyle şeyler.”

Abartılı hareketlerle, “Biliyorum, biliyorum!” dedi. Karşısındaki sandalyeyi işaret etti. En az ev kadar harap bir hâlde olan sandalyeye oturdum. Bana sırtıtarak bakan suratını dağıtma isteğimle zar zor savaşıyordum. Oysa tek sıkımlık canı vardı. “Seni neden ayağıma getirdim, tabii haberin yok. Ben kaçıyorum! Yani kaçmak derken, korktuğum için falan sanma. Herkes peşime takıldı, bir rahat bırakmıyorlar. Seni kullanarak buralardan biraz uzaklaşıp tatil yapacağım. Uyar mı sana?”

Serkeş bir şekilde konuşması yüzünden dişlerimi sıkıtm. Bu herifin yıllarca bizi kandırıp Hale’yi esir tutmasına inanamıyordum.

“Siktir git,” dedim öylece.

Gülümsedi. “Öyle kolay değil işte. Keşke istediğimde siktirip gidebilsem. Bu yüzden kara oğlandan yardım alayım dedim. Yani siktirmeme yardım olacaksın.” Yüzündeki *başka şansın yok* ifadesi canımı sıkıyordu. “Bir planın yoktu, değil mi? Aslında ben bugüne planlamamıştım ama sen daha birkaç saat önce evlenmemişsin gibi kendini dışarı atınca dedim ki şimdi tam zamanı. Kesin bu herifin kafası dağınıktır dedim. Biraz yanımızda kafanı dinlersin. Senin karın...” Aniden olduğum yerde dikleştim. “Beraber iki gün kaldık ama o iki günde bile başımın etini yedi. Uzaklaşmak sana iyi gelir dedim. O kadının dırdırı...”

“Karım hakkında konuşacaksan hiçbir yere siktirip gidemezsin! Duydun mu beni?!” diye yüksek çıkan sesimle cümlesi yarıda kaldı. “Nereye gideceksen ne yapacaksan yap, sonra beni rahat bırak!”

Ayağa kalktı. Ve hâlâ aynı boydaydık.

“Hadi ya? Öyle kolaydı, değil mi? Sen nerenin akıllısısın?” diye bana alayla karışık bir ciddiyetle baktı. “Sizin ailenin bana bir hayat borcu var, Karan Akdoğan. Ya sen ya başka bir Akdoğan

ödeyecek bu borcu.” Benden uzaklaşıp camın önüne doğru geçti. “Daha önümde uzun bir ömür var. Kızınızın doğmasını da bekleyebilirim.”

Eğer onun üzerine atladığım sırada beni tutmasalardı kimse onu elimden alamazdı. “Seni öldürürüm! Ne olacağı umurumda olmaz. Ailemin adını ağzına almayacaksın! Duydun mu beni?! Birazcık şeref varsa derdini benimle çözersin!” Beni tutan dört adamdan kurtulmaya çalışıyordum. “Mezarında bile rahat vermem sana. Baban gibi, kolay öldürmem seni! Beni öldür diye yalvarırsın! Şerefsizin evladı!”

Sinirim, söylediklerim onu mutlu ediyordu. Ben olduğum yerde delirirken o keyifle sigarasını yaktı ve içmeye başladı. Sandalyeye bağlanmam onu daha da mutlu etti. Zafer kazanmışçasına gülümsüyordu.

Anladım ki Lâl bugün bensiz bir yatakta uyanacaktı. Ona sürpriz yapmak isterken onu büyük bir endişenin içine sürüklemiştim. Benim yerimi bulana kadar eminim deliye dönecekti. Ömer’in ona sözünü dinletmesini umuyordum. Kendini de beğimizi de hırpalayacak olması benim suçumdu.

Soner sigarasını yere attı, ayakkabısının ucuyla söndürdü. Kollarını arkada birleştirip bana doğru yaklaştı. Sandalyeye bağlı olmama güvendiği için bu kadar yakınımaya gelebiliyordu.

“Şimdi şöyle ki... Benim bazı problemlerim var. Ama kimin yok ki? Herkesin problemleri var. Ama benimkileri sen çözebilirsin. MİT’le bazı sıkıntılar yaşadım. Aslında kolay bir şekilde ayrılırız sanmıştım ama hiç de beklediğim gibi olmadı. Farklı dünyaların insanı olduğumuzu kabul etmiştik ama herkes ayrılık sürecini iyi yönetemiyor. Bazıları hırçın davranabiliyor. Bunu ilişkimize değer vermesine yordum. Şimdi ise gideceğim diyorum ama bana engel oluyor. Eğer burada kalırsam hasımlarım başıma iş açar diyorum, yok ben onları halledeceğim diyor. Ama söylediğim gibi biz ayrıldık, artık ona güvenemem. Bu yüzden bir an önce gitmem gerek. İnan bana, herkes için en hayırlısı bu.”

Suratımı ekşittim. “Sen ne anlatıyorsun ya?”

Derin bir nefes verdi. “Sen nereden bileceksin ki?” dedi. “Sana hep gül bahçeleri vadedilmiş. Ben ise gecenin dördü beşiyim.”

“Ya gerçekten siktir git! Ben senin psikoloğun muyum? İstiyorsan bir de ağla anasını satayım!” Bileğimdeki iplerden kurtulmaya çalıştım. “Derdin ne, söyle! Sonra beni bırak, gideceğim.”

Cevap ondan değil. Arkamdaki birinden geldi. Bu sesi tanıyordum. Karıma düşman olan adamın sesiydi bu.

Ali Demiroğlu.

“Soner ne istiyor, ben de bilmiyorum ama ben karının leşini istiyorum,” dedi Ali.

Hayatta pişman olduğum, keşke dediğim çok an vardı. Yiyeceğim darbeleri önceden bilmeme rağmen bu andan hiçbir zaman pişman olmayacaktım. Lâl’in beni öyle görmesini istemezdim ama kendimi tutamadım.

Sandalyeyle beraber aniden ayağa kalkıp, arkamdan duran Ali’nin burnuna kafa attığımda beni tutmak için bu sefer geç kalmışlardı. Ettiğim küfürler eşliğinde o iki büklüm olurken diğerleri beni tuttu. Burnundan akan oluk oluk kanları gördüğümde bile öfkem azalmıyordu.

Sonrası çok hızlı gerçekleşti. Hangisinden yediğimi bilmediğim tekmeye yere düştüm. Ayakkabılarının sert tabanını yüzümde hissediyordum. Karnıma yediğim darbeler öksürme sebep olsa da yüzüme yediklerim yüzünden öksüremiyordum bile. Kafama atılan son darbeyle bilincim saniyeler içinde kayboldu.

“Uyandırın!” diye bağırdı bir ses. Yüzüme sert ve soğuk bir su darbesi aldım. “Bir kere daha dök.” Boğazıma kaçan suyla öksürerek kendime gelmeye çalıştım. “Doğrultun!”

Üç tane adam beni hâlâ bağlı olduğum sandalyeyle beraber doğrultup oturttu. Ağzımda kan tadı vardı. Ağrımayan tek bir yerim bile yoktu. Ama beni endişelendiren bu değildi. Hava kararmıştı. Saatlerdir baygın olarak yerde yatıyor olmalıydım. Beni buraya getirdiklerinde daha güneş yeni doğuyordu. Bu demek oluyordu ki en az 15 saattir bilinçsiz bir şekilde yerde uzanıyordum. Şerefsiz Ali'nin baygınken benden sinirini çıkarttığını belli eden sırtımdaki ağrı dik durmama engel oluyordu.

Öksürüğüm ağrılarımdan artmasına sebep oldu. Başımda bekleyen adama kuruyan dudaklarımla, "Su," diyebildim. Getirmez sansam da o koca bir bardak suyu getirip içmeme yardımcı oldu.

"Ayıl artık, birazdan gelirler," dedi.

Evdekiler çok endişelenmiş olmalıydı. Bir anda ortadan kaybolmam onları çok korkutmuş olmalıydı. Yasin'le iletişime geçtiklerinde Soner'in elinde olduğumu öğrenmiş olmalıydılar. Bu onları, özellikle Lâl'i daha da endişelendirmiş olmalıydı.

Oysa bugünü çok güzel hayal etmişim. Onu öperek uyandıracaktım. Kucağına şakayıkları bırakacak, onu kollarımın arasına alacaktım. Evliliğimizin ilk gününü unutulamaz kılacaktım. Böyle hatırlayacak olması şu an vücudumda kol gezen ağrılardan daha çok canımı yakıyordu.

"Oo, paşam, günaydın!" diyen Soner'in yüksek sesi baş ağrımın şiddetini artırdı. Kaşımın patladığından, gözümün şiştiğinden emindim. Sağ gözümü açamadan ona bakıyordum. "Güzellik uykusuna mı yattık, prenses? Seni uyandırmaya kıyamadık da. Alabildin mi uykunu?"

"Şerefine tüküreyim senin. İt oğlu it," desem de o bunu duymadı. "Ee, uyandırsaydın ya beni. Hani kaçacaktın sen?"

Kalçasını camın önündeki mermere yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi. "O işler kolay mı oluyor sanıyorsun. Ve sen işi zorlaştırdın. Ali'nin burnunu kırmak ne demek? Ne kadar ayıp, Karan! Hiç yakıştıramadım sana," derken elini ağzıyla kapattı, bana kınayarak baktı.

Gülecek yerlerim ağrımıyor olsa kahkaha atardım.

“Benim görevim ne tam olarak?” diye sordum.

“Senin görevin MİT için değerli olduğun için elimdeki koz olmak. Ben seni verip kaçmayı planlıyorum. Tabii sadece sen yeterli olmazsın, bu yüzden hâlâ bazı çalışmalar yürütmekteyim. Bunlarla kafanı şişirmek istemem ama.” Sandalyesine oturdu, bacak bacak üstüne attı. Değişen ses tonuyla, “Hale nasıl?” diye sorması sağ gözümün atmasına sebep oldu.

“Sana ne lan! Sana ne, puşt?!”

Hafifçe omuz silkti. “Hani bir mazimiz var ya onunla? Unut-
run herhalde... Yıllarca birbirimize yol arkadaşı olduk biz. Onu
özleyemez miyim?” Göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. Etra-
fımdaki adamlar herhangi bir hareketim için tetikte bekliyor-
lardı. “Eğer başımda bunca iş olmasaydı onu da yanıma almak
isterdim.”

“Sen değil onu yanına almak, artık onun yanına bile yaklaşa-
mazsın!” demem onu gülümsetti.

“İstersem alırım, Akdoğan. İstemediğim için, alamadığımı
sanıyorsun. Öyle sanmaya devam et.” Cebinden çıkardığı çe-
kirdek ve fındıkları yemeye başladı. “Ama nasıl diye ciddi bir
şekilde sormuştum. Uzun zamandır 1-2 tane fotoğrafını gördüm
sadece. Onu gerçekten merak ediyorum. Acaba aklına geliyor
muyumdur? Bence hiç olmazsa rüyasına giriyordum diye dü-
şünüyorum. Sonuçta bir mazimiz var.”

“Hayatımda senden daha büyük bir şerefsiz görmedim. Bir
sen bir baban...” Ali göz hizama gelince kırık olan burnunu gör-
mek, kendi yaralarımın rağmen beni keyiflendirdi. “Bir de bu it
oğlu itten başka.”

Ali bana vurmak için yeltendi ama Soner’in, “Elleme. Ölüsü
işimize yaramaz,” demesi onu durdurdu.

Ali gözümün içine baktı. “Kendini bir şey sanıyorsun, değil
mi?” diye sordu. “Kendini bir bok sanıyorsun. Mutlu bir ailen
var diye kendini kral sanıyorsun. O ailenin dağılması tek bir

kurşuna bakar. Ben nereye gidersem gideyim, karının nefes almadığı bir dünyada yaşayacağım.”

Sakin kalmak çok zordu. Aklıma Lâl'i, Çekirdek'i, ailemizi getirerek kendimi yatıştırmaya çalıştım.

“Benim karım seni ne kadar üzmüş ya,” diye alaya aldım. “Ne yaptı da kuyruğuna bastı senin. İşte kimin karısı be! Tek bir hareketi bile olmadan itlerin canını yakıyor.”

Ali'nin yüzündeki kin büyüdü. “Senin karın ölmüş olsaydı Urfa'da benim sözüm geçecekti. Baran sırf onun yüzünden yerini bana bırakmadı. Sırf o kendi başına hiçbir şey yapamayan kadını korumak için. Ama tüm çabaları boşuna. Bir gün istediğim o güce kavuşacağım. Babam kavuşamadı ama ben kavuşacağım.”

Zor da olsa ikisine de gülümseyerek baktım. “İkinizin de babasıyla ilgili problemi olması ne kadar hoş. Her şeyi boş verip beraber olmaya ne dersiniz? Dertleriniz ortak ne de olsa. Bence çok iyi anlaşırsınız.”

Ali, Soner'e beni işaret etti. “Bu herif olmadan başımızın çaresine bakamıyor muyuz biz? Kanıma dokunuyor bu.”

Soner burnunu çekti. “Yok, ben onu çok sevdiğim için yanımızda tutuyorum... Git bir öğren anlaşmayla ilgili bir gelişme var mı? Sabrım dolmaya başlıyor,” dediğinde, Ali istemeye istemeye gitti. Soner arkasından Ali'yi işaret etti. “Buna da bir kere *olur, sen de gel* dedim diye peşimden ayrılmıyor. Fanım gibi, nereye gitsem peşimde.”

Bu sosyopat herifin mizacı hep mi böyleydi yoksa giderek kafayı mı yiyordu, çözemiyordum.

Zonklayan dudağımla zar zor, “Psikolojik tedavi görüyor musun sen?” diye sordum.

Saçmalama der gibi bir bakış attı. “Benim öyle şeylerle işim olmaz.” Sigarasını yaktı ve uzunca bir süre beni inceledi. “Karan, eğer böyle şeyler yaşanmasaydı... Biz seninle yakın iki dost olurduk.”

Onun küçüklüğünü, ergenliğini, gençliğini biliyordum. Doğru söylüyordu, olurduk. Ama *böyle şeyler* dediği ailemizi katletmesi, bize yıllarca acı çektirmesiydi. Bu yüzden söylediğine pek de sıcak bakamıyordum.

“Maalesef ki iki düşmanız. Beni ne zaman serbest bırakacaksınız?”

Omuz silkti. “Sanırım seni pek sevmiyorlar. Eğer beni serbest bırakmazlarsa senin boğazını keseceğimi söyledim. Ama yine de pek oralı olmadılar.” Buz gibi sesi ve beni öldüreceğini söylerkenki rahat tavrı alışıldıktı. Ama yalan söylediğini biliyordum. Benim ölmeme göz yumamazlardı. “Yasin içeriden bastırıyor olmalı. Tabii diğer Akdoğanlar da delirmişlerdir. Eninde sonunda ikna olacaklar. O zamana kadar baş başayız.”

Birine işaret edince ikimizin arasına bir sehpa koydular. Satrancı gördüğümde gülmek istedim ama yüzümdeki yaralar yüzünden bunu yapamadım.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordum. Yıllar önce, hiçbir şey yaşanmamışken Soner’le satranç oynardık. Öylesine bir oyun olmazdı bu. Kıran kırana geçerdi ve her seferinde hırs-tan deliye dönerdik. Çok eğlenirdik. Bu bizim için bir gelenek olmuştu. “Ne sen o adamsın ne de ben. Seninle oynayacağımı mı düşündün?”

Dudaklarındaki tebessüm tanıdıktı. *Dostum* dediğim adamın gülüşüydü bu. En son seneler önce görmüştüm bunu. Beni çocukluğuma götürdü. Karşımda Tifil değil, Soner varmış gibi hissettirdi.

Yalan söyleyemezdim. O Soner’i özlemiştim.

“Herhalde kafana çok darbe aldın, Akdoğan. Oynamak için getirtmedim. Anlayamadın mı bunun ne olduğunu?” Satranca dikkatle baktım. Bu bizim, ikimizin satrancıydı. Adımızın baş harfleri kazılıydı. Sağ köşesinde *S*, sol köşesinde *E* yazıyordu. Bunu sakladığını bilmiyordum. “Evet, bendeydi yıllardır. Ara ara çıkartıp bakıyorum. Ben çok değiştim, biliyorum ama sen de

çok değiştin. Buna bakınca sadece beni suçladığına eminim. Ama hiç kendini de suçlamıyor musun?”

“Sen kalbindeki kötölüğe yenildin, Soner. Ben bir şey yapmadım.”

Boğazından garip bir hırıltı döküldü. Dirseklerini dizine yaslayıp bana doğru eğildi. “Ben her zaman zor biriydim. Bu konuda yalan söyleyemem. Ama sizin yanınızda iyi biri oluyordum. Babamın... onun bana yaptıklarına rağmen çocuk olmaya çalışıyordum. Ben size özeniyordum, biliyor musun? Size, ailenize, kardeşlik bağınıza. Arif’i aranıza alınca...”

“Ne zaman öğrendin?”

“Hep biliyordum,” dediğinde şaşkınlığım eminim yüzümden okunuyordu. “Şaşırdın tabii. Yıllarca neden sustuğumu düşünüyorsun. Ben kötü bir adamım, kabul. Ama onun babamla büyümesini isteyecek kadar kötü biri değilim. Olmadı, yapamadım. İçten içe benim yaşadığımı o yaşasın istemedim. Dedim ya, çok kıskanıyordum ben sizi. Benim yaşayamadığım hayatı yaşasın istedim. Onun mutlu bir ailesi olsun diye sustum. Bu yüzden sesimi çıkarmadım.”

O sigarasını yakarken ben hâlâ şaşkın bir şekilde ona bakıyordum. İçinde hiç insanlık kalmamış sanıyordum. Gözümde şeytandan farksızken bu söylediği beni afallattı. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Sonrasında öğrenmesi gereken bir an geldi. Tahmin edersin ki başım beladaydı. O an Arif’in psikolojisini düşünemiyordum.” Bilerek dumanını bana doğru üfledi. “Neyse... Demem o ki ben tüm çocukluğumu sizin gibi bir ailede yaşamayı isteyerek geçirdim. Siz beni aranıza almaya çalıştınız, hakkınızı da yiyemem şimdi. Ama pek başarılı olamadınız. Karşılıklı suçluyuz bu konuda.”

Ters bir sesle, “Biz ne yaptık? Her şeyi baban yaptı, babam da ona karşılık verdi. Eğer sen bize düşman olmasaydın bunlar yaşanmazdı. Çünkü senin suçun yoktu!” dedim.

Avucunu sehpaye sertçe vurdu. “Benim suçum yoksa neden bana cephe aldınız? Babam yapmıştı her şeyi. Sırf onun oğlum diye benim suçum neydi? Sakın uzaklaşmadık falan deme bana! Ne zaman arasam müsait olmuyordunuz, işiniz çıkıyordu, planları artık bensiz yapıyordunuz. Yalan mı? Söyle! Yalan mı?”

Sert çıkışına sessiz kaldım. Biz ona düşman olmamıştık ama artık eskisi gibi dost da kalamamıştık.

Babası ailemizi iğrenç bir bataklığa sürüklemişti. Tüm hayatımız bir anda değişince onun ailesiyle de düşman olmuştuk. Ama hiçbirimiz Soner’e kin beslememiştik. Aramız açılmıştı fakat onu suçlamıyorduk. Bu çok yersiz olurdu. O da biz de günahsızdık.

“Siz beni yok saydınız!” diye devam etti. “Beni görmezden geldiniz. Zar zor buluştuğumuzda bile gitmek için an kolluyordunuz. O adamın oğlu olmanın cezasını bana herkes çekti ama en çok sizinki dokundu.”

“Ailecek bir anda hayatımız tepetaklak oldu, Soner. O an önce insan kendisini, ailesini düşünüyor. Ne yapacağımızı bilemiyorduk. Bir an mafyanın içine düşmüştük. Her şey güllük gülistanlık kalamazdı ya,” deyişim onu acı bir şekilde gülümsetti.

“Ben o ailenin içindeyim sanmıştım işte. Belki de en büyük hatayı burada yaptım. Eğer öyle sanmasaydım sizinle dost kalabilirdik. Ama ben bizi kardeş sandım.”

Son sözünü söyleyip çekti gitti.

O zamanlar onun açısından düşünecek bir dönemde değilim. Aniden annemi, kardeşlerimi korumak zorunda olduğum bir dünyada yaşamaya başlamıştık. Adapte olmakta zorlanırken *acaba Soner nasıl* diye düşünememiştim. Herkes o anda kendini düşünüyordu. Soner de kendisini düşünürken benim onu düşünmemi istemesi çok bencilceydi. Onun başına bir şey gelsin istememiştik ki. Aksine, babam onun babasıyla girdiği savaşı kazandığında o da kurtuldu diye düşünmüştük. O ise bize düşman olmuştu. Tüm hayatını bizi mahvetmeye adanmıştı.

Ama onun özü böyleydi. Elimden geldiğince onun karanlık yanını bastırmaya çalışmıştım. Her zaman olay çıkartırken,

Ömer'e sataştığında, dışarı çıktığımız her gece kavga gürültü olmasın diye çabalarken onun iyi yanını ortaya çıkarmayı denemiştım. Şu geldiğimiz noktada pek de başarılı olamamıştım.

Satranç tahtasına değdi gözlerim. Beraber oynadığımız anlar bir bir aklıma düştü. O anlarda bize şu hâlimizi izletseler böyle olacağımıza inanamazdım.

Adamlardan biri sağ bileğimi çözdüğünde direkt yüzüme dokundum. Kaşım patlamıştı, gözümün altı şişmişti. Tişörtümü kaldırıp karnıma baktığımda morlukları gördüm.

Lâl beni böyle görünce çok üzülecekti.

Önüme konulan yemeği gördüğümde acıktığımı fark ettim. Aklımda öyle çok tilki dönüyordu ki açlığını düşünmemiştim. Bunun bir diğer sebebi bana yemek vereceklerini düşünmememdi.

Döneri büyük lokmalarla yemeye başladım. Soner beni öldürecek olsa, zehirlemek en son seçeneği bile olmazdı. Ona göre bu basit ve korkakça bir ölüm olurdu. Bu yüzden iştahla yediğim döneri beş dakika bile olmadan bitirdim. Koca bir bardak suyu da kana kana içtim.

Karım da döneri çok severdi. Kendini hırpalayıp yemek yememezlik yapmamasını diledim. Ve en yakın zamanda ona kavuşmayı.

Elimi yeniden bağladığı sıralarda Ali geldi. Tüm nefretiyle bana bakıyordu. "Zıkkımlandın mı? Soner'e dua et. O olmasa ben sana su bile vermezdim." Yanımda duran adama işaret etti. "Kalk hadi, görüşmen var. Yürü."

Soner'den ölesiye nefret ediyordum. Onun sebebini bir nebze de olsa anlamaya çalışıyordum. Ama bu şerefsizinki hiçbir akla mantığa uymuyordu. Karımı öldürmek istiyordu. Hem de hiçbir suçu günahı yokken. Beni kolumdan tutup iteklediğinde yemin ettim. Onun eceli benim elimden olacaktı. İlk defa birinin canını alacaktım ve bu kişi Ali Demiroğlu olacaktı.

“Size anlatamıyor muyum? Eğer sabah çoktan başka bir ülkede olmazsam, bu herifi öldüreceğim. Anlaşma yaparsak eğer size belgeleri vereceğim diyorum! Neden eski toksik sevgilim gibi yakamdan düşmüyorsunuz?!”

Soner’in telefona doğru bağırarak konuşması beyin sarsıntısı geçiriyormuşum gibi hissettiriyordu. Bu kahrolası yerden defolup karımın kollarına gitmek istiyordum.

Soner’e nazaran sakın sesle konuşan adam telefonun diğer ucundan cevap verdi: “Önce Karan’ı bırakacaksın, sonra seninle pazarlık yapacağız! Böyle konuşmamıştık, Soner! Seni serbest bırakırsak bizimle iş birliği yapacağını söylemiştin! Şimdi bu yaptığın bizi kandırmak!”

Onun gibi bir adamla iş birliği yapabileceklerini düşünmek onların ayıbıydı. Soner hangi yaşta olursa olsun her zaman kendini düşünürdü.

“O, beni kısıtlamaya çalışmanızdan önceydi! Böyle bir hayat yaşamaktansa ölürüm daha iyi! Bana tüm şartlarımı kabul ettiğinizi söyleyin! Yoksa ne belgelere ne de Karan’ın sağ bedenine ulaşırsınız!” diye bağırdı. Telefonun ucundakiler onun bana bir silah doğrulttuğunu sanıyor olmalıydılar. Lakin o, elmasından koca bir ısırık alıp onu çiğniyordu. “Bir sonraki konuşmamızda benimle pazarlık yapmaya değil, anlaşmaya bakın!” dedi ve sinyali kesmesi için işaret verdi.

Beni buraya getirmesinin tek amacı *yaşıyorum* dememdi. Bundan başka bir şey söylettirmemişti. Zaten nerede olduğumu da bilmiyordum. Onlara verebileceğim en ufak bir ipucum bile yoktu.

Ali masaya sert bir tekme attı. Sinirle, “Bunlar bize istediğimizi vermeyecek! Daha neden oyalanıyoruz ki?!” dedi.

Soner ise elmasını yemeye devam ederek rahat bir şekilde, “Acelen ne tam olarak?” dedi. “Hayır yani bilmiyorsam söyle. Bekleyenin falan mı var?”

Ali onun bu pervasız çıkışına hayretler içerisinde baktı. “Ya kalanırsak neler olur, düşünüyor musun sen? Bu sefer ne dersende, bırakmazlar bizi. Aklını mı yitirdin sen?!”

“Çok istiyorsan sen mi gitsen acaba? Anlaşamıyorsak uzatmanın gereği yok. Bu ikimizi de yıpratır. Bırakalım, inceldiği yerden kopsun.”

“Dalga geçmeyi bırak! Şu piçi öldürelim ve gidelim buradan! Bizi önce Yunanistan’a oradan da Prag’a kaçırarak adamları ayarladım. Neyi bekliyoruz?”

Soner’in gözleri bir anlığına bana değdi. Eğer onu biraz olsun bile tanıdıysam Ali’ye söyleyemediği bir şey vardı. Ve bu şey tüm planlarını altüst edecek bir şeydi.

“Gerçekten saçmalıyorsun. Yunanlıları sevmem bir kere ben. Hayatta gitmem Yunanistan’a. Orada kötü anılarım var benim,” dedi Soner. Onu adada hapsetmemize atıf yapıyordu. “Bulgaristan falan olsun bari. Ya da... Aa, ben hep Karadağ’ı görmek istemişimdir. Durmadan çatışma hâlinde olduğumuz için bir türlü gitmeye fırsat olmadı.”

Ali yüzünü sertçe sıvazladı. “Ya sen aklını mı yitirdin?” diye bağırdığı sırada olan oldu. Soner hiç beklemediği bir şekilde yumruk atıp onu yere serdi. Sonrasında da, “Yo?” dedi hiçbir şey yapmamış gibi. Kırılan burnuna bir darbe daha alan Ali yerde inliyordu. “Ama biraz daha bana karşı çıkmaya çalışırsan senin bir aklın kalmayacak. Ya siktir git ya da sus!”

Soner odadan çıkınca iki adam da beni tutup onun peşinden götürdü. Hiç dermanım kalmamıştı. Sanki etlerim eziliyordu. Nefes aldıkça göğüs kafesime ağırlar saplanıyordu. Kesin kırık birkaç kaburgam vardı.

Buraya geleli neredeyse iki gün olacaktı. Koskoca iki gün. Lâl’i düşünemiyordum. Endişeden delirmiş olmalıydı. Eminim bir süre evden dışarı adım atmama izin vermeyecekti.

“Bunu başıma bela eden aklıma tüküreyim ben!” diyen Soner bana bakıyordu. “Sırf senin karına düşman diye aldım yanıma.

Şuna bir faydası oldu mu diye bir sor, hayır! Adamın icraatı yok. Tek bildiği ağız dolusu konuşmak ya da kaçmak. Baran Demiroğlu onu gördüğü yerde öldürecek diye ödü kopuyor salağın. Bazen ölmek gerekir ya! Bazen de öl, kardeşim!” Bana Ali’yi şikâyet etmesi yetmiyormuş gibi bir de onu onaylamamı ister gibi bana bakıyordu. “Benden de feyz almıyor ki. Yıllardır size etmediğim ne kaldı benim?” Parmaklarını uzatarak saymaya başladı. “Anneni öldürdüm. Babanı öldürdüm. Kardeşini öldürdüm. Hale’yi öldü gösterdim. İşlerinizi baltaladım. Size hiç rahat, huzur vermedim. Yani bir bana bak, bir de şuna. Biz şimdi bununla aynı kefedeyiz miyiz?”

Kafamı sağa sola salladım. “Senden daha şerefsizini tanımadım ben. Eline su dökemez.”

Öyle dercesine baktı. “Şimdi biraz müsaade edersen dinlenmem gerek. Gece neler olacağı belli olmaz. Yapmam gereken çok iş var.” Yine beni tek başıma bıraktı.

Saatler geçiyordu. Gözlerim uykusuzluktan kapansa da direnmeye çalışıyordum. Bir gün daha geçmişti. İki sandviç yemiştim ama hâlâ aç hissediyordum. Ağrılarım şiddetlenmişti. En ufak hareketimde her yanımda sızlıyordu. Yüzümün hâlini penceredeki yansımadan gördüğümde irkilmiştim. Şakaklarımdan yanağıma doğru süzülen kan lekelerinin altında morluklar vardı. Sağ kaşım patlamış, sol gözüm şişmişti. Çenemdeki şişlik belli belirsiz görünüyordu.

Yasinlerin hâlâ beni bulamamış olması giderek umutsuzluğa sürüklenmeme sebep oluyordu.

Fakat ne olursa olsun dimdik durmaya devam ediyordum. Başıma ne gelirse gelsin onlara boyun eğmeyecektim.

Aradan ne kadar zaman geçti, artık bilmiyordum. Hava yeniden kararmıştı. Birinin beni omzumdan sarmasıyla gözlerimi araladım.

“Kalk hadi!” derken bir yandan da ipleri çözüyordu.

Nereye gideceğimizi sorardım ama cevap alacağımı sanmıyordum. Hızlı adımlarla alt kata indik. Başım dönüyordu. Dış memek için üstün bir çaba sarf ediyordum.

İleride telaşla konuşan Soner'i gördüm. Ona uzatılan iki silahı beline yerleştirdi. Kapıda bekleyen arabaların kontakları açıktı. Ya anlaşılmayı yapmışlardı ya da kaçıyorlardı. Bu telaştan anladığım üzere kaçıyorlardı.

Etrafımda çok ses vardı. Kulaklarımdaki uğultuya rağmen Soner'in beni işaret edip, "Getirin!" dediğini anladım. Beni apar topar bir arabaya bindirdiler. İki yanıma da adamlar oturdu. Soner ön koltuğa bindiğinde diğer arabalar da hızla doldu. Bana dönüp bir şey söyledi ama ne dediğini anlayamadım.

Daha birkaç metre bile gidemeden aniden durduğumuzda silah sesleri de bu anda boş arazide yankılandı. Soner onu koruyan adamlarla beraber dışarı çıkıp siper aldı. Ben henüz ne olduğunu anlayamamışken sol tarafımda oturan adam karnına yediği kurşunla etkisiz hâle geldi.

Gelenlerin kim olduğunu göremiyordum. Çatışmanın ortasında kalmıştım. Bayılan adamın silahına uzanıp almaya çalıştım. Kırık kaburgalarımınla zar zor başarıp silahı sıkıca kavradım. İçinde beş tane kurşun vardı. Dikkatlice harcamam gerekiyordu.

Sonerlerin benim olduğum arabadan uzaklaşıp eve doğru koştuklarını gördüm. Ben de aynısını yaptım. Ateş açanlar kimdi, bilmiyordum. Yasinler bile olsa beni bu mesafeden ayırt edemeyebilirlerdi. Bu yüzden son gücümü kullandım ve eve koştum.

Silah seslerinden başka, insanların bağırıp bir şeyler söylediğini duyuyordum.

Etrafıma bakındığımda Soner'in yukarı doğru kaçtığını gördüm. Onu yakalayamazdım. Bu yüzden şansımı Ali'yi arayarak kullandım.

Beş kurşunum vardı. Birini, bana doğru koşarak gelen Soner'in adamlarından birinin koluna sıkarak kullandım.

Sindiğim yerde görünmemek için daha da eğildim. Sırtımdaki ağırlar beni oldukça zorluyordu. İçeriye girenlerden birinin. “Dağılın her yere!” dediğini duydum. Sesi tanıımıyordum. Bu yüzden kafamı çıkarmadım. “Beş kişi yukarı baksın!” Adım sesleri aniden arttığı sırada tahta evin basamakları gıcırdadı.

Kafamı yavaşça kaldırdığımda girişte kimsenin kalmadığını gördüm. Tam bu anda dışarı çıkacakken Ali karşımdaki odadan dışarı çıktı. Tek başınaydı, yanında kimse yoktu. Ve silahı da yoktu.

“Sakın!” dedi beni görünce. “Sakın, düşündüğüm şeyi yapma!”

Düşündüğü şey onu kalbinden vurmamsa eğer, bir saniye bile beklemeden bunu yaptım.

Önce eli kalbini buldu, sonra yüzünün şekli değişti. Dizlerinin bağı çözüldüğünde yüzüstü yere düşmesi saniyeler sürdü.

Ne hissedeceğimi bilemiyordum. Kalbim deli gibi atıyordu. Birini öldürmüştüm. Nabzım öyle kuvvetliydi ki idrak edemiyordum.

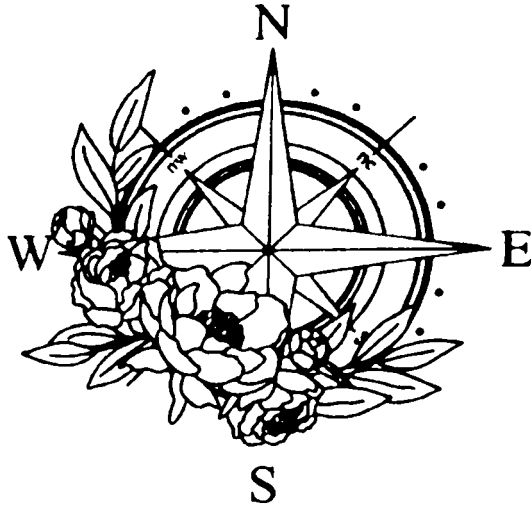
Üç kurşunum kalmıştı. Yukarıdan gelen sesleri duyunca yeniden eğildim. Bu gelenler MİT’ten miydi yoksa Soner’e düşman olanlar mıydı, anlayamıyordum. Gördüğüm hiçbir yüzü tanıımıyordum.

Daha bir dakika dolmadan Yasin ve Arif’in koşarak içeri girdiğini gördüm. Onlara burada olduğumu söyleyecektim lakin merdivenlerden düşen Soner’i gördüğümde kelimeleri yuttum.

Soner kafasına yediği kurşunla birkaç metre ileride yerde yatıyordu. Kanı çoktan yerde göl oluşturmaya başlamıştı.

Onu vuran kişi elinde silahla nefes nefese merdivenin başında duruyordu. Yüzünde adını koyamadığım bir ifade vardı.

Ömer Akdoğan, ezelî düşmanımızı öldürmüştü.

17. BÖLÜM

Yeni Bir Dünya

Üzülme diyor Mevlana. Bir yandan korkun, bir yandan umudun varsa iki kanatlı olursun; tek kanatla uçulmaz zaten.

Korkum öyle baskın geliyordu ki umudum kanat çırpmakta zorlanıyordu.

Ömer telefon etmiş ve Karan'ın iyi olduğunu söylemişti. Onun sesini duyamadan telefonu aceleyle kapattığı için saatlerce kendi kendimi yemiştim. Aradan neredeyse sekiz saat geçmişti ve daha yeni geliyorlardı.

Hale'yle beraber bahçede bekliyorduk. Saatler asırlar gibi geçmişti. On dakika daha beklemek zulüm geliyordu. Stresten tırnak etlerimi yediğim için parmaklarım acıyordu. Sırtımda günlerdir geçmeyen bir ağrı vardı. Karan'ı görene kadar baş ağrım da geçmeyecek gibi duruyordu.

Arabaların sesini duyunca neredeyse koşarak bahçe kapısının önüne geldim. İçeri giren ilk araba durur durmaz hemen kapıyı açtım ama o yoktu. Arkadaki arabaya koştuğum sırada ön kapı açıldı ve onu gördüm, kocamı.

Onun daha arabadan inmesine fırsat tanımadan göğsüne sarıldım. Kokusunu içime çektim. "Çok şükür, Allah'ım! Çok şükür!" diyordum. Yüzünü ellerimin arasına aldım. Harap bir hâldeydi.

Korktuğumdan daha kötüydü. Şiş olduğu için açılmayan gözünü gördüğümde dizlerimin bağı çözülür gibi oldu. Gözü mosmordu, elmacık kemiği şişmişti. Titreyen parmaklarımla yaralarına dokunmaya cesaret edemedim. “Nasıl yaptılar bunu sana? Elleri kırılsın! Nasıl kıydılar?”

Arabadan yavaşça indi ve bana olabildiğince sıkı bir şekilde sarılmaya çalıştı.

“Canım karım, geldim artık,” dese de elimde değildi. Sesi bile kötü çıkıyordu. Sanki biri boğazını sıkıyormuş da konuşmıyormuş gibiydi. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Gülümsemesi dudaklarımın titremesine sebep oldu. Ona bunu yapanların gün yüzü görmemesini diledim. Bıraksam, uzaklaştıysam yok olacaktı sanki. Bu yüzden ondan ayrılamıyordum. “Buradayım, Lâl. Ağlama ne olursun. Yanındayım.”

Onu bu hâlde gördükten sonra gözyaşlarımı durdurmam mümkün değildi. Canı çok yanıyor olmalıydı. Duruşundan anladığım üzere göğüs kafesine de çok darbe yemişti.

Yavaşça arabadan indi. “Abi,” diyen Yiğit ve diğerleriyle sarılırken ben gözyaşları eşliğinde onu izliyordum. Her bir hareketinde canından can gidiyordu sanki.

Sevgi gösterisi onu mutlu etse de, “Bu kadar mı özlediniz ya beni? Daha kaç gün oldu sanki?” diye alaya aldı. İyiymiş gibi davranmaya çalışıyordu. Benim açımdan bunu beceremiyordu. Bana doğru attığı adımda sendelediğini görünce içim daha çok sızladı. Kolunu omzuma atıp ona destek oldum. Ama o ağırlığını bana vermeden saçlarımı koklayarak defalarca öptü. Ağır adımlarla ilerlemeye başladık. Gözyaşlarım iç çekişlere dönüştü. “Yemek yememişsin ben yokken,” dediğinde sinirden güldüm. “Hiç konuyu değiştirmeye çalışma. Bu konuda seninle konuşacağız, hanımefendi. Ne demek yemek yememek? Sen iki canlısın, unuttun mu?”

Burnumu çektim. “Yedim ama kustum hep. Yiyesim gelmedi o yüzden,” derken sesim oldukça tiz çıktı. “Hem bu hâldeyken bunu mu sordun? Gerçekten pes! Ne hâlde olduğunun farkında mısın?” Koltuğa oturmasına yardım ettim. Rahat olmadığımı fark edince arkasına yastık koydum. Yaralarına doğru düzgün pansuman yapılmamış gibi duruyordu. “Hastaneye gittiniz, değil mi?”

Konuyu kapatmak isteyerek, “Ne varmış hâlimde? Hâlâ yakışıklı değil miyim?” dedi.

Yanına oturdum. Elini ellerimin arasına alıp öptüm. Avuç içleri bile çizik çizikti. Ona baktıkça ciğerimde hava kalmıyordu sanki. Canım boğazımdan çıkacakmış gibi hissediyordum.

Cevap vermesi için Arif’e baktım. Arif, “Hastaneye gitmeyi reddetti, yenge. Yol üstündeki bir sağlık ocağına zar zor uğradık. Yoksa oraya da gitmeyecektik,” dediğinde kızgın gözlerimi Karan’a çevirdim.

“Seni daha fazla bekletmek istemedim,” demeseydi o şekilde bakmaya devam ederdim de. Onca dayak yemesine, günlerdir neler çektiğini bilmediğim bir yerde tutulmasına rağmen bana huzur dolu bir gülümsemeyle bakıyordu. Ben ise ona nasıl baktığımı bilmiyordum. Beni bıraksalar saatlerce ağlardım. Yüzü çok fena bir hâldeydi. Baktıkça daha çok üzülüyordum. “Karımı bir saat daha endişe içinde bırakmak istemedim. Hem iyiyim ben. Bir şeyler yaşandı ama sen bir de karşı tarafı gör.”

Hale, “Neler oldu?” diye sorduğunda Ömer cevap vermek yerine onun elini tuttu.

Bir şey söylemesi için Karan’a baktım. “Ben çok yorgunum. Her şeyi konuşuruz ama biraz kafamı toplamam lazım. Uyumusun benimle?” Günlerdir doğru düzgün uyuyamamıştım. Hep kâbuslar görmüştüm. Bu soruya *hayır* demem mümkün bile değildi. Hastaneye gitmeye onu ikna edemeyeceğimi biliyordum. Elimden geleni kendim yapacaktım. Arif ona doğrulması için yardım etti. “Yasin’den haber gelirse uyandırın beni.

Beş dakika önce uyumuş olsam bile uyandırın,” diye talimat ver-
dikten sonra elimi tuttu.

Yukarı çıkmadan önce Ömer’in yüzünü izledim. Farklı gö-
rünüyordu. Sanki her şey bitmiş ya da yeni başlıyormuş gibi bir
hâli vardı. Orada kesinlikle bir şey olmuştu. Ama iyi bir şey miy-
di kötü bir şey miydi, orası muammaydı.

Karan yukarı çıkarken resmen acı çekmişti. Bana belli etme-
meye çalışsa da inlememek için zor durduğunu görebiliyordum.
Duvar dan ve Arif’ten yardım alarak çıkmıştı. Arif’in yardımıyla
yatağa uzandı. Üstünü değiştirmeme bile zar zor izin vermiş-
ti. “Lâl, tamam artık,” diye huysuzlandığında kaşlarımı çattım.
Arif’in getirdiği morluk kremlerini sürüyordum. Ama sanki be-
nim canım acıyordu. “Bakma böyle. Seni ağlarken görmektense
okyanusta boğulayım daha iyi. Yanınızdayım, sağlıklıyım. Daha
fazla hırpalama kendini.”

Yanağımı elimin tersiyle sildim. “Sağlıklı mısın? Karnını gör-
müyor musun? Yüzünü, kollarını, sırtını? Gözünün ne durum-
da olduğundan haberin var mı? Sağ gözünü açamıyorsun bile.”
Kremi kasıklarındaki morluğa bastırmamaya çalışarak sürdürdüm.
“Neler oldu orada? Kaçtılar mı? Nasıl kurtuldun?”

Kremi elimden aldı. İtiraz etmemi umursamadan beni bile-
ğimden nazikçe tutup yanına çekti. Göğsünde de yer yer mor-
luklar olduğu için kolunun hemen altına koydum başımı. Çene-
mi yukarı kaldırdım ve özlediğim yüzünü izledim.

“Sana bir şey olsaydı ne yapardım?” sorusu döküldü dudakla-
rımdan. Yutkunmak bile zor geldi.

Bu sefer akan yaşı o sildi. “Her şey bitti, sevgilim. Artık kimse
bize dokunamayacak. Dün gece hepsi bitti.”

“Nasıl? Ne demek bitti? Öldü mü?”

Yanağımı okşarken kafasını aşağı yukarı salladı. “Öldüler.”

Ayaklarımdan saçlarıma kadar ürperdim. Bu beni hem rahat-
latıp hem de garip hissettirmişti. Artık bize zarar veremeyecek-
lerdi. Bu beni mutlu ettiği için kötü bir insan sayılıyorsam kabul
ediyordum, ben kötü bir insandım.

Nasıl öldüler? sorusunu soracak cesareti kendimde bulamadım.

Baş ucundaki lambayı kapattı. Odada sadece ay ışığı vardı. Saçlarımın arasından derin derin nefesler aldı. Tişörtümün içinden elini karnıma koydu. “Çekirdek nasıl? Ben yokken üzdü mü seni?”

“Sadece seni çok özledi. Bir de ben üzgün olduğum için durmadan hareket edip dikkatimi dağıtmaya çalıştı. Beraber seni bekledik.”

“Ben de hep sizi düşündüm. Sabrettiysem sırf bunun için sabrettim. Zaten sen hayatımda olmasan belki hayatta bile olmazdım.”

“O nasıl laf? Lütfen böyle konuşup beni daha da üzme.” Gözlerimi kapattığım anda yok olacaktı hissiyle baş edemiyordum. Uykusuzluğumla bir savaş hâlindeydim. “Nereye gitmiştin, Karan? Bu kadar acil olan neydi?”

“Bunu sana göstermek istiyorum. O yüzden bana biraz müsaade et, bunca uğraşıma değsin,” derken karnımı okşuyordu. “Evliliğimizin ilk gününde böyle olsun istemezdim. Hayalimdeki çok başkaydı. Seni öperek uyandıracak, ellerimle kahvaltı hazırlayacaktım. Sürprizimi göstermek için yola çıkacaktık. Sonrasında ailecek yemek yiyecektik. Birçok şey vardı aklımda ama hepsi yalan oldu. Özür dilerim, Lâl.”

“Senin sağlığından başka hiçbir şey önemli değil. Ne özrü? Asıl ben kendimi suçlu hissettim. Eğer bana sürpriz yapmak istemesen...”

Cümlem yarıda kaldı çünkü dudakları dudaklarımı istila etti. Islak ve narin öpüşü günler sonra ilaç gibi gelmişti.

“Sus, karım,” dedi kibar bir sesle.

“Ne?”

“Sus diyorum, karım. Kendini böyle bir şey için suçlama. O zaman olmasa başka zaman olacaktı zaten. Haberin bile olmayan bir şey için böyle hissetmene izin vermem.” Benden hızlı bir

öpücük daha çaldı. “Şimdi uyuyalım, yarın her şeyi detaylıca konuşacağız.”

“Elim kolum sana çarparsa canın acıyabilir. İstersen ben misafir odasında uyuyayım.”

“Ben yokken sana ne oldu? Asla kabul etmeyeceğim şeyleri bir bir söyleyesin mi geldi?” Gözlerimi kapatmamı ister gibi avuç içini gözümünden aşağı doğru yüzüme sürdü. “Şimdi kapat o okyanusları. Kocanın senin kolların arasında dinlenmesine izin ver. Şu an ihtiyacım olan tek şey bu. Senin dokunuşların bana zarar vermez. Aksine, dokun bana, huzur bulayım.”

Sessiz kaldım. Uyuyor gibi yaparsam hemen uyurdu. Onun nefes alıp verişlerini dinlerken dua ediyordum. Bir daha böyle bir şey yaşamamayı diliyordum. İnip kalkan göğsüne bakarken yanımda olduğu için defalarca şükrettim.

Göğsüne kondurduğum küçük öpücükten sonra benim de uykuya dalmam dakikalar sürmüştü.

“Neden sen seçiyorsun ki?” diye yüksek sesle sordu Tekinsiz.

“Bir tek sen mi amcası olacaksın?”

Ömer bıkkın bir şekilde nefes verdi. “Alya, Ilgın isminden daha güzel çünkü. Hem ben mi seçeyim diyorum? Benim önerim daha iyi diyorum.”

Arif telefonuna bakarak, “Lale, Leyla, Ley falan da var,” dediğinde anladım ki internette en güzel kız isimleri diye aratmıştı. “Ley bir garip ama güzel gibi de...”

Karan bir anda dikleşti. “Biri kızıma *Leylim* der, ben de deli olurum. Yok, istemem onu,” dedikten sonra onayımı almak için bana baktı. *Bence de* dercesine gözlerimi açıp kapattım. “Önerilerinizden içime sinen olmadı benim.”

Uyanır uyanmaz kendimizi büyük bir kahvaltı masasında bulmuştuk. Şaşılmayacak şekilde Karan benden önce uyanmış ve Züleyha teyzeden güzel bir kahvaltı hazırlamasını istemişti.

Günlerdir doğru düzgün beslenmediğimiz için bu sofraya hepimize ilaç gibi gelmişti.

Kocamın yara bere içinde olan elini tuttum. “Ben de Karan’la aynı fikirdeyim,” dedim. Onlara ismi çoktan seçtiğimi söylemedim. Önerilerini duymak hoşuma gidiyordu.

Kahvaltı soframızın ana konusu kızımızın ismiydi. Alptekin’in *İlgin* ismini önermesiyle herkes fikirlerini söylemeye başlamıştı. Aslında başka konular konuşacağımızı düşünüyordum ama bu atmosferi bozasım hiç yoktu. Düşünden beri kendimi iyi hissettiğim bu anın büyüğü kaybolmasın istiyordum.

Hale’nin düşünceli bir sesle, “Gözleri sana mı benzer acaba? Öyleyse çok güzel isimler bulabiliriz,” dedi.

Karan bana yandan bir bakış attı. “Dualarım kabul olursa her şeyiyle Lâl’e benzer. Kahverengi saçlı, beyaz tenli, mavi gözlü bir kız çocuğu.” Hayalinde canlanan görüntü onu gülümsetti. “İnadı benzemesin, geriye kalan her şeyi benzeyebilir.”

Ona asıl inadın kendisi olduğunu söyleyebilirdim ama yüzünün hâlini gördükçe ne derse *tamam* diyesim geliyordu.

Çaylarımız tazelenirken telefonuma düşen bildirime baktım. “Hafta sonu kafeyi açıyorum,” dememle tüm gözler bana döndü. “Neden böyle bakıyorsunuz? Açılış yapmayacağım için mi? Artık açılış istemiyorum.”

Karan bana doğru yavaşça döndü. “Çok hevesliydin bu konuda. Olaylar yüzünden mi yapmak istemiyorsun?” diye sordu. Bu konuda kendini suçluyor gibiydi. “O kadar uğraştın, boşa gitmesin.”

Gülümsedim. “Sadece artık faaliyete geçmek istiyorum. Onun için enerjim de kalmadı. Bir de evren bana böylesinin daha hayırlı olduğunu söylüyor sanki. O yüzden cumartesi günü ilk müşterilerimi almaya başlayacağım.”

Kocam boğazını temizledi. “Bu cumartesi olmaz.”

Kaşlarım çatıldı. “Neden?”

“Başka bir sürprizim daha vardı sana. Sormadan ayarlamış gibi oldum ama balayımızı çoktan planlamıştım,” dediğinde yüzümde kocaman bir gülümseme peyda oldu. “Ama erteleyelim dersen...”

“Kesinlike hayır! Yani evet! Ertelemeyelim ve gidelim! Nereyi ayarladın? Buna o kadar ihtiyacım vardı ki. Son zamanlarda yaşananlardan sonra bu ilaç gibi gelecek. Neresi demiştin? Nereye gidiyoruz?”

Heyecanım onu gülümsetti. “Bora Bora.”

Alptekin, “Abim sizin için tüm adayı kiraladı. Neresinden bakarsan bak kral hareket,” dedi. “Keşke ben de gelebilsem. Zaten kocaman ada. Kıyıda köşede bir yerde dursam ne olur ki? Varlığımı hissetmezsiniz bile...”

Hep beraber gitmeyi de isterdim aslında. Onların da bir tatile ihtiyacı vardı. Ama kocamla baş başa kalabileceğimiz nadir zamanlardan biriydi bu. Hem de daha yeni evlenmiştik. Çekirdek doğmadan önce yalnız geçireceğimiz son tatilimizdi. Bu yüzden Alptekin’in kedi bakışlarını görmezden geldim.

“Alışverişe çıkmam lazım,” derken bir yandan da zihnimde alacaklarımın listesi yapıyordum. “Uzun zamandır hiç tatile çıkmadım. Ve seninle ilk tatilimiz. Her şey çok güzel olsun istiyorum. Kaç gün kalacağız?”

“Beş gece, sevgilim. Eğer istersen uzatır ya da erken döneriz. Ben lazım olacak şeyler için liste yapmıştım, atarım sana.”

Şimdiden çok heyecanlıyım. Bu Karan’la ilk tatilimiz olacaktı. Ona harika yüzme stillerimi göstermek istiyordum. Tabii Çekirdek’le beraber biraz zor olacaktı ama bir şekilde halledecektim.

Kahvaltı faslı derin bir konuşmayla devam etmek için sona ererken hep beraber bahçeye geçtik. Onlar kahvelerini içerken ben portakal suyumunu içiyordum.

Karan benden uzakta sigarasını içerken gözleri benim üstümdeydi. “Bazı şeyleri konuşmamız gerek. Herkes ne olduğunu bilsin, ona göre hareket etsin istiyorum,” dedi. Ömer ona

katıldığını belli ederek kafasını salladı. “Dün yaşananlar öyle bir anda bitti gitti diyebileceğim bir şey değil. Hepimizi etkiliyor. Geçmişimizi, geleceğimizi, bundan sonra ne yapacağımızı. O yüzden istiyorum ki düşünelim tartışalım, hep beraber karar verelim.”

Ömer, “Karan’a katılıyorum. Basite indirgenecek bir şey değildi,” dediğinde tüylerim ürperdi. İkisinin de söylemekten kaçındığı şey her neyse pek hayırlı bir habere benzemiyordu. “Belki de seneler önce yaşansa başımıza onca şey gelmezdi.”

Arif’le Alptekin konuyu biliyorlardı. Bilmeyen Hale ve bendim.

Karan, “En başından başlamam gerekirse eğer, Lâl’e sürpriz yapmak için düğün sabahı daha güneş yeni doğarken evden çıktım. Kafam dağınıktı, günlerin yorgunluğu vardı. Beni götürmek istediklerinde sesimi çıkartmadım. Zaten onca adamla da tek başıma baş edemezdim,” dediğinde içim cız etti. “Gideceğimiz yeri görmeyeyim diye kafama çuval geçirdiler. Yıkık dökük bir yerde Soner ve Ali Demiroğlu vardı. Dertleri de beni kullanarak MİT’le iş birliği yapıp ülkeden kaçmak. Tabii Masa, Soner’in onları ifşaladığını öğrendiği için Soner çok korkuyordu. Kaçmazsa başına gelecekleri biliyordu. Belki o sabah evden çıkan ben olsaydım Ömer’i kaçıracaklardı. Ya da herhangi biriniz. Bu yüzden neden çıktım diye hayıflanmıyorum. Yaşanması gerekiyordu, yaşandı.”

Onun bu kadar soğukkanlılıkla anlattığı şey yıllardır savaş verdiği adamın elinde tutsak olmaı.

Alptekin, “Demek ki MİT’le araları iyi değildi ki onu koruyacaklarından şüphe etti,” dedi düşünceli bir sesle. “Peki Ali pezevengi ne yapıyordu orada? Masa’dan kimin işi olurdu ki onunla?”

Karan, “Baran Demiroğlu sanki hayatındaki tüm gayesi buymuşçasına yana yakıla onu arıyordu her yerde. O yüzden kaçmak istiyormuş. Yoksa Baran Demiroğlu onun içinden geçecekti,” diye cevap verdi.

Ömer, karısının omzuna kolunu attı. Hale'nin bu konuları konuşurken gerildiğini o da fark etmiş olmalıydı. "Yasin'le iletişim hâlindeyken anladım ki Soner'i gözden çıkartmışlar. O herif yüzünden herkes eli belinde geziyordu. Sivillerin de tehlikede olmasının üstüne Karan'ın da kaçırılması eklenince Soner'le ipi kopardılar."

Karan sigarasını söndürüp hemen bir yenisini daha yaktı. "Belgelerden bahsedip duruyordu. Neymiş o belgeler, öğrenebildiniz mi?"

Arif, "Yasin abi, üst düzey yetkililere dair elinde bilgi olduğunu söyledi. Belgeleri yaymakla tehdit ediyormuş. Belki kolpa atıyordu, artık bilemiyorum," dedi.

"Artık orasını ben de bilemiyorum," dedi Karan. "Ama benim gördüğüm köşeye sıkışmış iki adamdı. Beni kaçırmaları ellerindeki son kozdu. Onu da doğru düzgün kullanamadılar zaten."

"Peki," diyerek araya girdim. Yaralarını işaret ettim. "Bunlar neden oldu? Sana işkence mi yaptılar?"

Gözümle gördüğümü inkâr etti. "Bir şeyim yok ki, sevgilim," dedi. "Ali şerefsizi canımı sıkacak bir şey söyledi. Ben de kendimi tutamayınca olan oldu. Yapmamam gerektiğini söyleyeceksin ama insan bazen kendine hâkim olamıyor. Hem söyledim ya sana, artık acımıyor."

Onca yaranın acımıyor olması imkânsızdı. Fakat beni üzme isteğine karşı geledim ve sessiz kaldım.

Alptekin, "Ondan sonra baskın mı yapıldı?" diye sordu.

"Arada biraz saat var ama evet, sonrasında baskın oldu," dedi Karan. "Beni apar topar arabaya bindirdikleri sırada silah sesleri geldi. Hepsi kaçmaya çalıştı. Tabii ben gelenlerin kim olduğunu anlayamadığım için bir köşede saklandım. Ondan sonra olanlar oldu zaten."

Hale'yle ikimiz devam etmesini bekleyerek baktık ona. Ama Karan bir şey söylemedi. Konuşan Ömer oldu.

"Soner de Ali de hakkın rahmetine kavuştu."

Hale'nin, "Kesin mi?" diye sorması, yaşanan olaydan çok daha kötüydü. Bunu endişeyle sorması Ömer gibi benim de gözümünden kaçmadı. "Gördünüz mü? Gözlerinizle gördünüz mü?"

"Gözlerimle gördüm. Ve bizzat teyit ettim. İkisi de öldü," dedi Ömer. Karısının verdiği nefes Ömer'in ciğerlerine doldu. "Bitti, Hale. Aldım intikamımızı."

Gözlerim Karan'ı buldu. O bir şey söylemedi, ben bir şey söylemedim. Ama anladım. Ecelleri onların ellerinden olmuştu.

Hale, kafasını kocasının göğsüne yasladı ve gözlerini sıkıca yumdu.

Belki de kurtulduğunda bile böylesine huzurlu hissetmemişti. Onun hayatını mahvetmeye yemin etmiş o adam artık nefes almıyordu. Hayatı yeniden başlıyor olmalıydı.

Karan düşüncemi duymuş gibi, "Her şey yeniden başlıyor aslında," dedi. "Bir devrin sonu oldu yaşananlar ama bir devrin de başlangıcı. Bundan sonrasında daha dikkatli olmalıyız. Ama kafanızda şu olsun istemiyorum. *Yine mi tehlikede olacağız, yine mi birileri canımıza kastedecek?* Buna kesinlikle hayır diye cevap veremem. O ikisinin ölmesi çok şeyi değiştirdi. Fakat yine de biz önlemlerimizi almaya devam edeceğiz."

Alptekin'in, "Abi, biraz açık konuşur musun? Masa tamamen dağıldı mı? Dağıldıysa biz tehlikede miyiz ya da MİT'le işimiz bitti mi?" soruları, benim de aklımdaki sorulardı.

Karan derin bir nefes verdi. "Dün eve gelmeden önce birkaç saat görüşebildik. Masa'dakiler Soner'in onları ifşaladığını bildiği için hepsi hem önlemini almıştı hem de bizden şüphelenmiyorlardı. İlk kurbanları Sait oldu zaten. O da hayata gözlerini yumdu. Soner'i yakalasalar düne kalmazdı iş... Şimdi ise bazıları kaçtı bazıları yakalandı bazıları da saklanıyor. Yasin'le kısa bir an konuşabildim. Ona *bu işlerden elimi eteğimi çekiyorum artık, ben görevimi yaptım* dediğimde bir şey demedi. Eğer bu mümkün olmasaydı gerçekleşmeyeceğine dair bir şey söylerdi. Ama bu demek değil ki tamamen bağımızı kopartabiliriz. Biz ölene kadar bunun mümkün olmayacağına eminim."

“Bir süre işler sakinler. Bize bulaşacakları bir nokta yok. Zaten dikkat çekmememiz için az iletişime geçiyorlar. Bu arada kafamızı dinleyip olabildiğince gözlerine batmamamız gerek,” dedi Ömer.

Kafamı kurcalayan o soruyu sordum: “Siz şimdi artık mafya değil misiniz?”

Sorum onları güldürdü. Komik bir şey mi sormuştum ben?

“Bunun neresi komik? Mafya değil miydiniz?” diye yineledim.

Karan gülerek, “Değildik, sevgilim,” dedi. “Sadece bize söylenileni yapıyorduk. Her zaman güzel şeyler olmuyordu tabii. Ama biz dizilerde filmlerde izlediğin o adamlar değiliz. Hiç olmadık.”

“Sanki bunu düşlemişim gibi konuşuyorsun. Ben öyle olmanızı mı istedim? Eğer artık Masa’da değilseniz bu beni çok sevindirir.” Elimi karnıma koydum. “Kızımız güvenli bir dünyaya doğsun istiyorum. Kimse onu zaafınız olarak görmesin.”

Bu mesafeden bile Karan’ın gözlerinde yanan ateşi görebiliyordum. “Kimse ne sana ne de ona bir şey yapabilir. Bunu aklından çıkar,” deyip bir anda sigarasını söndürdü, yanıma geldi. Sandalyeye oturdu. Benim sandalyemi aşağıdan tuttu, kendine doğru çekti. “Size dokunmak isteyen ecel olur senin kocan. Çıkar bu düşünceleri aklından.”

Alptekin’in aniden, “Biz şimdi fakirleşecek miyiz?” diye sorması ortamdaki gerginliği yok edip hepimizi güldürdü.

Ömer ona kuruyemiş fırlattı. “Fakir olursan Aypare sana bakmaz diye mi korkuyorsun lan?”

Alptekin suratını ekşitti. “Ne alakası var ya? Asıl zenginiz diye bakmıyor. Ama ben ciddiyim. İhracatlarda genelde ortak olarak bu adamlarla çalışmıyor muyduk? Silah işini kastetmiyorum. O işten hiç ekmek yemedik zaten.”

Karan, “Ticaret bu, illaki inişler çıkışlar olacak. Bu yüzden adımlarımızı ona göre atacağız,” deyip yanağıma öpücük kondurdu. “Merak etme. Kızımız fakir olmayacak.”

Kaşlarımı yalandan çattım. “Pardon da ben para kazanmıyorum muyum? Her gün tıklım tıklım dolan restoranım, eğer ben ilgilensem sosyal medyadan gelecek bir sürü iş birliğim ve sizinkilere göre az da olsa gayrimenkulüm var. Yani ben kızımıza gayet iyi bakarım. Hatta size de gayet iyi bakarım.” Kendimden emin ve üstten üstten konuşmam onların oo! nidaları çıkartmasına sebep oldu. “Ama siz yine de az sigara içip, çok benzin harcamayın. Bu devirde her şey çok pahalı. Aa! Onca adama da maaş veremem ben. Geçen sayayım dedim, en az yirmi iki tane koruma var. Maaşları, sigortaları, primleri, yemek masrafları falan derken çok giderleri oluyordur.” Kısa bir an düşündüm. “En iyisi sen zengin kalmaya devam et, sevgilim.”

Karan da diğerleri gibi kahkaha attı. Yanağımdan makas aldı. “Tamam, sevgilim. Elimden geleni yaparım,” derken oldukça eğleniyordu.

Yüzündeki yaralara rağmen onu mutlu görmek iyi hissetmemi sağlamıştı.

“Ben şirketteki işime geri dönmek istiyorum,” diyen Hale’ye çevrildi gözler. Ömer’in göğsünden doğruldu, çenesini yukarı doğru kaldırdı, kendinden emin bir sesle konuştu: “Artık başımızda öyle bir bela da olmadığına göre bunu başarabilirim. En başında tabii ki zorlanırım ama aşabileceğimi düşünüyorum.”

Alptekin onu gürültülü bir şekilde alkışladığında ona destek çıktım. Var gücümüzle alkışlarken, “Go girl!” diyorduk.

Ömer, karısına gururlu bir ifadeyle baktı. “Varım yoğum senin, karım. İstiyorsan koltuğumu dahi al. Çok sevindim böyle bir şey istemene,” derken sanki evladı sınavı kazanmış ebeveynler gibi mutluydu. “Ne zaman istersen o zaman gel, başla.”

Hale’nin yüzünde hüznünlü bir tebessüm oluştu. “Teşekkür ederim ama ben yine basamakları tek tek çıkmak istiyorum. Hem çok paslanmış olmalıyım, bir anda başa geçemem. Yine de düşüncen için teşekkür ederim.”

Arif'in, "Biz Sena'nın ailesiyle tanışmaya gidecektik?" demesiyle Alptekin'in, "Aypare'yle aramı yapamadık daha. Düğündeki yakınlaşmamız öylece kaldı," demesi bir oldu.

Gözlerimi kısıp ikisine baktım. "Senalara tatilden döndükten sonra gidelim. Hatta hiç bekletmeden gidelim, yoksa aksıyor." Bana heyecanla bakan Alptekinsiz'e döndüm. "Aypare ile Berül eve çıktıktan sonra Batuhan'la beraber ev hediyelerinizi alıp yanlarına gidiyorsunuz. Kızlar kendi ev ortamlarında güvende hissedip daha rahat davranırlar. İkisi de akli başında kızlar. Bu yüzden kendiniz olursanız sizi sevmemelerinin imkânı yok. Bak- tık olmuyor, mecbur taktiksel ilerleyeceğiz. Kafeye davet ederim. Eğer hislerini ortaya çıkartamıyorlarsa onlara yardımcı oluruz. Kışkırtmak her zaman işe yarar. Tabii siz bir şey yapmayacaksınız. Her şey doğal akışında ilerleyecek. O işi bana bırakırsınız. Sonra bir bakmışız, kızlar duygularına yenik düşmüşler..."

Alptekin, "Allaaaah!" diyerek yanıma geldi. Yüzümü tutup iki yanağımı da sulu sulu öptü. "Canım Ef'im, canım! Sen abimin başına gelmiş en güzel şeysin! Ulan gebe kadın! Kraliçesin ya!"

Kollarımı geriye doğru atıp ona sarıldım. "Canını sıkma. Halledeceğiz," demem yerinde zıplamasını sağladı. Düşüncesi bile böylesine mutlu ettiyse yaşamak kim bilir nasıl hissettirirdi.

Herkes kendi hâlinde muhabbet etmeye dönerken ben biraz uzanma ihtiyacıyla salona geçtim. Her an her yerde, birdenbire olduğum yere uzanasım geliyordu. Hatta bazen sandalyede otururken gözüm açık uyuyordum. Hamilelik çok garip bir şeydi.

Gözlerimi kapattığım sırada Karan'ın kokusu burnuma doldu. "Güzel karım," dedi içimi gıcıklayan bir sesle. "Uykun mu geldi senin? Odamıza götürüyüm mi seni?"

Gözümü açmadan, "I-ıh," diye mırıldandım.

Dudağımın kenarına öpücük kondurdu. "Yanında dursam rahatsız olur musun?"

"I-ıh," dedim yine.

Ona alan yaratmak için koltukta köşeye doğru kaydım. Koca cüssesi tam sığmasa da sırtını yaslayarak yanıma oturabildi. Saçlarını okşamaya başlaması beni daha da mayıştırdı.

“Sana çok güzel elbiseler beğendim. Birkaç tanesi hamile kıyafeti. Umarım beğenirsin,” dediğinde sesindeki heyecanı duymak beni gülümsetti. “Bir tane de pembe bir mayo beğendim. Eminim çok yakışır sana. Bugün söyleyeyim de alsınlar.”

Deniz, kum, güneş üçlüsünü çok özlemiştim. Karan’la beraber gün batımını izleyeceğimiz o akşam yemekleri şimdiden yüzümü güldürmeye yetiyordu.

“En yüksek koruması olan güneş kremlerini araştırdım. İçlerinden en iyilerini seçtim. Senin tenin hassas. Güneşin altında yanmanı istemiyorum.” Parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. “Geçenlerde bir bavul göstermiştin ya, onu halledemedim. Daha doğrusu aldım ama yurt dışından gelmesi biraz uzun sürecekti. Biz çoktan gitmiş olacağız. Onu kızımızla gideceğimiz tatilde kullanırız artık.”

Mayışmış bir hâlde ona doğru dönüp tişörtünün üstünden karnını öptüm. İçimden çok fazla şey söylemek gelse de uykulu hâlim buna izin vermiyordu.

“Uçuşumuz neredeyse bir gün sürecektir. Bu yüzden en konforlu şekilde nasıl gidersen, onu ayarlamaya çalışıyorum. O kadar saat uçak yolculuğunun size iyi gelmeyeceğini düşünürsem rotamızı değiştirmemiz gerekecek.”

Onca hengâmenin arasında, başına gelmeyen kalmamışken, daha yaraları bile yeniyen bunları düşünüyor olması, *seni seviyorum* demeden bunu söylemek gibiydi. Onun sevgisine nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum.

“İki gözüm,” dedi biraz sonra. Saçlarımın arasına öpücük kondurdu. “Tüm güzel şeyleri ayağına sereceğim senin. Kızım da sen de hiçbir zaman pişman olmayacaksınız. Sizi bir ömür ellerimin üstünde taşıyacağım.”

“Karan,” diye mırıldandım.

“Söyle, gül güzelim.”

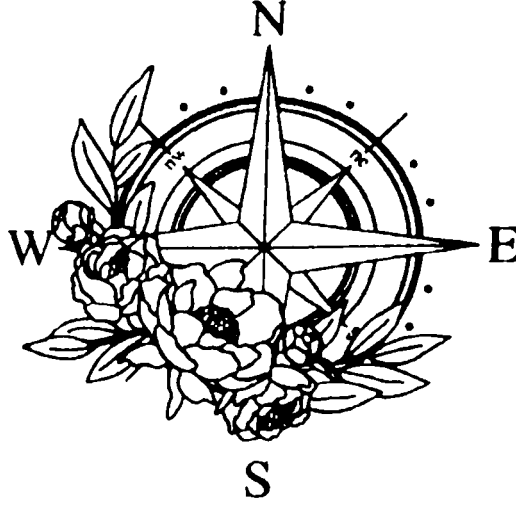
“Seni çok seviyorum.”

“Sana çok âşığım.”

Yavaşça benimle aynı hizaya gelecek şekilde uzandı. Yüzümü göğsüne yaslayacak şekilde kendine çekti. “Yarın seni bir yere götüreceğim. Çok mutlu olacağın bir yere. O anını görmek için her şeye değerdi.”

Duzenleme

Ny.ozlem

18. BÖLÜM

Birilerine Veda, Biri Çok Başında

Hayat böyle bir şeydi işte. Kimileri için kıymeti olmayan bir şey kimilerinin hayaliydi. Senin çabasız elde ettiğin bir başkasının kavuşmak için bir ömür beklediğiydi.

Annemle babamın mezarına gidip dua etmek için yıllarca beklemem gibi.

Aylar önce Urfa'da, onların içinde yatmadığı mezarın başında gözyaşı dökmüştüm. Kendimden bir parçayı o toprağa bırakmıştım. Şimdi ise İstanbul'da kimsesizler mezarlığındaydım.

Pek çok darbe yesem de hiçbirinde böylesine yalnız hissetmemiştim.

İkisi de burada yatmayı hak etmemişti. Hiç kimseleri yok gibi, isimlerinin bile yazmadığı bir mezarda yatıyorlardı. Mezar taşlarında hiçbir şey yazmıyordu. Toprakları çalılarla doluydu, kurak kalmıştı.

Sudan önce gözyaşlarım ıslattı topraklarını. Bilmiyordum, böyle olsun isterler miydi ama Karan'ın söylediğine göre altı üstü gömülmüşlerdi. Hayatın onlara yaptığı son iyilik olmalıydı bu. Onları ölüm bile ayıramamıştı.

Kuru toprakta elimi gezdirdim. “Anne, baba, ben geldim. Çür dilerim, geç kaldım ama sonunda geldim,” dedim cansız sesimle. “Urfa’da uyuduğunuzu sanırken birbirinizin topraklarını karıştırmıştım. Ayrı kalmayın istemiştım. Siz zaten yine berabermişsiniz.” Kırgın bir bakış attım boş mezar taşına. “Zaten hep beni yalnız bırakıyordunuz. Yine berabersiniz. Ya beni alsaydınız ya da gitmeseydiniz.”

Çekirdek, anneannesiyile dedesinin yanına geldiğimi anlar gibi hareketlendi. Diğer elimi karnıma koydum.

“Kilo aldığımı düşünüyorsanız açıklayayım. Torun geliyor size, hamileyim.” Gözyaşlarımı elimin tersiyile sildim. “Evet, anneanne ve dede oluyorsunuz! Bence de o kadar yaşlanmadınız, kesinlikle haklısınız. Ama biliyorum ki yanımda olsaydınız torun istediğınızı defalarca söylerdiniz. Her ne kadar bu sizi yaşlı gösterse de eminim onu benden daha çok severdiniz... Keşke burada olsaydınız. Keşke. Sızsız her şey çok zor, anne.”

Derin bir nefes aldım. Karan birkaç metre arkamdaydı. Ben söylemeden, yalnız kalmak istediğimi anlamış, bana alan tanımıştı. Varlığı dahi güç almamı sağlıyordu.

Bir süre mezar taşlarının üstünde sessizce oturdum. Kalbimden geçenleri duyduklarını biliyordum. Düğünümüzü anlattım onlara, dedemin beni hiç yalnız bırakmayışını, ailemi, onlar olmasa her şeyin çok kötü olacağını. Sonra Çekirdek’ten bahsettim. Anneannesiyile gibi inat olacağını içten içe bildiğimi söyledim. Yeni kafemden bahsettim. Hepsine, *Alysia* ismini vermenin beni ne kadar mutlu ettiğini anlattım.

Dudaklarım hiç aralanmadı ama dakikalarca konuştum.

Topraklarındaki taşları, çalıları yavaş yavaş ayıklandım. Karan’ın yanıma bıraktığı şişedeki suyu topraklarının her yerine döktüm. İsimsiz mezar taşlarını ellerimle yıkadım, öptüm.

Karan öyle bir adamdı ki ben daha gönlümün istediğini bilmezken o ne istediğimi anlamış ve kırmızı gülleri topraklarının üstüne bırakmıştı.

“Karan bana ne diyor, baba, biliyor musun?” Derin bir iç çektim. “Gül güzeli... Senin anneme söylediğin gibi. Bilmiyorum, belki de hayat bana göstermeye çalışıyor. Belki de sizin dualarınız kabul oldu. Annemi sevdiğin gibi seviliyorum, baba. Koşulsuz, şartsız, her hâlimle. Bunu görmenizi çok isterdim. O bana yaşadığım tüm zorlukların bedeli olarak gönderilmiş sanki. Bir insan bir insanı nasıl bu kadar sevebilir, inanın ben de emin değilim. Ona bakınca gözlerim parlıyor sanki, dünyadaki tüm savaşlar duruyor, hiçbir çocuk artık aç değil, hayvanlar öldürülüyor, kadınlar sokakta rahatça yürüyebiliyor. Onu sevdikçe dünyadaki tüm kötülükler sona eriyor, her şey pembe bir toz bulutundan ibaret oluyor... O olmasa ne yapardım? Siz olmadığınızda mahvolmuştum ama o olmadığında benim sizden bir farkım kalmaz.”

Soğuk mermer taşına iki elimi bastırdım. Beni hissetsinler istedim. Kızları artık buradaydı. Onlar kimsesiz değildi, kızları buradaydı.

“Ben Demiroğlu olamadım ama Akdoğan oldum, baba. En çok Demiroğlu olmayı istediğimi sanıyordum ama eğer alınmazsan Akdoğan olmak da çok güzelmiş. Sevdiğim adamın soyadını taşıyorum artık.” Gözyaşlarımın yerini tebessümün almasını sağlamaya çalıştım. Karan’ı onlarla tanıştırmak istiyordum. O, beni böyle görünce üzülüyordu. Arkamı dönüp seslendim. “Sevgilim, gelir misin?” Karan büyük adımlarla yanıma geldi. Gözlüğünü çıkardı, elimi tuttu. “Seni annemlerle tanıştırmak istiyordum. Senden çok bahsettiğim için seni tanıyorlar zaten.”

Karan içimi ısıtacak bir şekilde gülümsedi. “Merhabalar, efendim,” dedi. “Ben Karan, kızınızın eşiyim. Biz evlendik. Keşke sizi de aramızda görebilseydik. Ama emin olun onu hiçbir zaman pişman etmeyeceğim. Kızınız benimle güvende.”

Ağlamayacaktım ama kendime engel olmam mümkün olmadı. Karan’ın bu durumu yargılamaması, efendi bir şekilde konuşması, elimi tutarkenki ifadesi buna sebep oldu.

Beni elimden tutup ayağa kaldırdı ve bana sıkıca sarıldı. “Bu kadar ağlayacağını bilsem... getirmezdin diyeceğim ama yine getirirdim,” dediğinde güldüm. “Artık ağlama, sevgilim. Bak, vanlarındasın. Huzurla uyuyacaklar bundan sonra. Ve sık sık geleceğiz. Hem de kızımızla beraber.”

Uzaklaşıp gözlerine baktım. “Gerçekten mi?”

Gülümsedi. “Gerçekten.”

Mezara doğru döndüm. “Sizi çok seviyorum. Yine geleceğiz. Kendinizi sakın kimsesiz hissetmeyin. Ben varım, biz varız. Dedemle de geleceğim. Yattığınız yerde rahat uyuyun. Ben iyiyim. Beni düşünmeyin, tamam mı?” Son kez topraklarına dokundum. “Görüşürüz, anne, baba.”

Karan’ın elini tuttum ve sakın adımlarla yürümeye başladım. Üstümden kalkan yükü tarif bile edemezdin. Bunca yıl yaşadıklarımın son bugünün geleceğini bile düşünmüyordum. Üstelik yanımda sevdiğim adam varken.

Kafamı Karan’ın koluna yasladım. “Teşekkür ederim, sevgilim. Nasıl yaptın, nasıl buldun, bilmiyorum ama tüm kalbimle teşekkür ederim! Gerçekten harika bir hediye oldu bu. Bana ne verirsen ver hiçbir şey bununla boy ölçüşemez.”

“Şu mutluluğunu gördüm ya... Gerçekten değdiğini biliyorum.” Arabanın yanına gelince kapımı açtı. “Şimdi ne yapmak istersin? Alışverişe gitmek ister misin? Ya da öğle yemeği yiyebiliriz? Bugünümü sana ayırdım, işe gitmeyeceğim. Karım ne isterse onu yapacağım.”

“Aslında benim aklımda başka bir şey vardı. Son zamanlarda herkes bizim için çok çabaladı. Onlara hediye almak istiyorum,” dediğimde kaşları çatıldı.

“Lâl, farkında mısın bilmiyorum ama evlenen biziz. Asıl onların bize hediye vermesi gerekmez mi?”

Biliyorum dercesine baktım. “Hepsi çok uğraştı ama. Bence bir hediyeyi hak ediyorlar. Hem içimden geldi,” dediğimde kafasını *tamam* demek ister gibi salladı.

Buradan ayrılırken kafamı çevirip onların mezarlarına baktım. Artık mutlu olmalıydılar. Yıllardır süren hasret bitmişti, kavuşmuştuk. Karan'a değdi bakışlarım. Bana neyi verdiğini bilmiyordu. Küçük Eflâl onun sayesinde mutluluk gözyaşları döküyordu. Sonunda onca özlem bitmişti.

İlerlemeye başladığımızda yarım ağız, "Aslında ben de kızımız için bir şeyler bakarız diye düşünmüştüm. Ama olsun..." dedi. "İstersen hediye de bakarız..."

"Yaa! Tamam, bakalım. Yani kızımıza *da* bakalım," dediğimde kafam dağılsın diye dikkatimi başka yöne vermeyi denedim. "Benim aklımda birkaç bir şey vardı zaten. Zorlanacağımızı düşünmüyorum. Ama ay ay ayırmamız gerekecek. Odasını neresi yaparız bilmediğim için ona göre bir planlama yapamadım. Sadece her şeyi pembe yapmak istemediğimi biliyorum. Mavi giymeyecek mi yani benim kızım? Giyecek tabii ki. Çok hızlı büyüdükleri için en başında çok fazla bir şey almayalım. Yazık çünkü, safi zarar. Sonrasında ihtiyacı olan birilerine verme fikri de beni üzüyor. İhtiyacı olanlara yenisini alalım. Çekirdek'inkini saklarız. Belki Ömer'le Hale'nin çocuğu giyer. Birkaç tane beşik de baktım ama bu konuda pek yeterliliğim yok, Özlem'den yardım alacağım. Ha, bir de sence süt sağma makinesi almalı mıyız? Sütüm gelmezse diye endişe ediyorum. Eğer alırsak daha çok canım sıkılır. Çok fazla zıbın almalıyız ama. Bebekler arasında en popüler olan şey zıbın. Ay, bir de renkli renkli bir sürü zıbın beğendim. Sana favorilerimin arasından gösteririm. Acaba bugün bebek arabası da mı alsak? Uzun uğraşlar sonucunda en çok içime sinene karar verdim." Heyecanla ona döndüm. "Ne dersin?"

Karan bana baktı, baktı, baktı ve "Hangisine?" dedi.

"Çok mu karışık oldu?" derken ona tatlı tatlı bakıyordum. "Biraz heyecanlıyım da bu konuda."

Uzandı ve yanağıma güçlü bir öpücük kondurdu. "O belli oluyor, karım." *Karım* demesi içimi titretiyordu. Ve o da bunu

ındıyor, bilerek üstüne bastıra bastıra söylüyordu. “Söylediklerinin hepsini mantıklı buldum. Bence de her rengi giyebilmeli. Bu ay içinde bahçedeki ev için hazırlıklar başlayacak. Sen katıyken halledecekler, eve geldiğinde o kargaşanın içinde kalmayacaksın. Ev bittiğinde istediğin odayı seçersin ve ona göre döşeriz. Süt konusunu kafana taktığını biliyorum. Ama dert etmeye devam edersen stresten gelmeyecek zaten. Gelmedi diyelim, dünyanın sonu mu?” Bakışlarımdan *evet* dediğimi varsaydı. “Saçmalama, Lâl. Sonu değil. Tüm bebekler anne sütü içmiyor, içemiyor. Elbette bu, bebek için de senin için de önemli. Ama gelmezse de bu dert edeceğin bir şey olmamalı.”

“Elimde değil. Sanki öyle olursa yetersiz bir anne olacağım,” dedim çaresiz bir şekilde.

“Onun için daha şimdiden böyle endişe ederken nasıl yetersiz olabilirsin? Seni anlamaya çalışıyorum. Çekirdek seninle beraber, karnının içinde büyüyor. Siz birsiniz. Doğduktan sonra da böyle olacak. Annelik çok başka, bambaşka bir şey. Senin mertebene erişemem ben.”

“Sen çok iyi bir baba olacaksın. Böyle söyleme.”

“Babalık başka bir şey, annelik başka. Onu sen dünyaya getireceksin. Geceleri gizli gizli doğum videoları izlediğini biliyorum. Korkmana rağmen normal doğum yapmak istiyorsun. Nasıl seninle aynı kefedeyim ben?” Elim tutup avuç içimi öptü. “İyi ki benim karımsın, iyi ki kızımızın annesisin. Sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız.”

Dakikalar önce ailemin mezarı başında şanssızlığıma ağlar-ken şimdi dünyanın en şanslı kadını olduğumu düşünüyordum.

Herkes hayatındaki o pozitif yanı görebilmeliydi işte. Yoksa yaşamamanın ne tadı kalırdı ne tuzu.

Büyük bir bebek mağazasıdaydık. Neredeyse bir alışveriş merkezi büyüklüğündeki mağazada aradığım her şey vardı. Hatta varlığından haberdar olmadığım birçok şey de bulunuyordu. Bu yüzden kendimi cahil hissettim. Onca araştırmama rağmen burası derya denizdi.

Ne olduğunu anlayamadığım bir kutuyu elime aldım. Biberona benziyordu ama bayağı büyüktü. Çekirdek tek öğünde üç öğün kadar yemeyecekse bu boyutun anlamı ne olabilirdi?

Çıldırarak üzüldüm. Diğer anneler her şeyi eliyle koymuş gibi alıp sepete atarlarken ben aptal aptal bakıyordum.

“Lâl, bu nasıl?” diyen kocama değdi gözlerim. Elinde yuvarlak bir şey tutuyordu. Ne olduğuna dair bildiğim tek şey yuvarlak olmasıydı. “Güzelim?” dedi cevap vermeyince.

Zorlukla gülümsedim. “Harika!”

Tavrımı garipse de alışverişe devam etti. Onun da diğerlerinden farkı yoktu. Alışveriş arabasının yarısını doldurmuştu bile. Benim sepetimde ise sadece tulum vardı.

Bir tane tulum.

Derin derin nefes aldım. Bildiğim yerlerden başlamalıydım, değil mi?

Bebek kıyafetlerinin olduğu yere geldiğimde yüzüm güldü. Küçük elbiselerin içinden beğendiklerimi arabaya koydum. Birkaç tane yeni doğan zıbını aldım. Çok güzel bir tişört beğendiğim sırada Karan yanıma geldi. “Şuna bakar mısın? Bunun içine sığabilecek kadar küçük mü olacak? Nasıl tutacağız ki? Çok ufak olacak,” dediğimde gülümsedi.

“Dikkatli olacağız, kafasından destek vereceğiz.” Elbiseye baskarken o da kızımızı hayal ediyor olmalıydı. “Acaba uysal mı olur yoksa bizi uyutmaz mı? Aslında küçükken Alptekin’i çok kınadığım için muhtemelen geceleri bizi çileden çıkartır. Yoksa ben çok uysalmışım, annemlerle beraber uyuyup onlar uyanınca uyanırmışım.”

“Benimki çok karmaşıkmiş. Dolunay varsa çığlık çığlığa evi inletirmişim. Bulutsuz bir günde sesim hiç çıkmazmış.”

Karan kısa bir kahkaha attı. Neden gülmüştü ki şimdi? Güldükçe yüzündeki yaralardan dolayı canı acımişti.

“Önceki hayatında kurt muymuşsun, sevgilim?” diye dalga geçerek sordu. Suratına ters ters baktım. Kolunu omzuma attı, sarıldı. “Şaka yapıyorum ya! Bu aralar her şeye alınıyorsun. Şimdi buna da alınırsın.”

Alınmıştım ama benimle dalga geçmesin diye söylememeye karar verdim.

“Çok komiksin gerçekten! Biraz da bebek arabası bakalım. Gel bak, şu taraftaymış.” Onu çekiştirerek yürümeye başladım. “Oyuncak almalı mıyız? Ama neleri seveceğini bilmiyorum. Eğitici oyuncak bakalım birkaç tane. Pelüş oyuncaklardan korkabilir belki.”

Karan, “Şunun çok faydalı olduğunu söylüyorlar,” diyerek beni durdurdu.

Baktığı yerdeki şeyin ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum. Canıma yetmişti artık. Ben bunca araştırma yaparken onun her şeyi bilmesi canımı sıkıyordu.

“Ney ulan, ney?! Bu ney?! Yeter artık!” diye yüksek sesle konuştuğumda bana hayretler içerisinde baktı.

İnanamayarak, “Ulan mı?” dedi. “Neden bağıırıyorsun, sevgilim?” Beni o da dâhil kimse anlamıyordu. Hem de hiç kimse! “Hayda! Neden ağlıyorsun şimdi? Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Her şeyi sen biliyorsun. Ben o kadar uğraşmama rağmen hiçbir şey bilmiyorum!” derken gözyaşlarım hızlı hızlı akıyordu. “Şuna bakıyorum anlamıyorum, buna bakıyorum anlamıyorum. Hele şu, şu ne ya?” Robota benzeyen aleti gösterdim. “Bu ne işe yarıyor olabilir ki? Zihinsel becerilerini mi geliştiriyor?!”

Karan robotu eline aldı. “Oyuncak bu, sevgilim. Dümdüz oyuncak.” Ağlamam ve yakarışım onu aniden yakaladığı için ne tepki vereceğini şaşırmış gibiydi. “Lütfen yapma böyle. Neden yapıyorsun böyle? Hadi yapma böyle.”

Çaresiz hâli ağlamamın arasından gülmemi sağladı. “Çok şapşalsın. Çok seviyorum seni.”

“Canım sevgilim, ben daha çok seviyorum seni.” Gözyaşlarını yavaşça sildi. “Öğrenirsin. Ben sana öğretirim, ağlamana gerek yok.” Yüzümü elleri arasına aldı. Boynuma kondurduğu küçük öpücükten huylanınca güldüm. “Ha şöyle, gül ya! Sana ağlamak hiç yakışmıyor.” Beni kolunun altına aldı. “Gel şimdi kocan sana her şeyi gösterecek. Üzüleceğin bir şey yok. İkimiz de zamanla her şeyi öğreneceğiz. Kendine yüklenip durma artık.”

Koridorlar arasında geçerken bana bildiği her şeyi anlatmaya başladı. Bilmediklerine ise baktı, ne olduğu hakkında tahmin yürüttü ve hepsi doğru çıktı. Bir noktadan sonra konuya hâkimiyeti, ses tonu, duruşu beni benden alsa da odaklanmaya çalıştım. Sırf Çekirdek büyüyünce *annem de ne cahilmiş* demesin diye. Yoksa babası *olaydı*. Hem de ne olay...

“Bu da telsiz diye geçiyor sanırım. Ama sese değil, harekete duyarlı. Hareket ettiğinde telefonuna bildirim geliyor. Bana pek mantıklı gelmemiştii bu. Bebek yani bu, durmadan hareket eder. Belki de mikro hareketleri kapsamıyordur. Yine de saçma. Kameralardan kontrol edip de bakabiliriz. Kapitalizmin oyunu bunlar hep.”

Güldüm. “Diğer aldığın şeyler kapitalizmin oyunu değil miydi?” diye sordum. Arabadaki oyuncak evi işaret ettim. “Daha doğmamış bir bebeğe bunu almak doğru mu? Pek de kapitalizmle savaşıyor gibisin...”

Cevap vermedi. Haklı olduğumu bildiği için sustu ve bana bilmediğim şeyleri anlatmaya devam etti. Keşke kimse olmasaydı da onu öpebilseydim.

Gezmekten yorulduğumuzu fark ettiğimizde ufak bir kahve molası verdik. Tabii Karan’ın iş görüşmeleri bitmediği için o durmadan telefonla konuşuyordu. Konkordato neyse artık, kocamla arama girmek istediğini düşünmeye başlamıştım.

Ben de Alptekin'le konuşuyordum. Yarım saat önce nerede olduğumu sormuştu. Anlatacakları olduğunu söylediğinde konunun Aypare'yle ilgili olduğunu anlamıştım. Kafenin girişinde onu gördüğümde elimi salladım. Nefes nefese bize doğru geliyordu.

Oturur oturmaz, "Allah rızası için bir bardak su," dedi. Neredeyse dili dışarıda nefes alıp veriyordu. Garson onun isteğini yerine getirirken biz ona öylece bakıyorduk. Sanki koşudan gelmişti. Öylesine terli ve yorgun görünüyordu. "Tüm yolu nasıl geldim, bilmiyorum. Çok fenaydı, çok."

Karan, "Koşarak geldin herhalde," dedi.

Alptekin koca şişeyi kafasına diktikten sonra, "Koştum sayılır," dedi. Çenesinden aşağı sular akıyor, göğsü hâlâ inip kalkıyordu. "Kızların evine gittim. Neler gördüğüme inanamazsınız. Çok kötü her şey. Batu'yu aradım ama toplantıdaymış. 'Acil' yazdım ama görmedi mal herif. Başımız dertte."

"Doğru düzgün anlat şunu. Ne demek başımız dertte?" dedi Karan.

Alptekin bir yandan terini silerken bir yandan da anlatmaya başladı.

"Ben hayırlı olsuna gidecektim. Aypare'yi aradım ama *daha evin işleri bitmedi* dedi. Eşyaları taşınacakmış. Dedim oğlum Alp, işte tam zamanı, git kızlara yardım et ve günün adamı ol. Hazırlandım gittim. Kapının önüne geldim ve ne göreyim?"

Karan'la aynı anda, "Ne?" dedik.

"İki tane hırbo bizim kızlara yardım ediyor!" dedi büyük bir öfkeyle.

"Arkadaşlarıdır," dedim.

Gözleri iri iri oldu. "Karşı komşularıymış!" dedi tükürür gibi. "Kızların yardıma ihtiyacı olduğunu görünce hemen gelmişler. Çok iyi insanlarmış, her şeyi taşımışlar, yerleştirmişler. Bayağı da iyi anlaşılmışlar, herkes çok şaşırmış. O iki hırbo sitedeki kimseyle anlaşıyorlarmış, kızların gelmesi ilaç gibi olmuş. Ba ba ba ba! O ilacı onların bir tarafına monte ederdim de kızlara dua etsinler!"

Karan hemen olduğu yerde doğruldu. “Sen de yardım etseydin ya? Neden kızları bırakıp geldin?”

“Her şeyi halletmişlerdi, abi! *Sana ihtiyaç kalmadı* iması yaptı o iki pezevenk! Beni görünce zaten yüzlerinin rengi değişti.”

“Ulan niye kızları yalnız bıraktın o zaman?!”

Alptekin bıkkın bir nefes verdi. “Hepimizi evden gönderdiler. Kibar bir şekilde kovdular. İşleri varmış, gerisini kendileri halledermiş. Biraz ısrarcı oldum ama ben kalsam o puştlar da kalacaktı. Onların evde daha fazla durmasını istemedim. Ben de çıktım, koş a koş buraya geldim.”

“Aklına tüküreyim senin!” dedi Karan.

Onun ters çıkışıyla Alptekin’in modu daha da düştü.

“Neden dert sahibi olmuş gibi davranıyorsun? İkisi de aklı başında iki genç kadın. Sırf komşular diye, hoşlanmadıkları adamlarla takılacak değiller ya?” dediğimde Alptekin’in yüzü resmen mor oldu.

“Sorun da bu ya! Ya hoşlanırlarsa? Şeker isteme bahanesiyle kapılarını çalıp kızları isterlerse? Bizde mercimek kalmamış iması yaparlarsa?” derken gözünde canlanan sahneler onu daha da kahrediyordu. “Allah’ım, sen benim başıma neden bunu verdin? Başka bir yer yok muydu? Neden bu pezevenklere kapı komşusu yaptın?”

Karan kahvesini içerken rahat bir ifadeyle, “Kızı seviyorsan sen de oraya taşın,” dedi.

Alptekin’in kaşları havalandı. “Gerçekten mi? Ben de bunu düşündüm ama kızların kişisel alanına saygı duymuyormuşum gibi olur diye vazgeçtim. Mantıklı mı bu?”

“Oğlum, aynı evde yaşa demiyorum. Ya da *git her dakika kapılarını çal, bir şey iste, her yerde karşılarına çık* demiyorum. Eğer adamlardan rahatsızsan etraflarında ol, kızları yalnız sanmasınlar.

“Bu dâhiyane fikirle yeniden emin oldum ki sen flört etmeyi bilmiyorsun,” dedim. Karan *ne dedim ki* dercesine baktı. “Kızlar bundan rahatsız olabilirler. Tamam, bizimkilerden hoşlanmış

olabilirler ama belki bu durumu hoş karşılamayacak, yanlış anlayacaklar. Bilemem tabii, belki de hoşlarına gider. Onlar için kendi düzenlerini bozmalarından etkilenirler. Ama bana göre doğru değil. Yine de sen bilirsin, Alp.”

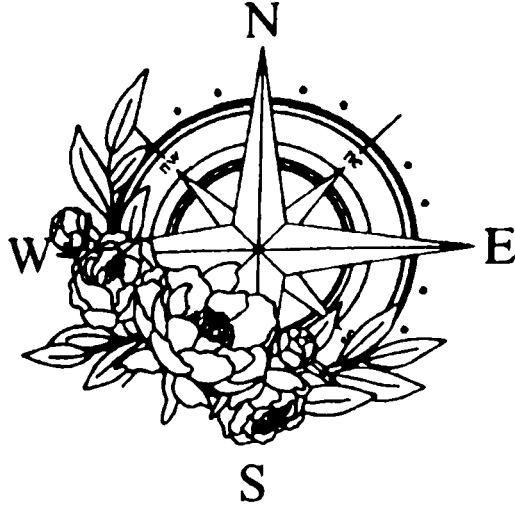
Karan bana doğru döndü. “Biz seninle tanıştığımız andan beri aynı evin içinde yaşıyoruz. Sen yanlış anladın mı beni?”

Sırıttım. “Sen direkt olarak *bu evdeki kimse senin arkadaşın değil*, dediğinde bana yanlış anlayacağım bir nokta bırakmamıştın zaten, sevgilim.” Karan bu konu her geçtiğinde olduğu gibi özür dileyen bakışlarını attı. “Yani Alptekin, bu konuda fikrini alacağın kişi abin olmasın. Biz beraber yaşadık ama sebeplerimiz vardı. Sen bizi kıstas alma. Oraya taşınırsan kızlar bunu yanlış anlayabilir, bunalabilir. İçinde kalmasın ama yine de kızlara bir çıtlat bunu. Tepkilerine göre şekil alırsın.”

Alptekin canıgönülden, “İyi ki varsın, Ef! Sen olmasan...” dediği sırada telefonu çaldı. “Batu arıyor! Alo, Batu? Neredesin oğlum sen? Başımıza neler geldi, haberin yok! Bugün kızların yanına gittim. Bir de ne göreyim! İki tane atletli herif bizim kızların eşyalarını taşıyor. Biri koltuğu sırtlamış, diğeri dolabı çekiyor. Kim olacak, karşı komşularıymış! Evet lan, ever! Ne yapacağız oğlum biz? Daha arpa boyu yol alamamışken bir de başımıza bu herifler çıktı! Herifler dalyan gibi anasını satayım! Kalk gidelim, mahvolduk biz!”

Karan kulağıma doğru yaklaştı. “İyi ki birkaç gün yokuz. Şunların tantanasını olmadan karımla kafamı dinleyeceğim için öyle mutluyum ki. Biraz baş başa kalalım artık. Seni çok özledim.”

Kulağıma fısıldayışı tüylerimi ürpertmişti. Gözlerinde yanan ateşi gördüğümde ise nefesimi tuttum. Bu tatilin bize iyi geleceğini şimdiden hissediyordum.

19. BÖLÜM

Deniz, Kum, Güneş ve Huzur

Uçaktan korkmuyordum. Defalarca uçakla seyahat etmiştim. Hem korkacak ne vardı ki? En güvenilir ulaşım aracı uçaktı.

Aslında hissettiğim korku değildi. Adını koyamadığım bir duyguyla savaşıyordum. Altı saattir uçuyorduk. On beş saatimiz daha vardı. Havadaydık ve bunaldığımda inebilmem mümkün değildi. Yolculuk bitene kadar sabretmek zorundaydım. Bu his beni yiyip bitiriyordu. Kapana kısılmış gibi hissediyordum.

Bunu düşündükçe vücudum garip tepkiler veriyordu. Bacağım atıyor, gözüm seğiriyor, nefesim sıklaşıyordu. Doğuma yakın bir zamanda olsaydım kesinlikle doğururdum. Belki o zaman acil iniş yapmamız gerekebilirdi. Öylesine bir bunalmışlık içerisindeydim.

Bulunduğu her ortama uyum sağlayabilen kocama baktım. Ben yolculuğun dört saatinde uyumuştum. O ise işlerini hallettiğini söylemişti. Şimdi beraber seçtiğimiz filmi keyifle izliyordu. Bir yandan da karamelli mısır yiyordu.

Eğer yüzünde yaralarının izleri olmasaydı onun bu hayattan en zevk alan insan olduğunu söyleyebilirdim.

“Bunaldım!” dedim bir anda. Karan ani bağıışımla yerinden sıçradı. “Ne zaman bitecek bu yol? Gerçekten fenalık geçireceğim. Ne yapsam fayda etmiyor. Lütfen bitsin artık!”

“Filmi izlemeyi denesen? Bak, çok heyecanlı şu an. Adamın aslında iyi değil, kötü adam olduğunu öğrenecekler,” derken sesi oldukça heyecanlı çıktı.

Onun da bu tatile çok ihtiyacı vardı. Bütün bunalmışlığımanın hıncını ondan çıkartsam beni sakın bir şekilde dinleyip yatıştırdı ama ona haksızlık etmek istemiyordum. Bu yüzden sessiz kalıp ona eşlik etmeye devam ettim.

Benim klostrofobim yoktu. Bu uçuşun beni böylesine etkilememesi gerekirdi. Bir yanım hamile olduğum için bu hisleri yaşadığımı söylüyordu. İçten içe *Çekirdek’le ilgili bir şey olursa havada ne yaparız* diye endişeleniyordum. Karan önlemini almıştı. Bizim için tuttuğu özel uçakta pilot da hostes de eğitiliydi. Herhangi bir şey olsa onlar aksiyon alabilirdi. Yine de bu korkuyu yenememiş ve kendi kendime uçuşu zehretmişim.

Sonunda varabilmiştik. Uçağın kapısı bizim için açıldığında Karan benden önce indi ve elini uzattı. “Hoş geldin, sevgilim,” dedi, kendisi de yeni gelmemiş gibi.

Elini tuttum, dikkatli adımlarla indim. Öyle bir nefes aldım ki doğduğumda bile nefes almak böyle hissettirmemiş olmalıydı.

“Allah’ım, sana şükürler olsun ya Rabbim!” deyip karaya ayak basmanın mutluluğuyla toprağı öpmek üzereydim. “Bir an hiç varamayacağız sandım. Sonunda bitti! Geldik!”

Sevincim Karan’ı gülümsetti. Bizi karşılayan adamla tokalaştı. “Hoş geldiniz, efendim. Tatiliniz boyunca ben ve ekibim size eşlik edeceğiz. İsmim Tahya. Buyurun, böyle geçeceğiz.”

Aksanlı İngilizce konuşan Tahya’nın sıcak karşılamasıyla onu takip etmeye başladık.

Burası hayal ettiğimden daha güzeldi. Nemli bir havası vardı ama inmeden baktığımda sıcaklık 26 dereceyi gösteriyordu. Tam istediğim gibi bir sıcaklıktı.

Adam bize ada hakkında bilgi veriyordu ama ben gözlerime inanamadığımdan onu pek dinleyemiyordum. Karan dikkatle dinlerken ben ayakkabımı çıkardım ve sıcak kumların üstünde yürümeye başladım.

Kalacağımız yer kocaman bir bungalovdu. Denizin üstünde olan bungalovun alt kısımları camdandı. Berrak olan suyun üzerine yürüyormuşuz gibiydi. Balıkları görebiliyordum ve bu inanılmaz bir şeydi.

“Büyük bir yatak odası ve dinlenme odasından oluşuyor. Gereken her şeyi hazırladık. Yemeğiniz yarım saat içerisinde hazır olur. O zamana kadar tropik meyve ve çerez tabağınızdan atıştırmanızı öneririm.” Tahya’nın kısık gözleri beni buldu. “Hindistan cevizi suyunuz masada sizi bekliyor. Soğuk bir şekilde içebilirsiniz.”

“Yaa... Teşekkür ederim,” dedim. Karan bu isteğimi onlara iletmiş olmalıydı. Buraya geleceğimizi öğrendiğim anda Hindistan cevizi suyu aşermiştim. Gelene kadar içmemek için üstün bir çaba sarf etmiştim. Çiçeklerle bezeli yatağımıza baktım. Balkondaki büyük jakuzi de çiçeklerle süslenmişti. İsmimizin baş harfi yazıyordu. “Burası harika! Ellerinize sağlık.”

Tahya kocaman gülümsedi. “Beğenmenize çok sevindik. Kızlar bir şeye ihtiyacınız olursa diye kapıda bekleyecekler. Seslenmeniz yeterli.” Kızları gösterdi. İsimleri Kira ve Seshi.”

Karan, Tahya’ya bahşiş verip teşekkür etti. Bu sırada bavullarımız geldi. Kızlar biz daha bir şey söylemeden eşyalarımızı yerleştirmeye başlamıştı bile.

Ben hayranlıkla odayı ve manzarayı izlerken Karan yanımdaydı. Arkamdan belime sarıldı, çenesini omzuma yasladı.

“Sanırım beğendin,” dedi neşeyle. Yanağıma büyük bir öpücük kondurdu. “Sana sormadan plan yaparken endişe etmiştim

beğenmezsin diye. Şimdi gönül rahatlığıyla tatil yapabilirim.” Ona doğru döndüm. Dudaklarından çaldığım hızlı öpücükten sonra elbisemi bir hamlede üstümden çıkardım. Terliklerimi fırlatır gibi attım. Karan altımda bikinim olmasına şaşkınlıkla baktı. “Yok artık!” dedi eğlenerek.

“Ben günlerdir bu anı bekliyorum!” dedim.

O daha ne olduğunu anlamadan denize uzanan merdivenlere geldim ve suya balıklama atladım.

Yüzmek en sevdiğim spordu. Aralıksız iki saat koşu bandında yürüyemezdim ama hiç durmadan iki saat yüzebilirdim.

İyice dibe dalıp çıktıktan sonra nefesimi verdim. Önüme düşen saçlarımı düzeltirken kocama öpücük attım. “Su çok temiz ve ılık! Ne olur hemen gel!” Karan’ın yüzüne bakınca atlamamın onu endişelendirdiğini gördüm. Yüksekten atlamamıştım ve oldukça dikkatliydim. “Hadi, sevgilim! Biraz yüzüp çıkarız zaten. Çok açım!”

“Üstümü değiştirip geliyorum. Ben gelene kadar buradan ayrılma. İyi yüzüyor olabilirsin ama ayağına kramp girer, bir şey olur. Bekle beni burada. Tamam mı, Lâl?”

Ona doğru su fırlattım. “Tamam ya, hadi!” dedim çocuksu bir mutlulukla.

Karan ikna olup gözden kaybolurken ben yüzmeden kendi etrafımda dönmeye başladım. Boy veremiyordum, biraz derin bir yerdeydim. Yakınımdaki balıklara dokunmaya çalıştım ama benden hızlıca kaçtılar. Kafamı suya daldırıp onları izledim. Pembemsi renkleriyle harika görünüyorlardı.

Çok geçmeden Karan’ın suya atladığını, durgun sudaki dalgalanmadan anladım. Biraz sonra elleri belimi buldu. Beni kaldırınca kafam suyun yüzeyine çıktı.

“Lâl, bu kadar nefesini tutman Çekirdek’e zarar verir. Lütfen dalma, kafan hep dışarıda olsun,” dedi. Elinde tuttuğu şapkayı kafama taktı. “Başına güneş geçmesin.”

Kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doladım. O hiçbir batma belirtisi göstermeden beni rahatlıkla taşıırken ben onun yüzüne hayran hayran bakıyordum.

“Şu an o kadar mutluyum ki kelimelerle anlatamam. Keşke zaman dursa ve ben seninle hep bu anda kalsam,” dediğimde yüzündeki tebessüm içimi ısıttı.

“Seni her zaman çok mutlu edeceğim. Hayattaki tek amacım seni ve kızımı mutlu etmek. Siz mutlu olunca ben zaten mutlu oluyorum.” Elleri belimi sıkıca kavıyordu. Çekirdek müsaade etse babasına biraz daha yaklaşıyordum ama karnımdan dolayı mümkün olmuyordu. Dudağının kenarındaki yarayı öptüm. “Kızımızla da buraya gelelim. Annesi çok beğendiyse kızı da sever,” dedi.

Kafamı *olur* anlamında salladım. O beni belimden tutarken ben kendimi suya bıraktım. Bacaklarım belinde olduğu için zaten batmam imkânsızdı ama Karan beni yine de sıkıca tutuyordu.

Ilık suya kendimi bıraktım. Yüzüme vuran güneş yüzünden gözlerim kısıktı. Öylesine mutluydum ki bağıra çağıra bunu haykırmak istiyordum.

Kısık sesli bir müzik çalıyordu. Karan bizi bungalovun etrafında yavaş hareketlerle yüzdürüyordu. Hiçbir efor sarf etmeden suyun ve güneşin tadını çıkarıyordum. Kollarımı iki yana açtım. Havada süzülüyor gibiydim.

“Çok güzel görünüyorsun,” diyen kocamın sesini duyunca onun yardımıyla doğruldum. Bana aşkla bakıyordu. “Turuncu bikin, ıslak saçların, kızarmış dudakların... Çok güzelsin, Lâl.”

“Hımm... Giderek büyüyen kalçalarım, bir anda nereden geldiğini bilmediğim selülitlerim, büyüdükçe yarıklar oluşturan karnımla mı?” Kafasını *evet* demek isteyerek salladı. “Sen beni sevdiğin için sana güzel görünüyorum. Yoksa Çekirdek sağ olsun, bu yaşta yüzüm sivilcelendi. Saçlarım kuruyor ve dökülüyor. Tenim kupkuru. Dişlerim dökülecek gibi ağrıyor. Kız çocuğu annenin güzelliğini alır demişler. Sanırım bu doğruymuş.”

“Bunların hiçbiri senin güzelliğinden bir şey kaybettirmiyor. Ve ben seni öyle görmüyorum. Hamilelik sana ayrı bir ışıltı kattı. Bunu inkâr edemezsin.”

Ederdim ama o ikna olmazdı. Aşk onun gözünü kör etmişti işte.

Belimden bastırınca kafamı omzuna koydum. O bizi kıyıya doğru götürürken ben gözlerim kapalı öylece duruyordum. Merdivenlere gelince kucağından indim. İçeri girmeden önce tuzlu sudan arınmak için sadece suyla yıkandık.

Havlu uzatan Kira’ya teşekkür edip küçük adımlarla odamıza geçtim. Uçakta canım burnuma geldiği için doğru düzgün bir şey yiyememiştim. O yüzden çok açtım.

“Hızlıca giyinip yemek yiyelim, olur mu? Açlıktan seni bile yiyebilirim şu an,” dediğim sırada arkamı döndüm. Karan’ın bana muz uzattığını görünce gülümsedim. Koca bir ısırık aldım. “Hondoston covozo soyom.”

Karan Hindistan cevizini almaya giderken ben hızlıca bikiniyi çıkardım. Kızların yerleştirdiği dolaba doğru ilerledim. Aslında buna dolap denemezdi. Kapakları olmayan bir askılıktı. Beyaz bir elbiseyi seçtikten sonra iç çamaşırı giyip onu üstüme geçirdim. Tabii göbeğimden dolayı elbise biraz kısalmıştı ama dert değildi. Islak saçlarımı kurulayıp sarı, kelekli tokamla topladım. Yanımda doğru düzgün makyaj malzemesi getirmemişim bile, sadece güneş kremimi sürdüm. Kendime en çok yakıştırdığım parfümümü sıktım. Ayağıma da gold renkli büyük çiçeği olan sandaletlerimi de giydiğimde artık hazırdım.

“Güzelim?” diye seslenen kocama doğru döndüm. “Sen hazırlanıyorsan o zaman ben de hızlıca giyineyim.”

Ben çantamda telefonumu aradığım sırada o mayosunu değiştirip altına beyaz bir keten pantolon ve yine beyaz keten bir gömlek giymişti. Esmer tenine vuran akşam güneşi cildinde parlıyordu. Hâlâ nemli olan saçlarını geriye doğru attı. “Yemek hazır mı? Suyunu masaya götürmelerini söyledim.”

Ellerini cebine koyup beni baştan aşağı süzdü. “Şu hâlinle güzel olmadığını söylüyorsun bir de. Utan be kadın! Diğer kadınların güzelliğinden çalmışsın resmen.”

Kıkırdadım. “Önce karnımı doyurayım, sonra tüm gece iltifatlarını dinlemek istiyorum.”

Elini önce belime koydu sonra kalçama doğru indirdi. “Benim de gece duymak istediğim şeyler var.”

İmasını, ayaklarımı yerden kesen ses tonunu duymazdan geldim. Yemek kokularına doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Masamız evin yanındaki küçük bir alana hazırlanmıştı. Masa renkli çiçeklerle süslenmişti. Fonda tatlı, enstrümantal bir müzik çalıyordu. Geldiğimizi gördüklerinde sandalyelerimizi çektiler. Karan’la karşılıklı oturduk. Gözlerim beğeniyle masada ve gün batımında dolanıyordu. Üstümüzde renk renk çiçeklerden oluşan bir ışıklandırma vardı. Hayran olmamak elde değildi. Yere baktığımda, alt zeminin cam olmasından dolayı denizin üstünde oturuyormuşuz gibi geliyordu.

“Burası harika!” dedim. Bugün bunu birkaç defa daha söyleyecekmişim gibi duruyordu. Muazzam görünen aperitiflere baktım. “Çok lezzetli görünüyorlar.”

Tahya yanında genç bir kadınla masaya geldi. “Merhabalar yeniden. Bugün sizin için özel olarak yemekler yapan ünlü şefimiz Christina ile tanıştırmak istiyorum sizi. Kendisi Karan Bey’in istediklerine göre speziallerini seçti.”

Christina kibar bir şekilde gülümsedi. “Merhabalar, memnun oldum.” Karan’la kafamızı salladık. “İlk olarak soğuk çorbamızla başlayacağız. Önünüzde yer alan menüye bakarsanız bugünün menüsünde neler olduğunu görebilirsiniz. Hepsi Karan Bey’in onayından geçerek hazırlandı.”

Karan gülümsedi. “Christina’nın methini çok duymuştum. Yılın bu zamanlarında burada pek olmuyormuş ama ricamı geri çevirmedi. Burada olduğumuz süre boyunca onun dünyaca ünlü

yemeklerini tadacağız.” Bana göz kırptı. “Senin için özel karidesli bir yemek seçtim. Eminim bayılacaksın.”

Gözlerim irileşti. Karides en sevdiğim deniz mahsullerinden biriydi. Christina’ya parlayan gözlerimle baktım. “Teşekkür ederim. Tatmak için sabırsızlanıyorum.”

Kafasını eğdi. Türkçe, “Afiyet olsun,” dedi. Tahya’yla beraber yanımdan ayrılırlarken garsonlar yemeklerimizi servis etmeye başladı. Karan için rakı, benim içinse Hindistan cevizi suyu servis edildi.

Karan rakısından bir yudum alıp keyifle gülümsedi. “İşte, hayat bu. Bu an için yaşıyorum ben. Seninle geçireceğim şu birkaç gün için. Afiyet olsun, karım. Hadi bekleme de başla.”

Dediğini yapıp önce soğuk çorbamı içmeye başladım. Mantar, mısır ve karabiber tadı alıyordum. Tadı harikaydı. Çorbayla aram olmamasına rağmen keyifle içtim. Karan beni izlediği için daha çorbasına dokunmamıştı. Sırada ara sıcak olarak peynir köftesi, pastırmalı humus, sarımsaklı kalamar vardı. Hepsi harika bir sunumla önüme getirildi.

“Sanırım bugün hazımsızlıktan uyuyamayacağım,” dediğimde Karan gülümsedi.

“Ben seni uyuturum, güzelim, sen dilediğin gibi ye,” dedi. Ben kalamardan ağzıma atıp keyiften bayıldığım sırada o içkisini yudumlayarak bana bakıyordu. “Döndüğümüzde ev için son kararını vermen gerekiyor. Nasıl bir şey istiyorsun, kalabalık olmamız sorun olur mu, bunları düşün.”

Lokmamı yutup, “Sen?” diye sordum. “Sen nasıl bir şey istiyorsun? Ama kaçamak cevap verip *sen ol yeter* deme. Orası ikimizin de yuvası olacak. İkimizin de dilediği gibi olsun.”

“Ben birkaç katlı evleri sevmiyorum. Tek katlı, uzun evler daha çok hoşuma gidiyor. Mutfağı geniş olmalı, tercihen ada mutfak. Salonda kütüphane ve büyük koltuklar istiyorum. Seninle olan fotoğrafları çerçeveletip asabileceğimiz bir alanı olmalı. Ve hepimizin rahatlıkla sığabileceği bir yemek masası.”

“Aynı bahçede de olsa evinden ayrılacaksın. Bunu sorun ediyor musun?”

“Daha önce de söyledim, Lâl. Benim evim, yuvam senin gözlerinde gördüğüm okyanus. Senin olduğun her yerde yaşarım ben. Ama özellikle seçecek olursam birkaç isteğim var tabii... Seninkiler neler?”

“Ben de ada mutfak istiyorum,” diye söze başladım. “Ve kesinlikle büyük bir banyo. Ebeveyn banyosu da olmalı. Tek katlı olmasına sıcak bakabilirim. Merdiven Çekirdek için tehlikeli olabilir. Krem tonlarında bir salon istiyorum. Geniş bir yemek masası ve rahat sandalyeler. Alptekin için kesinlikle bir oda olması lazım. Arif, Sena’yla evlenince yan evde kalmaya devam etmeyeceği için onu ve Ömer’i es geçiyorum. Ben de kütüphane istiyorum ama onun için ayrı bir odamız olur diye düşünmüştüm.”

“Kitap okumak için mi sadece?”

“Kitap okumak, kafa dinlemek, sessizce oturabilmek için. Her yanı kitaplarla çevrili kocaman bir oda. Rahatça oturup kitap okuyabileceğim bir alanı olur. Ve çok iyi ışık alır. Büyük yeşil yaprakları olan çiçekler olur içinde. Belki ben de orada yazmaya devam ederim.”

Bu düşüncem Karan’ı sevindirdi. “Bunu duymayı bekliyordum. Umarım yazarsın. Kaleminden dökülenleri okumayı çok isterim.”

“Umarım,” diye mırıldandım. “Çekirdek bir süre bizimle uyur ama odası hazır olmalı. Yanımızdaki oda olur onun odası. Giyinme odası da yatak odamızdan ayrı olsun. Bizim odamızda sadece yatak olsun istiyorum. Çalışma odan için de bir oda gerekecek. İki tane de misafir odası lazım. Bir de çamaşır odası olması gerekiyor. En az iki tane de banyo.” Derin bir nefes verdim. “Bunlar hepsi nasıl yetişecek? Ve bu kadar büyük bir ev bahçeye sığar mı?”

“Bahçenin ne kadar büyük olduğunun farkında mısın, sevgilim? Sığar tabii ki. Çekirdek doğana kadar yetişecek, merak etme.”

Ben yemeğime devam ederken o da yemeye başladı. “Hale taşınmak istediğinden bahsetmişti. Acaba hâlâ aynı şekilde mi düşünüyor?”

“Sanırım evet. Ömer’le bunu net bir şekilde konuşmadık ama en son bahsi geçtiğinde olumlu konuşmuştu.” Tabağımın kenarına bir dilim ekmek bıraktı. “Çekirdek doğana kadar onlar da kendilerine süre tanımış olur. Sonrasında aynı bahçede ama ayrı yaşıyor olmak da bence iyi gelir onlara. Hem izole olmuş olurlar hem birlikte olmuş oluruz.”

“Aynı fikirdeyim. Hale bana bebek konusunda da yardım edebileceğini söylemişti. İçim çok rahatladı. Ama yine de bu durum onu üzer mi diye de düşünmüyorum değilim. Sence mantıklı bir karar mı?”

Humus efsane olmuştu. Güveçte sıcak bir şekilde gelmişti. Üstündeki kaşar ve pastırmayla beraber harika bir uyumu vardı. Yerken gözlerim geriye kayıyordu.

“Eğer kendisi bunu teklif etmeseydi buna hayır cevabını verirdim. Ama kendisi önermiş.” Telefonunu çıkarıp kamerayı açtı. “Manzaram çok güzel. Gülümse de çekeyim.”

“Karan, ağızımdaki lokmayı yutsaydım, sevgilim. Ve doğru düzgün hazırlandığımda çekelim, şu an değil. Ay, ben kime diyorum ki!” Beni dinlemeyip çektiği için mecbur poz verdim. “Bari ruj sürseydim!”

“Çok güzel çıktın,” derken ekrana değil, bana bakıyordu. “Her şekilde güzel olduğunu kabul et. Hem sen sosyal medyada içerik üreten biriydin. Sahi, ne oldu orası? Oradan devam etmeyecek misin?”

“Bir süre uzak kaldıktan sonra dönmek gerçekten zor oluyor. Devam edememiştim çünkü her an nerede ne yaptığımı paylaşıyor olmak güvende hissettirmiyordu artık.” Bu onun suçuymuş gibi özür diler gibi baktı. “Hayır, sadece o kötü adamlar için söylemiyorum bunu. Herhangi biri de ne yaptığımı bilsin

istemiyorum artık. Belki anlık bir şeyler paylaşmak yerine sonradan paylaşmayı tercih edebilirim.”

İçkisi bittiği anda yenisi dolduruldu. “Mesela burayı çekebilirsin. Detaylı paylaşmasan da ne yaptığımızı paylaşabilirsin,” dedi.

“Aslında olabilir,” diye mırıldandım.

“Ben ara ara eskiden paylaştığın videolara bakıyorum. O zamanlar çok hevesli ve heyecanlıymışsın. Uyanıyorsun, spora gidiyorsun, eve gelip hazırlanıyorsun, işe gidiyorsun; akşam oluyor, sahne alıyorsun, kapanışı yapıyorsun, eve gelip bakım yapıp uyuyorsun. Hayatında olamadığım zamanları kısım kısım görebileceğim bir arşiv gibi. Çok keyif alıyorum. Özellikle *bir pazar gününü sadece kendime ayırıyorum* diye başladığın ve sonrasında Özlem’le ev temizlediğin o vlog. Ve görüyorum, hâlâ izleniyor, yorum alıyor. İnsanlar devam etmeni istiyor.”

İç çektim. “Göründüğü kadar kolay değil aslında.”

“Sevgilim, ne kolay ki? Ben devam etmeni çok isterim. Bunu iş olarak mı yoksa hobi olarak mı yaparsın, bilemem ama bence devam etmelisin. Bir kere ben hayatına girdiğimden beri devam etmiyor oluşun zaten beni üzüyor. Diğer yandan her an açıp seni izleyebildiğim bir yer olması fikri çok hoşuma gidiyor. Ben seni bu konuda destekliyorum. İstedüğün yardımı da sağlarım.”

Bu kadar teşvik edici konuşmasını beklemiyordum. Hatta şaşırmıştım da. Ona hitap etmeyen bir platformdaki hesabımın, ilgisini çekmesi hoşuma gitmişti. Desteğini görmek ise şevklendirmişti beni.

“Bunları duymayı beklemiyordum açıkçası. Zaten zor günler yaşıyoruz, bir de bununla uğraşmayalım diye düşünmüştüm ben.”

Uzanıp elimi tuttu. “Olur mu öyle şey? Zor günler her zaman olabilir hayatımızda. Bu senin ne yapmak istediğini etkilerse ben o zorluğu ortadan kaldırıyorum. Sen orada aktifken çok mutluymuşsun. Ben o Lâl’i görmek istiyorum.”

Elini öptüm, yanağıma koydum. “Ben şu anda da çok mutluyum, sevgilim,” dedim. Onun kastettiğinin başka bir mutluluk olduğunu pek tabii biliyordum. “O zaman denerim diyeyim. Yarın *kocamla balayımızda Bora Bora’ya geldik* diye bir video çekerim. Yavaş yavaş yeniden ısınmaya çalışırım.”

Karan keyifle gülümsedi. Geri dönmek benden çok onu mutlu edecek gibi görünüyordu.

“İşte benim karım! Kocan her yerde senin destekçin. Çekirdek gelince zorlanırsan ben devralırım.” Bir an durdu. “Video çekme konusunda değil tabii, bebeğimizle ilgilenirim.”

Ana yemeğimiz olan kuşkonmaz eşliğinde vişne püresine yatırılmış bonfilemiz geldi. Kokusu bile tadının harika olduğunu belli ediyordu.

“Umarım Çekirdek geldiğinde beni ihmal etmezsin...” diye yalandan yaptığım çıkış onu gülümsetti.

“İlle de karım, ille de karım!”

Yüzümdeki tebessüm tüm gün silinmemiştir. Yolculuk benim açımdan felaket geçse de burada geçirdiğim birkaç saatte bile değdiğini anlamıştım. Şimdiden yarın için heyecanlıydım.

Güneşin bizi terk ettiği sırada aydınlatmalar çoğaldı. Türkçe bir çalma listesine geçiş yapıldığında sanki daha bir gün önce Türkiye’de değilmişim gibi heyecanla yerimde zıpladım.

“Bu şarkıya bayılıyorum. Sen mi yaptın bu listeyi? Çok güzel bir melodisi var ya, harika.”

Karan ayağa kalktı. Yanıma gelip elini bana doğru uzattı. “Bu dansı bana lütfeder misiniz, hanımefendi?”

Elimi, avucuna bıraktım. “Keyifle, beyefendi.”

Onun kolları arasında yer bulduğumda şarkıya eşlik etmeye başladım. Demir Demirkan’dan *Aşkdan Öte* çalışıyordu.

“Yağmura buluta, yıldıza aya, kara toprağa, düşen yaprağa sor.” Belimi kavrayan elleri beni daha çok kendine çekti. Aynı anda söyledik. “Var mı aşktan öte?”

Yüzüme düşen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Senden öte yok. Senden ötesi cehennem, mahşer yeri, araf.”

Sıcak dudakları dudaklarımın arasına sızdı. Rakının acı tadı dilime karıştı. Doyasıya öptüm onu. Günlerce susuz kalmış da dermanım dudaklarındaymış gibi öptüm.

“Sana âşığım,” diye fısıldadım. “Ve...”

Aniden duruşumu ve yüz ifademi görünce, “Ne oldu?” diye sordu.

“Kızın kendini hatırlatıyor. Uyanmış olmalı, bir anda hareketlendi.”

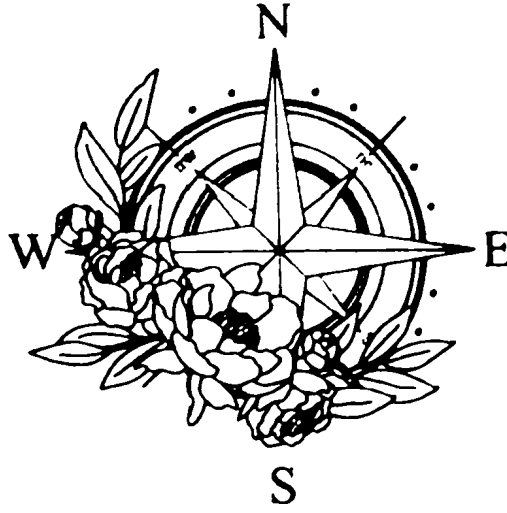
Karan ellerini karnıma koydu. “Artık ben de hissedeyim. Hadi kızım, baban için hareket et,” dediği sırada Çekirdek onu duymuş gibi neredeyse karnımın içinde döndü. “Hissettim! Kızımı hissettim! Orada, karnının içinde!” derken gözlerinin dolduğunu gördüm. Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Lâl, bu mucize.”

“Asıl mucize senin hayatıma girmen, sevgilim.”

Beni kollarının arasına aldı, sıkıca sardı. Öyle bir geceydi ki benim için, sanki bizim hikâyemizin sonu gibiydi. *Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar* yazılacak ve o sayfa son kez çevrilecekti.

Hikâyemiz bugün son bulmuyordu. Fakat sonsuza dek mutlu yaşamayı canıgönülden diliyordum.

Mutlu bir sonsuz...

20. BÖLÜM

Beraber Sonsuzluğa

Karan'la çok fazla anımız vardı. Beraber gülmüş, ağlamış, korkmuş, sevinmiştik. Ayrı kaldığımız zamanlar da olmuştu, ayrı nefes almadığımız zamanlar da. Kalabalığın içinde birbirimizi bulmuştuk, iki kişilik dev kadro da olmuştuk.

Bir insanı tatilde tanırırsınız dedikleri doğruymuş. Ben kocamı burada tanıyordum. Çevremizde kimse yokken, keşmekeşten kurtulmuşken, kafasında binbir dertle savaşmayan o Karan'ı ilk defa görmüştüm.

Güneş doğar doğmaz ikimiz de uyanmıştık. Beraber kahvaltı ettikten sonra ben bikinimi giyip güneşlenmeye koşmuştum. O ise odamızda -ama beni görebileceği bir konumda- uzanmayı tercih etmişti. Güneşten nefret ettiğini burada öğrenmiştim. Ve sudoku çözmeyi ne kadar sevdiğini de.

Hayatımız öyle karmaşık ilerlemişti ki benim kocam rahatça sudokusunu eline alıp çözememişti. Bu hayat bize bir sudoku borçluydu.

Cildimin, güneş kremi emmesini beklerken sabah çekmeye başladığım vloguma devam ettim. Kamerayı açıp kendime çekti-düzen verdikten sonra kaydı başlattım.

Önce kısaca kendimi, sonra denizi ve etrafı gösterdim. Sabah oda turu yapmıştım. Karan bu konuda oldukça yardımcı olmuştu. Kahvaltı ederken kamerayı bizi görebilecek bir açıya sabitlemiş, hızlandırılmış yeme ve konuşma faslımızı çekmiştim. Bir ara kameranın açık olduğunu unutup, yerlere yatacak derece güldüğüm anlar olmuştu. Videoyu seslendirecektim. Bu an için ise sözlerim hazırды.

Balayına geldiğin eşinle her dakika beraber olacağını düşünürsün ama hayat sana herkesin kafasını dinlemeye ihtiyacı olduğunu gösterir. Ben güneşlenirken Karan odada sudoku çözüyor. Herkesin alanına saygı duyarsak ne kavga olur ne gürültü. Bizim balayımız da böyle geçiyor.

Telefonumu çantama koydum. Kira'nın tatlı gülümsemesiyle getirdiği portakal suyundan bir yudum alıp ayaklandım. Kendimi okyanusa bırakacağım sırada kocamın elleri belimi sarınca irkildim.

“Benim,” dedi kocam. Omzuma defalarca öpücük kondurdu. “Jet skiye binmeye ne dersin? Ama hiç binmediysen seni arkama atacağım. Ayrı binme riskini göze alamam.”

Teklifini sevinçle karşıladım. “Hiç binmedim. Seninle beraber bineyim,” dedim.

Karan, Tahya'ya jet skiye hazırlamasını rica ederken ben elime güneş kremimi aldım ve ondan onay almadan yüzüne sürmeye başladım. Suratını buruşturdu, hoşuna gitmedi.

“Neden yüzüne iğrenç bir şey sürüyormuşum gibi davranıyorsun? Krem altı üstü. Sevgilim, dur da süreyim,” desem de beni dinlemedi. Bileğimden tutup elimi uzaklaştırdı. “İyi! Yaşlanınca senin yüzün çöker, ben de bebek gibi bir suratla yanında durmaya devam ederim.”

“Sevmiyorum krem falan,” dedi. “Sen zaten şimdi de bebek gibisin. Benim bebeğim.”

Kafamı karıştırmak için dudaklarıma kondurduğu öpücük başarılı olmuştu.

Tahya yelekleri bize uzatırken, “Lütfen çok uzaklaşmayın. Yakın çevrede köpek balığı olmaz ama yine de tedbirli olalım,” dedi. “İsterseniz siz döndükten sonra dalış için ekipmanları ayarlamış olayım. Bugün dalmak ister misiniz?”

Karan bakışlarını bana çevirdi. Kafamı *evet* anlamında salladım.

Dalış için ekstra heyecanlıydım. Köpek balığı ve vatoz besleyecektik. Korkmuyor da değildim ama Karan’a güveniyordum. O yanımdayken bana köpek balığı bile bir şey yapamazdı.

Can yeleklerimizi giydiğimizde hazırдық. Tabii benim göbeğim yüzünden bir beden büyüğünü tercih etmiştik. Güneş gözlüklerimizi taktık ve jet skiye bineceğimiz yere geldik. Karan tek hamlede oturdu ve elini uzattı.

“Yetişemiyorsan ayağını bacağıma bas ve atla. Ben seni tutacağım,” dedi. Düşsem de okyanusa düşeceğim için tedirgin olmadım, kocamın elini tutup arkasına oturdum. “Sıkıca tut, sevgilim. Sakın bırakma.”

“Olası tehlikeye karşı bir arkadaşım peşinizden gelecek. İyi eğlenceler, efendim,” dedi Tahya.

Karan ara gaz verir gibi biraz gaz verdi. “Çok hızlanmayacağım. Sen yine de beni bırakma,” deyip aniden ileri doğru atıldı.

“Ay!” dedim şaşkın bir şekilde. Kafamı sırtına yasladım ve onun *hızlanmayacağım* dediği ama hızlı olan sürüşünün tadını çıkardım. Denizin üstünde uçuyorduk sanki. Rüzgâr çok iyi hissettiriyordu. “Ben de sürmek istiyorum! Bayıldım!” diye bağırdım. Karan motorun sesinden beni duymuyordu. Kulağına doğru uzandım. “Sonra sıra bende.”

“Unut!” diye bağırdı.

Yüzüme sıçrayan sular, istemsiz bir şekilde gülümsememe sebep oluyordu. Rüzgâr saçlarımı geriye atıyordu. Tuzlu suyun kokusuna karışan kocamın kokusuyla gerçekten nefes aldığımı hissediyordum.

Karan jet skiye usta bir şekilde kullanıyordu. Dönüşleri hızlıydı ama devrilir gibi olmuyorduk. Ara ara ayağa kalkıyor ve öyle yön veriyordu.

Yüz ifadesini görmeyi çok isterdim. Kendinden emin bir şekilde karşısına bakıyor olmalıydı.

“Nasıl? Beğendin mi?” diye bağırdığını duyunca, “Bayıldım!” diye karşılık verdim.

Cevabım onun daha da hızlanmasını sağladı. Kıyıdan bayağı uzaklaşmıştık. Kusursuz bir hamleyle bizi geriye döndürdü.

Keşke telefonumu alsaydım, kayıt yapardım diye düşündüğüm anda, bize eşlik eden adamın profesyonel bir kamerayla bizi çektiğini gördüm. Kameraya el salladım. Tek elimle Karan’ı tutmaya devam ederken kendimi geriye doğru attım. Kolumu havaya kaldırıp kameraya poz verdim.

Karan aniden yavaşladı. “Lâl, ne yapıyorsun?!” diye çıkıştı. Elimi tutup beline koydu. “Şu an videonun sırası mı? Bu hızda düşsen neler olur, biliyor musun?” Adama, “Çekim yapmaya-lım!” diye bağırdı. Sonra kendi kendine söylendi: “Çünkü benim karım yerinde duramıyor.”

Kulağına yaklaştım. “Karın seni yer!”

Yaklaşık yarım saat kadar jet skinin üstünde kaldık. Karan kullanma isteğime hiç kulak asmadı. Ben de ısrarcı olmaktan vazgeçip anın tadını çıkardım. Yeniden karaya vardık. Midem biraz bulandığından dalış yapasım gelmemişti. Ama Karan oldukça hevesli görünüyordu. Onun da enerjisini düşürmek istemiyordum.

Saçlarını geriye doğru savurdu. “Nasıldı? Beğendin mi?” diye sordu.

“Evet ama biraz yoruldum gibi. Dalışı sonraya ertelese de biraz dinlensek olur mu?”

Cevap vermedi ama beni tek hamlede kucağına aldı. “Karım ne isterse onu yapacağız,” dediğinde kucağında kıkırdıyordum. “Acıktın mı sen? Benim bir şeyler atıştırasım var. Hamburger yer misin benimle?”

"Patates de yiyelim! Bir sürü sos istiyorum. Özellikle ketçap ve barbekü sos. Ranch de olur!"

Kısa bir kahkaha attı. "Umarım bu iştahın doğumdan sonra da devam eder. Her an her dakika bir şey yiyor oluşun beni çok mutlu ediyor."

Kaslı göğsüne ve belirgin kol kaslarına dişlerimi geçirdim. Tuzlu suyun tadı damağıma yayıldı. "Benim sana olan iştahım bitmez bir tek!"

Onun kucağında keyfime diyecek yokken beni yavaşça yere indirdi. "Hamburger, patates ve bol sos söyleyeceğim. Başka bir şey ister misin? Meyve veya içecek bir şey?"

"Buzlu bir limonata istiyorum. Hatta çilekli limonata istiyorum. Üstünde de nane olsun," dediğimde *hayhay* dercesine kafasını salladı. Siparişimizi verdikten sonra karşılıklı olarak, büyük ve rahat koltuklara oturduk. Karan cam zemine, etrafa, sonra da bana baktı. "Sanırım ben burada yaşamak istiyorum. Sessiz sedasız, dert tasa yok. Her an *bir şey olacak mı* endişesi yok. Sen elimin altındasın. Bir de şu manzara var. Daha ne isterim ki?"

"Hımm..." diye mırıldandım. "Özlemez misin diğerlerini?"

"Özlerim de gider geliriz ki arada. Hatta dünya turu yapsak seninle. Kızımızla beraber her yeri karış karış gezsek, arkamıza bakma derdine düşmeden. Sonra en çok nereyi beğenirsek orada yaşasak. Küçükken çiftçi olmayı hayal ederdim. Şapkamı takıp elimde sapanla gezmek isterdim. Kendi meyvemi sebzemi yetiştirme fikri çok cazip gelirdi. Sonra büyüdüm ve elime sapan yerine silah aldım. Farklı bir iş koluna geçmiş oldum."

Bacaklarımı koltuktan sarkıtıp dikkatle onu dinliyordum. Çıplak göğsü dikkatimi dağıtıyor olsa da odaklanmaya çalışıyordum.

"Evimizde yetiştirmeye ne dersin? Küçük bir sera alanı yapabiliriz. Domates, biber, soğan ekebilirsin." Pek de istekli yaklaşmadı fikrime. "Biliyorum, pek vaktin yok. Belki emekli olduğun zaman olabilir. O zaman bol bol zamanın olur."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Emekli olduğum zaman demek... Oradan bakınca emekliliğime az kalmış gibi mi görünüyor, hanımefendi? Ben daha gencim. Ne diyordu ki Alptekin...” Gözleri kısıldı, birkaç saniye düşündü. “Hah! Ben daha çıtırim. Şimdilik emekliliğimi düşünemem. Hem bizim kendi işimiz olduğundan emeklilik zor. Çocuklarımız büyür de şirketle ilgilenmek isterlerse anca o zaman.”

“Kendi seçtikleri mesleği yapmalarını tercih ederim. Acaba ne isterler ki? Bilmiyorum sana garip gelir mi ama Çekirdek bana psikolog olacakmış gibi geliyor. Yani nasıl anlatsam, duygusal zekâsı daha baskın olacakmış gibi. Bunu hissediyorum ama belki de benim...”

Karan sözümü kesti: “Kesinlikle sana inanırım. Senin içinde yaşıyor, Lâl. Hissediyor olman çok normal. Psikolog ha? Benim kızıma yakışır.”

Bu sırada içeceklerimiz geldiği için doğruldum. “Teşekkür ederim,” deyip çilekli limonatomdan koca bir yudum aldım. “Burası cennet gerçekten!”

Karan soğuk birasını içerken en az benim kadar keyifliydi. Nereden aklımıza geldi, bilmiyordum ama biraz sonra UNO oynamaya karar vermiştik. Adada kartları bulabilmemiz bile mucizeydi.

Bağdaş kurup şezlonglarda oturduk. “Kuralları biliyor musun? İstersen önceden anlatayım,” dedim.

“Miray’la oynuyordum ama aklımda pek kalmamış. Bu kart yeni gelmiş mesela,” dedi. El değiştirme kartını gösteriyordu. “Geriye kalanları biliyor gibiyim. Elimde tek kart kalınca *UNO* demezsem ortadan bir kart çekiyordum sanki.”

“Evet aşkım, öyle. Bu da el değiştirme kartı. Bunu attığında elin iyi de olsa kötü de olsa kartlarımızı değiştirmek zorundayız. Yani elin kötüyse bunu kullan hemen. Elin iyiye de kötüleştir,” dediğimde bana manalı bir gülümsemeyle baktı. “Ne ya? Hile sayılmaz bu. Oyunun kuralı böyle, ne yapayım?”

“Peki madem,” diyerek kartları aldı ve ikimize de yedi tane kart verdi. Başlayacak olan kişiyi belirlemek için ikimiz de birer kart seçtik. Ben daha büyük bir sayı çektiğim için ben başlayacaktım. “Başla bakalım, prenses.”

Kartlarım pek iyi değildi. Sadece 4 *kart çek* kartım vardı. En son onu atıp *UNO* diyecektim.

“İstanbul’a dönünce eşli okey oynayalım. Ömerler arkadaşlarıyla eşli oynarlardı, çok özenirdim,” dediğinde ona kıyamayarak baktım.

“Oynarız, sevgilim. Ben çok iyi 101 oynarım. Onların elinde ne var ne yoksa alırız. Sen karına güven,” diye hırslı bir şekilde konuştum.

Sırıtarak, “Sadece oyunu kazansak yeterli, sevgilim. Kimse- nin bir şeyini almamıza gerek yok,” dedi.

Bu hırssızlığı can sıkıcıydı. Ben eğer bir oyun oynuyorsam kazanmak zorundaydım. Kaybedeceksem oynamanın ne anlamı vardı ki?

“UNO!” dedim. Bir kere daha sıra bana gelince 4 *kart çek* kartımı attım. Zevkten dört köşe olduğum bu anda Karan ifadesiz bir suratla bana bakıyordu. “Keşke bir şeyine oynasaydık. Hatta hesabına falan oynayalım. Kaybeden balayındaki her şeyi karşılasın.”

Karan kartımın üstüne bir 4 *kart çek* kartı attı. “Bence de kesinlikle öyle yapalım. Ve kırmızı diyorum. Çünkü sana çok yakışıyor,” deyip göz kırptı.

“Ya ama ya!” diye diye sekiz tane kartı çektim. “Vazgeçtim ben, iddiaya falan girmiyorum. Öylesine oynayalım.”

Attığı kahkaha adada yankılandı. “Ağlayacaksanız oynamayalım ama...” diye benimle dalga geçti. Benim elimdeki kartlar giderek artarken onun kartları azalıyordu. Tam biteceğini sandığım anda el değiştirme kartını attı. “Taktik maktik yok diyeceğim ama karımdan öğrendim.”

Sinirli bir ifadeyle ona bakıyordum. “Keşke söylemeseydim sana! Kozumu bana karşı kullandın. Buna hainlik derler.” Elimdeki kart yığınıyla kazanmam imkânsız olmuştu artık.

Utanmadan yanağımdan makas aldı. Ve dur kartını atıp, “UNO,” dedi. Son kartını da attığında oyun bitmişti.

“Kendi kaleme gol attım resmen!” diye söylene söylene kartları topluyordum. “Bir de sırtıyorsun. Tebrik ederim ama benim sayemde kazandın. O taktiği ben vermiştim sana! Öpme ya beni! Git!”

Beni kucağına çekti. Onu iteklememi umursamadan yüzümün her yerini öpücüğe boğuyordu. Elleri de boş durmuyor beni gıdıklıyordu.

“Aşkta kazanmışım ben, kumar önemli mi? Ben sana kaybedeli çok oluyor,” derken dudaklarımı esir aldı. Ona doğru dönüp bacaklarımı beline sardım. “Odamıza gidelim mi?” diye fısıldadı. Ne elleri rahat duruyordu ne dudakları. “Yemeğimiz gelene kadar biraz seveyim karımı. Hem sinirini de almış olurum.”

Hayır demek pek mümkün değildi. Dudaklarım ona gereken cevabı çoktan vermişti.

“Selam! Ne habersiniz, gençler? Bir gittiniz pir gittiniz. Sesiniz soluğunuz çıkmıyor. Oralarda havalar nasıl?” Ömer ve Hale’yle görüntülü konuşuyordum. “Bizim oğlan nerede?”

Yan şezlongumdaki Karan’a çevirdim telefonu. “Burada kendileri.” Tekrar kendime çevirdim. “Çok iyiyiz. Buraya bayıldım ben. Videolar çektim bir sürü, zaten izlersiniz. Şahane bir yer. Dün Karan dalış yaptı. Ben kendime güvenemediğim için yapamadım. Çekirdek açısından sağlıklı bir karar olmayacaktı. Doğumdan sonra sizinle de gelemim. Hep beraber çok eğleniriz.”

Ömer bana imalı imalı baktı. “Yüzüne renk gelmiş, yeni gelin. Maşallah, maşallah!”

Sırtık bir şekilde, “Siz ne yapıyorsunuz? Evde başka kimse yok mu? Orada havalar nasıl?” diye sordum.

“Bizde her şey yolunda. Bıraktığınız gibiyiz. Alptekinler bahçede oturuyor.” Ömer ahizeye doğru yaklaştı. Kısık sesle konuştu: “Üçü de çok dertli. Arif ailesiyle tanışınca nasıl olacak diye gergin. Diğer ikisi de kızları komşularına kaptıracaklar diye. Siz dönmeyin bir süre daha.”

Dudaklarımı büzdüm. “Ay, öyle deme ya, üzüldüm. Konuşsanız da dert etmeseler. Bir çaresi bulunur,” dedim.

Hale, “Fayda etmiyor, Eflâl. Üçü birleşince her şeyi daha da dramatikleştiriyorlar. Biz de kendi hâllerine bırakmaya karar verdik,” dedi.

Karan bulmacasını çözerken umursamaz bir şekilde, “Biz az mı süründük? Onlar da sürünsün, bir şey olmaz,” dedi.

Hemen yerimde doğruldum. “Öyle şey mi olur? Lütfen telefonu bahçeye götürür müsün, Ömer? Aklım onlarda kalır benim,” dediğimde Karan kendi kendine söylendi. *Biz buraya kafamızı dinlemeye geldik* gibi şeyler söylüyordu. “Lütfen, Ömer!”

Hale telefonu Ömer’den aldı. “Dur ben götüreyim,” dedi. “Bikinin çok yakışmış bu arada. Güneş kremi sürmeyi ihmal etmiyorsun, değil mi? Karnına da bol bol sür.”

Tebessüm ettim. “Merak etme. Güneş kremiyle duş alıyorum desem yeridir.”

“Uyurken bile sürececek neredeyse,” dedi Karan. Onu ısırmamı istiyordu herhalde. Bugün çok huysuzdu.

Hale bahçeye çıkmadan önce, “Bak, son kez uyarıyorum. Çok derbeder bir hâldeler,” deyip telefonu bir anda üçünü görebileceğim bir yere koydu.

“Selam!” dedim coşkuyla. Bana bakan üç çift ruhsuz göze el salladım. Dağınık saçlar ve uykusuz gözlerle ekrana bakıyorlardı. “Size rüyamı anlatmaya geldim. İnanamayacaksınız!”

Enerjiden yoksun bir sesle, “Selam,” dediler hep bir ağızdan. Rüyamı merak bile etmediler.

“Rüyamda sizi gördüm. İlk defa size anlatıyorum. İlk kime anlatırsan onun yorumladığı şekilde çıkar derler. O yüzden güzel yorumlayın,” diye söze başladığımda Karan bulmacasını bırakıp merakla bana bakmaya başladı. “Rüyamda Senalardaydık. Aile-siyle tanışmaya gitmiştik,” dediğimde Arif’in dikkatini çekebil-dim. Aniden doğruldu ve devam etmem için beklemeye başladı. “O kadar keyifli geçiyordu ki sanki yıllardır tanışıyor gibiydik. Tabii ben tanıyordum zaten ama hepimiz çok iyi anlaşıyorduk. Sonra ne oluyor dersiniz? Alp’le Batu kollarına kızları takmış, *biz evleniyoruz* diyorlar. Ay, o an içimden diyorum ki *bunca düğünü aynı anda nasıl yapacağız*. Ama siz çok mutlusunuz tabii, kızlar size çok âşık, bunları düşünmüyorsunuz. Tüm çileyi ben çeke-ceğim için ben orada bayılıveriyorum. Sonra da uyandım işte.”

Karan bir anda uydurduğum rüyamı dinlerken kulaklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu. Diğerleri ise deliye dönmüştü.

Arif kameraya doğru yaklaştı. “Yenge, sen ciddi misin? Gerçekten böyle mi oldu? Ailesi beni sorun yapmadı mı?” diye sordu.

Kafamı hızlı hızlı salladım. “Ne eksik ne fazla, tam olarak böyle oldu. Ben hamileyim bir de. Benim rüyalarım kesinlikle çıkıyor!” *Abartsam inanırlar mı acaba* diye düşündüm ama bakışları o kadar masum ve çaresizdi ki inanmamaları imkânsızdı. “Hatta buraya gelmeden önce de Bora Bora’da akşam yemeği yediğimizi görmüştüm. Bakın, şu an buradayız!”

Alptekin, Batuhan’ı sarsarak, “Ulan, gebe kadın! Biz günler-dir perperişanız! Bu rüyan bizim çok mutlu olacağımıza işaret edecek! Aha da benim yorumum bu!” dedi.

Arif, “Yenge, senin Allah’ına kurban. İnşallah böyle olur,” derken ellerini açıp dua ediyordu.

Batuhan ise onu sarsan Alptekin’i umursamadan, “Allah’ım, duy sesimizi! Bunlar gerçek olsun, ne olur!” diye yalvarıyordu.

Onlar kendi aralarında sevinç nidaları atıp konuşurken benim varlığımı unutmuşlardı bile. Salak salak sırtarak telefonu kapattım.

“Sen olmasan bu herifler ne yapardı, hiç bilmiyorum,” diyen kocama baktım. “Bana hiç bakma. Sen olmasan ben yaşamıyor olurdum. Benim yaşamama sebebim sensin.”

“İyi ki varsın. Ve iyi ki böyle bir aileye sahibim. Çok seviyorum onları, üzülmelerine kıyamadım,” dedim.

Karan karnımı okşadı. “Onlar da seni çok seviyor. Hayatımızda olduğun için çok şanslıyız.”

Bilmiyordu, asıl şanslı olan bendim. O olmasa, onlar olmasa bir hayata sahip olmayacak olan da bendim. Savrulup gidecek, hiçbir zaman bir ailem olmayacağını düşünerek yaşayacaktım. Karan bana sevilebileceğimi göstermiş, bana bir yuva vermişti. Ama o asıl bunları yapanın ben olduğumu sanıyordu. Onlar beni benimsemese ben onları ailem sayamazdım ki.

İnsanın bazen durması gerekiyordu. Soluk alması, beklemesi, çabasız bir şekilde nefes alması gerekiyordu.

Bu tatil bana nefes aldırmişti.

Karan yeniden bulmacasına dönerken, “Sevgilim,” diye seslendim. “Biraz yüzelim mi?”

Yüzmek onluk bir aktivite olmasa da, “Olur, güzelim,” diyerek ayaklandı. İkimiz de atlamak için köşeye yaklaştık. “Ben yanımdayken uzaklaşabilirsin. İstersen ilerleyebiliriz.”

Güneş, görmeme engel olduğu için elimi gözlerime siper ederek ona baktım. “Hayır demem. Sen yanımdayken en derin yer bile sığ.”

Elimi tuttu. Gözlerimizle üçe kadar saydık ve aynı anda atladık. Ellerimiz suyun içinde de ayrılmadı. Beraber yüzeye çıkınca derin derin nefes aldık.

Önüne gelen saçlarını düzelttim. “Yanımda yüz, küçük balık. Hep solumda kal,” dedi.

“Bir an bile ayrılmam,” dediğimde ileri doğru yüzmeye başladık.

Başlarda sakince yüzerken sonrasında sessiz bir şekilde yarışa girdik. İkimiz de hızla yüzüyorduk. O şanslıydı, onun karnında bebek yoktu. Bu yüzden benden daha hızlıydı. Nefes nefese kaldığımda soluklanmak için durdum. Karan da durduğumu fark edince hemen bana doğru döndü. Hızlıca dalıp çıktıktan sonra saçlarımı düzelttiğim sırada fark ettim ki çok derine gelmiştik.

Normalde bu durum beni ürkütebilirdi. Ama yanımda o vardı. Köpek balığı bile gelse başıma bir şey gelmeyeceğini biliyordum.

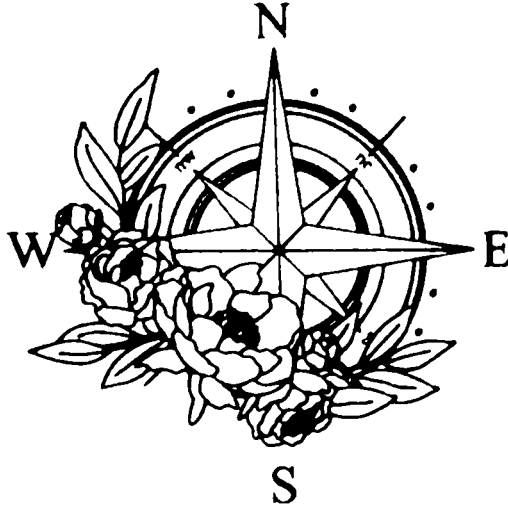
“İyi misin? Biraz bana yaslanmak ister misin?” diye sorduğunda gülümseyerek kafamı sağa sola salladım.

Nefesim düzene girince, “Hadi,” dedim. “Beraber daha ileriye.”

Beraber sonsuzluğa.

Batan güneşe doğru ne kadar yüzdük, bilmiyordum. Yorulduğumda ara ara mola verdik. Bazen onun kollarında bazen de sırtüstü uzanarak soluklandım. Kollarım, bacaklarım, bütün vücudum ağrısa da enerji dolmuştum.

Karnımdan başlayıp göğsüme doğru giden bir ışık hüzmesi vardı sanki. Her bir kulaçta onun giderek büyüdüğünü, benliğime yayıldığını hissediyordum. Bu tatil sadece bedenime değil, zihnime de iyi gelmişti. Artık hiçbir şeyin bizi yıkamayacağına tüm kalbimle inanıyordum.

21. BÖLÜM

Eve Dönüş

Tatil dönüşü hangi yaşta olursam olayım pek keyifli geçmiyordu. Hayatın temposuna dönecek olmak iyi hissettirmiyordu. Özellikle neredeyse bir gün süren uçak yolculuğundan sonra eve dönüş yolu tam bir kâbus olmuştu.

Karan bahçeden içeri girdiği sırada arabaları gösterdi. “Herkes evdeymiş,” dedi. Ben hamileliğin de etkisiyle yorgundum ama eğer hamile olmasaydım da Karan kadar dirençli olacağımı sanmıyordum. Sadece birkaç saat uyumuştum, ona rağmen hiçbir yorgunluk ibaresi yoktu. Kocama bir nazar boncuğu takmam şart olmuştu. “Şimdi hepsi bizi bekliyordur. *Hâlim kalmadı* dersin, selam verip odaya çıkalım.”

Daha kapıyı açar açmaz ayaklarımın dibinde havlayan Patron’a bakarak konuştum: “Yorgunum ama biraz oturup öyle çıkabilirim. Merhaba, kızım! Biz geldik, evet. Çok heyecanlandın, görüyorum.”

Eğilip onunla aynı hizaya geldim. Patron kafasını yüzüme, boynuma, göğsüme sürtüyordu. Karan onun yüzünü sıkıca tuttu, yanaklarını sıktı. Bu sefer de Karan’ın bacaklarına dolanmaya başladı.

“Hadi içeri geçelim, sevgilim. Hava biraz serin,” diyen kocamın elini tuttum.

Bahçede düğüne dair hiçbir şey kalmamıştı. Her yer tertemiz, temizlenmiş görünüyordu. O gecenin görüntüsü zihnimde dolanmaya başladı. Aniden, “Bizim düğün takılarımız ne oldu?” diye sormuş bulundum.

“Odamızdaki kasada duruyor. Ne yapmak istersin bilemediğim için şimdilik altın olarak kalsın diye düşünmüştüm. Ama hepsi senin, kararı sen ver,” dedi.

“İkimizin,” dedim.

Üstüne bastıra bastıra, “Senin,” dedi.

Ne yapacağımı düşünmüştüm aslında. Arabam biraz eskimişti. Yeni evlenen her çift gibi araba alma fikri aklıma düşmüştü. Son zamanlarda arabayla haşır neşir olamıyordum. Malum sebeplerden ötürü evdeki araçlardan biriyle istediğim yere bırakılıyordum. Hepsi zırhlı araçtı. Ve bu yüzden çok pahalıydı. Eğer alırsam zırhlı araç almam gerekirdi.

“Ne kadar takı takıldı ki? Ben bir noktadan sonra takip edemedim. Çoğu kişi takı kutusuna koydu zaten.”

Karan salona girmeden önce bana tatlı bir tebessüm gönderdi. “İstanbul’un iyi bir muhitinden bir daire alabileceğinden daha fazla bir miktar kasada duruyor, sevgilim. Dilediğini yapabilirsin.”

Dudaklarım “O” şeklini aldı. İstedğim arabayı rahatlıkla alabilirim demekti bu. Geriye kalan parayla da Çekirdek için bir birikim hesabı açmayı düşünüyordum. Hayatın ne göstereceği belli olmuyordu.

Büyük bir coşkuyla, “Selamlar,” dedim. İçeriye giriş yaptığımızda tüm gözler bizi buldu. “Nasılsınız, ahali? Bizi özlediniz mi?” dediğim sırada yanıma ilk gelen Alptekin’e sıkıca sarıldım.

“Özlemek ne demek, gebe kadın? Gözümüz yollarda kaldı,” dedi şebek. Mutlu görünüyordu. Elini karnıma koydu. “Göbeğin büyümüş senin.”

“Yemelere doyamadım çünkü,” dedim sondaki ü’yü uzatarak. Ömer, Hale ve Batuhan’a da sarıldım. “Yemekler şahaneydi! Çok da yüzdüm ama aldığım kalori miktarı yüzerek eritilecek gibi değildi. O yüzden biz biraz büyüdük.”

Ömer, “Çok yakışmış sana kilo,” deyip yanağımdan makas aldı. “Yüzündekiler güneş lekesi mi? Krem sürmedin mi?”

Yüzüm istemsiz bir şekilde düştü. Fark edilmeyecek gibi olan sivilcelerim vardı. Alnımda, yanaklarımda komedon olarak çıkıp giderek kızarmaya ve büyümeye başlamışlardı. Ne sürersem süreyim fayda etmiyordu. Lise yıllarımda bile bu kadar sivilce çıkarmazken şimdi beter bir hâldeydim.

Üzgün bir sesle, “Sivilce onlar,” deyip kendimi koltuğa bıraktım. “Sadece yüzümde de değil, omzumda, sırtımda da var, Doktor güneşten olmadığını söyledi. Yüz yüze görüşmeye gittiğimde tekrar soracağım.”

Alptekinsiz, “İnternette bir yazı okumuştum. Kız çocuk annenin güzelliğini almış, Acaba öyle bir şey mi?” dediğinde kaşlarım havalandı. Aynı şeyi düşünüyor ve bunu kendime dert ediyordum.

Çaresiz bir sesle, “Evet, biliyorum. Ben de aynı şeyi düşünüyorum,” dedim.

Karan’ın arkamdan Alptekin’e el kol yaptığını anlayabiliyordum. Ömer’in de Alptekin’in kafasına vurmasından anlayacağım üzere onun patavasızlığına kızıyorlardı. Ama Alptekin’in bir suçu yoktu. O sadece gerçeği söylüyordu.

Bocalamış bir hâlde, “Yani... Uydurma gibi gelmişti bana. Ne alaka ki? Çok saçma. İnsanlar oturduğu yerden hikâye uyduruyor,” dedi Alptekin.

“Hava değişimindendir,” diyen Hale’nin bakışları beni rahatlatırsa da kendimdeki değişimleri fark ediyordum.

Elimi saçlarıma attım. Dokunduğum anda bile birkaç tel elim geldi. “Sivilce çıkartmaya başladım. Saçlarım dökülüyor. Ne sürersem süreyim cildim kupkuru. Dişlerim sanki dökülecekmiş

gibi sızlıyor.” Üzgün gözlerimle kocama baktım. “Sanırım Alp’in söylediği doğru. Bana bunları yapan kızımız.”

Karan ne diyeceğini bilemez bir şekilde bakıyordu. Bana her şekilde güzel olduğumu söyleyeceğini biliyordum. Hak da veriyordum. Onun da yüzünde birkaç sivilce çıksa benim gözümde de onun güzelliği değişmezdi.

Ama ben aynadaki aksimden memnun değildim.

Karan, “Sevgilim, sen hâlâ ıslıl ıslıl parlıyorsun. Geçicidir bu sivilceler. Diğer söylediklerini de doktora sorarız. Hale’nin dediği gibi hava değişiminden olabilir,” dese de beni tatmin etmedi.

Parladığım falan yoktu. Yüzüm solgundu, gözlerimin altı çökmüştü. Tatil bana iyi gelmiş olsa da bedenim beni alaşağı ediyordu sanki.

Kendi içimde bunu dert etsem de, “Neyse,” diye geçiştirdim. Derin bir nefes verdim. “Siz neler yaptınız? Kızlarla alakalı son gelişmeler ne?”

Batuhan iç çekti. “Hâlâ doğru düzgün bir adım atamadık. En son kurye olup kapılarına gideceğim. O derece bir çaresizlik.”

Ömer ona ters ters baktı. “Bu kızlar sizi istemiyor olabilir mi? Siz doğru ışığa doğru gittiğinize emin misiniz?”

Alptekin hemen diklendi. “Sapık mıyız abi biz? İstemediklerini hissetsek neden zorlayalım? Bir noktada buluşamadık sadece... Sanki yengem seni hemen istemiş gibi davranma. Yengem aylarca seni peşinden koşturdu. Ve inan, o seni gerçekten istemiyor gibiydi.”

Ömer, karısına *bizi bunların ağzına makara yaptın* bakışı attı. “Ne alakası var lan? Hale naz yapıyordu sadece. Yoksa ben neden ısrarcı olayım? Sen de bir şey söyler misin, Hale? Beni istemiyor muydun?”

Hale gayet rahat bir ifadeyle, “İçten içe istiyordum ama aramızda aşılamayan duvarlar vardı. Patronumun oğluydun bir kere. Bu yüzden temkinli ilerliyordum. O işe ihtiyacım vardı,” dedi.

Ömer onun gözlerinin içine bakıyordu. “Ama istiyordun, değil mi?”

Hale tebessüm etti. “İstiyordum, Ömer. İstemiyor olsam babamın hatırına dahi durmazdım o şirkette. Sadece çekincelerim vardı.”

“Hah işte!” dedi Batuhan. “Bizimki de böyle. Kızlar istiyor ama çekiniyor. Betül, sorun yaşarsak Alptekin’le arası bozulur diye çekiniyor. Aypare, Urfa’dakiler ne der diye çekiniyor. Kızlar hep kötü ihtimalleri düşünüyor.”

“Size yine söylüyorum,” dedi Hale. “Çok haklılar. Bence de hoşlanıyorlar ama mantıklı sebepleri var. Uzaktan sevmek aşkların en güzeli demişler. Onlara alan tanıyın. Eğer gerçekten ilgi duyuyorlarsa geleceklerdir zaten.”

Batuhan yakasını çekiştirdi. “Alan vere vere bende alan kalmadı,” diye söylendi, ağzının içinden bir şeyler mırıldandı.

Karan, “Şu muhabbetten sıkıldım artık. Ya gidip konuşun halledin ya da açmayın şu konuyu. Bir yere vardığı da yok olayın,” diye çıkıştı. Ömer’e *gel* der gibi bir işaret yaptı. “Seninle iş hakkında konuşacaklarım var. Bahçeye çıkalım.”

Onların çıkmasıyla diğerleri de mırın kırın ede de bahçeye çıktı. Herkesin kendince dertleri vardı.

Ben Hale’yle baş başa kaldığımda kendimi onu incelerken buldum. Onu ilk gördüğüm o trajik andaki kadının esamesi pek kalmamıştı. Bakışları oradaki gibi çaresiz değildi, omuzları dikti. Yüzündeki o hüznü ifade hâlâ olsa da çok fazla yol katetmişti.

Yarı uzanır bir pozisyona geçtim. “Evin çalışmalarına bu hafta başlayacaklarmış. Siz ne zaman taşınmayı düşünüyorsunuz?” diye sordum.

Hale omuz silkti. “Bu ay veya gelecek ay sanırım. Ya da yavaş yavaş olabilir. Kendimi aniden kalabalığın içinde bulma fikri bana iyi gelmiyor. Buraya sık sık gelip kendimi alıştırılmaya çalışıyorum. Hepinizi çok seviyorum ama bunun sevgiyle alakası yok, biliyorsun.”

Anlayışla baktım ona. “Biraz zaman alacaktır tabii. Biz, en kolay yoldan alışabilmen için elimizden geleni yaparız, merak etme.”

Sevdiğin işi yapmak kadar güzel olan nadir şey vardı. Özgür alanın olması, kendi kendinin patronu olmak paha biçilemeyen bir şeydi. Bu sebeple Alysia’yı çok seviyordum. Her bir santimine kendim karar vermek harika hissettiriyordu.

Tatil yorgunluğunu atar atmaz soluğu burada almıştım. İki gün sonra Ankara’ya, Senalara gidecektik. Bu yüzden buradaki tüm işleri bitirmek istiyordum.

“Yiğit, o lambaderi sol tarafa koysak olur mu? Arkası çok karmaşık duruyor orada,” diye seslendim. Yiğit dediğimi yaparken ben içeride dolaşmaya devam ettim.

Bu akşam hizmete açılıyorduk. Her şey hazır sayılırdı. Lavabodaki banyo kokusundan tutun da QR kodla okunan menülerdeki noktalama işaretine kadar hem de. Her boş bulduğum anda düzenlediğim müzik listesinde günün saatlerine göre ayarladığım listelerim dahi hazırды. Kahveleri Karan’la deneyerek seçmiştik. Dışarıdan söyleyeceğimiz birkaç çeşit tatlı için tadım testi yapmıştık. Efnanların çalıştığı yerden başka iki yerle de anlaşmaya karar vermiştik.

Yukarı kata çıkmadan önce merdivenin ucunda durup kafeye hızlıca göz gezdirdim. İçime sinmeyen bir yer yoktu. Her şey hayalimden bile daha güzel olmuştu.

Bugün bana eşlik eden kişi Yiğit’ti. Ona yukarı çıkacağımı haber verdim. Yukarı kata tek erişim sadece bu merdivenlerden sağlanıyordu. Diğer girişi kapattığımız için burada oldukça güvendedim.

İçeri girip kapıyı kapattım. Arkadaşlarımdan gelen çiçeklerin rahatlatıcı kokusu içime doldu. Burası benim için tam bir kaçış

veri olmuştu. Ne zaman kafenin sesinden yorulsam buraya geleceğimi biliyordum.

İstanbul manzarasını izleyebileceğim koltuğuma oturduğumda iç çektim. Şu manzara insanın ömrünü uzatırdı.

Kafeyi çok seviyordum ama sanırım bu katı daha çok seviyordum. İlk sebebi tabii ki manzarasıydı. Boğazı gören ısıltılı bir manzarası vardı. Diğer sebebi ise içerisini sıcak bir şekilde döşememdi. Amerikan mutfağın yeşilin aydınlık bir tonuyla döşenen hâline hiç dokunmamıştım. Küçük kütüphaneye kendi kitaplarımı çoktan yerleştirmiştım. Büyük bir üçlü koltuk ve bir berjerle salon dolmuştu bile. Televizyon istemediğim için ünite de yoktu. Onun yerine Alptekin'in hediyesi olan pikabı koymuşrum. Birkaç tane fotoğrafla beraber hayal ettiğimden bile daha güzel olmuştu.

Aklıma dedem düşünce onu aramadan önce kendime fıstıklı süt yaptım. Son zamanlardaki en büyük zevkim bunu içmekti. Bu sebeple gittiğim her yere fıstık ezmesi götürüyordum. Sütle ezmeyi robottan geçirdikten sonra buz atıp soğuk soğuk içiyordum. Karan günde bir kere içeceksin diye beni baskılasa da arada ondan gizli gizli bir bardak daha içtiğim oluyordu.

Dedem telefonu açar açmaz içten bir sesle, "Güzel kızım," dedi. "Tam da aklımdan geçiyordun. Nasılsın? İyi misin?"

"İyiyim, dedeciğim. Sen nasılsın? Doktora gidecektin bugün. Onu merak ettim de bir arayayım dedim."

"İyiyim iyiyim, bir sıkıntı yok," dedi geçiştirircesine. "Bebek nasıl? Tekmelere başladı mı? Tatildeki fotoğraflarınızda gördüm, kocaman olmuş göbeğin. Yediklerine içtiklerine dikkat ediyormusun? Sana gönderdiğim keçi sütünü bol bol iç. Züleyha Hanım'a söyledin mi, o süttten yoğurt yapsın sana."

O süt kokuyordu. Bu yüzden bir yudum bile içememiştım. Hepsini Arif içiyordu. Bir günde bir litre sütü bitiriyordu. Boyu daha çok uzayacak diye korkuyordum.

“Evet evet,” dedim onun gibi geçiştirerek. “Reşat abi hastaneden çıkınca sonuçlarını attı. Değerlerin hâlâ iyi değil, dede. İlaçları aksatmadığını da biliyorum. Neden böyle oluyor? Bir şeye stres mi yapıyorsun?”

Yorgun bir sesle konuştu: “Nasıl yapmayayım ki, kızım? Daha evladımın mezarına gidemedim. Ali belası bitti ama buradaki dertler bitmiyor.”

Yerimde doğruldum. “Ne dertleri?”

“Urfa öyle sandığın gibi günlük güneşlik bir yer değil. Burada ağa olmak da zor yaşamak da. Hele başkalarının derdini kendine dert ediyorsan çok daha zor.”

“Buraya gel o zaman, dede. Bırak ağalığı da oradaki işleri de. Seni böyle görmek üzüyor beni.”

“Dikeni var diye gülden vazgeçilir mi, evladım? Geçemiyorsun işte,” dedi iç çekerek. “Burası benim vatanım, doğduğum yer, doyduğum yer. En rahat yere bile gitsem buradaki rahatsızlığıma değişmem. Çilesini de kabul ediyorum bu yüzden.”

İçten içe anlıyordum onu. Bu yüzden de ısrarcı olamıyordum.

Gözlerim denizin serin sularında dolaşırken, “Babam da çok sever miydi Urfa’yı?” diye sordum.

“Çok!” dedi canıgönülden. Her zaman olduğu gibi babamdan bahsedince konuşkan oluyordu. “Sabahları erken uyanır, çatıya çıkardı hep. Okul tatil olsun, hemen Urfa’ya gelirdi. Her hafta sonu Halfeti’ye giderdi. İş olmadığına eline çalı süpürgesini alır, konağı süpürürdü. Kardeşiyle beraber başımın etini yerlerdi, *annemi de al da çarşıya gidelim* diye. Ama ne bir dondurma isterlerdi ne de limonata. Tek istedikleri o sokakta dolanmaktı. Hiç yaşanmamış gibi hissettiren güzel zamanlar...”

Bir anda tüm ailesini kaybetmesi, sonrasında bir başına kalması ve benim ona düşman kesilmem de eklenince kim bilir nasıl hissetmişti.

Sesindeki burukluğu hissedince neşesini yerine getirmek istedim. “Şimdi o konakta Çekirdek koşacak. Sen de onun peşinden

koşarsın artık. Bu yüzden kendini toparlaman lazım,” dedim. Elimi karnıma koydum. “Kulağına ismini sen okursun, dede. Olur mu?”

“Tabii ben okurum. İsme karar verdiniz mi?”

İsmi hâlâ kimseye söylememekte kararlıydım. “Birkaç isim var ama hâlâ aklıma yatan yok. Senin bir önerin var mı?” Bir süre sessizlik oldu. Eğer onu tanıyorsam söylemek isteyip söylemediği bir şey vardı. “Dede, söyleyebilirsin. İlla olmaz veya söylersen illa koymak zorundayım gibi bir durum değil ki bu.”

“Kız olduğunu söyleyince aklıma babaannenin adı geldi hemen. Sana söyleyemedim. Şimdiki gençler böyle isimleri pek sevmez,” dedi çekinerek.

“Gülperi mi?”

“Gülperi.”

İsim çok aklıma yatmasa da, “Çok tatlı bir isim. Neden olmasın ki? Olabilir,” dedim. “Peki bugün neler yapacaksın? Alçakale’de işin vardı sanki.”

Dedemle konuşmam yaklaşık yarım saat daha sürdü. Fıstıklı sütümü onunla konuşurken bitirdim. Aşağı inip temizlikle ilgili birkaç detayı çalışanlarla paylaşıp tekrar yukarı çıktım.

Şimdilik iki tane çalışanım vardı. İkisini de Gökhan’ın önerisiyle almıştım. Hafta içleri dönüşümlü, hafta sonları beraber çalışacaklardı. İkisi de İstanbul’da üniversitede okuyan iki genç kızdı. Karan’ın ön görüşmesinden geçip iyice araştırıldıktan sonra işe alınmışlardı. Onlarla konuştuğumda ilk isteğimin her yerin temiz olması olduğunu üstüne basarak söylemiştim. Bu konuda hemfikir olmuştuk.

Denizi görebilecek şekilde koltuğa uzandım. Elime ilk gelen kitap *Her Kimsen*’di. Hale’nin önerisiyle okumaya başlamıştım. Çok güldüğünü söylediği için hiç düşünmeden sepetime eklemiştim. Kafamı dağıtacak eğlenceli bir konusu vardı. Şu an ihtiyacım olan şey beni olduğum yerden soyutlayıp güldürecek bu kitaptı.

İnsanların belli kalıplara sığdırılmasını sevmiyordum. Sosyal medyayı kullanırken de özellikle buna dikkat ediyordum. Kilo lu olmamak, kısa boylu olmamak, pahalı kıyafetler giymek, her zaman neşeli biri olmak değildi sevilmenin kıstası. Kusurlarıyla sevebiliyorsan gerçek sevgiydi o.

Karan'ın da birçok kusuru vardı ama ben onu kusurlarıyla seviyordum.

Kemerli bir burnu vardı mesela. Göz altlarında küçük küçük yağ bezeleri vardı. Boynuna doğru giden sakallanın bazı yerleri seyrekli. İşler yolunda gitmediğinde çok agresif olabiliyordu. Her ne kadar ben istiyorum diye bazı şeylere katlansa da buna zorunda kaldığını belli ederek hevesimi körelttiği anlar oluyordu. Aklına koyduğunu yapmak zorundaydı mesela. Eğer yapmazsa günü kendine de bize de zehrediyordu. Bana karşı nazik olsa da herkese karşı böyle olamadığı anlarda kalp kırabiliyordu.

Ama bu onu sevmeme engel değildi.

Çünkü koyu kahverengi ama bana gökyüzüne bakıyormuşum gibi hissettiren gözleri vardı. Beni sımsıkı saran güçlü kolları, sırtımı yaslayabileceğim bir sırtı vardı. Sevdiklerine karşı daha acımasızdı ama bunun sebebi bir gün kendisi olmadığında herkes ne yapacağını bilsin diyeydi. Çalışanları da dâhil herkese karşı ince düşünürdü. Onun için sağlık ve güvenlik her şeyden önce gelirdi. Kan bağı olmadan kardeşi gibi sevdiği insanlar için canını verirdi. Kendi mutsuz olsa da herkes mutlu olsun diye uğraşırdı.

Ve beni her şeyden çok severdi. Hem de her şeyden.

Onun sevgisi olmasa yaşamak çok zor olurdu.

Bu yüzden biliyordum ki sevgi kalıplara sığmıyordu. Deva'nın erkek gibi bir kadın olması da kaba tavırları, patavatsızlıkları da onun sevilmesine engel değildi. Harika bir fiziği de tarzı da yoktu ama çok komik biriydi mesela. Kalbi, gönlü herkese açıktı. Kimin yardıma ihtiyacı varsa ona koşardı. Çok zeki ve yardımseverdi.

Her Kimsen'i okumaya devam ediyordum. Sayfayı her çevirdiğimde hem yakalanacak mı diye heyecanla okuyor hem de onun gibi güzel bir yüreği olan biri tarafından sevilmesini diliyordum.

Acaba erkek kılığındayken de olsa sevilebilecek miydi, çok merak ediyordum.

Aradan saatler geçti. Ben neredeyse kitabı bitirmek üzereyken alarmım çaldı. Bu demek oluyordu ki aşağı inme vaktim gelmişti.

Kendime çekidüzen verdikten sonra kafeye indim. Yiğit kapının önünde sigara içiyordu. Kızlar ise masalardaki son hazırlıkları yapıyordu.

"Kızlar," diye seslendim. İkisi de beni görünce gülümsedi. "Bir bakar mısınız?" deyip yanıma çağırdım. "Her şey hazır mı? Mutfakta bir eksik yok. Tatlılar servis edilmeye hazır, içeceklerin de stoku var. Siz lavaboyu kontrol ettiniz mi?"

"Ettik ettik. Sadece sabun yoktu. Onu da almak için Yiğit birini gönderdi," dedi Işıl.

Sema, "Yani ilk müşterimizi almaya hazırız," deyince kocaman gülümsedim.

"O zaman ben bir filtre kahve alabilir miyim?" diyen kocamın sesini duydum. Arkamı dönünce onu elinde renkli şakayık buketiyle buldum. İşten çıkıp soluğu burada almıştı. Hemen yanına gidip boynuna sarıldım. "Hayırlı olsun, sevgilim. İlk sıftahını yapmaya geldim. Geç kalacağım diye korktum ama daha kimse gelmedi, değil mi?"

"Hayır, sevgilim. İlk sensin," deyip uzattığı çiçeği aldım. "Teşekkür ederim. Gel şöyle geçelim." Camın önündeki masaya karşılıklı oturduk. Çiçeğimi defalarca kokladım. "Çok güzellermiş, bayıldım," dediğimde gülümsedi.

Etrafa bakındı. "Her şey harika görünüyor. Hazır mısın ilk müşterilerini ağırlamaya?"

"Evet, hazırım," derkenki kararsızlığımı anında fark etti.

"Bir problem mi var?"

Omuzlarım istemsiz bir şekilde düştü. “Kimse gelmezse diye endişelerim var. Burası işlek bir yermiş ama haftalardır kapalıydı. Daimi müşteriler başka bir yere gitmeye başlamış olabilir. Ben açıldığımızı sosyal medyada paylaştım ama uzun zamandır pek aktif olamıyorum, insanlar gelmeyebilir. Anlayacağın, çok gerginim. Bugünün ilk ve son müşterisi sen olabilirsin yani...”

Masanın üstündeki elimi tuttu. “Biraz fazla kaygılanıyor gibisin. Sosyal medyada aktif olmaya çalışıyorsun. Son paylaştığın video iyi bir etkileşim aldı. Bazı yorumlarda kafeye alakalı şeyler de gördüğümü hatırlıyorum. Endişelenmekte haklısın ama kim ilk açtığı günden harika bir ciro yapıyor ki? Hem de bilemezsin, dolup taşacak belki.”

İmkânsız dercesine bir bakış attım. İçeri giren bizimkileri görünce, “Tüm ciromu Akdoğanlar sağlayacak gibi duruyor,” dedim ve onları karşılamak için ayağa kalktım. “Hoş geldiniz, efendim, şeref verdiniz.”

Önce Hale’ye sarıldım. Elindeki hediye paketini bana doğru uzattı. “Hayırlı olsun, Eflâl. İnşallah her şey dilediğin gibi olur.”

Yanımda olmaları beni rahatlatırken, “Zahmet etmişsiniz,” dedim.

Ömer bana sarıldı, sırtımı sıvazladı. “Ne zahmeti, minik kuş? Keşke daha çok yanında olabilseydik.” Kafeye beğeni dolu bakışlarla baktı. “Ama pek de gerek yokmuş aslında. Burası harika görünüyor.”

Onlar Hale’yle beraber kafeyi incelemeye başlarken ben bizim oğlanlarla kucaklaştım. “Ortam inanılmaz ferah duruyor. Dizaynı harika olmuş. İnsanın buradan kalkası gelmez. Çok hoş bir koku var...” gibi yorumlarını alırken keyfime diyecek yoktu doğrusu.

Kızlar bizim için iki masayı birleştirtince hep beraber oturduk. “İyi ki geldiniz, teşekkür ederim,” diyerek her birine baktım. “Ne alırsınız? İsterseniz ben söyleyeyim. Hepsinin tadına bakmış olursunuz,” dediğimde kimse itiraz etmedi. Işıl’dan bize

ıramısu, orman meyveli tart ve filtre kahve getirmesini istedik-
ten sonra masadaki hediyelerime baktım. "Valla dayanamayıp
hepsini şimdi açacağım, kusura bakmayın."

"Hepsi senin, aç tabii," dedi Ömer.

Hale'yle Ömer'in hediyesi çok tatlı bir bibloydu. Bunu ka-
sanın arkasındaki köşeye koymayı düşünüyordum. Alptekin üç
boyutlu renkli bir tablo almıştı. Arif, Sena'yla ortak hediyesi ol-
duğunu söylediği küçük küçük mumlardan oluşan bir set almış-
tı. Batuhan ise işime çok yaracağını söyleyerek şemsiye koyma
aparatu almıştı.

"Hepsine bayıldım!" dedim içten bir sesle. Kızlar servis ya-
parken ben aileme sevgi dolu gözlerle baktım. "Gerçekten gerek
yoktu ama hepsine bayıldım. Baktıkça sizleri hatırlayacağım.
Çok çok teşekkür ederim."

Alptekin göz kırptı. "Rica ederiz, gebe kadın. Ama bizi ha-
tırlamana gerek yok. Bayıldık buraya, sık sık geliriz," dediğinde
kocaman gülümsedim.

Ömer kaşlarıyla Karan'ı işaret etti. "Senin hediye ne, yeni
damat? Elin boş mu geldin."

Karan mahcup gözlerle bana baktı. "Güzelim, benim aklıma
gelmedi hediye almak falan. Başka zaman alsam olur mu? Söz,
telafi edeceğim."

Daha ben tepki veremedi Batuhan, "Yuh! Elin boş mu gel-
din?" deyince Karan daha da üzüldü.

"Abi, hepimiz düşündük, sen kocası olarak düşünemedin
mi?" dedi Alptekin.

Karan'ın elini tuttum. "Aşk olsun ya! Öyle şey mi olur? He-
diye beklediğim falan yok benim. Neden üstüne gidiyorsunuz
adamin?" diye kızdım onlara.

Arif ayıplar gibi, "Yenge, eli boş gelmiş ama ne diyelim..."
deyince daha da sinirlendim.

“Elinde çiçekler vardı, hiç de boş gelmemişti. Hem gelebilir de? Onun varlığı bile bana hediye. Böyle yapmanız hiç hoş değil. Üzüyorsunuz onu!”

Karan elimi bırakıp ayağa kalktı. “Ben biraz hava alacağım,” dedi ve dışarı çıktı.

Masadakilere ters ters baktım. “Gerçekten çok ayıp yaptığınız. Adamı durduk yere ne kadar üzdünüz!” deyip sinirle ayağa kalktım. “Hediye alacak kişi benim. Size ne oluyor?!” deyip kocamın peşinden gittim. Karan ileride arkası dönük bir şekilde bekliyordu. “Sevgilim?” diye seslendim ama bakmadı. “Güzelim, gerçekten önemli değil. Sen ne bakıyorsun onlara?”

Karan yavaşça bana doğru döndü. Ama üzgün değil, aksine çok mutlu görünüyordu. “Haklılardı, sevgilim. Ama elim boş gelmedim. Sadece içeri sığamayacak kadar büyük bir hediyem vardı,” dedi. Elimi tutup avucumu açtı. “Kazasız belasız, güzel günlerde kullanman dileğiyle.”

Önce avucuma bıraktığı anahtara sonra da kenara çekilince fark ettiğim arabaya baktım.

Karan bana hayalimdeki arabayı almıştı.

Mercedes Concept S-Class Coupe.

Ağzım açık bakıyor, ne diyeceğimi bilemiyordum. Kurdeleyle bağlanmış bu arabaya hiçbir zaman sahip olabileceğimi düşünmemiştim.

Sadece, “Sen ciddi misin?” diyebilirdim.

Karan yanağıma öpücük kondurdu. “Arada birkaç tur atabilir miyim?” Arkamızda alkışlayan delilere baktı. “Sakın ama sakın bu hayvanlara vereyim deme. Özellikle Alptekin’e,” diye uyardı beni.

Karan’a sıkıca sarıldım. Elimdeki anahtara şaşkınlık içinde bakıyordum. “Karan... Ben inanamıyorum. Bu çok fazla. Alamam falan diyemeyeceğim ama bu gerçekten çok fazla,” derken ağzım kulaklarımdaydı.

“Düğün, hamilelik, yeni kafe hediyesi... Hepsi bir arada gibi düşün, sevgilim. O zaman fazla gelmez,” derken mutluluğuma bakarak gülümsüyordu. “Yüzünün şu hâlini görmek bile yetti bana.”

Yavaşça arabama doğru yaklaştım. Metalik gri rengi resmen parlıyordu. Gerçek değilmiş gibi geliyordu. Kaputuna dokundugum sırada Alptekin yanıma geldi.

“Bazen ben de kullanırım değil mi, Ef? Harika bir şoförumdür ben. Bak, güven bana,” dediğinde gülmeden edemedim. “Valla ciddiym ben ya! Gülmesene!”

Karan onu kediye tutar gibi ensesinden tutup benden uzaklaştırdı. “Sana yanma bile yaklaşmak yok demedim mi oğlum ben? Karımla kızımın bu araba. Sen git kendine al.”

“Abi, ben bunu nasıl alayım? Sen benim gelirim ne kadar olduğunu sanıyorsun?”

Bu sırada Ömer lafa atlayıp, “O zaman şirkete ara sıra uğramayı dene, Alptekin. Belki o zaman parayı biriktirip yirmi sene sonra bundan alabilirsin,” dedi.

Alptekin hâlâ bana yalvarır gözlerle baktığı için Karan görmeden ona *tamam* dediğimi belli eden bir işaret yaptım. Neredeyse yerinde zıplayacaktı.

Arabaya binmeden önce en az benim kadar heyecanlı olan aileme baktım. “Ama alacağınız olsun! Her seferinde beni telaşlandırarak sürpriz yapıyorsunuz. Bakın bu son olsun. Ben hamileyim ya!”

“Yerim senin hamileliğini,” diyen kocam binmem için işaret yaptı. “Hadi bize bir tur attır.”

Arabanın dışı kadar içi de harikaydı. Uzay mekiğini andırıyordu. Her yanını incelerken çocuk gibiydim. Bilmediğim bir sürü özelliği vardı. Yarın birkaç saatimi her yeri kurcalamaya ayırmak istiyordum.

“Bu harika bir şey,” dedim sevinçle. Kocama döndüm. En az benim kadar heyecanlı görünüyordu. “Araba almak istediğimi nereden bildin? Hatta bunu istediğimi nereden bildin?”

“Biraz telefonunu karıştırmış olabilirim. Araba istediğini zaten biliyordum ama özellikle bunu istediğini beğenilere bakarak anladım,” dedi. O da arabaya beğeni dolu gözlerle bakıyordu. “Eline de çok yakıştı.”

Direksiyona, dijital panele, her yerine dokundum. “Kullanmak istiyorum ama gelen olur diye kafeyi boş bırakmak istemiyorum. Akşam eve giderken kullanayım bence.”

Karan kafeyi işaret etti. “Bence de.”

Gösterdiği yerde içeriye girmek üzere olan müşteriler vardı. Eğer doğru gördüysem yedi kişi kadarlardı. Bizimkileri saymazsam bunlar ilk müşterilerimdi.

“Ay, hadi gidelim! Onlar ilk müşterilerim sayılır. Ben servis yapmak istiyorum onlara,” deyip apar topar dışarı çıktım.

Diğerleri ileride sigara içerken Karan peşimden geliyordu.

“Kendini yormak yok, sevgilim. Hamilesin sen,” diye gün içinde on defa yaptığı uyarısını tekrarlardı. “Lâl, duyuyor musun beni?”

“Evet!” diye arkama doğru bağırdım. Heyecandan olsa gerek, sesim beklediğimden yüksek çıktı.

Kızların gelenlere masalara kadar eşlik ettiğini gördüm. Üç ayrı masa olarak çoktan oturmuşlardı. Bunu görmek bile başarma duygusunu hissetmeme yetmişti.

Sema hemen yanıma geldi. “Sen mi sipariş almak istersin. İlk müşteriler diye sana bırakalım dedik,” derken tatlı tatlı gülümsüyordu.

“Ben hallederim,” dedim.

Karan omzumun üstünden konuşarak, “Kendine çok yüklenmeyeceğini tekrar hatırlatayım mı, sevgilim?” diye sordu. İnsanlar menüye bakıp seçim yaparken ben kocama döndüm. “Yoksa her akşam, iş çıkışı buraya geleceğim gibi duruyor.”

“Aşkım, daha bismillah!” dedim gözlerimi irileştirerek. “Sana söz vermedim mi ben? Yorulduğumda yukarı çıkıp dinleneceğim. Hem senin sözcülerinden biri hep yanımda. Bana inanmıyorsan onlar sana iletir zaten, öğrenirsin.”

“Ben seni düşünüyorum, Lâl.”

Onu sırtından hafifçe ite ite masasına doğru yönlendirdim. “Ben de seni düşünüyorum kocacığım. Bak, kahvelerinizi soğudu. Hadi otur da biraz dinlen.”

Onu zar zor masasına götürdükten sonra elime not defteri ve kalem alıp ilk müşterilerimin yanına geldim. Orta yaşlardaki üç adama bakarak gülümsedim. “Merhabalar, hoş geldiniz. Menüye bakma şansınız oldu mu?”

İçlerinden bir tanesi benim gibi gülümsedi. “Evet, oldu ama kararsız kaldık. Ne önerirsiniz?” diye sordu.

Bu soruyu duymaya Ankara’daki restoranımdan alışkındım. “Eğer kahveli tatlıları seviyorsanız tiramisumuzu ve kahveli pastamızı kesinlikle öneririm. Daha fresh bir şey yemek isterseniz vişneli pay tam yerinde olur. İçecek olarak da çilekli limonata-mız ve fıstıklı lattemizi çok seveceğinize eminim.”

“Çilekli limonata beni cezbedti doğrusu,” dedi bir tanesi. Diğerleri de onu onayladı. “Bir de ortaya kahveli pasta ve üç servis alalım.”

Notumu aldım. “Harika bir seçim oldu. Afiyet olsun şimdiden,” deyip diğer masaya geçtim.

İki çiftin de siparişini aldım, kasaya gelip bilgisayara kaydettim. Sipariş direkt mutfağa düşüyordu. Şu anlık mutfakta çalışan biri yoktu. Kızlarla servis işini beraber organize edecektik.

Mutfağa girdiğimde kocamı görmeyi beklemiyordum. Karan’ın gömleğinin kollarını sıyırdığını gördüm. Ciddi bir ifadeyle üstüne pembe önlüklerden birini giydiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Kapı pervazına yaslanıp onu izlemeye başladım.

Gömleğinin kollarını sıyırp katladıktan sonra ellerini güzelce yıkadı. Servis tabakları alıp pastaları tezgâha çıkardı. Seri fakat

dikkatli hareketlerle hepsini tabaklara yerleştirdi. Onu şirket yönetirken, birçok insana emir verirken görmüştüm ama sanki hiçbirinde böylesine dikkatli değildi. Tabakların kenarlarını özenle siliyordu. Kahve bardaklarını temiz mi diye defalarca kontrol ediyordu.

Onu izlemeyi çok seviyordum. Mimiklerine bakmayı, yüzündeki ifadeleri, el kol hareketlerini izlemeye bayılıyordum. Ben bu adama çok âşıktım.

“Şefim, siparişler hazır mı?” diyerek içeri giriş yaptım. Kaşlarımla üstünü işaret ettim. “Önlük de pek yakışmış.”

Önlüğü hızlıca üstünden çıkardı. “Sakın kimseye bundan bahsetme, Lâl. Bak, lütfen. Özellikle Alptekin’e,” diye tembih etti.

Dudağına hızlı bir öpücük kondurdum. “Merak etme, prenses.”

Bana ayıplar gibi baktı. “İçecekleri ben servis ederim, onlar ağır. Sen tatlıları al,” dedi.

“Aşkım, kızlarla hallederiz biz. Sen lütfen git kahveni iç. Hatta yenisini koy. Buz gibi olmuştur şimdi o.”

Tek eliyle koca tepsiyi tutarken yanağımdan makas aldı. “Kimse gelmez diye tasalanıyordun ama burası dolup taşacak belli ki. O yüzden yardıma ihtiyacın var.” Bu sırada yeni siparişlerin geldiğini belli eden o sesi duyduk. “Gördün mü? Hadi iş başına.”

Giderken arkasından seslendim: “Para falan bekleme ama.”

O da bana seslendi: “Bir öpücük yeter, hanımefendi.”

Sırıtarak peşinden gidip tatlıları servis ettim. Bu arada fark ettim ki ön taraf çoktan dolmuştu. Sanki sihirli bir değnek isteğimi gerçekleştirmişti. Mekânın boş kalması telaşından kurtulunca oldukça rahatlamıştım.

İçeri geçmeden önce bizimkilerin masasına uğradım. “Keyifler nasıl, beyler ve Hale? Her şey yolunda mı? İsterseniz çay getireyim. Kahveleriniz soğumuştur,” dediğimde hepsi reddetti.

“Ya sırf beni yormamak için istemiyorsunuz. Lütfen yorun beni. Hepsini hesabınıza yazıyorum çünkü.”

Batuhan, “Göbeğini gördükçe kalkıp kendim alasım geliyor, Eflâl. Sen bize on tane çay yaz ama bir şey getirme ya,” dedi.

“Haklı, yenge,” dedi Arif. Bana neredeyse acır gibi bakıyordu. “Kurban olayım, ben de yardım edeyim. Sen böyle ayaktayken oturmak doğru gelmiyor.”

Ona gözlerimi büyüterek baktım. “Yardım etmeme şartıyla geldin bugün. Başka zaman ihtiyacım olursa söylerim ama biz bugün gayet iyiyiz,” deyip ellerimi karnıma koydum. “Hem bak-sanıza, doluyor yavaş yavaş. Aa, yeni insanlar geldi. Hemen ilgilenmem lazım,” dediğim sırada yanlarından uzaklaşmıştım bile.

İçeri giren dört kişilik gruba, “Hoş geldiniz. Sizi böyle alabilirim,” diyerek son kalan yeri gösterdim.

Kızlardan biri, “Bu alanda sigara içiliyor mu?” diye sordu.

“Maalesef hayır. Dilerseniz şu alanda içebilirsiniz. Ama kapısının kapalı olma şartıyla,” deyip sigara içme alanını işaret ettim. “Birazdan siparişinizi almaya geleceğim.”

Hızlı adımlarla, yan masaya servis yapan kocamın yanına geldim. İşi bitince gözleri beni buldu. “Aşkım, kalabalığı görüyor musun? Çok mutluyum!” dedim.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Bu daha başlangıç, sevgilim. Rezervasyonla çalışacağın günler gelecek daha.”

O, yanağıma kondurduğu öpücükten sonra içeri geçerken ben yeni gelenlerin siparişini aldım. Bu sırada Işıl diğer gelenleri arka tarafa yönlendiriyordu. Son iki masadan sonra sadece kapının önündeki iki masa kalmış olacaktı. Hatta onlar bile dolmuş olabilirdi. Mutluluktan doğuruverecektim vallahi.

Masaların yanından geçtiğim sırada birinin, “Karan Bey’in ricası deyince merak etmiştim zaten,” dediğini duydum. Adımlarım kesildi ve bunu söyleyen tanımadığım adama baktım. Söylediğini duyduğumu fark edince mahcup bir şekilde gülümsedi.

“Her şey çok güzel. Ellerinize sağlık. Hayırlı olsun,” derken telaşını gizlemeye çalışıyordu.

Karan, çalışanlarına kafeye gelme konusunda ricada bulunmuştu.

Buna hem sevinip hem de üzölmüşüm. Bocalamadım desem yalan olurdu. Onun planını öğrenmemem üzerine kurulu olmalıydı ki adam duyduğumu görünce ne yapacağını şaşırmıştı.

Küçük adımlarla mutfığa geldim. Karan’a, *doğru mu duydum* diye soracaktım ama onu görünce vazgeçtim. Günün yorgunluğunun üstüne karınca gibi her yere koşturuyordu. Yıkadığı tabakları kurularken bir yandan da biten kahveyi tazeliyordu. Dışarıda onca adamı varken bana yardım etmek için kendisi koşturuyordu.

Onun beni mutlu etme çabasını açık etmek istemedim. Bu yüzden bilmiyormuş gibi yapmaya karar verdim. Eğer öğreneceğimi bilse böyle bir işe girişmezdi. Kimse gelmezse mutsuz olmayayım diye bu yola başvurmuş olmalıydı.

Bir de kendi çalışanlarına servis yapan bir patron konumundaydı şu an. Statüsünü düşünmeden sırf ben mutlu olayım diye yapıyordu bunu.

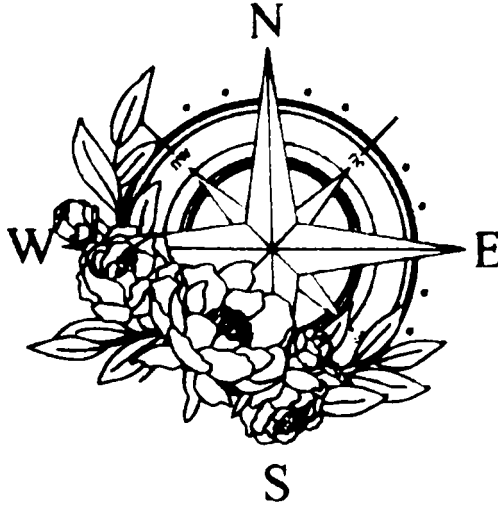
Benim sihirli değneğim, canımdan çok sevdiğim kocamdı.

Yanma gittim ve aniden göğsüne sarılırdım.

Daha ben olayı yaşamadan bile üzölme ihtimalimi fark eden ve onun için önlem alan bir adamdı o.

Neden sarıldığımı anlamasa da bana karşılık verdi. Göğsüne öpücük kondurdum. “İki dilim orman meyveli pastamız var, şefim. En hızlı olanından.”

Bana aşk dolu gözlerle baktı. “Hemen geliyor, hanımefendi.”

22. BÖLÜM

Tatlı Bir Telaz

Erkekler sevince bir başka oluyordu.

Karan bunun en büyük örneğiydi. Onu ayrı bir kefeye koyuyordum.

Arif ise bambaşka bir örnekti.

“Yenge, sen olmuş mu diyorsun? Eğer tamam diyorsan, tamam,” dedi insan irisi.

Sanırım ona yirminci kez, “Tamam, Arif,” dedim.

Bahsettiği, üstündeki lacivert renkli takımdı. Ama ne takımın rengini ne de şeklini dert ediyordu. *Olmuş mu* dediği, vücuduydu. İri vücudu Ankara’ya geldiğimizden beri gözüne batıyordu.

Sabah Ankara’ya iniş yapmıştık. Araba yolculuğunu kaldırmayacak gibi olduğumdan herkes uçakla gelmiş, havaalanında arabalar kiralanmıştı. Bir firmanın neredeyse tüm arabaları bize tahsis edilmişti.

Herkes duş alsın, hazırlansın diye benim evime gelmiştik. Özlem sağ olsun biz gelmeden evi temizletmiş, ihtiyacımız olan şeyleri dolaba hazırlamıştı. Hale’yle ikimiz hızlıca giyinmiştik, hazırдық. Daha doğrusu Arif hariç herkes evden çıkmayı bekliyordu. O ise deli divane gibi etrafında dönüyordu.

Kravatını çıkarmaya çalışırken, “Fazla oldu bu,” dedi.

Onu seviyordum. Onu çok seviyordum. Bu yaşadığı tatlı bir telaş olsa gülüp geçerdim ama o çok gergindi. Kabul görmeyeceğini düşünüyordu. Ne söylersem söyleyeyim onu bu fikirden vazgeçiremiyordum.

“Sen tam olarak neyi beğenmedin, Arif?” dedi Hale. Oturduğu yerden kalkıp aynada kendine iğrenir gibi bakan koca bebeğin yanına gitti. “Şu üstündeki takım var ya, bu odada senden daha çok yakışacak kimse yok. Bak kocam da bu odada ve ben ona âşığı. Ona rağmen tüm gerçekçiliğiyle söylüyorum. Kendine haksızlık etme artık.”

Karan, “Kız seni beğenmiş. Sen neden ailesi beğensin diye paralanıyorsun?” dedi kızar gibi. “Nereni beğenmeyecekler oğlum senin? Boyu uzun diye adam mı sevilmez?”

Arif kusacak gibi bakıyordu. “Abi, sadece ondan mı diyorum?” dedi mahvolmuş gibi. Kravatı çıkartıp koltuğa fırlattı. Ömer’in uzattığı suyu kana kana içti. “Yetimhanede büyümüşüm, yıllar sonra o şerefsiz abim çıkmış, nereden geldiğim belli değil. Babam kim, Allah biliyor. Sen bana kızını verir miydin?”

Ömer’le Karan aynı anda, “Evet!” dedi.

Arif yine de mutlu olmadı.

Hepimiz oturmuş, onun kendini beğenmesini bekliyorduk. Geç de kalmıştık üstelik. Sena dakika başı *nerede kaldınız* yazıyordu. Babası, Arif’in boyuna takılmazdı ama iki saat geç gidince hoş şeyler de söylemez gibi duruyordu.

Karnımı tutarak dikkatli bir şekilde ayağa kalktım. Arif’e fırlattığı kravatı işaret ettim. “Tak bakayım şunu! İnsanlar bizi bekliyor, senin dert ettiğin şeylere bak,” diyerek sesimi yükselttim. “Hepimiz kalkmışız senin için buralara kadar gelmişiz. Nerede doğduğun önemli mi? Senin ailen bu salondaki insanlar. Sana laf edeceklerse önce bizi çiğneyecekler. Hoş, laf edecekleri de yok ya! Bu insanlar biliyor seni, tanıyor. Sena, senden bahsettiğini söyledi sana. Neden geriliyorsun? Tamam, heyecanlan ama bu kadarı da fazla. Sen bir kendinin farkında ol artık!” diye kızdım.

Arif bağırmanın karşısında afallasa da hemen kendini toplayıp kravatını takmaya çalıştı. Eli ayağı birbirine dolanmıştı.

Alptekin'le abime gözlerimi irileştirerek baktım. "Siz de artık boğazınızı bir tutun. Sakın orada da böyle yemeyin. Tok evin aç kedisi misiniz ya siz?" dediğimde içtiği meyve suyu abimin boğazında kaldı. Karan'a doğru dönünce topun ona geldiğini anlayıp hemen toparlandı. "Senden de dakikalardır ayakkabımı istiyorum. Bu hamile hâlimle ben mi gidip alayım?!"

"Güzelim, ayakkabıların ayağında ya?" dedi şaşkın bir hâlde.

Kafamı eğip ayaklarıma baktım. Doğru söylüyordu. Ne zaman giydiğimi bile hatırlamıyordum.

"Göbeğimden ayaklarımı göremiyorum ki. Farkına varamamışım," derken sesim diğer konuşmalarına nazaran kısık çıkmıştı. Hemen kendimi topladım ve iki defa alkışladım. "Herkes arabalara geçsin artık. İnsanlar bizi bekliyor. Ayıp denen bir şey var yahu!"

Tıptış tıptış arabalara geçilirken Alptekin'in, "Bulaşmayalım. Çekirdek onu delirtti sonunda," dediğini duymazlıktan geldim. Yoksa onun kafama vurduğu gibi ben de onun kafasına vuracaktım.

Arabaya binmeden önce Karan yanıma geldi. Bana dokunmaktan çekinir gibi elini belime doğru getirdi ama temas etmedi. "Sen biraz gergin misin, sevgilim? Sanki bu olayı biraz içselleştirdin?" diye sordu.

Ters bir şekilde baktım ona. "Nasıl içselleştirmeyeyim? Biri kız kardeşim biri erkek kardeşim. Benim sayemde tanıştılar. Sena'nın ailesini de tanıyorum. İster istemez geriliyorum yani." Onun elini tutarak arabaya bindim. "Arif'i öyle görmek de canımı sıkıyor. Sanki bir kusuru varmış gibi."

Karan alnıma sıcak bir öpücük kondurdu. "Bunlar güzel te-laşlar. Akşam yemekten dönerken bütün endişesi silinecek. Bırak şimdi yesin kendini. Erkekliğin şanındandır bu. Ben de dedenle tanışırken, seni isteyeceğimiz zaman soğuk soğuk terliyordum.

Sıra Arif'te. Biraz da ben rahat rahat oturayım.” Elini karnıma koydu. “Sen telaş yapma. Yolunda gitmeyecek bir şey yok. Kocan yanında senin. Her şeyi hâle yola sokarım ben.”

Tatlı konuşmamızı bölen ses abimin kornaya asılmasıydı. “Hadi be kardeşim! Hem geç kaldık diyorsunuz hem de muhabbet ediyorsunuz!”

Karan ona küfür edip şoför koltuğuna geçti. Belli etmese de o da gergindi. Ailenin babası oydu. Sena'yı istemeye gittiğimizde o isteyecekti. Düğün hazırlığını, evlerini o yapacaktı. Arif'e tavsiye verecek, ona her şekilde destek olacak olan oydu.

Alakasız bir şekilde, “Sena'nın babası Galatasaraylı,” dedim. “Hepiniz Beşiktaşlısınız. Öyle bir muhabbet açılırsa lütfen fanatiklik yapmayın. Abisi koyu Galatasaraylı hatta. Tamam mı?”

Karan bana yandan bir bakış attı. “Çocuk muyuz yavrum biz? Kızı alana kadar böyle bir muhabbete girmem. Ama sonrası için söz veremem,” dedi diklenir gibi.

Erkekler biraz şeydi.

Çocuk.

Sena'yla evlerimiz arası yarım saat kadardı. Hepimiz kapının önünde indiğimizde Arif'i elinde çiçek ve tatlı kutusuyla görünce gözlerimin dolmasına engel olamadım. Hepsini ayrı ayrı çok seviyordum ama ona farklı bir şefkat besliyordum.

Yanına geldim ve onun endişe dolu gözlerine tebessüm ederek baktım. “Her şey çok güzel olacak. Onlar kızlarının sevdiği adamı görmeyi bekliyorlar. Seni benimsemeye çok hazırlar. Rahat ve kendin gibi ol, insan irisi,” derken bir yandan da kravatını düzeltiyordum.

“İçimden dua okumaktan cennete gideceğim,” dedi gülerek. “İyi duruyor muyum?”

Alptekin onun yanağından makas aldı. “Jilet gibi duruyorsun. Darısı benimle Batu'ya,” dedi.

Karan elimi kavradı. Herkese hitaben, “Kimse çıkıntılık yapmasın. İnsan gibi girip çıkalım,” dedikten sonra zile bastı. “Yiğit,

herkes binanın etrafında olsun. Diğerlerine söyle, gözlerini dört açsınlar ama dikkat çekmesinler. Mahalle halkını rahatsız etmeyelim.”

Yiğit aldığı emri kafasını sallayarak cevapladı. Kulaklığına basarak diğerlerine ne yapmaları gerektiğini söyledi.

Giriş katta oturdukları için kapı açıldığı anda tam karşıda onların dairesiyle karşılaştık. Sena ve annesi gülümseyerek bize bakıyordu. İkisinin de heyecanlı olduklarını görebiliyordum.

“Selamlar,” dedim neşeyle. Ayakkabılarımı çıkardım, Sena’nın annesi Remziye teyzeye sarıldım.

“Eflâl kızım, şükür kavuşturana,” dedi içten bir sesle. Ellerimden tutup beni süzdü. “Maşallah, maşallah! Rabbim sağlıklı doğurmayı nasip etsin inşallah. Çok tebrik ederim,” deyip elini Karan’a uzattı. “Hoş geldin, oğlum. Seni de tebrik ederim. Maşallah çok da yakışıyorsunuz.”

Nadir amcanın elini öptüm. “Nasılsın, Nadir amca? Görüşmeyeli saçlar biraz daha beyazlamış sanki,” dediğimde güldü.

“Sen de kilo almışsın gibi, Eflâl. Maşallah, çok da yakışmış,” deyip sırtımı sıvazladı.

Sena’nın abisi ve yengesiyle de tokalaşırken bir yandan da içeri çekinerek giren Arif’e bakıyordum. Çiçeği ve tatlıyı Sena’ya verip Remziye teyzenin elini öptü. Kadın onu ilk gördüğünde bu kadar iri yarı beklemiyor olsa gerek şaşırmıştı. Ama bu beğeni dolu bir şaşırmaydı. Fakat Arif bunu anlamış gibi görünmüyordu. Ensesinden aşağı akan terleri uzaktan bile görebiliyordum.

Nadir amcanın elini öperken saygıyla eğildi. “Merhaba, efendim. İyi akşamlar,” dedi.

Benim çocuğumun sesi titriyordu.

O iri cüssesinden çıkan ses dudaklarımın kıvrılmasını sağladı.

Sena’nın abisi Tarık, Arif’le tokalaşırken çok da dost canlısı bir şekilde bakmıyordu. Karısı onu dürtse de bakışını değiştirmede. Sena’nın onun için çok kıymetli olduğunu biliyordum. Eğer sorun çıkartacak biri varsa o kişi Tarık’tı. Arif de bunu fark etmiş ve mümkünmüş gibi daha çok gerilmişti.

Herkes tokalaştıktan sonra Sena, “Böyle geçebilirsiniz,” diyerek bizi salona yönlendirdi. Ona sarılmadığımı fark edince herkesin içeri geçmesini bekledim ve sıkıca sarıldım. “Abla, ben sanırım bayılacağım. Titrememi durduramıyorum,” derken gü-lümsüyordu ama yüzü bembeyazdı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Sorunsuz geçecek her şey. Sakın telaş yapma. Biraz oturduktan sonra yemeğe geçeriz. Ben iki tarafı da tanıyorum. Koordine edeceğim her şeyi. Sen sakın kal sadece.”

Konuşmadan kafasını salladı. İki yanağını da öpüp içeri geçtim.

Aileler karşılıklı oturmuştu. Ben hemen kocamın bana ayırdığı yanındaki boş yere oturdum. “Nasılsınız, Nadir amca? Kim derdi ki bir gün bu sebeple kapınızı çalacağım,” dediğimde te-bessüm etti.

“Biz, sen bizim yanımıza oturursun sanıyorduk, sen oğlan ta-rafı oluvermişsin, kızım,” dedi tatlı bir ifadeyle. Arif’e bakış attı. “Bakalım, her şeyde vardır bir hayır.”

Remziye teyze hâlâ göbeğime bakıyordu. “Sen daha geçen sene, *evlenmek istemiyorum* diyordun. Ne ara evlendin de hamile oldun, valla inanamıyorum.”

Karan elimi tuttu. “İnsan sevince her şey hızlı ilerliyor. İyi ki böyle oldu. Darısı isteyen herkesin başına,” deyince Alptekin’le Batuhan sesli bir şekilde canıgönülden, “Âmin,” dedi.

Onlara gözlerimi irileştirerek sessiz olmalarını işaret ettim.

“Bazen de acele etmemek gerekir,” diyen, Tarık’tı. Dimdik oturuyor ve çatık kaşlarıyla bakıyordu. “Bazı şeyler aceleye gelmez. İnce eleyip sık dokumak gerekir. Öyle kolay değil hemen olsun bitsin demek.”

Arif’im, evladım, elini kolunu nereye koyacağını bilmiyordu. Suratındaki dehşete kapılmış ifadeyi silmeye çalışsa da başarılı olamıyordu.

“Tabii ki öyle,” dedi Ömer. Anlayışla bakıyordu onlara. “İnsan canı bildiğini bir anda ellere yâr edemiyor hemen. Ama her kuşun yuvası ayrıdır. Elbet bir gün uçup gidecek ve kendi yuvasını kuracak. Bunu da sevdiği, güvendiği insanla yapması en kıymetlisi.”

Abim, “Bu fırsat da öyle kolay çıkmıyor insanın karşısına. Bulduğunda da kaçırmamak gerekiyor,” dedi.

Tarık çok tatmin olmuş gibi görünmüyordu ama üstelemedi.

Remziye teyze konuyu kapatmak ister gibi, “Sizin adınız neydi, kızım?” diye Hale’ye hitaben sordu. Hale cevap verince, Remziye teyze Ömer’e baktı. “Sen de elinden kaçırmamışsın belli ki.”

Ömer karısının elini tuttu. “Kaçırmam,” dedi üstüne bastıra bastıra.

Biraz sonra Sena kapıdan kafasını uzatıp annesiyle yengesine seslendi. Yemek için hazırlık yapacak olmalıydılar. Ben de yardım etmek istiyordum ama daha çok engel olurmuşum gibi geliyordu. Bir de bu grubu tek başına bırakmak istemiyordum.

Nadir amca, Arif’e “Sen nasılsın, evladım?” diye sordu. “Sena senden bahsetti. Maşallah, boyun posun yerindeymiş.”

Arif’in yüzü aldığı iyi yorumla aniden kızardı. “Teşekkür ederim, efendim. Sağ olsun, sizler nasılsınız?”

Bizim hain Alptekin ve Batuhan, Arif’in mahcup hâline bıyık altından gülüyordu. Çantamı ikisine doğru fırlatasım vardı. Sıra onlara gelince Arif’in elinde kalacaklarını es geçiyorlardı tabii.

“Çok şükür, iyiyiz...” dedi Nadir amca. Bakışları mutfağa doğruydı. “Bunlar güzel anlar da olsa insan heyecanlanmadan edemiyor. Bir de evladının evden kopup gitmesi var.”

Babasının sözünü kesen Tarık, “Nereye gidiyormuş?!” dedi. Tüm ciddiyeti ve siniriyle Arif’e bakıyordu. “Daha bir yere gittiği yok benim kardeşimin!”

Nadir amca elini onun dizine koydu. Sessiz bir uyarıydı bu. Ama Tarık bunu anlamadı. Arif’e aynı şekilde bakmaya devam etti. Bunu gören Alptekin ve Batuhan, sanki biraz önce Arif’e gülen kendileri değilmiş gibi yuvasını koruyan kartallar gibi Tarık’a bakmaya başladılar.

Karan ortamın gerildiğini anladı. “Buralar daha çok ailelerin oturduğu bir yere benziyor. Sessiz, sakın, her şey elinizin altında,” dedi.

“Keçiören kocaman bir ilçe ama geneli böyle, evet,” dedi Nadir amca. “Biz de yıllardır bu binada oturuyoruz. Tarık da Sena da burada doğdu. İnsan alışınca kopamıyor buradan. Manavın, marketin, kasabın belli. Hastane, eczane yakın. Biraz da yaşlanınca insan bunları arıyor. Sizin evin etrafı da mı böyle?”

Alptekinsiz güldü. “Hı, tıpatıp aynısı,” dediğinde, Ömer ona dirseğiyle vurup, “Bizimki şehir merkezine uzak kalıyor biraz. Kalabalıktan bunalınca merkezden uzaklaşalım istemiş dedemler. Sizin bahsettiğiniz şeylere arabayla yarım saatte ulaşabiliyoruz,” dedi.

Nadir amca anlayışla gülümsedi. “Her yerin bir artısı var tabii.”

Remziye teyze kapının ucunda belirdi. “Sizi masaya alabiliriz. Buyurun, geçin,” dedi.

Ev sahipleri ayaklanınca biz de kalktık. Helin’in gösterdiği yerlere oturduk. Nadir amca başta, onun sağında Helin ve Tarık oturuyordu. Nadir amcanın solunda oturan Remziye teyzenin yanında sırayla ben, Karan, Ömer ve Hale vardı. Tarık’ın yanında Arif, Alptekin, Batuhan ve abim vardı. Sena kuşum servis yapacağı ve muhtemelen tek bir lokma yiyemeyecek kadar heyecanlı olduğu için onun bir yeri yoktu.

Remziye teyze, Sena’nın doldurduğu çorbaları uzatırken, “Mercimek çorbası yapayım dedim. Sevmeyen pek yoktur diye. Seversiniz inşallah,” dedi.

Abim, “Ellerinize sağlık, severiz tabii,” dedi.

Herkes çorbalarını içerken insan irisi yemeyi yeni öğrenmeye başlayan çocuklar gibi bir kâseye bir kaşığa bakıyordu. Zaten oturduğu yere de sığamamıştı. Masa hepimizin sığacağı kadar büyük değildi. Bu yüzden sıkışık oturduğumuz için onun yeri de daralmıştı. Kolunu kaldırmasına ceketini pek müsaade edemiyordu. Her an patlayacakmış gibi duruyordu.

“Hamilelik nasıl gidiyor, Eflâl? Kız çocuğu daha az yorar anneyi derler. Oluyor mu ağrın sizin?” diye soran Remziye teyzeye baktım.

“Ara sıra bel ağrım oluyor. Ayakta çok durduğumda daha çok artıyor. Ama onun haricinde iyiyim. Yorgunlukları, ani uyku bastırmalarını saymazsak tabii,” diye cevap verdim.

Nadir amca gülerek konuştu: “Remziye, Tarık’a hamileyken bana çok çektiymişti. Gecenin kör vakti uyanır, beni uyku tutmuyor diye ağlardı. Halbuki gündüz uyuduğu için uykusu gelmiyordu. Ne dersem diyeyim ikna olmazdı. Ben de onunla sabahlara kadar oturdum. İki saatlik uykuyla işe gittiğim çok oldu.”

“Abartma, Nadir. Birkaç gece uyandın sadece. Hem senin evladını taşıyordum, bir zahmet uyanıver.”

“Uyandım zaten, Remziye. Sanki yatıp uyudum.”

“Lâl de sık sık uyuyor. Ama uyumasından ziyade kötü bir rüya görür gibi hep hareket hâlinde. Sıçırıyor, sayıklıyor. Uyandığında ise hatırlamıyor,” dedi kocam.

Hale’nin, “O bana da sık olurdu,” demesi dikkatleri ona çevirdi. Gayriihtiyari konuşmuştu sanki. Aklından geçeni söyleyivermişti. “Bir yerden düşüyormuşum gibi olurdu hep.”

Remziye teyze sevecen bir şekilde, “Sizinki kaç yaşında? Keşke onu da getirseydiniz,” deyince derin bir sessizlik oldu.

Boğazımı yakan, çorba değil; Hale’yle Ömer’in nasıl hissettiğine dair empati yapmamdı. Sanki kalbimin orta yerinde bir delik açılmıştı da içeri hava sızıyordu.

Ömer’in masanın altından karısının elini tuttuğunu görebiliyordum. Önce yutkundum. “Aden cennette.” Karısına *yanındayım* dercesine bir bakış attı. “Bizimle kavuşmayı bekliyor,” dedi.

Pot kırdığını fark eden aile sakinleri mahcup bir şekilde başlarını önlerine eğdiler. “Başınız sağ olsun,” diye mırıldandılar.

Hale’ye baktığımda her seferinde içten içe utanıyordum. Sanki hamile oluşum onun yarasını açmak gibiydi.

“Âmin,” dedi Ömer. Gülümsemeye çalıştı. “Her şey harika olmuş. Ben biraz sarma alayım,” diyerek lafı değiştirdi. “Zeytinyağlı mı? Bayılırım zeytinyağlı sarmaya.”

Remziye teyze, onun tabağına bol bol sarma koydu. “İçli köfteden de al, evladım. Hepsini Sena yaptı. Pek maharetlidir benim kızım.” Sena kapı eşiğinde utangaç bir şekilde gülümsüyordu. “Arif oğlumu doyurmak da zor olacaktır zaten,” dediğinde, lokması boğazında kalan Arif öksürmeye başladı.

Alptekin gülerek Arif’in sırtına vurdu. “Helal damat, helal. Şimdi çok doyurma karnını. İleride doyacakmış zaten,” diye dalga geçti.

Arif suyundan içip kendine gelmeye çalışıyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Arif’in bedeni kadar kalbi de büyüktür,” dedi kocam. Kolunu sandalyemin arkasına attı. “Çok merhametlidir. Çok anlayışlıdır. Elinden de her iş gelir. Benim elim ayağım gibidir Arif. Bazen benim bile haberimin olmadığı derdimi sıkıntımı çözer. Laf ebesi değildir yani, iş adamıdır.” Arif ona kırmızı yüzüyle teşekkür eder gibi baktı. “Kardeşimdir o benim. Kardeşim gibi demiyorum, Alptekin’den bir farkı yok benim için. Beraber büyüdük onunla. Daha şu kadarcık hâlini bilirim,” derken eliyle yerden otuz santim yüksek bir mesafeyi gösterdi. “O zamanlar dahi çok akıllı başındaydı. Bana bir kere *abi* dedi, sonrasında hiçbir saygısızlık yapmadı. Babamın bana en kıymetli emaneti o. Arif’in yeri bambaşkadır.”

Arif’in yüzündeki ifadeyi gördüğüm anda gözlerim doldu. İyi ki bu aileye gelmişti. Onu böylesine seven insanların arasında olduğu için çok mutluydum.

Ömer’in, “İlk geldiğinde de bu kadar iri yarıydı ama biz bir noktada uzaması durur diyorduk. Maşallah, kaptırdı gitti,” demesi yüzleri güldürdü.

“Eyvallah, abi,” dedi insan irisi.

Nadir amcaı tanıyorsaı eğer, Arif'e karşı olumsuz bir hissi vakti. Ama Tarık fesat bir şekilde bakıyordu. Sena'yı çok sevdiğini biliyordum fakat bu biraz aşırıya kaçıyordu.

Bir anda, "Ne zaman düşünüyorsunuz?" dedi Tarık.

Arif boğazını temizledi. "Neyi?"

"Evliliği," dedi Tarık.

Arif'in gözleri Sena'yı buldu. İkisinin de bu soruya hazırlıksız yakalandığı belli oluyordu.

"Sena ne zaman isterse," diye politik bir cevap verdi Arif.

Tarık tatmin olmadı. "Sena tek başına mı karar verecek? Teklif ettin mi ki?" Tek kaşı kalkık ve huysuz bir şekilde bakıyordu.

"Sizinle tanışmadan teklif etmek istemedim. Saygısızlık olur gibi geldi. Eğer sürpriz kalmasında bir problem yoksa yakın bir zamanda teklif etmeyi planlıyorum," diye cevap verdi Arif.

Terbiyem müsaade etse *kapak olsun* der gibi bir hareket yapmak isterdim. Tarık'a karşı normalde nötr olsam da bugün uyuz olmuştum.

Nadir amca hoşnut bir şekilde gülümsedi. "Tabii, her şey vaktinde olsun." Bu sırada mantı ve ana yemek servis edilmişti. Sena arı gibi çalışıyordu. Helin'in hiç yardım edesi de yoktu. Ona da sinir olmuştum. Kocasının yanında, misafir gibi oturuyordu. "Sen şimdi Akdoğanlarla mı çalışıyorsun? Sigortalı mı işin?"

Karan gülümsedi. "Evet, bizimle. Sigortası var, merak etmeyin. Arif'in yeri sağlam. Bu konuda hiç endişeniz olmasın. Şirketin adı Akdoğan olabilir ama Arif sahiplerinden biri."

Nadir amcanın keyfi daha da yerine geldi. Mantısını yerken pek mutlu görünüyordu.

Yemek faslı ülkenin durumu, ekonomi, Ankara-İstanbul karşılaştırması derken sona erdi. Arif'in ne yediğini anlamadığına emindim. Tabağına konulan her şeyi yiyordu fakat öyle çok terliyordu ki sanki börek değil de zehir yiyordu.

Yeniden koltuklara geçtiğimizde karnım doyduğu için çok mutluydum. Getirdiğimiz fıstıklı baklavalardan ikram etsin diye Sena'ya önden bilgi de vermiştim. Şimdi çayıyla beraber baklavamı yiyerek keyif yapacaktım.

Tam bir yenge olmuşum ben.

Siyah gold detaylı elbisemle uyumlu diye düğünde dedemin taktığı bileziklerimden de takmıştım. Her hareketimde sesleri çıkıyordu. Her seslenene *yengeeemmm* diye cevap veresim vardı.

Hiç beklemediğin bir anda oluyor "kuzum" yüklemesi geliyordu bana.

Dikkatim, "O zaman siz evlenince İstanbul'da mı yaşamak istersiniz?" diye soran Remziye teyzeye yöneldi. Bu durum pek hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu.

Arif nasıl söyleyeceğini bilemez gibi, "Öyle düşünmüştük. Benim işim orada. Sena'nın da daha çok iş imkânı var," dedi.

Remziye teyze, kızına üzgün gözlerle baktı. "Ben yavrumu nasıl göndereceğim İstanbullara?"

"Sık sık gider gelirsiniz. Sena da gelir. Bu en son dert edeceğiniz şey olsun. Çocuklar mutlu olsun da gerisi boş," dedi abim.

Tarık ona, "Siz polis miydiniz?" diye sordu.

Abim kafasını salladı. "Evet öyleyim," dedi, kendinden emin bir sesle.

Nadir amca, "Nerede mutlu olacaklarsa orada yaşasınlar, Remziye. Önemli olan mutlulukları," diye devam etti. "Peki düğün yapacak mısınız? Belki bunları konuşmak için erken ama sık sık bir araya gelmek pek mümkün gibi görünmüyor. Buradayken sorayım, her şey net olsun."

Karan canıgönülünden, "Nerede nasıl yapmak istiyorlarsa düğünleri benden," dedi. "Evlerini de tutacağım."

Nadir amcanın yüzü her dakika daha da gülüyordu. Ömer'in, "Evin eşyalarını da ben alacağım," demesi, adamın keyfini dört köşe yaptı.

"Her şeyin en güzelini yapacağız," dedi abim.

Arif'in gözlerinden önce benim gözlerim dolmuştu. O bunu açıklamak isteyerek kafasını önüne eğse de ben başım dik duruyordum. Evlatlarımı evlendiriyordum, tabii ki duygusal olacaktım.

Batuhan, "Sağdıçları da biziz," dedi Alptekin'i kastederek. "Hiçbir ihtiyaçları eksik kalmayacak."

Kimseye çaktırmadan, gözümünden akan bir damla yaşı hızlıca sildim. Bir tek Hale görmüştü. Bana tebessüm ederek bakıyordu. Onun da duygulandığını görebiliyordum. Ama hiçbir zaman ağladığını görememiştim.

"Maşallah, sırtını iyi yere dayamış," dedi Tarık. Bunu sevinecek değil, aksine laf sokarmış gibi söylemişti.

Uyararak, "Abi!" dedi Sena.

Fakat Tarık hiç oralı olmadan omuz silkti.

"Siz yanlış anladınız," dedi Ömer. Öne doğru eğilip direkt olarak Tarık'ın gözlerinin içine baktı. "Arif bize sırtını dayamadı. Aksine, biz ona sırtımızı dayadık. Ne zaman bir şeye ihtiyacımız oldu Arif halleder dedik. İşler yolunda gitmedi mi Arif çözer dedik. Arif bulur, Arif getirir, Arif en güveniliridir. Bir dağ varsa bu da Arif'tir. Biz ondan yardım isteyen o sırtız sadece."

Arif'in yüzünde gurur dolu bir ifade vardı. En sonunda anlamıştı. Kim ne derse desin, Tarık ona nasıl bakarsa baksın, onun yanında ailesi vardı. Üzülmesine asla izin vermeyecek olan ailesi.

"Ve görebileceğiniz en saygılı insandır Arif," dediğimde, bakışlar beni buldu. "Onunla tanıştığımdaya, bana *Eflâl Hanım* demesin diye üstün bir çaba sarf etmişim. Sonrasında *yenge*'ye hızlı bir geçiş yapmış olsa da saygısını bir gün bile yitirmedi. Sena'dan farksızdır benim için. İkisi de kardeşim. Eğer birbirlerini üzeceklerini düşünseydim onları yan yana bile getirmezdim. Bu yüzden Tarık, sen sıkma canını. Sena gidecek diye üzülüyordur, anlıyorum ama herkes bir gün yuvadan uçacak. Eğer öyle olmasaydı Helin şu an yanında oturuyor olmazdı. Herkes bir ailenin evladı."

Tarık sessiz kaldı. Belki Ömer'e hak verdiğinden belki de verecek cevabı olmadığından. Sena tatlıları getirdiğinde muhabbet burada bitmiş oldu. Tarık bir anda kalkıp gitti ama kimse onun gidişini umursamadı.

Nadir amca, "Bugün de maç var," deyince erkekler birbirine baktı. "İzler misiniz maç? İsterseniz kalın da beraber izleyelim."

Karan sadece benim duyabileceğim bir sesle mırıldanarak, "Kan çıkar, kalsın," dedi.

Alptekin, "Biz akşam benim bir arkadaşıma söz vermiştik. Başka zaman diyelim," diye geçiştirdi.

Galatasaray-Beşiktaş maçını iki tarafın da fanatik olduğu bir ortamda izlemek biraz can sıkıcı olabilirdi.

Remziye teyze tatlısını yerken bir yandan da Arif'e bakıyordu. Arif'in efendi oturuşu, Sena'yla göz göze geldiğindeki gözünde parlayan ışığı, heybetinin onu mest ettiğini görebiliyordum.

Sanki benim oğlum evleniyor gibi bir ruh hâli içerisindeydim.

Muhabbet ede ede tatlımızı bitirirken Remziye teyze lafı bana getirdi. "Sen de bir gittin pir gittin be kızım. İstanbullu oldun, buraları unuttun. Allah'tan şu hayırlı iş olursa yüzünü görebileceğiz," dedi.

"Haklısın gerçekten," dedim. Elimi karnımın üstüne koydum. Çekirdek bugün pek bir hareketsizdi. "Doğumdan sonra daha sık gelirim inşallah. Yeni yer de açtık şimdi. Onun işleri, bebek, ev derken biraz işler karıştı. Ama burayı da boş bırakmak istemiyorum."

Nadir amca, "Burası senin de evin, biliyorsun. İstedığın zaman çık gel. Sen Sena'nın ablasısın. Hem iyi günümüzde hem de en kötü günümüzde destek olmuştun bize. Unutmayız onu," dedi.

Kötü gün diye kastettiği, bir gün Tarık'ın borçları yüzünden evleri elden gidecek gibi olduğunda Sena utana sıkıla benden borç istemişti. Benim de o zaman o kadar paramın olmadığı bir dönemdi. Oradan buradan borç alıp evlerini kurtarmıştık. Sonrasında borçlarını kuruşu kuruşuna tekrar ödemişlerdi.

“Lafını dahi etmeyelim, Nadir amca. Kim olsa aynı şeyi yaptı,” dedim.

Hemen itiraz etti. “Kim olsa yapmazdı, kızım. Senin gönlün temiz. Ondan yardım ettin bize.”

Karan *ne yardımı* der gibi bakınca, *sonra* demek isteyerek kafamı eğdim. Bunu beklermiş gibi ellerini dizlerine koyup bir anda ayaklandı. “O zaman bize müsaade diyelim. Her şey çok güzeldi, ellerinize sağlık. İnşallah bir sonrakinde kızımızı istemeye geliriz.”

Vedalaşma faslı hızlı sürdü. Herkes birbirine teşekkür ettikten sonra, bir dahaki buluşma için konuşulacağına dair sözleşildi.

Kapının önüne çıktığımızda önce Arif sonra da diğer erkekler hızlıca sigara yaktı.

“Öldüm bittim ya!” dedi Arif. Kravatını söker gibi çıkarıp cebine tıktırdı. “Yemin ederim can verecektim içerde.”

Alptekin dumanını Arif’e doğru üfledi. “Bir ara eriyip yok olacaksın sandım, komandocu. Ulan o nasıl terlemektir?”

Arif yaka silker gibi yapıp, “Sorma! Hiç sorma! Bir şeyler yedim ama ne yedim, anlamadım! Bir ara o Tarık’ın üstüne uçacaktım zaten. Herifin benimle bir derdi var ama çözemedim,” dedi.

Karan, “Kıskanıyor,” dedi.

Yapma dercesine baktı Arif. “Neyimi kıskansın, abi? İtliğinden öyle yapıyor. Bugün gelmeyelim diye elli tane bahane uydurmuş. Kafayı bana takmış.”

“Oğlum, sen niye kendini böyle hakir görüyorsun?” diye kızarak sordu Ömer. “Mis gibi adamsın. Boyunun posunun maşallahı var. Elin ekmek tutuyor. Sena’yı canından çok seviyorsun. Aileni alıp buralara kadar gelmişsin. Seni kıskanmayacak da kimi kıskanacak?”

Arif kafasını önüne eğdi. “Eyvallah, abi. Geldiğiniz de için de hepiniz sağ olsun. Beni yalnız bırakmadınız.”

Abim kolunu Arif'in omzuna attı. "Artık bize bir içki ısmarlarsın. Boşuna gelmedik ya oğlum?" deyip yanağından makas aldı.

"Feda olsun!" dedi Arif.

Sena'nın aşağı inmesini bekliyorduk. Hep beraber Alysia'ya gidecektik. Uzun zamandır restoranı görmediğim için heyecanlıydım. Gökhan bana her gün bilgi verse de hiçbirini görmek gibi olmuyordu.

"O zaman siz gelirsiniz, biz yavaştan gidelim," diyen Karan elimi tuttu. "Eflâl ayakta durmasın çok. Mekânda buluşuruz." Karan beni elimden tutup arabaya apar topar bindirdi. Hızla sürmeye başladığında şaşkınlık içinde ona bakıyordum. Bunu anladı ve gülümsedi. "Bakma bana öyle. Karımla biraz baş başa kalayım istedim. Yine mi balayına gidelim sırf yalnız kalalım diye? Bazen canıma yetiyor bu kalabalık."

Hoşuma gitse de, "Abartma, aşkım," dedim.

Elimi tuttu, avuç içimi öptü. "Aşkın yer seni," dediğinde kıkırdadım. "Güzelim, ben bugün içeceğim. Ama öyle normal bir içme de değil. Uzun zamandır doğru düzgün içemiyorum. Düğünde de balayında da seni yalnız bırakamam diye içmemiştim. Bugün kalabalığız. Hem yemek de güzel geçti. Onu kutlama gibi olur."

"İç, hayatım. Sanki seni durduruyor muyum?"

Çenesiyle karnımı işaret etti. "Çekirdek durduruyor. Ona örnek bir baba olamayacağım hissi çörekledi üstüme. Bir adım atarken on defa düşünüyorum. Ama bugün biraz eğlenmek istiyorum. Beni bu seferlik örnek almasın." Bana yandan bir bakış attı. "Belki annesi de bir şarkı söyler, günümü daha da güzelleştirir."

Onun bu isteğini kıramazdım elbette. Hem ben de şarkı söylemeyi çok özlüyordum. Hâkim olduğum bir sahnede olmak harika hissettiriyordu.

On beş dakika sonra Alysia'ya varmıştık. Özlemimden daha araba park etmeden kendimi dışarı attığım için Karan'dan azar işitmiş ama pek umursamamıştım.

Gökhan bizi kapıda karşıladı. “Hoş geldiniz!” dedi neşeyle. Önce benimle sonra Karan’la tokalaştı. “Biz de sizi bekliyorduk. Diğerleri gelmiyor mu?”

Karan, “Birazdan gelirler,” derken ben iç tarafa doğru geçiyordum.

Buraya her geldiğimde anneme geliyormuş gibiydim. Onun adına sahip olduğu için mi bilinmez, göğsümde gül bahçeleri çiçek veriyordu sanki. Her bir adımında neşeyle doluyordum.

Önce mutfak ekibine selam verdim. Hepsiyle ayrı ayrı konuşup hem özlem giderdim hem eksikleri öğrendim hem de yeni başlayanlarla tanıştım. Sonra baş garsonla, güvenlikçilerle, canım sahne ekibimle uzun uzun sohbet ettim. Ve bu bana o kadar iyi geldi ki tüm yorgunluğum uçtu gitti.

Ben bunları yaparken bizimkiler gelmişti bile. Onlar çoktan kutlamaya başlamış, içkiler söylenip içilmeye başlanmıştı.

Kocam onlara eşlik etse de bakışları hep bendeydi. Ne tarafta olursam olayım beni buluyor ve gözlerinin bir an olsun üzerimden ayrılmadığını gösteriyordu.

Yarın döneceğimiz için onlar sohbet ederken ben Gökhan’la başka masaya oturup eksikler ve yapılması gerekenler hakkında konuştum. Ara ara düşüşler yaşasak da mali tablolardan anladığım üzere her şey yolunda gidiyordu. Bunu en çok da Gökhan ve Sena’ya borçluydum.

Bizimkilerin yanına geldiğimde üç saat kadar geçmişti. Özlem ve Sena hariç, hepsi çakırkeyif olmuştu bile.

Karan ben ayaktayken kolunu belime sardı. “Her şey yolunda mı, sevgilim?”

“Yolunda,” dedim gülümseyerek. Günlerdir telaşlı bir yüzle gezen Arif’e baktım. “Sonunda rahatlamışsın. Yüzün gülüyor,” dedim.

İçkinin getirdiği rahat bir edayla, “Oldu bu iş, yenge. Çok sevmişler beni. Sena’yı verecekler bana,” dedi.

Güldüm. “Aksi mümkün değildi, insan irisi. Çok sevindim! İnşallah çok mutlu olursunuz!”

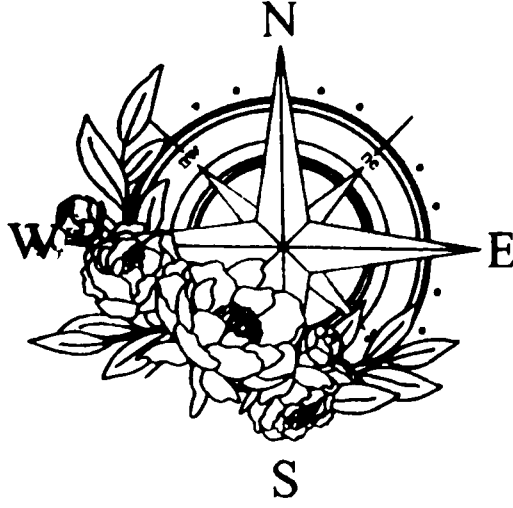
Kocam kendisine bakmam için koluma dokundu. “Sizi dinleyebilecek miyiz, hanımefendi? Artık mesainiz bitebilir mi?”

Kafamı *hayhay* dercesine salladım. “İlk şarkı sana geliyor, sevgilim,” dediğimde, olduğu yerde doğruldu. Heyecanla beklemeye başladığını gördüğümde, “Siz de istek şarkı yapabilirsiniz. Bugün çok modumdayım,” dedim.

Hevesle sahneye çıktım. Zehralar beni bekliyordu. Onlara ilk şarkı isteğimi söyledim, mikrofonu elime aldım.

“Herkes iyi akşamlar!” Bizim masadan büyük bir alkış. “Hepiniz hoş geldiniz. Umarım çok eğleniyorsunuzdur.” Bir alkış daha. “Bu akşam sahnede ben varım. Eflâl Akdoğan.” Alkış ve ıslık sesleri. “İlk şarkıyı kocama armağan ediyorum. Herkes iyi eğlenceler!”

Sezen Aksu - Ben Sende Tutuklu Kaldım

23. BÖLÜM

Ne Yaparsan Yap

Bir canlının içimde büyümesi fikri, düşündüğümde bile çok değişik hissettiriyordu. Kızım karnımda yaşıyor ama kalbimde büyüyordu. Bu hissi tarif edecek kelimelerim yoktu.

Her nazımı çeken doktorum jeli karnıma sürdükten sonra bize baktı. “Bugün 33. haftamızı tamamladık. İsim seçmiş miydiniz? Yoksa hâlâ Çekirdek mi diyorsunuz?”

Karan gülümsedi. “Hâlâ Çekirdek diyoruz,” dedi.

“O zaman Çekirdek Hanımefendi bakalım neler yapıyormuş?” diyerek cihazı karnıma bastırdı ve kızımız ekranda göründü.

O daha doğmamıştı, kokusunu içime çekmemiştim, öpmemiş, sarılmamıştım ama onu çok seviyordum. Onu öyle çok seviyordum ki varlığını düşünmek bile kalbimin deli gibi çarpmasına sebep oluyordu.

“Bugün biraz hareketli. Sabah tatlı bir şey yemiş olabilir misiniz? Bebekler şekerli gıdalara tepki veriyor.”

Kafamı salladım. “İçeride beklerken portakallı draje yedim. Çekirdek çok seviyor onu,” dediğimde Karan güldü. “Ne? Neden güldün?”

“Güzelim, sen seviyorsun. Çekirdek’i bahane ediyorsun,” dedi. Haksız sayılmazdı.

Anne olmaya hazır değildim. Ki bence bu hazır olunacak bir şey değildi. Ne kadar bilgili olursan ol, annelik üzerine eğitim alırsan al, evladını kucağına alana kadar hepsi teoride kalıyordu. Annelik bir histi, bilgiler silsilesi değil. Acıktığını hissetmek gibi, uykusu geldiğini fark etmek gibi, terlediğini görmeden anlamak gibi.

Bu yüzden ki hazır değildim. Onu kucağıma alınca hazır olacağıma inanıyordum.

Ama Karan hazırды.

Doktorun anlattıklarını heyecanla dinleyen kocama baktım. O, yıllardır ailesine babalık yapıyordu zaten. Şimdiden böyle olmasına şaşırmıyordum.

Baba olacağını öğrendiğinden beri daha da olgunlaşmıştı. Önceden de attığı her adımı düşünerek atıyordu ama şimdi on defa düşünmeden bir adım atmıyordu. Planları hep uzun vadedeydi. Her şeyi Çekirdek’e göre ayarlıyordu, onun geleceği için yatırım yapıyordu. Bir zıbın alırken dahi ince eleyip sık dokuyordu. İnce düşünüyordu.

“...Bir sakınca çıkacağını düşünmüyorum. Ama bu zamanda öngörmemiz imkânsız. Normal doğum yapmayı planlayacağız ama herhangi bir komplikasyonda annenin de bebeğin de canını tehlikeye atacak bir karar almayız. İçiniz rahat olsun.”

Karan göbeğimdeki jeli silerken hiç rahat görünmüyordu. Doğum benden çok onu korkutuyordu.

Yavaşça doğruldum. “Hocam, gelecek haftaki randevu saatini biraz öne çeksek olur mu? Kafeye geç kalıyorum öyle olunca.”

Doktorum kafasını salladı. “Ne zamana kadar çalışmayı düşünüyorsunuz? Son haftalar dinleneceksiniz diye konuşmuştuk.”

“Yormuyorum kendimi. Üst kata çıkıp uzanıyorum, hatta bazen birkaç saat uyuyorum. O yüzden doğuma kadar devam edebilirim diye düşünüyorum. Orası da artık evim gibi,” dediğimde, Karan bu fikre sıcak bakmadığını belli eden bir ses çıkardı.

“Ne olursa olsun yoruluyorsun. Baksana, Çekirdek ne kadar yorulmuş. Onu karnında taşımak dahi ayrı bir iş. Son bir ay kala gitmeni istemiyorum ben,” dediğinde kaşları çatıldı.

“Buna sen karar veremezsin ki.”

“İstemiyorum dedim, Lâl, gitmeyeceksin demedim. Günün sonunda senin kararın. Ama buna onay vermediğimi bilmeni isterim.”

Ofladım. Bu konuyu konuşmaktan bıkmıştım. “Sana yorulmadığımı söylüyorum ama ısrarla anlamak istemiyorsun! Saygı duymak bu kadar zor mu?”

Ellerini ceplerine koydu, tane tane konuştu. “Saygı duyuyorum ama doğru gelmiyor bana. Sen de buna saygı duy. Dinlenmen gereken zamanda tanımadığın insanların içeceği kahvenin derdine düşmeni istemiyorum. Kimin pastayı hangi sosla yediğini umursama istiyorum. Bunda yanlış ne var?”

“Farkındaysan bu küçümsemek oluyor, Karan. Şirket yönetmiyorum diye yaptığım iş saygıyı hak etmiyor mu?” diye çıkıştım.

Bana hayret edercesine baktı. “Buradan bunu mu anladın? Başbakan da olsan *sana ne insanlardan* derdim. *Bir aylığına vergileri değil, kendinizi düşün* derdim. Farklı bir yerden anlıyorsun. Ve bunu bilerek yapıyorsun.” Omuz silkip ona üzgün gözlerle baktım. “Yapma böyle, sevgilim. Kızlar iyi idare ediyor zaten. Hem söyledim sana, içine sinecek iki kişi daha bulacağım. Sen kendine izin verebilirsin.”

“Orayı çok benimsedim. Bırakmak istemiyorum,” diye mırıldandım.

“Kim sana bırak diyor ki? Bunu tatil olarak gör. Kızımız dünyaya gelmeden son kez kendine rahatça izin ver. Bu en doğal hakkın.” Ellerini omuzlarıma koydu, hafifçe eğilerek gözlerimin içine baktı. “Çekirdek doğmadan önce yalnız geçireceğimiz son zamanlar bu. Kıymetini bilmeyelim mi? Hem söz veriyorum, uzaklaşmayacaksın kafeden. Beraber gideriz. Önlüğü giymekten gıcunmadığımı da biliyorsun.”

Pembe önlüğü giydiği anlar aklıma gelince dudaklarımı birbirine bastırdım. Çok tatlı oluyordu.

Derin bir nefes verdim. “Haksızsın demiyorum zaten sana. Peki... Düşüneceğim bunu,” dediğimde, göbeğimden fırsat bulduğu şekilde göğsüne bastırıp bana sıkıca sarıldı.

Odaya bakındım ama doktoru göremedim. Adam tartışmamıza dâhil olmamak için kaçmıştı resmen.

Doktorun yanından ayrıldıktan sonra Karan’ı şirkete bıraktım. Arabamı çok seviyordum. Bu yüzden kim bir yere gitmek istese hemen öne atılıyor ve onu götürmeyi teklif ediyordum.

Görmemişlik böyle bir şey miydi?

Ama görmemiştim zaten. Böyle bir arabayı anca rüyamda görebilirdim. O yüzden, kocam sağ olsun, dilediğince keyfini çıkaracaktım.

Sürmek çok keyifliydi ama İstanbul’un dar sokaklarına park etmek bir zulümdü. Bu yüzden kafenin önüne çekip anahtarı Yiğit’e verdim.

Neşeyle içeri girdim. “Günaydın!” dedim. İçeride üç kişi vardı. Onlar kahvelerini içerken ben kızların yanına doğru ilerledim. “Ne haber, kızlar? Bana kargo geldi mi?”

Işıl, “Günaydın. Yok gelmedi,” dedi. “Ama arka tarafta iki tane misafirin geldi.”

Saatime baktım. “Aypareler mi geldi? Daha geç bekliyordum onları,” diye kendi kendime konuştum. “Yiğit gelince söyler misiniz, üst katın camlarını açsın. Bir de tiramisuları alırken artık bir tepsi daha istediğimizi söyler misiniz? Öğlene kalmadan bitiyor. Gelenleri geri çevirmek istemiyorum.”

Sema notunu aldı. “Buz makinesini ne yapacağız? Yine arıza verdi. Bir de koku yapıyor,” dedi tiksindirici gibi.

“Evet evet, biliyorum. Arif bakması için birini gönderecek bugün. Bugünlük buz işini de halledecek. Siz dondurucuda yer açarsınız ona göre,” dedim. Kendime bu soğuk havada iyi gidecek bir fıstıklı süt yaptıktan sonra, “Bir şey olursa gelirsiniz. Ben misafirlerime bakayım,” deyip kızların yanına geçtim.

Kızlar beni görünce ayağa kalktı. “Selamlar, hoş geldiniz,” derip ikisini de öptüm. “Biraz beklettim, kusura bakmayın. Doktorun bizden önceki randevusu gecikince işler sarktı. Sizin daha geç geleceğinizi sanıyordum bir de.”

Aypare, “Hiç sorun değil. Hem biz bilerek erken geldik. Buranın havası çok güzel. İzin günümüzün keyfini çıkaralım istedik.” Yan yana oturduktan sonra izin alıp elini karnıma koydu. “Göbeğin giderek büyüyor. Maşallah, kocaman olmuş.”

Betül tatlı bir şekilde baktı. “Seni görünce benim de doğuram geliyor. Sen her ne kadar sitem etsen de hamilelik sana çok yakışıyor, Eflâl. Ve eminim çok özleyeceksin bu zamanları.”

Yüzüme bir tebessüm yayıldı. “Bence de, kesin çok özleyeceğim. Hatta bazen rüyamda hamile olmadığımı görüyorum. Uyandığımda bu hissi özlediğimi fark ediyorum. Gerçekten çok farklı bir his. Sanki bu yaşma kadar bunun için yaşamışım gibi.” İkisine de imalı bakış attım. “Darısı ne zaman isterseniz o zaman size olsun inşallah.”

Aynı anda, “Âmin,” dediler.

Kızlarla son bir aydır oldukça yakındım. Bunun en önemli sebebi bizim oğlanlarla aralarının iyi olmasıydı.

Olaylar ilk olarak Alptekin’in dayanamamasıyla başlamıştı.

Yaklaşık iki ay önce Alptekin bir akşam yine hafif çakırkeyif eve gelmişti. Aypare’yle aralarının bir türlü olmaması onu çok üzüyordu. Aypare’nin ördüğü duvarı bir türlü aşamıyordu. Artık yıpranmıştı ve dayanacak gücü yoktu.

O an aklıma gelen ilk şeyi söylemiştim. Ona Aypare’nin en büyük korkusunun Urfa’dakilerin ne düşündüğü olduğunu, eğer ona yargılarında haksız olduğunu göstermek istiyorsa bunun yolunun Urfa’dan geçtiğini söylemiştim. Tabii bir anda fırlayarak Urfa’ya gideceğini bilmiyordum. Aypare’nin teyzesinin karşısına çıkıp tüm konağın ortasında *ben kızınızı seviyorum* demesini hiç ama hiç beklemiyordum. Dedem olanları anlatırken gülse de en başında sinirlenmişti. Densizlik yaptığını söylemiş, Alptekin’i

kovmuştu ama bizim manyak yılmamıştı. Aypare'nin aramalarını görmezden gelmişti. Ta ki dedemin tek bir kelimesini duyana kadar.

Tamam.

Sonrası ise çorap söküğü gibi gelmişti. Aypare için kırılma noktası olmuştu bu olay. Alptekin Urfâ'dan koşarak onun yanına geldiğinde, Aypare yelkenleri suya indirmişti. Çünkü anlamıştı. Sevgi ne cebindeki paraya bakardı ne de nasıl büyüdüğüne. Seven adamın senin için neler yapabileceğini anladığında bütün kast sistemleri yerle bir olurdu.

Batuhan için ise daha kolay olmuştu. Alptekin'in başlattığı devrim sayesinde Aypare'nin yelkenlerini suya indirmesi Betül'ün de gözünü açmıştı.

İşte bazen kalbinin tüm savaşlarda yenik düşeceğini bilsen de o savaşa girerdin. Yolda can verecek dahi olsan, yolda olmak her şeye değerdi.

Ve iki tarafın da ilişkisi böyle başlamıştı. İlk önce bir isim koymasalar da ikisinin ilişkisi de şu an iyi gidiyordu. En azından birbirlerinden *sevgilim* diye bahsederken artık utanmıyorlardı.

“Bugün izinliyseniz neden benimle vakit geçiriyorsunuz? Sizin artık sevgiliniz var. Unuttunuz mu?” diye gülerek sordum.

Betül, “Batuhan şehir dışındaydı, akşam gelecek. Ve sanırım gerçekten onu özledim,” dedi utana sıkıla.

“Aşk, sen nelere kadersin ya? Kim derdi ki Alptekin seninle arkadaş olup Hale'yi kurtarmamızı sağlayacak ve sonrasında sen Batuhan'a âşık olacaksın...”

Hemen, “Âşık mıyım, bilmiyorum!” dedi. “Evet, bir şeyler var ama bu aşk mı, bilmiyorum.”

Sütümden koca bir yudum aldım. “Öğrenirsin zamanla. Bu işler böyle başlar zaten.” Ayağımla Aypare'yi dürttüm. “Sende işler nasıl? Alptekin'in yüzünü gören cennetlik bu ara. Aranız nasıl?”

Aypare, “Evet sık görüşüyoruz ama yine de yoğunluğu ben-
den kaynaklı değil,” dedi. “Bu aralar çok çalışıyor. Kafayı şir-
ketle bozmuşçasına hem de. Ben hayatına girdiğimden beri işini
düzene sokmaya karar vermiş. Bugün izinliyim, evet ama onun
toplantısı var. Bana ayakları yere basan bir adam olduğunu kanıt-
lamaya çalışıyor.” Bıyık altından gülümsedi. “Hoşuma da gidiyor
yani bu hâlleri. Takım elbiseler, toplantılar, patron lafları falan...”

“Bizimki aile babası mı olacak şimdi? Duy da inanma,” de-
dim hayretler içerisinde.

“Gerçekten hayret edersin. Akşamları arıyor, hevesli hevesli
ne yaptığını anlatıyor. Becerikli de bu konuda. Anlattıklarına
bakılırsa Karan abinin tahtını alacak gibi.”

“Ay, ne olur yaşansın bu. Kocamı doğru düzgün göremiyo-
rum. Ben seve seve kabul ederim,” dediğim sırada Işıl yanımi-
za geldi. Suratı bembeyaz olmuştu. Hatta elleri titriyordu. “Ne
oldu? Ne bu hâlin?” diye sordum.

Arkasına telaş içinde baktı. “Ön tarafa gelebilir misin? Yiğit
yukarı çıktı, seslendim ama beni duymadı. Ön taraftakiler de
malzeme almaya gitmişler. İki tane adam geldi. Bakman gerek.”

Kızlar da benimle beraber ayaklandı. “Ne adamı? Ne için gel-
mişler?” diye sorarken apar topar ön tarafa yürüyordum. “Ne
istiyorlarmış, Işıl, söyler misin?”

“Anlamadım. Bir şeyler gevelediler sadece. Patronu çağır de-
diler,” derken öne gelmiştik bile. Uzun boylu iki adamın ba-
kışları direkt bizi buldu. İkisi de siyah boğazlı kazak giymişti.
Elleri ceplerinde yarım ağız gülerek bize bakıyorlardı. Tekinsiz
tiplere benziyorlardı. Suratlarından anladığım üzere kahve içme-
ye gelmemişlerdi.

“Ne için gelmiştiniz?” diye ters bir sesle sordum. Gözüm yuka-
rıdaydı. Yiğit neden hâlâ inmemişti ki? “Bir şey mi istemiştiniz?”

İçlerinden mavi gözlü olan bana doğru bir adım attı. “Duy-
duğumuza göre burası iyi iş yapıyormuş. Bir hayırlı olsun diye-
lim dedik.” Laubali sesi, pervasız üslubundan da belli oluyordu.

Hayırlı olsun değildi amaçları. “Çok da güzel olmuş içerisi. Bize de bir şey düşer herhalde,” dedi iğrenç bir ses tonuyla.

Aypare hemen yanıma geldi. Beni bir adım arkasına aldı. “Size düşecek bir şey yok burada. Uzatmadan çekin gidin,” dedi ters bir sesle.

Adamın kaşları kalktı. “Diyorsun?” dedi arkadaşına bakarak. İkisi de güldü. “Ragıp abiye aynen bunu mu söyleyelim yani?”

Tükürür gibi, “Selamımızı da söyleyin!” dedi Aypare. Ondaki bu cesareti görmeyi beklemiyordum doğrusu. Kapıyı işaret etti. “Defolun gidin hadi!”

Diğer adam güldü. “Sen uzaklaş bir, ufaklık. Ben yengemizle konuşacağım,” derken bana bakıyordu. Gözdağı vermek istercesine bana dik dik baktı. “Yarın geldiğimizde payımızı isteriz. Yüzde yirmi beş adil olan. Eksiği olursa camlarınızı kapılarınızı yenilemeniz gerekir.”

Alenen bizi tehdit ediyordu.

Aypare telefonu ona doğru uzattı. “Biraz daha ısrarcı olursan derdini polise anlatırsın. Kimse burada sana bir şey vermeyecek! Defol git!”

Adam hiç utanmadan gülümsedi. “Sakin ol, prenses. Ben yarın senin havanı almak için yine geleceğim,” dedi. Arkadaşına kafasıyla işaret yaptı. Çıkmadan önce tekme attığı bir sandalye, masayla beraber devrildi. Beklemediğim bu hareketle olduğum yerde sıçradım. Elimi hızla atan kalbime götürdüm. “Hadi selametle.”

Hemen oturdum ve sakinleşmeye çalıştım. Böyle tipler Ankara’da da başıma musallat olmuştu. O zamanlar abim halletmişti. Şimdi Yiğit aşağıda olsa buraya adım bile atamayacaklarını biliyordum. Karan onların akıllarını alırdı.

“Aptal! Kendini bir halt sanıyor pislik!” dedi Aypare. Arkalarından ağız dolusu saymaya başladı. “Bu kapıdakiler nerede?! Şu yaşanan şeye bak!”

Sema çaresiz bir sesle, “Onları ben gönderdim. Eksikler vardı, acil alınması gerekiyordu. Yiğit burada diye onlar gittiler ama Yiğit de yukarıda musluğu tamir ediyordu,” dedi. Hata yapmıştı ama bu hayata alışık değildi. Her ne kadar anlatırsak anlatalım bunu yaşamadan anlayamazdı. “Özür dilerim, Eflâl. Ben böyle bir şey olacağını tahmin edemedim. Onlar benim sözüme güvenip kapının önünden ayrıldılar. Çok özür dilerim.”

“Ne oluyor?” diye Yiğit’in sesini duyunca kızlar önünden çekildi. Yiğit bir bize bir de devrilmiş masaya baktı. Hemen kaşları çatıldı. Eli beline gitti. “Ne oldu burada? Çocuklar nerede?” deyip daha biz cevap vermeden kulaklığına dokundu. Sert bir üslupla, “Neredesiniz? Hemen konum bildirin!” dedi.

Yavaşça ayağa kalktım. “Bir şey olmadı. İki tane haydut haraç kesmeye gelmiş,” dediğimde Yiğit’in kaşları çatıldı. “Yarın tekrar geleceklerini söyleyerek gittiler.”

Betül bir çırpıda, “Tehdit ettiler. Yarın camı kapıyı indirmeye geleceklermiş,” dedi.

Yiğit’in kulaklığından cevap gelmiş olacak ki, “Haber vermeden nereye gidiyorsunuz?! Burayı böyle bırakamazsınız!” diye yüksek sesle konuştu. Bir yandan da masayla sandalyeyi düzeltiyordu. Dışarı çıkıp baktı ama kimseyi göremeyince geri geldi. “Size buradan ayrılmayacaksınız demedim mi ben?! Hemen buraya gelin!”

“Yiğit...” dedim bana bakmasını isteyerek. “Bundan Karan’a bahsetme lütfen. Kendi içinizde halledin, o duymasın.”

Reddederek kafasını sağa sola salladı. “Kusura bakma, yenge,” dedi. Telefonunu kulağına götürdü. Hızlı hızlı konuşmaya başladı. “Abi, bir maruzatım var. Herkes iyi ama şöyle bir olay olmu...”

Karan zaten son aylarda çalışmama razı gelmezken şimdi bu olay tuzu biberi olmuştu. Onu ikna etmek gittikçe zorlaşacaktı. Güvenliği artıracak, Yiğit’in lavaboya bile gitmesine izin vermeyecekti.

“O kadar kolay mı? Biz olmasak bile bunlar böyle zahmetsizce insanların parasına mı konuyorlar?” diye burnundan soluyarak sordu Ömer.

“Daha bu hiçbir şey, abi,” dedi Arif. “Bodrum’da milyar dolarlık arsaları tek gecede himayeleri altına alıyorlar. Bir arkadaşımın arsası vardı böyle. Evlerine gelip demişler ki *ya canın ya malın*. Arkadaşım direnmiş, adamları şikâyet etmiş. İçlerinden iki tanesi içeri girmiş. Üç ay yatıp çıkınca tabii bir caydırıcılığı olmuyor. Başka adamlar kapıya gelip annesini babasını tehdit edince her şeyden vazgeçip vermiş arsayı. Ama normal bir yer değil bahsettiğim. Üç tane oteli alacak büyüklükte bir yer. Ee, tabii insanların psikolojisi bozulmuş. Onca parayı kaybedince ne evin huzuru kalmış ne de bir ev. Var böyle itler. Hepsinin köküne kibrit suyu.”

Ağzım açık dinledim onu. Bel bağladığın malın bir gece vakti elinden kayıp gittiğinde tabii delirirdin.

“Ben şimdi onları çıktıkları yere geri sokacağım,” dedi Karan. Benden uzakta oturuyordu. Sinirinden ardı ardına sigara yakıp duruyordu. Her öfkелendiğinde olduğu gibi gözlerine yine kan oturmuştu. “Sen karımın kafesine gidip nasıl ondan haraç istersin lan? Bir de hepsini korkutmuş, it oğlu itler. Yiğit onları bana bıraksın. Ben onların anladığı dilden konuşacağım. Bir daha kimsenin karısına bulaşmaması gerektiğini göstereceğim.”

Hep beraber kafeye yakın bir yerde yemek yemeye gelmiştik. Tabii bu kadar basit değildi. Yiğit sağ olsun Karan’a o şekilde haber vererek ortalığı birbirine katmıştı.

Karan haberi alır almaz kafeye yarım saatten kısa bir vakitte gelmişti. Telefonda iyi olduğumu söylesem de bizi kendi gözleriyle görmek istemişti. Ve Yiğitleri yüz yüze azarlamak...

“Ben size canımı emanet ediyorum lan! Ne demek onları yalnız bırakıp gitmek? Musluğuna da başlarım eksigine de! Bu kadının on metre uzağında durmayacaksınız!”

Yiğit, “Abi, haklısın. İçeri girdiklerini görmüşler ama müşteri sanmışlar. Herkesi de araştıramayız ya,” dediğinde Karan daha da sinirlenmişti.

“Araştıracaksın lan! Başlatma bahanelerine, Yiğit! Senin görevin musluğu tamir etmek mi? Sana tuvalete bile gitmeyeceksin dedim lan ben! Kimse yok burada, kimse! Sen ne yaptığının farkında mısın?”

Yiğit korku dolu gözlerle bakarak kafasını önüne eğmişti. Karan resmen köpürüyordu. Onun gazabından herkes nasibini alacak gibi duruyordu.

Bu kez diğerlerini hedef alarak, “Siz zaten kafasız dört tane herifsiniz! Arif size söylemedi mi? Bu kapının önünden ayrılmak yok!” dedi son cümlesini heceleyerek. “Kıt beyinli misiniz oğlum siz? Bu işi çocuk oyuncağı mı sanıyorsunuz? Onların kılına zarar gelseydi olacakları düşünmüyor musunuz?! Başlarım kahvesine de sabununa da! Siz bakkal çırağı mısınız lan? Ben size tonla parayı bunun için mi veriyorum! Karımı koruyacaksınız, karımı!”

“Abi, özür dileriz,” dedi içlerinden biri.

“Kes!” diye bağırdı Karan. Allah’tan kafede kimse yoktu. Yoksa rezil olacaktık. Kızlar içerideydi ama sesleri duyuyor olmaları lazımdı. Karan tüm sokağı inletiyordu. “Onlara bir şey olsaydı o özrünü... Karımın yanında ağzımı bozduracaksınız benim!” Yüzünü sertçe sıvazlamıştı. “O iki herifi de Ragıp denilen şeref-sizi de akşama ayaklarımın altında istiyorum, Yiğit! Duydun mu beni?! Bunu anlayabilecek yeterliliktesin, değil mi?”

Çaresiz bir sesle, “Evet, abi,” dedi Yiğit.

Aradan iki saat geçmişti ama Karan’ın sinirinin geçmediğini görebiliyordum. Nefes alıp verişleri bile öfke doluydu. Beni kendi dünyasına dâhil etmemek için çabalasa da bazı şeylere engel olamıyordu. Bana bakarken canından can gidiyormuş gibiydi.

Bir şey olmamıştı. Onun soyadını taşıdığım için bunlar yaşanmamıştı. Zaten bilinseydi bunların hiçbiri yaşanmazdı. Bu çok içler acısı bir durumdu.

“Ben Eflâl hamile diye dert edindim. Yoksa o şehir ağalarını ayağımın altına almasını bilirdim!” dedi Aypare.

Alptekin ona aşkla ve hayranlıkla bakıyordu. Kolunu onun omzuna değil, koltuğa attı. “Sana yakıştırdı ama sen yine de bir dahakine diklenme. Bu heriflerin sağı solu belli olmaz. Bir laf söyler, sana dokunmaya kalkar. Eceli olurum onun,” dediğinde, Aypare cevval bir kız olmasına rağmen duyduklarının karşısında eridi.

“Polis bir şey yapmaz mı?” diye sordu Hale.

Ömer, elini onun bacağına koydu. “Ah be Halem, ah be karım. Hayat keşke bu kadar kolay olsa. Polis hangi birine yetişsin?” deyince Hale ona *doğru* der gibi baktı.

Arif telefonuna gelen mesaja bakıp, “Abi, haber geldi. Ragıp denen herifle diğerlerini almışlar. İstersen depoya götürsünler,” dedi.

Karan kafasını sağa sola salladı. “Bugün ellemeyeceğim onları. Sabaha kadar başlarına neler geleceğini düşünüp dursunlar. Yarın sabah ilk iş onlara bir daha böyle bir işe bulaşmamaları gerektiğini anlatacağım. Bir nevi kamu spotu gibi,” deyince, Arif hoşuna gittiğini belli ederek mesaja cevap verdi.

“Bu devirde böyle şeylerin kalması gerçekten çok kötü,” dedim. Derin bir nefes verdim. “Böyle bir dünyaya çocuk getirme fikri korkunç. İnsanlık nereye gidiyor?”

Ömer, “Asıl bu devir daha beter. Eskiden de insanlar kötüydü ama şimdi herkeste bir cesaret var. Biri çıkar da beynimi patlatır diye düşünmüyor kimse. Herkes çok cesaretli,” dedi.

Bugün güzel başlamışken böyle bitmesi canımı sıkmıştı. Herkesin modu düşmüştü. Söylediğim köfteyi zar zor yemiştim. Arif bile tabağını bitirmekte zorlanmıştı. Ama bitirmişti. Batuhan ve Betül beraber vakit geçirmek istedikleri için onlar yoktu.

Aramızda çift olmayan tek kişi Arif'ti. Sena'nın uzakta olmasının mutsuzluğu, yüzünden okunuyordu.

Hale'nin, "Evden ne haber?" diye sormasıyla konu değişti.

"Bu ayın sonunda bitmiş olacak. Şimdi ufak detaylar yapılıyor. Kapılar, dolaplar, beyaz eşyaların takılması falan gibi. Sonra eşyalar yerleşecek," dedi Karan. Bakışları beni buldu. "Güzelim, artık koltuklara karar mı versen? Adamlar bir haftadır senden haber bekliyor."

"Karar veremiyorum çünkü ona karar verebilmem için diğer eşyaların da rengini belirlemem gerek. Krem rengi tonlarında mı yoksa daha canlı bir renk mi, hiç bilmiyorum. Çekirdek yürümeye başladığında açık renkli eşyalar mahvolur ama ben öyle seviyorum," dedim kararsız bir sesle. "Sanırım kiremit rengi olanları seçeceğim. Ama hepsi öyle olursa çok boğar. İki tanesi de krem olsun."

Karan, "Ben hiç anlamam bundan. Sen Arif'e seçtiklerini söyle. Onlar da gelsin, her şey yerleşsin artık," dedi.

Olur dercesine kafamı salladım.

Gözlerim hep Alptekin ve Aypare'ye değişiyordu. İkisi hem çok yakındı hem de uzak duruyorlardı. Aralarındaki çekim elle tutulur cinstendi. Birbirlerine karşı koyamadıkları her hâllerinden belli oluyordu.

Masanın bir köşesinde oturuyor, kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Aypare heyecanla bir şeyler anlatıyordu. O konuşurken Alptekin onun ellerini tuttu ve parmaklarıyla oynamaya başladı. Aypare bunu fark ettiğinde heyecanlanmıştı da. Çok ama çok tatlı görünüyorlardı.

Alptekin son iki ayda bambaşka bir adam olmuştu. Hâlâ aynı neşesi ve enerjisi duruyordu ama artık daha ciddi ve düşünceliydi. Parasını harcarken daha dikkatli olduğunu gözlemlemiştim. Har vurup harman savurmuyordu artık. Akıldan ne geçiyorsa, cebindeki parasını sağlam tutuyordu. Şirkette doğru düzgün

çalışmaya başlamıştı. Karan'ın söylediğine göre bu konuda gerçekten dikkatliydi. Sıfırdan başlayarak her şeyi en doğru şekilde öğrenmeye çalışıyordu.

Bunun en temel sebebi Aypare'ye olan sevgisi, ona güzel bir hayat yaşatmak isteme arzusuydu.

Bir diğer sebebi ise Aypare'nin başarılı bir kadın olmasıydı. Aypare işinde olduğu kadar gündelik hayatında da başarılıydı. Zor şartlarda büyümesinden kaynaklı olarak her şeyi dışıyla tırnağıyla elde etmişti. Bu yüzdendir ki ilerisini düşünerek hareket ediyordu.

Alptekin de ona baka baka kendisine çekidüzen vermesi gerektiğini öğrenmişti.

Karan'ın ellerini omuzlarımda hissedince gözlerimi onlardan çektim. Kafamı geriye doğru atıp kocama baktım. "Güzelim," dedi kalbimi eritecek bir tonlamayla. "Köfteni doğru düzgün yememişsin bile. Sana ekmek kadayıfı söylememi ister misin? Buradakini seviyordun sen."

Anında, "Tahinli ve bol fıstıklı lütfen," dedim.

İştahım *yok* demiştim ama bu, tatlı lafını duyana kadardı.

Karan diğerlerine de sorup hepimize tatlı söyledi. Sonra da yanıma oturdu. Eli göbeğimin üstünde yerini buldu. "Kızım nasıl? Bugün hareketli mi benim Çekirdek'im?" dediği anda Çekirdek hareket etti. Karan bunu hissedince irileşmiş gözleriyle baktı. "Çekirdek?" dedi tekrar. Kızımız babasının ona seslendiğini duyunca içeride takla atıyordu sanki. "Kızım bana tepki mi veriyor, Lâl?" dedi heyecanla bakarken.

En az onun kadar heyecanla, "Sanırım evet," dedim.

"Çekirdek?"

Çekirdek babasının eline dokunmak ister gibi babasının değdiği yerde hareket ediyordu.

Karan'ın heyecanı beni daha da heyecanlandırdı. Durmadan Çekirdek'e sesleniyor ve ona tepki vermesini bekliyordu.

“Sen bunu karnının içinde hissediyorsun. Bu... Bu çok değişik bir şey, Lâl. Mucize gibi bir şey,” dedi. Dudağıma hızlı bir öpücük kondurdu. “Sen mucizesin.”

Onu alaya aldım. “Tatlı yiyeceğimi anlayıp ona da tepki vermiş olabilir. Üstüne alınma,” dediğimde gülümseyerek beni kendine çekip sarıldı. Kokusu burnuma dolunca içimdeki huzursuzluk yavaşça yok oldu. “Karan,” dedim usulca. “Sen bu hayattaki en kıymetli şeyden bile kıymetlisin benim için. Ne senden önceki, sevgilim, ne senden sonrası...”

Kulağıma yaklaştı. “Ben de sende tutuklu kaldım, karım.”

Onu bu hayatta kimsenin kimseyi sevemeyeceği kadar çok seviyordum. İstese kalbimi çıkartıp eline verecek kadar, geceyi gündüze çevirecek, ateş olup kendimi yakacak kadar. Karan Akdoğan o imzayı nikâh defterine değil, kalbime atmıştı.

Bugün talihsiz bir olay yaşasak da bunu unutacak ve yarın Çekirdek’in odasını dizerken çok eğlenecektik. Hayat da biraz böyleydi işte.

EFLÂL AKDOĞAN

Selam, kızım. Yine ben, annen.

Bu sana yazdığım 13. mektubum. Senin doğmana üç haftadan az kaldı. Senden gizleyecek değilim, çok korkuyorum.

Dünyaya gelmen için keşke başka bir yol olsaydı. Keşke pembe bir bulutun içinden kollarıma süzülseydin. Ya da büyük bir hediye paketini açtığımda içinden sen çıksaydın. Ama merak etme. Böyle olmasa da seni kucağıma almak için yapamayacağım şey yok. Bu yüzden ne kadar canım acırsa acısın seni kendimden ayıracağım. Fakat bu yine de korkmayacağım anlamına gelmiyor. Büyüdüğünde sana doğumun nasıl bir şey olduğunu anlatırım. O zaman annen neler hissettiğini anlayabilirsin.

Son iki aydır olanlardan bihabersin. Her şeyin hazır, Çekirdek. Evimiz bitti, odan hazır. Senin doğmanı bekliyorum. Sen doğduktan sonra o eve geçmek istiyorum. Kendime böyle bir koşul koydum. Sebebini merak ediyorsan diye söylüyorum, bir sebebi yok.

Odanı amcalarınla beraber boyadık. Baban her ne kadar benim yardım etmemi istemese de kapını boyamaya onu zor da olsa ikna ettim. Kapının üstünde ismin de yazıyor. Ama bu şimdilik bir sır. Sadece babanın ve benim bildiğimiz.

Çok büyüdüün, kızım. O kadar büyüdüün ki artık oturduğum yerden kalkarken destek almak zorundayım. Yere düşen bir şeyi alamıyorum, ayak kabılarımı bağlayamıyorum. Kalbimde olduğun kadar karnımın içinde de kocaman oldun.

Allah'tan baban bu konuda çok yardımcı oluyor. Hale teyze de aynı şekilde. Son zamanlarda ikisi olmasa sinir krizleriyle boğuşuyor olurdum.

Bugün anneannenle dedenin yanına gideceğim. Geçen aydan beri yanlarına uğrayamadım. Umarım bana çok kırılmamışlardır. Sen doğunca tanıştırmaya götüreceğim seni. Mezarlıktan hiç korkma, olur mu? Onların bizi beklediği yer orası. Yerin üstündekilerdir asıl korkulması gereken. Nefes alıp veren insanlardır asıl tehlikeli olan. Ama sen merak etme, annen her zaman yanına olacak. Seni kimsenin üzmesine izin vermeyeceğim. Aynı şekilde senin kimseyi üzmesine de.

Seni çok özledim. Artık bir an önce doğmalısın, kızım. Annenin canına tak etti.

Ve lütfen içeride dönme, kordonuna dolanma, doğana kadar kendini sık sık hissettirmeyi unutma...

Dünyaya gözlerini açtığıında burası sana biraz ürkütücü gelebilir. Oksijeni içine çektiğin ilk anda ciğerlerin yanacak. Bu yüzden ağladığında çıkardığın ses hayatımda duyduğum en güzel ses olacak. Lütfen nefes al ve ağla, kızım. Babanla ben seni göğsümüzde uyutacağız, hepsi geçecek. Sakın ağlamayı unutma.

Son zamanlarda daha çok duygusal oldum. Sayfalardaki bu ıslaklık neden diye sorarsan sebebi budur. Hepsi sana olan özlemimden.

Şimdi gitmem gerekiyor. Baban aşağıda bizi bekliyor. Mezarlıktan sonra bir planımız yok. Bugün sensiz geçireceğimiz son üç pazardan biri. Sonrasında sen bir ömür boyu yanımızda olacaksın.

Seni çok seviyorum, Çekirdek, her şeyden çok.

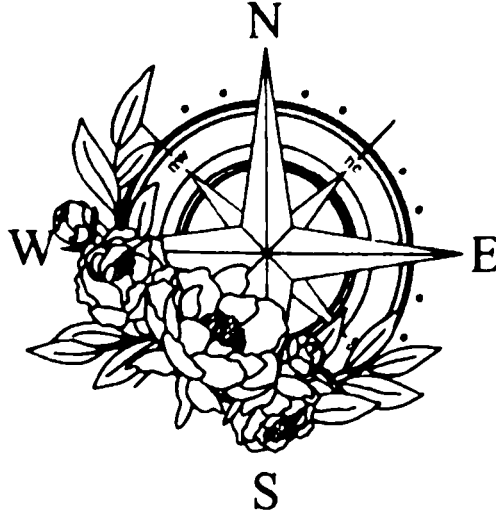
Annen, Eflâl

Not: Baban bana Lâl diyor ama bu ona özel bir şey. Sen bana adımla seslenmeyeceksin ama yine de bunun babana özel olduğunu bilmeni istiyorum.

Dipnot: Alptekin amcanın sana ve bana taktığı lakapları ciddiye alma. O bizi çok sevdiği için kendisine göre isimler uyduruyor. Eminim senin için de çok farklı lakapları vardır. Onunla çok eğleneceksiniz. (Tabii benim sözümünden çıkmadan ve babanın uyarılarını dikkate alarak...)

Dipnot2: Ömer amcan da sana yavru kuş diyor. Bana ise minik kuş. Onun bunu söylerkenki yüz ifadesini görünce içinde güneş açmış gibi hissedeceksin. Dilerim bir gün onun da bir yavru kuşu olur ve siz beraber büyüyorsunuz. Belki bu satırları onunla beraber okuyor olursunuz.

Çok önemli bir not!!!!: Annen bu satırları yazarken çok duygusal. Sizin zamanınıza gelince böyle şeyler “cringe” olabilir. Sakın arkadaşlarına anlatıp bu hâllerimle dalga geçmeyin. Anneyle dalga geçilmez!!! XOXO

24. BÖLÜM

Yeni Bir Üye

Hazır değildim. Hiç ama hiç hazır değildim. Doğurmak istemiyordum, aynı zamanda hemen doğurmak isterken...

Hastaneye geleli altı saat olmuştu. Korkunç bir altı saatti.

Uyurken aniden uyanmış ve suyumun geldiğini fark etmiştim. Karan'ı uyandırdığımda bunu beklediğimiz ve defalarca konuştuğumuz için hazırlıklıydık. İkimiz de paniklemeden hızlıca evden çıkmıştık. Diğerleri de peşimizden gelmişti.

Buraya kadar hiçbir problem yoktu. Her şey istediğimiz gibi ilerlemişti. Fakat geçirdiğim son altı saat felaket gibiydi.

Tüm şartlar normal doğum için uygundu. Bu yüzden sabretmeli ve açılmamın olmasını beklemeliydik.

Fakat ben sabredemiyordum.

Kasılmalarım ara ara olsa da canım yanıyordu. Şimdilik uzun sürmeseler bile katlanılamaz hisle baş edemiyordum. Sancılarım böyleyse doğumu nasıl yapacağımı düşünmeden duramıyordum.

Alptekin, "Değiştirsene kanalı," diyerek Arif'i ayağıyla dürttü. "Çizgi film var bu saatte. Tom ve Jerry."

Son zamanlarda zaten gergin bir insan olmuştum. Bir de üstüne bu süreç eklenince gerginlikten patlamak üzereydim. Herkes yanımda olmak istese de varlıkları ve ağrısız olmaları canımı

sıkıyordu. Kumandayı Alptekin'in ağzına sokma isteğimle zor baş ediyordum.

"Bir şeyler mi yesek? Dün akşamdan beri doğru düzgün bir şey yemedim. Odaya getiriyorlar mı ki?" dedi Arif. Biraz önce iki paket bisküvi yediğini unutuyordu herhalde.

Alptekin, "Ben bir karışık tost alırım ya. Sucuğu bol olsun," dedi ve varlığını çok şükür hatırlayarak bana döndü. Ben *kusura bakma, senin derdine bak bizim derdimize bak* demesini bekledim ama o, "Sana da bir çift kaşarlı yaptıralım mı? Mis gibi," dedi.

Zorlukla gülümsedim. Çarşafı sıkarak, "Sen ye!" dedim.

Karan, doktorun yanına gittiği için beni onlara emanet etmişti. İkisi de harika bir şekilde yanımda oluyordu. Ben arkalarında ayılıp bayılırken kendilerine yemek söyleyip ne izleyeceklerini seçiyorlardı.

Sakin kalmaya çalışıyordum. Benim için saatlerdir ayaktaydılar ve kim bilir daha ne kadar bekleyeceklerdi. Nasıl hissettiğimi anlamamaları çok normaldi. Bu yüzden yemek yemek ve bu zamanı sıkılmadan geçirmek istemelerine hak vermeliydim. Onları seviyordum. Onları boğazlamamalıyım. Onları seviyordum.

Beni yeniden yoklayan sancıyla beraber Karan içeri girdi. Hızla yanıma gelip elimi tuttu. "Güzelim? Nasılsın? Doktor gelecek birazdan."

Dişlerimi birbirine bastırdım. Sancının geçmesini beklerken onun elini sıkıca tutuyordum. "Çok k-kötü," dedim zar zor. "İkiye yarılacağım sanki, çok kötü!" Alptekin'le Arif de başıma geldi. Karan kafa işaretiyle onları dışarı yolladı. "Yardım et, Karan! Ne olursun bir şey yap!" diye yalvardım.

Karan tüm çaresizliğiyle bana bakıyordu. "Dayan, sevgilim. Bitecek. Az kaldı. Dayan lütfen. Gececek hepsi," gibi şeyler sıralıyordu. Yaklaşık on saniye süren sancı bana saatler sürmüş gibi gelmişti. Karan, alnımda ve boynumda oluşan terleri peçeteyle sildi. Uzattığı suyu reddettim. Bana çaresiz gözlerle bakıyordu. "Seni böyle görmek... İstersen sezaryen..."

“Hayır,” dedim direkt. Elimi karnımın üstüne koydum. “Kızıyla anlaştık. Normal doğum yapacağım. Ne olursa olsun.”

Bir şey söyleyecek gibi oldu ama doktor ve hemşirenin gelmesiyle susmak zorunda kaldı.

“Merhabalar tekrardan,” dedi doktorum. Eldivenlerini giymeye başladı. “Açılma durumunuzu kontrol edeceğim, Eflâl Hanım. Ama öncelikle şunu bilin ki bazı hamileliklerde bu yaşanır. Kimi hastaneye geldiğinde doğuma girer kiminin beklemesi gerekir. Lütfen sakın kalmaya çalışın. Bu bir süreç. En güzel şekilde geçirmeye çalışalım.”

Dağılmış saçlarım, kızarmış yüzüm, terli vücudum, hastane kıyafeti ve beni mahveden sancılarla hiç de güzel bir süreç değildi bu.

Ben de isterdim saçımı makyajımı yapayım, doğum video-muz olsun, güzel güzel fotoğraflar çekelim. Ama maalesef pek mümkün görünmüyordu.

Doktor muayene ederken ben Karan’ın elini tutarak bekliyordum. Açılmamın artmış olması için içimden bildiğim bütün duaları okuyordum.

Doktor doğrulduğu sırada Karan, “Ne durumda?” diye sordu.

Olumsuz bir şey söyleyeceğini anlamıştım zaten. “Açılmanız yaklaşık altı santim kadar. Yani biraz daha beklememiz gerek.”

Doktorun diğer söylediklerini dinlememiştim bile. Ağlamak, bağırarak, çığlık atmak, hatta aşağı atlamak istiyordum. Şu an annelik falan hak getireydi. Çekirdek bir an önce vücudumu terk etmeliydi. Yoksa bir ilke imza atacak ve onunla davalık olacaktık.

Karan’la yalnız kaldık. Yatağın köşesine oturdu ve beni izlemeye başladı.

“Bu hâldeyken bile bana böyle bakamazsın,” diye çıkıştım.

“Kızımızı dünyaya getiren sevdiğim kadına mı böyle bakmamam? Hem nasıl göründüğünü düşünüyorsun ki?”

Kafamı eğip kendime baktım. “Böyle hayal etmemiştim,” diye mırıldandım. “Ben süslenecektim, her geleni gülümsemeyle karşılayacaktım, bir sürü anı çekecektim. Şimdi kendime bile tahammülüm yok. Kolumu kesip arasım var.”

Kara gözlerinin içi parladı. “Kendine benim gözümünden bakabilsen keşke. Lâl, ben senin her hâlini gördüm. Sabah uyandığın anı, iştahla yemek yerkenki hâlini, duştayken, duştan çıktığında, kaşlarını alırken, saçını yaparken, ağladığında, kızdığında, kıskanç bir durumdayken, kimseyi umursamadan gülerken, beni görmediğin zamanlarda kızımızla gizli gizli konuşurken, öfkeliyken, kırgınken, hepsini gördüm. Ama hiçbirisi bu hâlin kadar güzel değildi. Sen benim karımsın. Kızımızı dünyaya getirmek üzereyken, güzel olmadığını nasıl düşünebilirsin? Sen bir mucizesin, Lâl. Sen ailemize düşen bir mucizesin. Kendine haksızlık etme, karım.”

Kızı beni helak etmemiş olsa ona sarılmak isterdim. Ama o kadar hâlim yoktu ki sadece gülümseyebildim.

“Karam,” dedim. “Ay, Karan,” dediğimde ikimiz de güldük.

“Karan ama sen Karam demek istiyorsan...” deyip çapkınca göz kırptı.

“O zaman bile böyleydin sen,” dediğimde yüzüme düşen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyordu.

“Nasıldım?” diye sordu, bilmiyormuş gibi.

“Daha odaya girdiğin ilk andan beri aklımı başımdan alan biriydın. Ve yine bir hastane odasındayız. Bu sefer kızımız için,” dedim.

Hamilelik en az benim kadar onu da hassaslaştırmıştı. Gözleri hemen doluyordu.

“Sen benim hayatımı nasıl değiştirdiğini bilmiyorsun, Lâl. Sen olmasan...” Ona sarılmak istediğimi anlar gibi göbeğimin izin verdiği şekilde bana sarıldı. Karman çorman olmuş saçlarını bir ipeği okşuyormuşçasına okşadı. “Her zaman yanında olacağım. Korkmakta haklısın. Ama sonunda kızımızı kucağımıza

alacağız. Ne zaman dayanamadığını düşünürsen sol yanına bak. Ben hep orada olacağım.”

“Kokuyor muyum?”

Uzaklaştı ve bana baktı. O güzel şeyler söylerken benim bunu sormam pek hoş kaçmamıştı ama kokuyor olmalıydım.

“Hayır?” dedi.

Kafamı sağa sola salladım. “Kokmamam imkânsız. Saatlerdir terleyip duruyorum. Hiçbir deodorant bununla baş edemez,” deyip koltuk altımı kokladım. Aslında kokmuyordum ama kendimi kirli hissediyordum. “Uzaklaş benden. Sen de kokarsın.”

“Saçmalama istersen, sevgilim. Kokmuyorsun ama koksan bile bu senden uzaklaşmama sebep olmaz.”

Belimin ağrısı arttığında uzanmak istedim. Karan bana yardımcı oldu. Sandalye çekip yanıma oturdu.

Dedemler yoldaydı. Ben onlar gelene kadar doğururum sanıyordum ama ufukta doğum gözüküyordu.

“Ben acıktım. Sucuklu tost istiyorum. Alptekin canımı çektiydi. Hem daha fazla ne kadar kötü kokabilirim ki? İnsanlar meyve tabakları falan yerken benim canım sanayi tostunu çekiyor. Ya ben influencer değil de kaportacı mıyım? Yanına da ayran istiyorum. Bir de turşu. Patates kızartması da olsun. Acılı ketçap yememde bir sakınca var mıdır sence?”

“Diğerlerinden ketçaba sıra geleceğini sanmıyorum,” dedi Karan. Tercihlerim onu pek mutlu etmemişti. “Doktora soralım da ona göre.”

Şu an Karan’ın her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmesi bile gözüme batıyordu. Alt tarafı sucuklu bir tost yiyecektim. Sırf ben tost yedim diye Çekirdek’in on gün içerde yatası tutmazdı ya. Belki de çıkası gelirdi. Son saatlerimi olurluna bırakarak yaşamak istiyordum.

Biraz sonra kapı çaldı, sonra da Hale, “Müsait misiniz? Ömer’le içeri gireceğiz,” diye seslendi. Karan’a kafamla onay verdim. Kapıyı açıp onları içeri aldı. Hale’nin elinde bir poşet vardı.

Onun içinde tatlı olmasını diliyordum. “Selam, nasılsın?” diyerek yanıma oturdu.

Bezgin bir hâlde, “Gördüğün gibiyim,” dedim.

Ömer elindeki pilates topunu bana doğru uzattı. “Bak, sana ne getirdik! Doğum için en çok bunu önerdiler. Bu saate anca bulup gelebildik,” dediğinde suratımı buruşturdum.

“Yeniyor mu? Yenmiyorsa kalsın,” dediğimde Karan bana *ayıp* dercesine baktı. Omuz silktim. “Karnım çok aç. Karan bana yemek vermiyor. Çok açım! Bir şey yapın!” diye Karan’ı şikâyet ettim.

“Güzelim, doktora mesaj attım. Eğer *yiyebilir* derse...” dediğinde sözünü kestim.

“Biz bu çocuğu doktora sorarak mı yaptık? Neden her şeyi ona soruyorsun?” diye kaşlarımı çatarak konuştum. “Sor bakayım, böyle devam edersen seninle kavga etmemiz ne kadar sürermiş!”

Karan *sana hiçbir şey* demiyorum der gibi bakınca sinirim daha da arttı. Hem aç hem ağrılı hem de hamileydim. Benimle iddialaşmaması gerekiyordu.

Hale yatıştırıcı bir sesle, “Biz sana donut getirdik. Hani şu geçen yiyip sevdiğin lotuslu var ya, ondan,” dediğinde sanki güneş yeniden doğdu. Resmen yüzümde güller açtı. “Ömer, sen açıp Eflâl’e bir tane verir misin?”

Ömer paketin içinden bana sadece bir tane uzattı. “Bir tane cikten bir şey olmaz. Ama başka yok, tamam mı?” demesine kalmadan elinden tutup hızlıca aldım ve birkaç saniyede bitirdim. Ömer’in, “Sen ne doğuracaksın ya?” diye kendi kendine mırıldandığını duydum.

Hale bana şefkatli gözlerle bakıyordu. Yanımda olması kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. “Heyecanlı mısınız?” diye sordu.

“Gerginim. Canım çok acı...” demeye kalmadan başka bir sancı bedenimde vuku buldu. “K-Karan!”

Karan hızla elimi tutup geçeceğini söylese de fayda etmiyordu. Çekirdek sanki onu aylarca taşımamışım da ona eziyet etmişim gibi beni ortadan ikiye ayırmak istiyordu. Gözlerimden yaşlar boşalırken inliyordum da.

“Lâl, dudaklarını kanatıyorsun, ısırma. Elimi sık. Lütfen kendine zarar verme,” deyip çarşafı sıktığım elimi de tuttu. “Ömer, doktora söyle de ağrı kesici bir şey yapsın! Çabuk ol!”

Yine saniyeler sürmüştü ama ben terden ve acıdan sıırılsıklam olmuşum. Hale alnımı silip beni yavaşça doğrulttu. İçirdiği suyu tek nefeste bitirdim. Ona gözlerimle teşekkür edip yeniden uzandım.

“Bu süreç biraz yorucu oluyor. Az çok biliyorum,” dedi Hale. Yaşadığı trajik olaydan sonra yanımda olması bile yeterliyken o kendimi daha iyi hissedeyim diye çabalıyordu. “Normal doğum anne için de bebek için de en sağlıklı ama böyle bir sıkıntısı var işte. Pilates topunu denemek ister misin? Yürümek, ahudu du çayı içmek, ananas yemek de iyi geliyormuş. Deneyelim mi beraber?”

Kolumu kaldıracak hâlim olmamasına rağmen bu süreç bit-sin istediğim için Karan’ın yardımıyla doğruldum.

“Ben seni tutacağım, sevgilim. Zaten bunun hakkında çok fazla video izlemiştik.”

Hale’yle beraber beni tutarlarken ben topun üstüne dikkatli bir şekilde oturdum. Sırtım dikti ve bacaklarım açıldı. Kalçam-la dizim aynı hizadaydı. Nefesimi verip başladım. Kafamı öne doğru eğip geriye doğru atıyordum. Bunu defalarca tekrarladım. Belimin ağrısına bu iyi gelecekti.

“Omuzlarını rahat bırak, sevgilim,” dedi Karan.

Onlar beni yavaşça bırakınca ben kalçamı hareket ettirerek daireler çizdim. Sağa sola ve geriye doğru aynı hareketi yaptım.

Psikolojik miydi, bilmiyordum ama ağrılarım azalıyormuş gibi geliyordu.

Sağ dizimi büküp sol dizimle öne doğru gittiğim sırada Karan düşmeyeyim diye kollarını önüme doğru uzattı. Sol dizimle de aynı hareketi yapınca nefessiz kaldım.

“Ben uzanmak istiyorum,” dediğim anda Karan beni dikkatlice tuttu. “Her an sancı gelecekmiş gibi, rahat değilim.”

Onlar yeniden uzanmama yardım ederken diğerleri içeri girdi. Hepsi karnını doyurmuş olacak ki yüzleri gülüyordu. Özellikle Arif’in.

En arkadan içeri giren abimi gördüğümde dudaklarım titredti. “Kardeşim,” dedi yanıma geldi. “Nasılsın, canımın içi? Biraz beklemen gerektiğini söylediler. Dayanabilecek misin?”

O benim çocukluğumdu, ergenliğim, yeniden doğuşum, tüm engebelerde yanımda olandı. Onu gördüğümde yardıma muhtaç Eflâl oluyordum. Bu yüzdendir ki kendimi aniden koyuverdim.

“Yapamayacak gibiyim, abi. Aylarca doğum hakkında videolar izledim, kitaplar okudum. Ama hiçbirisi böyle olacağından bahsetmiyordu. Yapamayacağım sanırım,” deyip ağlamaya başladım.

Abim önce etrafına yardım dilenir gibi baktı. Sonra da kafamı göğsüne bastırdı. “Şş... sakın ol bir, bakayım. Sen Eflâl’sin! Biz seninle neleri neleri aştık. Yeğenimi kucağıma alınca hepsini anlatacağım ona. Onun çok güçlü bir annesi var,” dedi tane tane.

Karan’la göz göze geldim. Beni böyle görmek onu harap ediyordu. “Doktor birazdan gelip ağrı kesici serum takacak. Biraz daha dayan,” dedi.

“Abi, bizim yapabileceğimiz bir şey var mı? Batu gelecek birazdan. Bir şey lazımsa isteyelim,” diye sordu Alptekin.

Karan, “Buranın steril olması gerek. Hepiniz dışarıda bekleyin. Bir şeye ihtiyaç olursa söylerim ben size,” diyerek hepsini nazikçe kovdu. “Yiğit’e de söyleyin, o telefonuna baksın, beni çıldırtmasın.”

Burnumu çeke çeke abime baktım. “Ben de çıkayım. Ama kapının önündeyim, merak etme. Biraz daha sabır, iki gözüm. Sonra anne olacaksın,” dedi.

Onlar apar topar çıkarken ben içimi çeke çeke ağlıyordum. Karan başımda duruyor ve bana üzgünce bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

“Yürüyelim mi biraz?” diye sordu. “Ya da camın önüne götüreyim seni, temiz hava al.”

Belimi tuta tuta ağlıyordum. İçimden Godzilla çıkacaktı sanki. “Kızım, senin benimle derdin ne?” diye sordum. “Ben senin annenim ya?! Acı bana, acı!” Doktor kapıyı çalıp içeri girdiğinde ona yardım dilenerek baktım. “Ne olur onu içimden alın! Lütfen! Dayanamıyorum artık!”

“Sancılarınız arasındaki süre kısalmış. Muayene edip bakacağım. Eğer açılmanız arttıysa bu isteğinizi gerçekleştireceğim,” dediği anda hafifçe doğruldum.

“LÜTFEN!” Tutması için Karan’a elimi uzattım. “Lütfen içimden çıksın artık!” diye yalvardım, sanki o bir şey yapabilecekmiş gibi.

Doktor biraz sonra, “Neredeyse dokuz santime ulaşmışsınız. Sizi ameliyathaneye alıyoruz,” dediğinde kulaklarıma inanamadım.

“Doğuracak mıyım yani?” diye sordum. Saatlerdir bunu istesem de korku aniden bedenimi ele geçirdi. “Karan, beni yalnız bırakma! Beni bırakma!” dedim korkuyla.

“Asla!” dedi Karan. Elimini öptü. “Yanımdayım, sevgilim. Sakin ol. Her şey yolunda gidecek. Sakın korkma. Ben yanımdayım.”

O sakın kalmama dair bir şeyler söylerken beni yatağımla beraber dışarı çıkartıyorlardı. Kapının önünde bekleyen ailemi gördüm. Hepsi heyecanla karışık endişeyle bana bakıyordu. Öyle çok korkuyordum ki onların iyi dileklerine karşılık tek bir söz söyleyemedim. Asansöre binmeden önce gördüğüm dedem nefes nefese kata giriş yaptığında doğuma gittiğimi anladı ve önce el salladı sonra ellerini semaya açıp dua etmeye başladı.

Çok fazla duaya ihtiyacım vardı. İlahi bir güç olmadan bunu başarabileceğimi sanmıyordum.

Hiçbir acının sonunda böyle bir duygu hissedebileceğime inanmazdım. Öyle çok canım yanmıştı ki sanki ruhum bedenimden çıkıp yeniden göğüs kafesime dolmuştu. Bir an bundan sonrasını göremeyeceğimi düşünmüştüm. Sonra onun sesini duydum. Ağlıyordu.

Öyle çok ağlıyordu ki bunca acıya, kana, gözyaşına değdiğini göstermek ister gibiydi. Yeryüzüne geldiğini bize kanıtlamak istercesine atıyordu çığlıklarını. İlk ve son defa, *ağlamasını duy-mak için* dua etmişim ve dualarım kabul olmuştu.

Onu kucağıma bıraktıklarında dindi tüm acılarım. Bütün sancılar, ağrıyla geçen aylar, endişeler hepsi yerle bir oldu. Kanlı yüzüne bakarken anladım ki dünyadaki hiçbir hisse onu değişmezdim. Ben hayatımda böylesine güzel, böylesine eşsiz bir his tatmamıştım.

“Selam,” dedim ağlamalarımın arasından. “Ben annen, Eflâl.”

Karan yanı başımda duruyordu. Yaşlı gözleriyle bize bakıyordu. Bakışları Çekirdek’le benim aramda gidip geliyordu.

“Lâl,” dedi titrek sesiyle. “Lâl, bu gerçek mi?”

Babasının sesini duyduğu anda Çekirdek’in ağlaması azaldı.

Sesim zar zor çıkarken, “Gerçek olamayacak kadar harika bir şey bu,” dedim. Kızımıza bakarken dünyadan kopmuş gibiydim. “Küçücük, Karan. Bakar mısın? Küçücük.”

Karan da en az benim kadar dünyadan kopmuştu. Yanaklarındaki ıslaklığı silip gözlerini ovuşturdu. Gördüğüne inanamıyor gibi bir hâli vardı.

“Anneciğim,” deyip burnumu boynuna yasladım. “Biz de seni bekliyorduk. Hoş geldin, kızım. İyi ki geldin.”

Küçük bedenini hareket ettiriyordu. Yabancı olduğu bu dünyada bocalamıştı sanki. Babasının sesini duyduğunda rahatlamış

olsa bile nefes alırken ciğerleri yanıyor olsa gerek, hâlâ ağlıyordu. Annesi de onun kadar gözyaşı döküyordu, yalnız değildi.

Hemşire, “Babası da kucağına alsın, sonrasında tetkikler için bir süreliğine almam gerekecek. Merak etmeyin ama. Siz odaya geçtiğinizde kızınız da gelmiş olacak,” dediğinde, kızımı kollarımın arasından nazikçe aldı.

Onu aylarca karnımda taşıdıktan sonra, doğurunca değil; şimdi kucağımdan alınırken kendimi eksik hissetmişim.

Gözlerimi ovuşturdum, yüzümdeki ıslaklıkları silip baba-kızın kavuşmasını izlemeye koyuldum.

Karan tedirgindi. Çekirdek’i tutarken endişeli görünüyordu. Hemşire ona doğrusunu gösterip uzaklaşınca, biraz bocalasa da kızımızı sıkıca tuttu.

Bu görüntü hayalimdekienden bile güzeldi.

“Kızım, canım kızım. Hoş geldin, iki gözümün çiçeği. Ben baban,” deyip parmağının tersiyle Çekirdek’in yanağını okşadı. Onu ağlarken defalarca görmüştüm ama hiçbirinde böylesine içli ağladığını görmemiştim. Gözyaşları Çekirdek’in göğsüne damlayacak kadar çok ağlıyordu. “Seni çok bekledik. Teşekkür ederim, kızım. Bana bunu yaşattığın için çok teşekkür ederim sana.”

Sonra izledi onu. İçi gidiyormuş gibi, bakmaya kıyamıyormuş, bakmalara doyamıyormuş gibi.

Şu hâldeyken bile ömrümün sonuna kadar bu anda kalmak isteyeceğim kadar farklı duygular içerisindeydim.

Hemşire onu Karan’ın kucağından da aldığı anda ikimiz de gidişini izledik. Kalbimdeki odacığa çoktan kurulan bu küçük bebek şimdiden her şeyim olmuştu.

“Eflâl Hanım, hazırsanız plasentayı alacağız. Dikişlerinizi yapıp sizi odanıza göndereceğiz,” dedi doktor.

Sadece kafamı sallamakla yetindim. Ağrılarım vardı ama artık bunun bir önemi yoktu. Onu kucağıma aldıktan sonra her şeye degeceğini anlamıştım.

Karan ellerimi ellerinin arasına alırken ikimiz de ağlıyorduk.

“Sana benziyor,” dediğinde aynı anda güldük. “O da senin gibi sesimi duyunca sustu. Gerçekten öyle oldu, değil mi? Benim sesimi duyunca sustu, değil mi?” diye bir çocuk gibi sordu. Kafamı *evet* anlamında salladım. Ellerimi defalarca öptü. “Bana dünyaları verdin, Lâl. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Seni çok seviyorum, sevgilim, her şeyden çok.”

Gülümsemem ilk defa bu kadar içtendi. İçime sığmayan bu his vücudumdan taşıyor, ameliyathanenin içinde dolaşıyordu. Şimdiye kadar bu hissi tadabilmek için yaşamıştım sanki. Onu sadece birkaç saniye kucağımda tutabilmişim ama o anda bile anlamıştım. Bu hissi hiçbir şeyle değişmezdim.

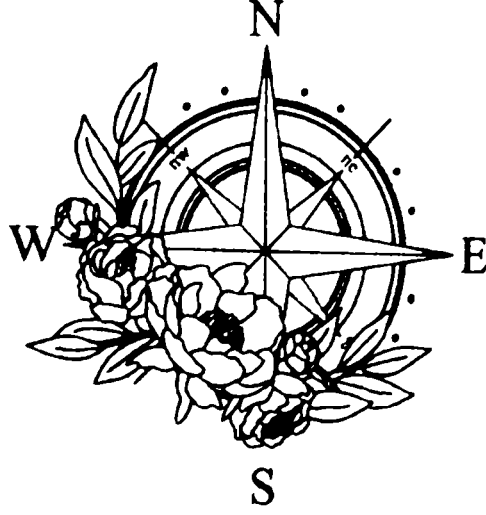
Ailemizin yeni ve en minik üyesi bana hiç tatmadığım duyguları tattıracağıının sinyallerini şimdiden vermişti.

Acıdan şişmiş dudaklarımı onunkine bastırdım. Dikiş yapılırken canımdan can gitse de yüzümden silinmeyen o tebessümle baktım ona.

“Seni çok seviyorum, Karan. Sizi her şeyden çok seviyorum.”

Bilmiyordum, ne kadar birbirimize bakarak ağladık. Ben narcozun etkisiyle pek iyi değilken o bir an olsun elimi bırakmadı. Saatlerin yorgunluğu bedenimi sararken o kulağıma fısıldamaya devam ediyordu.

“Çok şükür. Allah’ım, sana şükürler olsun.”

25. BÖLÜM

Aile

3 kilo 750 gram.
53 santim.

Küçücük ama dünyalara bedel.

Anne olmuştum. Bunu kâğıtlara da yazsam dünyaya da haykırsam gerçek değilmiş gibi gelecekti, biliyordum. Benim artık bir kızım vardı.

Eflâl artık kocaman kadın olmuştu.

O dünyaya geldikten sonraki süreç daha az sancılı geçse de yine de canım yanmıştı. Ama bu sefer değdiğini bilerek sabretmiştim. Hatta bir an önce onu yeniden kucağıma alabilmek istediğim için doktorumun *bekleyelim* önerisini reddetmiştim. Odaya gelmemiz iki saatten fazla sürmüştü. Gelir gelmez Çekirdek de bizimle beraber içeri girmişti.

Odanın içindeki varlığı bile bir garip hissettiriyordu. Bana ait bir candı o. Benim karnımın içinde büyümüştü. Onu Karan'la ben yapmıştım. Düşündükçe bile tüylerim diken diken oluyordu. Hemşire onu kucağıma verdiğinde bu sebepten afallamıştım. Küçük kafasını koluma yaslamıştım ama ellerim titriyordu.

Kızımın gözleri kapalıydı. Yeni dünyasına hemen adapte olamamıştı. Fakat küçük dudakları hareket ediyordu.

Bakmaya doyamıyordum. Onun dokuz ay boyunca karnımın içinde büyüdüğüne inanamıyordum. Minik parmakları, hokka burnu, küçük dudaklarıyla kime benzediği daha anlaşılmıyordu. Gözlerinin rengini öyle çok merak ediyordum ki...

Karan yanı başımızda oturuyordu. Gözlerini bile kırpmadan bize bakıyordu. İkimiz de bir mucizeye baktığımızın bilincinde, gözlerimizi kızımızdan çekemiyorduk.

Hemşirenin söylediğine göre emmesi gerekiyordu. İlk gelen sütün bebek için çok önemli olduğunu bize tekrar hatırlattı.

“Sütüm gelmeyecek diye korkuyorum,” dedim yavaşça. Ay-ların stresi yeniden omuzlarımdaydı. Odada sadece hemşire ve Karan vardı. Korkum baskın geldi. “Biraz beklesek olmaz mı?” diye sordum.

Hemşire kafasını şiddetle sağa sola salladı. “İlk gelen sütün içinde tahmin bile edemeyeceğiniz vitaminler var. Bebeğiniz için çok faydalı. Baksanıza, o da acıkmış zaten. Dudaklarını oynatıp duruyor.”

Kaderimden kaçamayacağımı anlayıp Çekirdek’i Karan’a doğru uzattım. Karan ilk başta tedirgin olsa da onu yavaşça aldı, kolunun üstüne yatırdı. Yüzünde içimi ısıtan bir tebessüm belirdi.

Sanırım bu manzaraya uzunca bir süre alışamayacaktım.

“Babacığım, acıktın mı sen? Süt mü içmek istiyorsun?” diye usulca sordu. Ben göğsümü açarken o kızımızla konuşuyordu. “Çok güzelsin ama sen. Annenden sonra bu dünyada gördüğüm en güzel şeysin. Sen babanın prensesisin. Biliyor musun bunu?” Kısık sesinden dökülen şefkatli tını beni mest ediyordu. “Acık-tın, evet, biliyorum. Annen şimdi doyuracak seni.”

Hemşire bana yardımcı oluyordu. Karan’la Çekirdek’e gülümseyerek baktı. “Çok şanslısınız. Bir an bile sizi yalnız bırakmayan bir eşiniz var,” dedi.

Aileme bakarken gülümsedim. “Öyleyim.”

Çekirdek, babasının kucağında oldukça rahat görünüyordu. Doğal olarak birkaç saat olmuştu ama o çoktandır babasına aşınmış gibiydi. Halbuki onu aylarca taşıyan bendim. Tabii bunu kiskanmıyordum. Aksine, mutlu oluyordum. Karan onun yanına okşarken o babasının kollarında keyifli keyifli uzanıyordu.

Hemşire bana emzirmenin püf noktalarını anlattı. “Artık bebeğimizi alalım,” dediğinde Karan dikkatle onu kucağıma bıraktı.

Kocamın alnıma kondurduğu öpücükten sonra rahatladım. Emzirmek için bebeğimi kendime yaklaştırdım. Çekirdek ilk başta memeyi bulamasa da sonra buldu ve içgüdüyle emmeye başladı.

Korktuğum olmamıştı. Çok şükür ki sütüm geliyordu. Çekirdek’in kana kana süt içtiğini gördüğümde kalbim deli gibi atmaya başladı. “Karan!” dedim sevinçle. Başka bir şey söyleyemedim ama o beni anladı. Aylardır süren korkumun boşa olduğunu söyleyen bir bakış attı bana. Ve parlayan gözleriyle bu anı izlemeye başladı.

Bu çok farklı bir histi. Bebeğinizin sizden gelen bir besinle karnı doyuyordu. Doğa harikasıydı bu, mucizeydi, Tanrı’nın varlığına bir işaretti. Çekirdek dünyaya geldikten sonra göğüslerim onun için süt doldurmaya başlamıştı. Onun ihtiyacını hissederek onun besinini ürettiyordu. Anelik çok kutsal bir şeydi.

“Göğsünüzü tutarsanız onun için daha kolay olur,” dedi hemşire. “Bakın, şöyle,” deyip gösterdi.

Emzirmek beklediğimden daha farklıydı. İçim hoş oluyordu. Göğsümden akan sütü hissediyordum. Sanki tenimde karıncalar geziyor gibiydi ama bu güzel bir anlamdaydı.

Çekirdek’in yeterince doyduğundan emin olduktan sonra onu dikkatle beşiğine yatırdık. O kadar minikti ki yanlışlıkla koluna bacağına zarar vereceğim diye korkuyordum. Hemşire, bir şeye ihtiyacımız olursa seslenmemizi söyleyerek Karan’la bizi yalnız bıraktı. Çekirdek ailemizle baş başa kaldık.

Karan yatağın kenarına oturup elimi tuttu. Gözleri Çekirdek'in üzerinden ayrılmıyordu. "Seni tanıdığımda..." dedi. Bana âşık olduğunu söylemesine gerek yoktu. Gözlerinden görebiliyordum. "Seni tanıdığımda fark etmiştim ki ruhlarımız evvel-den birbirine aşınaydı. Kalbim seni tanıyordu, Lâl. Evini bulmuş gibiydi. Şimdi ise daha iyi anlıyorum. Sen benim bu dünyadaki cennetimsin. Sana nasıl hissettiğimi tarif bile edemem."

Gözümünden süzülen yaşı sildim. "İnan bana, nasıl hissettiğini biliyorum, sevgilim. Bunun bir tarifi, izahı yok. Bu bambaşka bir şey."

Heyecanı gizlemeden, "İsmi konusunda hâlâ hemfikir miyiz? Daha gözlerini görmedik ama ben şimdiden cennetteki güzel gözlü kız olduğuna eminim," dedi. Ona kafamı salladım. "Melek gibi, Lâl. Bakar mısın? Bu dünya için fazla güzel."

Onları rahatça izleyebilmek için uzanır pozisyona geçtim. Ağrım çok yoktu ama yine de pek rahat değildim. Karan'ın Çekirdek'e bakışını gördükçe hepsine değdiğini anlayabiliyordum. Bu sebeptendir ki ağrım olduğu için sızlanamıyordum.

İkimiz de sessizce kızımızı izlediğimiz sırada kapı çaldı. "Müsaitseniz gelebilir miyiz?" diye soran Ömer'in sesini duyduk.

Karan onay almak için bana baktı. "Gelsinler. Merak ediyorlardır," dedim.

Kendime çekidüzen verdikten sonra Karan kapıyı açtı ve meraklı kafalar içeriye girdi.

Dedemi görünce hemen toparlanmaya çalıştım ama, "Kızım, uzan sen. Daha yeni doğum yaptın," diyerek buna izin vermedi. Herkes önce bebeğin yanına giderken o benim yanıma geldi. "Nasılsın, kızım? Ağrın sizin var mıdır?" dedi şefkatle.

Elini tuttum. "İyiyim, dede. Hiç olmadığım kadar iyiyim hem de. Bir meleğimiz oldu bizim," dedim gözyaşları içinde. Dudaklarım titriyordu. "Anne oldum ben."

Dedemin ağladığını görmek beni gözyaşlarına daha çok boğuyordu. "Allah analı babalı büyütsün. Sağlıklı, hayırlı bir evlat olsun inşallah," dedi. Yüzümü elleri arasına alıp alnımı öptü.

Reşat abinin uzattığı altınları sabahlığımın üstüne taktıktan sonra gözlerimin içine baktı. “Rabbim sizi bir ömür ayırmasın.”

O evlatlarından ayrı kalmıştı. Aynısı benim de başıma gelmesin diye dua ediyordu.

Reşat abi, “Allah analı babalı büyütsün, Eflâl,” dediğinde ona kafamla teşekkür ettim. Dedemden sonra o da Karan’a sarılıp tebrik etti.

Ailenin diğer üyelerine baktım. Boğazımdan bir kıkırtı dö-küldü. Hepsi beşiğin başına toplanmıştı. Çıt bile çıkarmadan merakla Çekirdek’i izliyorlardı.

Karan onların yanına gitti. “Melek gibi, değil mi?” dediğinde hepsi bunu bekler gibi konuşmaya başladı.

“Çok küçük bu, abi. Baksana avucum kadar,” dedi Arif. Haksız sayılmazdı.

Alptekin ağlıyordu. “Miray’a mı benziyor? Biri söylesin yoksa ben delirdim mi? Miray’a çok benziyor.”

Ömer kolunu onun omzuna attı. “Benziyor, evet. Çok benziyor hatta,” dediğinde sesi titriyordu.

“Şimdiye kadar yaptığınız en iyi şey,” dedi abim. Bunu gördüğüne inanamaz gibi söylemişti.

Dedem yaşı gözlerini siliyordu. “Maşallah sana. Canımın canı, maşallah sana,” dedi.

Hale bana baktığında göz göze geldik. “Peri kızı gibi, Eflâl. Sanki cennetten düşmüş buraya. Süt gibi bembeyaz.” Yanıma gelip ellerimi tuttu. “Dilerim hiç ayrılmayın. Sağlıklı bir evlat olsun. Tebrik ederim,” dediğinde bunu tüm kalbiyle söylediğini görebiliyordum.

Ağlamalarımın arasından, “Teşekkür ederim,” diyebildim.

Ömer, “Ben dayanamıyorum, kucağıma alacağım,” deyince, Alptekin hemen ikinci sırayı kapmıştı bile.

Karan’ın, “Sıkı tut,” uyarısıyla beraber Ömer, Çekirdek’i yavaşça kucağına aldı.

“Selam, yavru kuş,” dedi onu izlerken. “Ben Ömer amcan. Seni bu dünyadaki her şeyden korumaya yemin eden adamlardan biriyim sadece. İyi ki ailemize geldin, Çekirdek.”

Hale bu tabloya bakarken gülümsese de içinde kanlar aktığını biliyordum.

Alptekin onlara doğru yaklaşıp Çekirdek’in kulağına fısıldadı: “Ama en sevdiğin amcan benim.”

“Hadi lan. Çocuğun yanında ağzımı bozdurma benim,” dedi Ömer. Onunla göz göze geldim. “Sen iyisin değil mi, Eflâl? Yorgun görünüyorsun ama maşallah yüzün gülüyor.”

“Hiç olmadığım kadar iyiyim,” dedim. Dedemin hevesle kucığına almayı beklediğini görünce, “Çekirdek’i dedeme verir misiniz? O buradayken ismini kulağına o okusun istiyoruz,” dedim.

“Oha! Seçtiniz mi? Neye karar verdiniz?” dedi Alptekin.

Karan, “Çoktan karar vermiştik,” diyerek Çekirdek’i dedemin kucığına bıraktı. “Bunu sen yap istedik. Kulağına ezanı sen oku.”

Dedem mutlulukla karışık bir heyecanla baktı. “Tabii tabii, seve seve,” dedi. Çekirdek’i dikkatle tutarken dili tutulmuş gibiydi. “İsmi ne olacak?”

Bakışlar bana dönünce gülümseyerek konuştum. “Efnan’la tanışınca bu isim aklımda yer etmişti zaten. Çekirdek’i de kucığımızı alınca bu isimden emin olduk. Efnan koyacağız. Cenneteki güzel gözlü kız demek.”

Arif, “Eflâl, Efdal, Efnan. Hepsi de uyumlu olmuş oluyor. Ben bayıldım,” dedi.

“Ben de çok sevdim. Adıyla yaşasın,” dedi Hale.

“İyi ki abdestim vardı,” dedi dedem. Besmele çekti ve Efnan’ın sağ kulağına ezan okumaya başladı. Hepimiz sessizce onu dinliyorduk. Tüylerim diken diken olmuştu. Sol kulağına da kamet okuduktan sonra tekrar sağ kulağına yaklaştı. “Karan ve Eflâl kızı Efnan. Allah’ım, *Karan ve Eflâl’in kızını Efnan* diye isimlendirdik. Sen onun geleceğini hayırlı kıl.

Sağlıklı, mutlu bir yaşam bahşeyle. Onu kötülüklerden uzak tut. Babasına annesine hayırlı evlat eyle inşallah.”

Hep bir ağızdan, “Âmin,” dedik.

Hepsi dedemin başına toplandı ve kızımı izlemeye başladı. Onlar Efnan’la ilgilenirken ben iyice uzanır pozisyona geçtim. Aldığım narkozdan ve saatler süren sancıdan sonra bedenim kendini bırakıyordu. Karan bunu anlamış gibi yanıma geldi. Alnıma öpücük kondurdu.

“Sen biraz dinlen, sevgilim. Ben buradan bir an bile olsun ayrılmayacağım.”

Onun ve sevdiklerimin konuşmalarını dinlerken yüzümdeki tebessümle uyuyakaldım. Şimdiye kadar uyuduğum en iyi uyku bu olabilirdi.

Evden çıktığımızda bir kişi eksiktik. Efnan karnımdaydı. Çıkarırken iki kişiydik ama şimdi üç kişi dönüyorduk. Çok ama çok heyecanlıydım. Hem kızımızla beraber döndüğümüz için hem de yeni evimize onunla gireceğimiz için.

Karan bir eliyle bebek puseti içinde Efnan’ı, bir eliyle de benim elimi tutuyordu. Yüzünde silinmesini hiç istemediğim bir gülüş vardı. Direkt olarak bahçedeki yeni evimize doğru yürüyordu.

Bu ev için her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüştüm. Kapının önündeki paspastan, Efnan’ın odasındaki çekmece kollarının renginden, çay bardaklarının beline kadar. Çekirdek aile olarak kalacağımız bu evde her dokunuş bana aitti. Ve benim her fikrimi onaylayan sevgili eşime.

Karan kapının önüne geldiğinde durdu ve kafasını çevirip bana baktı. İçeride bize kapıyı açacak biri yoktu. Bu durum ikimizi de gülümsetti. Elimini bırakıp cebinden anahtarı çıkardı, kapıyı açtı. Bu his bile öyle güzeldi ki kalbim ağzımda atıyordu.

İkimiz de ayakkabılarımızı çıkardıktan sonra Karan, “Evinize hoş geldiniz, kızlarım,” dedi. Elini tuttum, onunla beraber içeri adımladım. “Burası sizinle beraber bir yuva oldu.”

Evimiz öyle güzel olmuştu ki girer girmez dahi içim huzurla dolmuştu.

İçeri girdiğimiz anda bizi küçük bir hol karşılıyordu. Anah-tarlarımızı koyabileceğimiz, montlarımızı asabileceğimiz bir alan yapmıştı. Biraz ilerlediğimizde ise sağ tarafa dönüyorduk, karşı-mıza mutfak ve salon çıkıyordu.

Mutfağın salonla beraber iç içe olması benim tercihimdi. Efnan da doğduktan sonra yemek yaparken ondan ayrı kalmak istemiyordum. Mutfak için beyaz ve açık yeşil rengini seçmiş-tim. Ortada büyük bir Amerikan mutfak vardı. Çok da büyük olmayan mutfağım güneş ışığını sabah alıyordu.

Mutfağın hemen solunda salon vardı. Burası evde en sev-diğim yerlerden biriydi. Geniş iki tane üçlü koltuk, iki berjer, televizyon ünitesi, kütüphane ve masadan oluşuyordu. Ortada sehpa olmasını istememiştim. Efnan dolaşırken rahat olsun is-tiyordum. Kiremit ve krem renginden oluşan koltuklarımın ke-narlarında küçük pikeler vardı. Her an üzerimizi örtebilmemiz için bekliyorlardı.

Evin en sevdiğim yanı, her yanının boydan boya camdan ol-masıydı. Böylelikle duvarların arasında değil de bahçenin için-de oturuyor gibi hissedecektik. Büyük, uzun perdeler sayesinde mahremiyetimizi sağlayacaktık.

Ev sadece bir kattan oluşuyordu. Merdivenli bir evin çocuk-lu aile için zor olacağına hemfikir olmuştuk. Salondan biraz ileride küçük bir misafir odası vardı. Benim için o Alptekin’in odasıydı. Onun yanında çamaşır odası vardı.

Girişten sol yaptığımızda önce çocuk odası karşımıza çıkıy-or-du. Evin en ferah odası bana göre burasıydı. Güneş ışığı odanın her yerine doluyordu. Efnan’ın büyüyünce yatacağı çok amaçlı

beşiği, giysi dolabı ve küçük oyuncaklarından oluşuyordu. Odayı Karan açık pembeye boyamıştı. Duvarlarına mavi bulutlar yapıştırmış, yer yer çizimler yapmıştı. Ayıcıklı lambası, pelüş oyuncakları, pembe halısıyla burası tam kızıma layık bir oda olmuştu.

Bizim odamız ise Efnan'ın odasının hemen yanındaydı. Onun yanında da giyinme odamız vardı. Yatak odamızda sadece yatak, iki komodin vardı. Eve iş gelmesini istemediğimiz için çalışma masası almamıştık. İçeriye adım attığımız andan itibaren sadece ailemize odaklanmaya söz vermiştik.

“Güzelim,” diye seslenen kocama baktım. Efnan'ı koltuğun üstüne koydu. “Sen üstünü değiştir, sonra gel uzan. Arif birazdan yemek getirecek.” Kafamı salladım. Odaya geçecekken, “Ağrın var mı?” diye sordu.

“İyiyim, yok ağrım,” dedikten sonra yatak odasına geldim.

Ağrım vardı aslında ama sızı gibiydi. O uyku bana iyi gelmişti ama hâlâ yorgundum. Duş almak için yarını beklemem gerekmesi koşarak duşa girecektim.

Kendime çekidüzen vermem ağır hareket ettiğim için yarım saat kadar sürmüştü. Tekrar salona döndüğümde gördüğüm manzara dudaklarımın yukarı doğru kıvrılmasını sağladı.

Arif, Efnan'ı kucağına almış, seviyordu.

“Bence de bunda bir problem yok,” diyordu. “Kesinlikle katılıyorum sana. Bir insanı ne uzun ne de kısa diye eleştirebiliriz. İnsanın kendi seçemediği özellikleri eleştirmek sığ insanların işi. Sen böyle biri olma. Evet evet, aynı şekilde düşünüyorum. Biz seninle ne güzel anlaşıyoruz, Efnan. Büyü de seninle parka gidelim. Merak etme, Arif amcan seni sıkı sıkı tutar.”

Arif'in koca vücudunda Efnan daha da ufak görünüyordu.

“Hoş geldin, Arif,” dediğimde kafasını kaldırıp bana baktı. Mutfığa yöneldim. “Kaynaşmışsınız bakıyorum.”

“Asıl siz hoş geldiniz, yenge. Ev siz gelince ev gibi oldu. Ve evet, kaynaştık biz. Çok tatlı maşallah. İnsan bakmaya doyamıyor,” dedi.

Arif’in getirdiği yemeklere baktım. Canımın çektiklerini ısıtmak için tabak çıkardım. “Darısı, istediğiniz zaman size inşaallah,” dediğimde hemen, istekli bir sesle, “Âmin,” dedi. Onun için de tabak çıkarttım. “Evde kimler var? Onlar da yemek isterdi belki.”

“Biz daha yeni kahvaltı yaptık, yenge. Siz baş başa yemeğinizi yiyyin,” deyince hemen itiraz ettim.

“Sana da tabak çıkardım. Beraber yeriz. Bu arada Karan nerede?” dediğim sırada kocam arkamda beliriverdi.

İçimi hoş eden bir sesle, “Buradayım, karım,” dedi. “Telefonla konuşmam gerekmişti. Yemekleri mi ısıtıyorsun? Dolapta taze sıkılmış portakal suyu da var,” deyip masaya gerekli şeyleri çıkartmaya başladı. “Arif, sen de eşlik et bize.”

“Yok abi, ben kaçayım. Sizin evde yiyeceğiniz ilk yemek bu. Baş başa olun siz. Ben daha çok eşlik ederim size,” deyip ağlamak üzere sesler çıkartan Efnan’a baktı. Telaşlı bir şekilde, “Yenge, sanırım ağlayacak,” demeye kalmadan kızım salonu inletti.

“Acıkmış olmalı,” dedi Karan.

Efnan’ı kucağıma aldım. “Tamam, anneciğim... Doyuracağız karnını,” dedim. Ben emzirmek için hazırlanırken Arif gitmişti bile. Berjerlerden birine oturdum ve kızımın karnını doyurmaya başladım. “Ne garip, değil mi? Acıksan ağlıyorsun, uykun gelse ağlıyorsun, tuvaletini yapsan ağlıyorsun, bir yerin ağrısı ağlıyorsun. Tüm hislerini sadece ağlayarak gösterebiliyorsun. Bebek olmak çok zor.”

Karan güldü. “Haklısın, evet. Neye ağladığını çözmeye çalışmak daha zor bence.” Masaya ikimiz için servis açıp yemekleri getirdi. “Dedenler gitti mi? Yoksa yarın akşam onlar da mı gelecek?”

Yarın akşam yan evde hep beraber yemek yiyecektik. Ben iyi olduğumu söylediğimde bu organizasyonu Ömer ve Hale ayarlamıştı. Hem onların yan eve yerleşmesini hem de Efnan'ın gelişini kutlayacaktık.

“Gitmediler, otelde kalıyorlar. Yarın akşam yemeği vaktinde gelecekler,” dedim. Emmek yerine benimle eğlenen kızıma baktım. “Kızım, sen emiyor musun oynuyor musun, ben anlamadım. Bu yüzden ağlamamış mıydın sen? Hiç aç gibi değilsin.”

Karan yanıma geldi. Eğilip Efnan'ın poposuna dokundu. “Sanırım altını değiştirmemiz gerek, sevgilim. Sen ver bana, ben hallederim,” dediğinde kararsız bir şekilde baktım ona. Ben de bu konuda çok yetkin değildim ama o hiç bebek bezi değiştirmemişti. Ben de üç defa yapmıştım ama yine de ondan deneyimli sayılırdım. “Güzelim, hallederim ben. Elbet bir gün yapmam gerekecek zaten. Eğer güvenmiyorsan yanımda dur.”

“Sorun yok, sevgilim. Ben sana güveniyorum,” deyip Efnan'ı ona uzattım.

Karan gayet rahat bir şekilde bezi değiştirirken ben ellerimi yıkayıp masanın başına geçtim. Doğumdan beri doğru düzgün bir şey yememiştim. Bu yüzden çok açtım. Doğum kilolarını bir an önce vermem gerekiyordu ama şu an ilk önceliğim sütümün azalmamasıydı.

“Sen sonrasında biraz dinlen, sevgilim. Doktor, dikişlerin yüzünden pek fazla hareket etmemen gerektiği söyledi,” dedi.

Hâlsiz bir sesle, “Zaten yorgunum,” dedim. “Ben Efnan'ı iyice doyurduktan sonra onu sen uyutursun, olur mu? Hiç hâlim kalmadı.” Onu bekleyemeden yemeğe de başlamıştım. “Karnım da çok acıkmış. Emzirmek daha çok acıktırıyormuş insanı.”

“Sen keyfine bak. Ben kızımla vakit geçiririm. Ama karnını doyurman lazım. Maalesef onu ben yapamıyorum,” dedi eğlenerek. Efnan'ın altını değiştirirken keyifle gülümsüyordu. “Becerebiliyor muyum, babacığım? Biraz zorlanıyoruz ama güzel gidiyor gibiyiz. Baban halledecek. O kadar izlediği videolar boşa gitmeyecek.”

Efnan'ın göbeğini öpüyor, bezini giydirmek yerine boynunu kokluyordu.

Evimizdeydik. Kocam bebeğimizle ilgilenirken ben yeni evimizde içli köfte yiyerek onları izliyordum. Hayattan daha fazla ne isteyebilirdim ki?

Her zaman kocaman bir ailem olsun istemiştim. Annemler bu hayata gözlerini yummadan önce de isteğim buydu. Bu sebeple babama hep Urfa'yı soruyordum. Kuzenlerim olsun, teyzemlerle dışarı çıkayım, haftada birkaç gün amcamlarda kalayım, kalabalık sofralar kurulsun, herkes o sofrada dertlerini unutsun.

Şimdi buna sahip olmak harika bir histi.

Efnan'ın üstünü giydirirken onu öpücüklere boğuyordum. Ve bu elimde değildi. Onu öpmeye doyamıyordum. Durduramaz bir hâldeydim. "Kızım, bugün nereye gidiyoruz, biliyor musun? Ömer amcanlara! Evet, artık orası onların evi. Bizi ailecek yemeğe davet ettiler. Orayı hiç görmedin ama sen karnımdayken annen hep oradaydı. Babanla o evde âşık olduk, sevgili olduk ve hatta evlendik. O evin yeri çok ayrı." Efnan dediklerimi anlamasa da onunla konuşmak çok iyi hissettiriyordu. "Artık gözlerini birazcık daha açsan da rengini görebilsek mi, kızım? Babanla iddiaya girdik. Ben onun gibi koyu gözlerin olduğunu düşünüyorum ama o benim gibi mavi gözlerin olduğunu düşünüyor. Yalan yok, iddiayı baban kazansın istiyorum. Fakat bu sana olan sevgimi değiştirmez!"

Karnını iyice doyurmuş, bezini değiştirmiştik. Efnan çoktan uyuyakalmıştı bile. Yeni doğduğu için günün neredeyse tamamını uyuyarak geçiriyordu. Onu öpüp koklamak için uyanmasını bekliyorduk. Kimi zaman uyandırıp öpmek istesem de bu isteğimle zar zor baş ediyordum.

“Hazır mısınız?” diyen kocam içeri girdiğinde Efnan babasının sesini duyar duymaz kıpırdanmaya başladı. Karan yanımıza gelip yatağa oturdu. “Yeni mi uyudu?” diye şefkatle sordu.

Efnan uyanınca gülümsedim. “Uyumuştun.” Saçlarımı atkuyruğu yapmak için ayaklandım. “Sen onu pusetine yerleştirir misin, sevgilim? Yan tarafa geçince orada uyur.”

Keyifle, “Tabii ki,” dedi.

Aynadaki aksime baktığımda hâlâ kendimi beğenmediğimi fark ettim ve bu canımı sıktı. Yanağımda, alnımda sivilce izlerim vardı. Kaşlarımın şekli bozulmuştu. Saçlarım giderek azalıyordu. Yüzümdeki ışıltı gitmişti sanki. Kızım sağ olsun, benden güzelliğimi almıştı.

Mutsuz bir hâlde içeri geçtim. Karan, Efnan’ı da almış, beni bekliyordu. “Hazır mısın, sevgilim?” dedi. Kafamı salladım. “Üstüne yine de şu hırkayı al. Hava serin, hasta olursun.”

Dediğini yapıp hırkayı üstüme geçirdim. Evimizin kapısını kapattık. El ele yan eve geçerken Patron bir anda üstümüze doğru hızla koşmaya başladı.

Karan’ın *dur!* emrine itaat edip anında durdu. Onun neden böylesine heyecanlı olduğunu biliyordum. Efnan’ı görmek için sabırsızlanıyordu. “İçeri geçtiğimizde tanıştıracaksın seni. Burası serin,” dediğinde, Patron onu anlarmış gibi içeri koştu.

Bahçedeki korumalar biz geçerken tebriklerini iletiyorlardı. Hepsi Efnan’ı merak ediyordu. Benim, bebeğimizi gizlemek gibi bir düşüncem yoktu. Sosyal medyada paylaşmak için erkendi ama herkes kucağına alıp öpüp koklayabilirdi. Herkesten kastım, temiz ve tanıdığım insanlardı tabii.

Ömer bizi bahçe kapısında karşıladı. “Hoş geldiniz. Yeğenim uyuyor mu?” deyip ilk iş olarak Efnan’a baktı. “Uyanıkmış. Gel bakayım amcana,” dedi ve daha biz ne olduğunu anlamadan kızımızı alıp içeri geçti.

Karan'la birbirimize baktık. "Pabucumuz dama atılmış gibi, ha?" dedim.

Gülerek, "Evet, öyle görünüyor," dedi.

İçeri geçtiğimizde fark ettim ki herkes buradaydı. Yan evde oturmamıza rağmen herkes bizden önce gelmişti. Fakat kimse-
nin umurunda değildik. Dedem dâhil herkes Ömer'in kucağın-
da duran Efnan'a odaklanmıştı.

"Pamuk gibi ya! Yanaklara bakın, yumuşacık," dedi Alptekin.
"Isırırım yerim seni, küçük sıpa! Amcasının gülü, bülbülü! Abi,
versene bana."

"Dur daha yeni aldım," dedi Ömer.

Sena, "Hayatımda gördüğüm en güzel bebek bu," dedi.

"Maşallah ya çok güzelmiş," diyen Batuhan bizi fark etti.
"Aa, siz de mi buradaydınız? Görmemişiz ya," dedi alay ede-
rek. Karan'la ikimize sarıldı. "Tebrik ederim. Çok güzel bir şey
yapmışsınız."

"Eyvallah, kardeşim. Darısı sana olsun," dedi Karan.

Hale, "Gözleri mavi mi?" deyince Karan'la hemen Efnan'ı iz-
leyen topluluğun yanına gittik.

Sena'ya sarıldıktan sonra, "Bakayım," deyip ortaya geçtim.
Efnan'ın gözleri düne nazaran daha çok açılmıştı. Ve evet, göz-
leri maviydi. "Sen maviymişsin, kızım. Masmaviymiş gözlerin,"
derken benim mavilerim çoktan dolmuştu bile.

Karan, "Annesininki gibi," dedi. Sesinde hayallerinin gerçek
olduğunu söyleyen bir tını vardı. Kolunu omzuma atıp bana sa-
rıldı. "İnşallah büyüyünce değişmez. Gördün mü, Lâl? Okyanu-
sun sığ yeri gibi gözleri. Seninkinden bir ton daha açık sanki."

Onun gözlerine bakınca kendi gözlerim nasıldı, unutmuş-
tum. Büyülenmişim sanki. Mavinin böyle bir tonunu daha
önce gördüğümü hatırlayamıyordum. Bembeyaz teninde ıslıl
ıslıl parlıyordu gözleri. Bu yüzdendir ki benim gözlerimde yaş
durmuyordu.

“Herkes bir nazar duası okusun,” dedi dedem. Hepimize manalı bakış attı. Bildiğimizden şüphe ederek, “Nas, Felak da okuyabilirsiniz,” dediğinde güldük.

Karan şakağıma öpücük kondurdu. “Sana benzeyen bir kız çocuğuydu hayalim. Daha ne isterim, bilmiyorum,” dediği sırada Patron ayak ucumuzda havladı. *Yeter artık beklediğim* diyordu sanki. Efnan’la tanışmak için sabırsızlanıyordu. “Senin ne istediğini biliyorum ama. Geç bakayım şuraya.”

Patron koşarak Karan’ın gösterdiği tekli koltuğun köşesine geçti. Karan, Efnan’la beraber koltuğa oturduğunda Patron sanki bir insanmış gibi önce şaşırma belirtisi gösterdi. Sonra usulca yaklaştı. Efnan’ın önce ayaklarını sonra da karnını kokladı. Bakışları Karan’a ve bana değdi. *Bu sizin mi* der gibi bakıyordu sanki.

“Patron, bu bizim kızımız Efnan,” dedi Karan. Patron’un kafasını sevdi. “Daha yeni doğdu. Senin yeni görevin onu her şeyden koruyup kollamak. Anlaştık mı?” Patron bir kere havladı. “Efnan, bu Patron. Senin yeni oyun arkadaşın.”

Aypare tatlı bir sesle, “Patron’un bakışlara bakın. Neredeyse ağlayacak gibi bakıyor,” dedi. Yanıma gelip Betül’le beraber tebrik etti. “Maşallah, pek güzel. Allah analı babalı büyütsün inşallah,” deyip Efnan’ın yakasına altın iliştirdiler.

“Teşekkür ederiz, ablaları,” dedim. Alptekin’le Batuhan’a kafa ile *feyz alın* der gibi bir işaret yaptım. İkisinin hiç umurunda değildi. Efnan’la ilgilenen kızlara hayran hayran bakmakla meşgullerdi.

Dedemin elini omzumda hissedince ona doğru döndüm. Yüzündeki mutluluk iyi hissettiriyordu. “Ağrın, sızın var mı, evladım? Doktor *ayağa pek kalkmasın* demişti. Çok ayakta durma sen,” diyerek beni sandalyeye oturttu. O da hemen yanı başıma oturdu. “Evlat başka oluyormuş, değil mi?”

“Bambaşka oluyormuş, dede,” dedim. Patron kafasını Karan’ın dizine yaslamış, gözlerini ayırmadan Efnan’a bakıyordu.

“Tarif edemeyeceğim bir his. Sanki bütün dünyadaki oksijen ciğerlerime dolmuş, kalbim onun sevgisini pompalıyor. İçimde adını koyamadığım bir şey var.”

Dedem elini dizime koydu. İçten bir sesle, “Allah sizi hiç ayrı koymasın, kızım,” dedi.

Betül uzaktan, “Eflâl, Batuhan bu şirin bebeğin kendisine benzediğini iddia ediyor. Acil yargılanmalı,” dedi. Parmağıyla suçlu gibi Batuhan’ı işaret ediyordu.

“Şu küçücük yavruca bu maymuna mı benzeyecek?” dedi abim. Selin’in omzuna omzunu çarptı. “Bizimki de gelse de kardeş kardeş oynasalar.”

Selin ona *delirme* dercesine bir bakış attı. “Tebrik ederim, Eflâl. Dilerim uzun, sağlıklı bir ömrü olur.”

Ona sarılmak için ayağa kalktığımda ani kalkmış olmalıyım ki canım acıdı. Bunu bir tek Karan anlamıştı. Efnan’ı abimin kucağına bırakıp hemen yanıma geldi.

Küçük bir çocuğu uyarır gibi, “Sen artık oturuyorsun ve hiç kalkmıyorsun. Bugün bu sandalyeden ayrılmak yok,” dedi. Çok sert konuşmuş olmasın istemiş olacak ki yanağıma öpücük kondurdu.

“O zaman herkes iyice acıktıysa yemeğe geçelim,” dedi ev sahibi, Ömer. Kalabalıktan sesi duyulmayınca daha yüksek sesle konuştu: “Beyler bayanlar, herkes masaya icabet edebilir mi?” Herkes yerine geçtikten sonra Ömer çatalla kadehine vurarak dikkatleri üstüne çekti. “Öncelikle hepiniz hoş geldiniz. Böyle mutlu bir günde bir arada olmak çok güzel. Bugün burada...” Herkesin bakışları dedesinin kucağında uyuklayan kızıma değdi. İçim gitti, onun mis kokulu kafasından öptüm. “Ailemizin en yeni ve en minik üyesi Efnan’ın aramıza katılmasını kutlamak için buluştuk. O farkında olmasa da o doğduğu için kutlama yapıyoruz. Kadehimi ailemize renk katan yavru kuş Efnan’a kaldırıyorum. İyi ki geldin, Efnan.”

Herkes içkilerini kaldırıırken ben suyumu kaldırdım. Çünkü anaydım ben, ana. Emzirmem gereken bir yavrum vardı.

“Bir diğer sebebimiz ise bizim yeniden buraya taşınmamız. Bu evin Hale’ye de bana da iyi geleceğine eminim. Dilerim her şey çok güzel olur,” dediğinde hep bir ağızdan *âmin* dedik. “Ve şeref!”

Kadehler gülüşmeler içinde tokuşturulunca Efnan sıçrar gibi oldu.

“Dede, ben alayım onu. Koltuğa koyayım. Burada sesten rahatsız olmasın,” dedim. Kızımı koltuğa yatırdığım sırada Hale yanıma geldi. Efnan’la masa arasındaki mesafeye baktım. “Buradan sesini duyar mıyız acaba?”

Hale, “Bebek telsizini getirmiş miydiniz?” diye sordu. Kafamı *hayır* anlamında salladım. “Ama sorun değil. Duymamamız imkânsız. Hem baksana, Patron başında. Ağladığı anda havlar zaten.”

Patron, Efnan’ın baş ucunda duruyordu. Efnan kıpırdansa bile bize haber vereceğini biliyordum. Hale’ye hak verdim, yeniden masaya döndük. Masanın bir başında Karan, bir başında Ömer oturuyordu. Ben Karan’ın sol yanıdaydım ve benim yanımda dedem vardı.

“Dede, ne zaman dönüyorsunuz? Biraz daha kalsanız olmaz mı?” dediğimde bana gülümseyerek baktı.

“Keşke kalabilsek, kızım. Ama bir arkadaşımın hastanede işleri var. Onu yalnız bırakmamam gerek,” dediğinde Karan’la göz göze geldim. Kendi hastalığı için gidecekti ama yine bana söylemiyordu. “Sık sık geleceğim. Merak etme sen.”

Onu üzmemek istemediğim için sadece gülümsemekle yetindim.

“Ulan dünkü bebesin lan sen. Ne demek bu şirkete yenilik gerek?” diyen Ömer’e baktım. “Daha dün bir bugün iki. Bir anda CEO mu kesildin başımıza?”

Alptekin gayet rahat bir ifadeyle, “Evet?” dedi. Aypare de ortamda olduğu için ekstra kasılıyordu. “Bu şirketin en büyük problemi çalışanlarla ilgilenmemesi. Senin çalışanın mutsuz, senin çalışanın öğle yemeğinden keyif almıyor, senin çalışanın bir hafta kahvesiz çalışıyor diye canı sıkkın, senin çalışanın molarları kısa,” derken parmağıyla tek tek sayıyordu.

Betül, “İnsanlara yarım saat mi mola hakkı veriyorsunuz?” diye kınar gibi sordu.

“Öyle bir şey yapmıyorlardır,” dedi Selin, şüpheli bir hâlde.

Karan yerinde dikleşti. “Şimdiye kadar böyle bir dönüt almamıştık. Sen şunu doğru düzgün anlat bir,” dedi Alptekin’e.

Alptekin daha da ciddileşti. “Öncelikle yiğidi öldür hakkını yeme, maaş konusunda eliniz bol. Kimse bundan şikâyetçi değil. Ama çalışanları rekabete sokmanız onların arasını bozuyor. Ayın elemanı nedir ya? Recep İvedik konsepti gibi.”

“Faydasını görüyoruz. Bu olay satışı ne kadar artırdı, biliyor musun sen?” dedi Ömer. “Eğer rekabet edemiyorlarsa bu işi bırakabilirler. Ya da prim almazlar, sadece maaşlarını alırlar. Biz kimseye haksızlık etmiyoruz. Kazanana her ay primi yatıyor mu? Bitti gitti.”

“Ömer haklı,” dedi Karan. “Mola muhabbeti ne? Bir buçuk saat öğle araları var. Neresi kısa bunun? İş başı saat 9’da. Akşam 5’te bitiyor. Fazla bir mesai göremiyorum ben. Hatta diğer şirketlere göre çok iyi kalıyor bizimki. Mesaiye kaldıklarında da haklarını alıyorlar.”

Alptekin, “İnsanlar ayın elemanı olacak diye molalarda bile çalıştığı için olabilir mi, abiciğim?” dedi.

Karan dudaklarını büzdü. “Bak işte o beni hiç alakadar etmez. Gitsin dinlensin, yemeğini yesin, kahvesini içsin. Ama sen onlara da laf söylemiştin? Beğenmiyorlar mı yemeği?”

Arif araya girdi. “Yemek şirketini değiştirmiştik, abi. Son çalıştığımız firma pek iyi değil gibi,” dedi.

Karan, “Yenisini bulun o zaman. Buna başka çözüm mü var? Önlüğü giyip ben mi yapayım?” diye çıkıştı. Çatık kaşlarıyla, “Başka?” dedi.

Benden duymuş olmayın der gibi bakarak, “Bir de adam kayırdığınız düşünüyor,” dedi Alptekinsiz.

“Hasiktir oradan!” dedi Ömer. “Hanımlar, kusura bakmayın lütfen. O nereden çıktı, paşam? Kimi kayırıyormuşuz?”

“Sizin kattaki iki tane yeni başlayan eleman var ya, onları. Torpilli oldukları konuşuluyor,” dedi Alptekin.

“Biz şimdiye kadar kime torpil yapmışız? Sana bile yapmadık,” dedi Karan. Gerçekten sinirlenmişti. “O iki eleman dediğin adamlar işe başladıklarından beri on yıldır çalışan adamların yapamadıklarını yaptılar. Hâlâ da yapmaya devam ediyorlar. Onları kayırdığımız yok. Raporlar ortada. Onlarla farklı işler için de ekstra olarak çalışmaya başlayınca daha fazla konuşur olduk. Burası bir şirket. Çalışanlarla konuşmadan nasıl iş yürütebiliriz? Eğer onları kayırdığımızı düşünüyorlarsa dönüp kendilerine bakmaları gerekir. Kimse eksikliğini düşünmüyor, herkes başkasına suç atma peşinde.”

Ömer, “Bunları kim söylüyor? Sana söyleme cesaretini nereden buluyorlar? Sen de bir Akdoğan’sın. Farkında mısın?”

Alptekin, “Bunlar benim gözlemim, abi. Kimse gelip bana bir şey söylemiyor tabii ki. Ben şirketin nabzını tutuyorum,” dedi.

“Az tut sen o nabzı. Yoksa başka bir şey tutacaksın,” dedi Ömer. Kafasını çevirip tövbe çekti.

“Ortamı ne kadar gerdiniz ya?” dedi Batuhan. “Biz buraya kutlama yapmaya geldik ama sizin şirketin dedikodularını dinliyoruz. Bize ne, kardeşim? Toplantı yapıp konuşun.” Hale’ye döndü. “Sen ne yapıyorsun, Hale? Alışabildin mi?”

Hale konunun aniden ona gelmesiyle afallasa da, “Alışmaya çalışıyorum. Herkes çok yardımcı oluyor,” dedi.

Aypare, Betül’den onay alıp, “Ara sıra bize de gelsen belki kafan dağılır,” dedi.

Bu fikir Hale'yi gülümsetti. "İşe başlamayı düşünüyorum. Bir de Eflâl'e yardım edeceğime söz verdim. Ama gelmek isterim tabii ki."

Hale bir sene içerisinde çok fazla ilerleme kaydetmişti. Ona yardımcı olabilmek ve bu ana şahit olmak harikaydı. Efnan konusunda yanımda olacak olması da içimi rahatlatıyordu.

"Bu grup beraber tatile gitsek keşke. Sizin Bora Bora video-nuzu izleyince o kadar içim gitti ki," dedi Betül. "Harika olmaz mıydı, Batu?"

Batuhan onun yanağından makas aldı. "Muazzam olurdu, güzelim."

Onlar sevgiliden çok arkadaş gibiydiler. Sanki birbirlerini yıllardır tanıyor gibi yakındılar. Aynı tarz şakalar yapıyorlardı mesela. Yemek zevkleri çok benzerdi. Bazen konuşmalarını bile birbirlerine benzetiyordum.

"Bizimkiler izin vermeyebilir," dedi Sena.

"Sizin evlilik ne zaman?" diye sordu abim. Selin'e bakış attı. "Sizden sonra bizim de işimiz var da."

Abimin Selin'e yaktığı sinyalleri görünce çok seviniyordum. Bir an önce bu adımı atmalarını umuyordum. Görümce olmak iliklerime işlesin istiyordum.

Arif, "Önümüzdeki yaz inşallah. Evlilik teklifini ettik. Sırada nişan var," dedi keyifle ama gergin bir sesle.

Bu arada Karan tabağıma iki parça et koydu. "Bunları da ye, sevgilim. Biraz daha patates püresi ister misin?"

"Teşekkür ederim," dedim.

"Evlilik teklifi çok iyiydi bu arada. Sena'nın şaşkınlığını izlemek çok tatlıydı," dedi Aypare. "İyi ki Eflâl'den yardım almışsın, Arif."

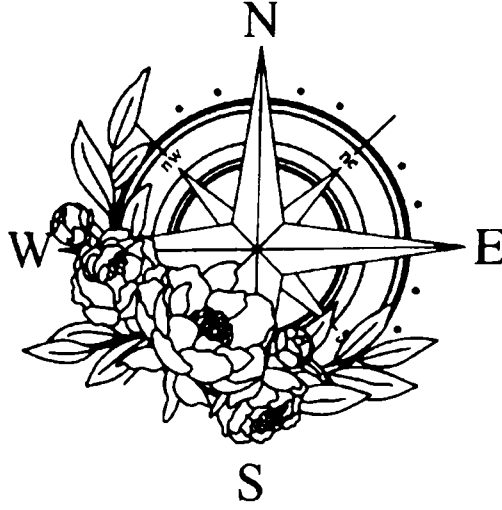
Arif bana minnetle baktı. "Yengem sağ olsun imdadıma yetti. Elimizden geleni yaptık işte." Utanan sevgilisinin omzuna kolunu attı. "Ona layık olmaya çalışıyoruz."

Evlilik teklifi fikrini Arif'le beraber bulmuştuk aslında. Ben sadece onu yönlendirmiştim. Beraber oldukları videoları seslendirmesini, video boyunca Sena'yla anılarını anlatmasını önermiştim. Videonun sonunda evlenme teklif ediyordu. Sonra güzel bir akşam yemeğinde bu videoyu Sena'ya izletmesini ve tam o anda yüzüğü çıkarıp teklif etmesini söylemiştim. Arif tam olarak öyle yapmıştı. Artı olarak onu ilk öptüğü yerde bunu yapması bonus olmuştu. Sena hem çok şaşırmış hem de çok sevinmişti. Arif bu anları kenara koyduğu kamerayla kayda alınca hepimiz bu keyifli dakikaları izleyebilmiştik. Eli ayağına dolanan çifti izlerken gözyaşlarım sel olmuştu.

Ailemi çok seviyordum. Her birinin yarası olmasına rağmen bunları beraber sarmayı biliyorlardı.

İnsan böyle akşamlardan sonra bir daha karanlık günlerin olmayacağını sanıyordu.

İnsan bazen çok yanıliyordu.

26. BÖLÜM

Bir Kere Daha

*A*lptekin, Efnan'ı koltuğun üstünde bir o yana bir bu yana hareket ettiriyordu. Efnan ise bu durumdan oldukça keyif aldığını belli eden sesler çıkarıyordu.

“Ben bu ürünü aldım ama bu ürünün kusurları var,” dedi bana bakarak. Efnan'ı havaya kaldırdı. “Yorumumu yapıp puanımı vereceğim.” Aslında güldürmek istediği Efnan değil, bendim. Benim keyfimi yerine getirmeye çalışıyordu. “Öncelikle sürekli pili bitiyor. Hep uyuması gerekiyor. Eksi bir puan veriyorum. Ürünün rengi giderek açılmaya başlıyor. Gözleri mavinin en açık tonu oldu. Beklediğim bu değildi.”

“Çok güzel bir tonu ama...” dedim.

Alptekin, Efnan'ı göbeğinden tutup sağ omzuna koydu. Efnan eğlendiğini belli eden sesler çıkardı. “Ürünüm yavaş yavaş bozulmaya başlıyor. Garip garip sesler çıkarmaya başladı.” Efnan elini atıp Alptekin'in saçını çekti. “Ürün artık kontrolden çıktı.”

Kızımı elinde oyun hamuru yapmıştı. Efnan bu durumdan hoşlansa da her an elinden düşecekmiş gibi endişeliydim.

Patron yanlarına gelince Efnan heyecanlandı. Alptekin dudaklarını büzdü. “Ürün hayvansever. Artı bir puan yazıyorum.”

Tam bir anne modunda, “Puanı sadece buradan mı aldı benim kızım?” dedim.

“Evet? İstemiyorsan sepetine ekleme,” dedi eğlenerek. Efnan’ı koltuğa oturttu ama kızım dengesini sağlayamayıp devrildi. “Ürün düz duramıyor. Hep bir düşme eğiliminde. Buradan da bir puan kırıyorum.” Efnan, ellerini Alptekin’e uzatıp onun kucağına gitmek istediğini belli etti. “Ürüne gelen güncellemeler sayesinde en sevdiği amcası ben olduğum için...” Efnan’ı kucağına alıp ona sıkıca sarıldı. “Bütün eksi puanlar önemini yitiriyor. Ürün hayatımı değiştirdiği için ona tüm artıları veriyorum. Kesinlikle alabilirsiniz. Beklentinizin çok üstünde bir sevgi seli-ne kapılacağınızı garanti ederim. Ama beraber geçirdiğiniz her vakitte ona daha çok bağlanacağınızı unutmayın. Bu ürün tam bir bağımlılık yapıyor!”

Efnan, amcasının söylediklerini anlamasa da eğleniyordu. Amcasının göğsüne dayalı bir şekilde duruyor, ayaklarını hunharca oynatıyordu.

Gülüşünü duymak cennetin varlığına emin olmak gibiydi.

Ayağa kalkıp yanlarına gittim. “Ürünü bu kadar kurcalarsanız birazdan bozulup arıza verebilir. Üstünüze kusması garanti kapsamına girmiyor. Lütfen ona göre davranalım.” Efnan’ı kucağıma aldım, kafasını öptüm. “Bunu ciddi söyledim. Daha yeni yedi. Böyle sallarsan üstüne kusar yine.”

Alptekin ona içi gidiyor gibi baktı. “Kussun ya! Ondan kıymetli mi? Kussun!”

Gözlerimi devirdim. “Onun kusması sorun değil de onun kustuğunu görünce senin de kusman biraz problem oluyor. Bebek kusmuğu temizlemekten daha kötü senin kusmuğunu temizlemek. Bir de miden çöplük gibi, Alp. İğrenç yani!”

Öyle mi dercesine baktı bana. “Sanki bilerek yapıyorum. Kusan birini görünce benim de kusasım geliyor. Elimde değil,” diyerek Efnan’ın yanağını sevdi.

Efnan'dan kötü koku gelince ikimiz de yüzümüzü buruşturduk. Poposunu yokladım. "Sıkıntı yok. Sadece gaz yapmış."

Alptekin burnunu tutarak uzaklaştı. "Nükleer bir bomba atıldı diye düşündüm. Bu nasıl bir koku?"

"Bunu da ürünün yorumlarına yazarsın!" dedim gıcık gıcık bakarak. "Ama boynunu öpmeyi koklamayı biliyorsun. Gülü seven dikenine de katlanır, paşam."

"Yeğenin olmasının en büyük artısı bu. İstedğin kadar sev, oyna, vakit geçir. Ama ağladığında, uyuması gerektiğinde, altının değişeceği zaman ebeveynlerine geri ver. Sorumluluğu da sende değil. Part-time ebeveynlik gibi. Harika!"

Efnan'ı koluma yatırdım. "Senin bu amcan çok mu akıllı? Ne dersin, kızım? Kendi çocuğu olduğunda da böyle midesi bulanacak mı acaba? Ha? Bence de, anneciğim. Bence de amcanın daha kırk fırın ekmek yemesi gerek..."

"Hadi be oradan," dedi Alptekin. Yüzündeki kibirli ifade yavaş yavaş kendini hüzne bıraktı. Bunu görmek istemiyordum. Bu ifadeden nefret ediyordum. "Sen nasılsın, Ef? Gerçek anlamda nasılsın?"

Dürüstçe, "Karışık," dedim. Efnan uyku saatinin geldiğini belli eden hareketler yapıyordu. "Sen Efnan'ı uyutur musun? Parmağını tutmasına izin ver, o uyur zaten." Alptekin kaçtığı mı anladığını belli eden bir bakış attı. "Benim hazırlanmam lazım, Alp. Bugün açılışı ben yapacağım. Geç kalmadan gitmek istiyorum."

"Peki, Ef. Şimdilik öyle olsun," dedi.

Hayatın harika giderken ani bir haberle tepetaklak olabiliyordu. Bu yüzden karışıktım. Ani duygu değişimleri arasında boğuluyordum. Onu kaybetmeden önce birini kaybetmeyeli çok uzun zaman olduğunu fark etmemiştim. Hayatımdan çıkan insanlar oluyordu elbette ama sevdiklerimi toprağa vermek gibi değildi bu. Ölümle yüzleşmek her seferinde acı veriyordu.

Dedem iki ay önce hayata gözlerini yummuştu.

İnsana telefon acı acı çalıyor gibi gelebilir miydi? Onun ölüm haberini aldığımda telefonun sesi canımı yakmıştı sanki. Elim gitmemiş, sanki hissetmiş gibi açmak istememiştim.

“Eflâ! Eflâl sana bu haberi vermek istemezdim, kızım. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm.”

Ağlıyordu Reşat abi. Konuşamıyordu. Başka bir şey de söyleyememişti zaten.

Deden öldü dememişti mesela. Artık Urfa’da tek bir yakının bile yok dememişti. Yıllar sonra buldun ama bir kalp krizine yenik düştü ve onu kaybettin diyememişti. Dudaklarından, Efnan artık onun kucığında saatlerce uyuyamayacak sözcükleri döküle-memişti mesela. Onun büyüdüğünü göremeyecek, beraber saatlerce geçmişî yâd edemeyeceksiniz, o artık yok diyememişti.

Ama ben anlamıştım.

Dedem de beni terk etmişti.

Bir kere daha tatmıştım bu acıyı.

Dizlerimin bağı çözülmüş, kendimi tutamamıştım. Efnan, büyükbabasını kaybettiğimizi anlar gibi çığlık çığlığa ağlamaya başladığında onu yatıştıramamıştım. Daha dört aylıktı. Beni alaşağı edip sütümü kesmeme sebep olacak acıyla yüzleşmemeliydi. Anne sütünü alması gerekiyordu. Ama hayat ona daha bu yaşta gerçekte baş başa kalması gerektiğini göstermişti.

Annemle babamı kaybettiğimde yaslarını tutamamıştım. Bir anda her şeyimi bırakıp Türkiye’ye dönmüş ve adaptasyon sürecine girmiştim. Kendi kendime bir köşede ağlamıştım. Daha küçüktüm, yas nasıl tutulur, bilmiyordum.

Hayat bana bunu en acı yoldan öğretmişti.

Urfa’ya nasıl gittiğimizi bilmiyordum. Urfa’nın toprağına ayak basar basmaz hissetmiştim onun yokluğunu. Konak tıklım tıklımdı ama içinde kimse yok gibi ıssızdı sanki.

İnsanlar bana baş sağlığı diliyor, sarılıyor, beni kucaklıyor, ağlıyor, hatta ellerimi öpüyordu. Ben anlayamıyordum. Öylece ağlıyor ve sanki bir odadan çıkacakmış gibi onu arıyordum.

Her yaşlı gözde onu bulmaya çalışıyordum. Bir yerden *torunum* diyerek çıkıp gelecek sanıyordum. Ben bu yas nasıl tutulur, bilmiyordum. Bana bunu öğretmek için bile gelmesi gerekiyordu.

Bu konuda cahil olmamın yanı sıra büyümenin de ekstra bir yükü olmuştu. Olgun bir kadındım, anneydim, eştim. Artık köşeye geçip ağlayacak yaşı geçmiştim. Bu süreci benim yönetmem gerekiyordu.

Dedem her şeyini bana bıraktığı için tüm koordine etme görevi bana geçmişti. Daha onu toprağa vereli beş gün bile olmamışken insanlar vasiyeti konuşmaya başlamıştı. Benim ciğerimde bir yangın vardı ama onlar toprak peşindeydi. Dedemin hatırasının hatırına sesimi çıkartmamaya çalışmıştım. Yoksa sesim tüm Urfa'yı inletecekti.

Aypare de en az benim kadar perişan olmuştu. Onun üstünde dedemin hakkı çoktu. Doğduğundan beri onunla beraber yaşamış, onun sayesinde okumuş ve kocaman bir kadın olmuştu. Urfa'dayken bir an bile yanımdan ayrılmaması, aynı acıyı paylaşmak bana iyi gelmişti.

Bu süreçte anne olmak da zordu. Efnan'ı düşünmeden hareket edemezdim. Besinini dahi benden sağlayan bir canlıya bakmakla yükümlüydüm. Onun ihtiyaçlarını yas tutuyorum diye yok sayamazdım. Sütümün gelmediğini fark ettiğim anda dünyam başıma yıkılmıştı. O an iyi bir anne olamıyorum hissi yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Beni depresyon sürecinden çıkartan Karan ve Hale olmuştu. Onlar olmasa kendimi bir kuyunun dibinde bulurdum.

Doğum kilolarım da yoktu artık. Hamilelikte yaklaşık on beş kilo almıştım. Doğumla beraber sekiz kilosunu vermiştim. Dedemi kaybettikten sonraki iki ayda ise on kilo daha vererek doğumdan önceki kilomdan bile aşağı düşmüştüm.

İnsanın dua ederken iki kere düşünmesi gerektiğini burada bir kere daha anlamıştım. Kiloları vermek için çabalarken

Allah karşıma böyle bir acı çıkartmıştı. Boğazımdan tek bir lokma geçmeyince kilo vermek de kolay olmuştu.

Bir ayın sonunda İstanbul'a yeniden döndüğümde eski Eflâl değildim sanki. Orada bir yaş daha almıştım. Dedemi de kaybedince çocukluğumdan eser kalmamıştı. Anne olduğum zaman bile böyle hissetmezken artık omzumda onun elinin olamayacağını anladığımda büyümüştüm.

Eski hayatıma da dönmek zor olmuştu. Bana farkında olmadan en çok yardım eden de Efnan olmuştu.

Onun neşesi, sabahları bile mutlu uyanması, kahkahası, gülüşü, kokusu beni yeniden hayata döndürmüştü.

Artık onu besleyemesem de annelik görevimi yapmak için çabalamıştım.

Telefonumun çaldığını duydum. Koşar adım komodinin üstündeki telefonuma ulaştım. "Alo, Karan?" diye açtım telefonu.

"Güzelim, günaydın. Sabah seni öperek çıktım ama çok erken çıktığım için seni uyandırmak istemedim. Nasılsınız, ne yapıyorsunuz?"

Yatağa oturdum. "Alptekin geldi. İçeride Efnan'la oynuyorlar. Ben de hazırlanıyordum. Bugün ben açıyorum ya kafeyi," dedim. Saate baktım. "Senin toplantın yok muydu bu saatte?"

"Ben erkenden bu yakaya geçtim ama adamlar iki adım mesafeden gelememiş. Onları bekliyorum. Çekip gitmeme sebebim Efnan. Eğer kızımın geleceğini iyi planlamak istemesem şu dalgaklarla uğraşmam," dedi kısık ama sinirli bir sesle. "Geldiklerinde lafımı gediğine oturtmaktan geri durmayacağım. Çoluk çocukla iş yapılmıyor ki. Sabır çekip duruyorum anlayacağın."

Onun sinirli hâli gözümün önüne gelince gülümsedim.

"Sen kahveni de içmemişsin belli."

"Birazdan getirecekler. Birazdan dediğime bakma ama. Yarım saat oldu. Bu şirkette herkes yavaş, arkadaş!"

“Sakin kalmaya çalış, sevgilim. Akşam somon yapmayı düşünüyorum. Yanına da bol yeşillikli bir salata yaparsak güzel olur. Sen ne dersin?”

Derin bir nefes verdi. “Lâl, kendine biraz izin mi versen? Tüm sorumlulukları üzerine almak istemeni anlıyorum ama böyle yaparak duygularını bastırıyorsun gibi geliyor,” derken sesindeki endişeyi duydum.

“Aksine, böyle yaparak duygularımı yaşıyorum. Burası bizim evimiz, Karan. Yemeği de biz yapacağız, ortalığı da biz toplayacağız. Temizlik konusunda yardım alıyor olabilirim ama diğer şeyleri elletmem. İllaki zor olduğu anlar oluyor ama ben böyle yaşamak istiyorum. Hem hangi kadının karşısına zorluk çıkınca tüm sorumluluklarını başkasına devretme gibi bir şansı var? Farz et ki böyle bir şansım yok.”

“Ama var,” diye diretti. “Efnan konusunda hak veriyorum. Yardımcı istememekte haklısın. İyi ki Hale var. Yoksa ben de kızımı başkasına emanet edemem. Ev işleri konusunda sana hak vermiyorum. Ama diyorsan ki böyle kafam dağılıyor, bir şey diyemem. Umarım bu süreç seni çok yormaz.”

“Seni seviyorum, Karan. Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni çok seviyorum, güzel eşim,” dedi. Ayaklandığını duydum. “Ben şimdi kapatıyorum. Beyefendiler teşrif edebildiler sonunda. Bana haber vermeyi unutma, güzelim. Kızımızı benim yerime öp.”

“Kolay gelsin,” dedim ve telefonu kapattım.

Birkaç dakika daha yatakta oturup düşündüm.

Karan’a hak veriyordum. İmkânım varken kendime izin vermeli ve yardım almalıydım. Ama bunu yapmak istemiyordum. Hem kafe hem Efnan hem ev işleri, yemek derken akşam resmen baygın gibi uyuyordum. Ama ben bunu seçiyordum. Kızıma kendi hazırladığım yemeği yedirmek istiyordum. Kocamla beraber yaptığımız salatanın tadı bir başka geliyordu. Bulaşık makinesini boşaltırken kafamın içindekileri de boşaltıyordum sanki.

Burası benim yuvamdı. Yapabildiğim müddetçe her şeyi kendim yapabilmek istiyordum.

Evden çıkmamız Alptekin'in sayesinde kısa sürmüştü. Ama öyle çok trafik vardı ki kafeye bir saatte anca varabilmıştık. Allah'tan Efnan yol boyu uyumuştı. Yoksa çekilmez bir yol olurdu.

Yiğit'in yardımıyla kapıyı açıp içeri girdim. Ben Efnan'la ilgilenirken o makineleri açıyordu.

"Nereden nereye, Yiğit..." dediğimde bana anlamayarak baktı. "Nereden nereye diyorum. Önceden yaptığın işe bak, bir de şimdikine. Kahve yapıyorsun artık. Tatlı dilimliyorsun falan. Sana garip gelmiyor mu?"

Sandalyeleri indirirken, "Eskiden garip geliyordu ama alıştım," dedi. Bir şey söylemek ister gibi baktı. Sonra vazgeçti. Daha sonra söylemeye karar verdi. "Aslına bakarsan yenge, böylesi daha iyi oldu. Sizinle vakit geçirmek bana da iyi geliyor. Efnan uyurken başında beklemek onca adamlarla uğraşmaktan kat kat daha iyi. Servis yapmayı da sıkıntı yapmıyorum. Aksine, kafam dinleniyor. Burası bana iyi geldi."

Bunu duymak beni gülümsetti. "Sevindim böyle hissetmene. Sırf Karan'ın emri diye burada keyifsiz çalışsan içime dert olurdu." Efnan'ı bebek arabasıyla beraber yanıma getirdim. "O zaman sen Efnan'la vakit geçir, ben de mutfağa geçeyim. Kızlar bugün öğlen gelecek. İşler bana kaldı."

"Tatlıları getirecek çocuklar," dediğinde teşekkür edip içeri geçtim.

Bembeyaz bir mutfağım vardı burada. Küçücüktü ama benimdi işte. Kızlar dün gecedan kahveleri hazırlamıştı. Ben makinelerin tuşlarına bastım. Çayı da demledikten sonra tatlı stokumuzu kontrol ettim. Tatlılarımız aslında günlüktü. Ama bazen ertesi güne kalabiliyorlardı. Zıyan olmasını istemediğim için ertesi günden kalanları yarı fiyatına satıyordum. Bayatlamamış olsalar dahi bana göre taze olmadıkları için bu fikri seviyordum. Hiçbir şey zıyan olmuyordu.

Tezgâhın üstünü silerken Yiğit'in içeriden bana seslendiğini duydum. "Geliyorum!" dedim. Efnan uyanmış olabilirdi. Hızlı adımlarla içeri geçtim.

Görmeyi beklediğim kişi kesinlikle Reşat abi değildi. Efnan'la ilgilendiği sırada, geldiğimi görünce bana baktı. Şaşkınlığımı o da fark etti.

"Abi? Seni görmeyi beklemiyordum. Hoş geldin," deyip ona sıkıca sarıldım. Onu en son bir ay önce Urfa'da görmüştüm. Günâşırı konuşsak da onu görünce özlediğimi fark ettim. Dedemle özdeşleştiğinden olsa gerek, kalbimdeki yara sızladı. "Bir şey mi oldu? Habersiz gelmezdin sen," deyip oturması için masayı işaret ettim.

Karşılıklı oturduktan sonra soluklandı. "Seninle konuşmam gerekenler vardı. Yüz yüze konuşalım diye geldim. Önceden de haber vermedim hazırlık yaparsın diye. Akşamüstü döneceğim zaten."

Oturduğum yerde dikleştim. "Hayır olsun, abi."

Tebessüm etti. "Hayırdır inşallah, Eflâl... Ama öncelikle sen nasılsın?"

"İyi olmaya çalışıyorum, abi." En dürüst cevabım buydu. "Ne yaparsam yapayım atlatmak zor oluyor. Burası ve Efnan olmasa çok bocalamıştım. Allah'tan onlar var. Sen nasılsın peki?"

Sesli bir nefes verdi. "Koskoca adamım ama hâlâ onun gittiğine inanamıyorum. Kaç tane cenaze gördüm ama ağamı toprağa vermek gibi olmadı hiçbirisi. Babamdı o benim. Elini omzumdan hiç çekmedi. Son nefesinde dahi..." Gözleri doldu. Bakışlarını benden kaçırdı. "Ama konumuz bu değil," dedi hemen. "Biliyorsun, deden tüm mal varlığını sana bıraktı. Bunların içinde konak da var." Kafamı *biliyorum* anlamında salladım. "Sen Urfa'dayken bu konuları çok konuşamadık. Üstünkörü konuşup geçmiştik. Hepimizin acısı çok tazeydi... Fakat şimdi konuşmamız gerekiyor, kızım."

“Yapmam gereken bir şey varsa söyle, abi. Dedemin hatırasına güzel bakmak isterim.”

Tebessüm etti. “Dedenin en güzel hatırası sensin. Toprağı bol olsun. Yattığı yer rahat ettirsin onu,” dediğinde *âmin* dedim. “Konak da dâhil çok fazla mülkün idare ettirilmesi gerekir. At çiftliğini gördün ama iki tane büyükbaş çiftliği var, onları görmedin. Merkezdeki dairelerin, tarlaların ne yapılacağını konuşmamız lazım. Buradan gelecek gelirleri nasıl kullanmak istersin diye sormak istedim.”

“Konağın idaresinde senden başka kimseye güvenemem. Oradayken de söylemiştim. O konak her zaman yaşamaya devam edecek. Çalışanlar sanki her akşam dedeme yemek verecekmiş gibi yemek yapacak. İhtiyacı olan gelsin barınsın, yemeğini yesin, temizlensin. Bunun idaresini ben uzaktan yapamam. Bu işi yapabilecek tek kişi sensin. Dedemin ruhuna değsin istiyorum. Orada karnı doyanlar onun için bir dua okusun, bana yeter. Belki ileride orası bir bakım evine döner. Bunun için biraz araştırma yapacağım.” Göz ucuyla Efnan’a baktım ama hâlâ uyuyordu. “Konağın idaresi için gereken parayı da merkezdeki dairelerden sağlayabilir miyiz?”

“Hayli hayli sağlanır. Sen hiç mal beyanına bakmamışsın besbelli. Senin bu dediklerin için beş altı dairenin kirası yeter. Deden Urfa’nın ağasıydı, kızım. Sen onun varlıklarını hafife alma. Dört tane muhasebecisi var dedenin.”

Kollarımı masaya yaslayıp ellerimi birleştirdim. “Açık konuşmak gerekirse benim oralardan gelecek paraya ihtiyacım yok, Reşat abi. Çok şükür ben de çalışıyorum Karan da. Efnan’a yetebilecek kadar gelirimiz var. Ben istiyorum ki dedemin adı Urfa’dan silinmesin. Oradaki yardıma muhtaç insanlar onun sayesinde rahata erebilsin. Evlerden bazılarını sevgi evi yapabiliriz. Bunun için de gerekli koşulları araştıracağım.”

“Çok güzel düşünümüştün, kızım. Deden bunu duysa çok sevinirdi.”

Onunla konuşmamız yaklaşık iki saat sürmüştü. Yiğit gelen müşterilere servis yaparken ben uyanan kızımı doyurup konuşmama onunla beraber devam etmiştim. Bu sayede de akşamın nasıl olduğunu anlamamıştım bile.

Reşat abiyi görmek bana iyi gelmişti. Sanki dedemin ruhu da bizimleydi. Kalbimdeki acı az da olsa dinmişti.

Eve geldiğimizde Karan'ın arabasını kapıda gördüm. Kapıyı anahtarla açmak yerine zile bastım. Kocam kapıyı açtığı anda yüzünde güller açıyordu.

“Bebeklerim, hoş geldiniz,” deyip önce beni sonra Efnan'ı öptü. Kızımızı kucağımdan aldı. Üstündeki mutfak önlüğünü görünce ben gelmeden yemek hazırlığına başladığını anladım. “İşim erken bitince çıktım geldim. İyi ki gelmişim,” dedi Efnan'ı severken. “Özledin mi bakayım babayı sen? Baban seni çok özledi. Ne yaptın bugün anneyle? Anlat bakayım babana.”

Efnan daha konuşmaya başlamamıştı ama sesler çıkartabiliyordu. Babasını gördüğü andan beri mutluluğunu delicesine hareket ederek ve garip sesler çıkartarak gösteriyordu.

Ayakkabılarımızı kaldırıp terliklerimi giydim. Ellerimi yıkadım, üstümü değiştirdim. İçeri geçtiğimde Karan'ın ortalığı toplayıp balığı fırına verdiğini gördüm.

“Baban bugün çok sinirliydi ama sizi görünce tüm siniri uçup gitti,” derken Efnan'ın göbeğini öpüyordu. Kızım da bu durumdan oldukça keyif alıyordu.

Salata malzemelerini yıkamaya başladım. “Toplantın nasıldı, sevgilim?” diye sordum.

“Berbattı. Herifler beni çileden çıkardı. En son ne hâliniz varsa görün deyip çıktım gittim.” Efnan'la beraber yanıma geldiler. “Ne var, biliyor musun? Görmemişler. İnanılmaz görgüsüz bir aile. Amcaları ölünce başka varis olmadığı için miras bunlara kalıyor. Bu yeni yetmeler de işi öğrenmek yerine paralarıyla hava atmaya seçiyorlar. Ben sana diyeyim, bunlar birkaç yıla batar.

Böyle iş ahlakı olmaz. Toplantıya bir saat geç kalmak ne demek ya? Bir de üstteki rezidansta oturuyorlarmış.”

“Yuh! O zaman nasıl geç kalmışlar?”

Gözleri irileştirerek, “Denyolar havuza gitmişler çünkü!” dedi. Efnan olmasaydı onların kulaklarını daha başka çınlatırdı. “*Kusura bakmayın, yüzerken saate bakamadık diyor. Karan oğlum sakın ol* diyorum ama bir noktaya kadar dayanabildim. Dua etsinler kafalarını birbirlerine çarpmadım.” Efnan onun sakalına dokununca, Karan sinirine rağmen gülümsedi. “Sen babana bakma, bebeğim. Babanın aptal insanlara tahammülü yok sadece.”

“Birazcık da pirinç pilavı yapayım mı?” Kafasını *olur* der gibi salladı. “Bu iş önemli diyordun ama. Şirketi kötü etkilemeyecek mi?”

Ağzına üzüm attı. “Cık,” dedi. “Yani şöyle olacak. Bu andavalların bizden başka gidecek kapısı yok. Yıllardır bizimle çalışıyorlar. Başka kimden böyle kaliteli ürün alabilecekler ki? Ben çıktıktan sonra birkaç saat içinde şirketi arayacaklarını biliyordum. Yarım saat sonra da aramışlar zaten.”

“Aa, beraber çalışacaksınız o zaman? Nasıl sabredeceksin onlara?”

Bıyık altından gülümsedi. “Alptekin’e devrettim bu işi. Kendini de kanıtlamak istiyordu hem. Onun için de tecrübe olmuş olur. Bir de onun anlaşılabileceği bir kuşak,” deyip göz kırptı.

“Senden korkulur,” dedim gülerek. Fırını kontrol ettim. “Sevgilim, sen Efnan’ın sebze püresini çıkartır mısın? Ben de masayı kurayım. Bugün doğru düzgün bir şey yiyemedim, çok açım.”

Karan’ın kara gözleri beni buldu. “Yine mi? Çenemi tutmaya çalışıyorum ama maalesef başarılı olamayacağım. Emzirmeyi bıraktığından beri kendine hiç iyi bakmıyorsun, Lâl. Anlıyorum, kötü bir dönemden geçtin ama artık kabul et. Hayat devam ediyor!” dedi bastırarak. “Seni bu şekilde görmek istemiyorum.

Kemiklerin sayılacak neredeyse. Bu hâlde daha ne kadar dayana-
cağını sanıyorsun? Bir gün iflas edecek vücudun!”

“Abartıyorsun, Karan. Telefonda anlattım sana. Reşat abi ge-
lince öğünümü atlamak zorunda kaldım. Her zaman olmuyor ki
bu.” Masadaki eksiklere baktım. “Sen tuzu ve karabiberi getirir
misin? Ha, bir de limon.”

Karan hareket etmeden öylece duruyordu. Yüzünde hayret
eder gibi bir ifade vardı. Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi, “Lâl,”
dedi. Efnan’ı pusetine koydu. “Sen bu oyuncaklarınla oyna, kı-
zım. Babanın annenle konuşması gerekiyor. Şöyle otur sen de,”
deyip omuzlarından bastırarak beni sandalyeye oturttu.

“Lâl, ne oluyor? Bunu öylesine sormuyorum. Aklından neler
geçiyor?”

Sesli bir nefes verdim. “Ne gibi?”

“Lütfen ama lütfen bana bunu yapma. Nasıl olduğunu gör-
müyor musun?” dedi yalvarır gibi.

Onun endişe ettiğini görünce masanın üstündeki elini tut-
tum. “Sevgilim, ben iyiyim. Özür dilerim seni endişelendirdiy-
sem. Adapte olmaya çalışıyorum sadece. Kötü değilim. Bunu
kabul edip yaşamaya çalışıyorum.”

“Nasıl yapıyorsun bunu? Benim gördüğüm düşünmemek
için kendini başka şeylere veren bir kadın.”

Gülümsedim. “Aslında öyle değil. Nasıl anlatacağımı da bil-
miyorum,” dedim. Derin bir nefes aldım. “Hani sınavdasındır
ve bir soruyu yapamazsın ya. O soruda takılmak yerine yapama-
dığını kabul eder ve geçersin. Ya da geri dönmek üzere bırakır-
sın. Ben dedemi kaybetmeyi beklemiyordum, sevgilim. Hayatım
o noktada o kadar güzeldi ki pembe bir toz bulutunun içinde
yaşıyordum sanki. Bunun gelebileceğini öngöremedim. Sonra
fark ettim ki ben bununla yaşayamıyorum. Bunu çözemiyorum.
Ve dedim ki dur Eflâl. Dur ve bu problemi çözemediğini fark
et. Boş bırak çünkü yapamıyorsun. Bir gün geri dönüp çözmeyi
denersin ama o gün bugün değil. Daha o yeterlilikte değilsin.

O kadar güçlü değilsin.” Gülümsüyordum ama sol gözümünden bir damla yaş aktı. “Problemi öyle bir kenara koymadım ama. Hani bir zinciri açmaya çalışırsın ama zorlarsın zorlarsın açılmaz. Onu bırakınca genişler ve kendiliğinden açılır. Onun gibi yapıyorum. Başka şeylere odaklanmaya çalışıyorum. Bu süreç içerisinde biliyorum ki bu gücü kendimde bulacağım. Bunu yapabileceğime inanmak istiyorum. Ben büyüdüm ya! Baksana, kızım bile var. Ama ben dedemin mezarına gidemiyorum. Yıllarca annemlerin mezarına gidemiyorum diye ağlarken şimdi dedemin yanına gidemiyorum. Olmuyor, Karan. Ayaklarım birbirine dolanıyor sanki. Mezar taşında onun adını okuduğumda iyiye güzele olan her şeye inancımı yitirecekmişim gibi geliyor.” O bir şey diyecekken, gözyaşımı silip devam ettim: “Biliyorum, *böyle olmayacak* diyeceksin. İçten içte ben de buna inanıyorum. Ama o kadar kolay değil işte. Bunu aşmak zorundayım. Senin için, Efnan için, ailemiz için bunu yapmak zorundayım. Bu yüzden ki her işe kendim koşturuyorum. Onun gidişini düşünmeyeyim diye. Fakat tahmin ettiğim kadar başarılı olamıyorum. Yine de bunun da bir adım olduğunu biliyorum. Ben kocaman kadın oldum. Baran Demiroğlu’nun torunuyum ben. Bunun altından da kalkabileceğimi biliyorum.”

Karan beni bileğimden nazikçe çekip dizlerine oturttu. Bana öyle sıkı sarıldı ki hıçkırıklarım beni alt edemedi.

“Hepsi geçecek, sevgilim. Sana söz veriyorum hepsi geçecek. Kolay değil, biliyorum. Hiçbir zaman kolay olmadı. Farkında değilsin ama annenle baban için tutamadığın yası da şimdi tutuyorsun. Hepsi geçecek.” Saçlarımı okşadı. Kafamı öptü. Sırtımı sıvazladı. “Kocan yanında. Sen büyüdün ama kalbin çocuk kalabilir. Bu yasak da değil günah da değil. Acını dilediğin gibi yaşa. Yanında olmak için elimden geleni yapacağım. Geçecek, sevgilim. Hepsi geçecek.”

Geçmezdi ama azalıp canımı daha az yakacağını biliyordum. Onun göğsüne sığınmak bile yeterli gelirken üstelik.

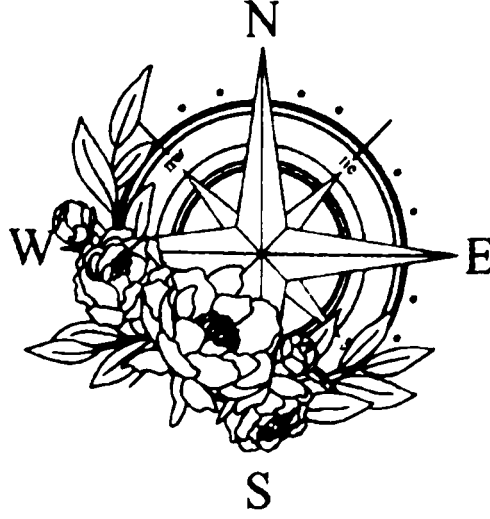
Kızım annesinin ağlamasına alışık olsa da bunu her seferinde garipseyip o da ağlıyordu.

Karan beni kucağından indirmeden Efnan'a ulaştı ve onu da benim kucağıma verdi. Efnan göğsüme sığınınca ağlaması yavaş yavaş dindi. Karan bizi sıkıca tutuyordu. Hiç bırakmayacakmış gibi.

Karan bir benim kafamı bir onun kafasını öptü. "Güzel bebeklerim benim. Ben her zaman yanınızdayım. Ölüm bizi ayırana dek."

İçimden mırıldandım:

Ölüm bizi ayırsa da.

27. BÖLÜM

Bazı Vedalar Yeni Başlangıçlar İçindir

“Yürüyor ki benim teyzem. Hadi bakalım, Efnan. Bırak sandalyeyi ve bana bir adım at. Şunları bir mosmor edelim. Hadi, Efnan! At bakayım!”

Hale dakikalardır. Efnan bir adım atabilsin diye çabalıyordu. Bana göre nafile bir çabaydı. Ama inat etmişti bir kere. Hale'nin bu özelliğini yeni keşfediyordum. İnatçı ve hırslı bir kadındı.

Ve Ömer bundan çok keyif alıyordu.

Ömer güldü. “Can şenliğim, önüne ulaşması için bir şey mi köysän. Böyle hiç gelecek gibi durmuyor. Hatta baksana, hâlimden çok memnun,” dedi.

Bir yaşını dolduran kızım ne konuşmaya tenezzül etmişti ne de yürümeye. Yürümeme sebebini hep birilerinin kucagında olmasına veriyordum. Kızımın ayakları yere değemiyordu ki. Hep birilerinin kucagındaydı maşallah. Konuşmama sebebini ise şımarıklığına veriyordum. Amcaları sağ olsun, daha elini uzatmadan ne isterlerse önüne getiriyordu. Kızım nasıl konuşacaktı ki? Bir sürü kölesi vardı, konuşmasına gerek yoktu.

Alptekin, Hale'nin yanına geçti. "Amcam, bak gel sana ne vereceğim. Hadi o tatlı poponu hareket ettir be Efo. Bak, Batu'yla iddiaya girdik. Kaybetmek istemiyorum!"

Ömer de bu akıma dâhil oldu. Karısının yanına geçip alkışlamaya başladı. "Yavru kuş, hadi bakalım uç buraya. Aman! Koş buraya." Hale ona yan yan baktı. "Tamam, en azından yürümekle başla. Hadi, Efnan! Gel, amcam!"

Arif damatlığıyla üşenmeden kalktı ve o da onların yanına geçti. "Efnan, hadi gel! Bak, seni omzuma alıp gezdireceğim. Hadi gel buraya!"

Abim de onlara uyum sağladı, ekibe katıldı. Aynı şekilde Özlem ve Gökhan da. Hatta Yağız Efe bile. Hepsi bir ağızdan, onları umursamayan Efnan'ın yürümesi için bir şeyler söylüyordu.

Karan'ı omzumla dürttüm. "Bu kızın yürüyememesinin suçluları onlar ya. Bu yüzden nasıl çabalıyorlar!" Kâsedan fındıkları alıp onlara fırlattım. "Çocuğumun gelişiminde suçunuz var! Yazıklar olsun size!"

"Biz de çok suçsuz sayılmayız. Ayaklarda sallamalar, kollarımızda uyutmalar bir defaya mahsus yapılacak denilip defalarca yapıldı," dedi Karan. Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bazen kabul etmek gerekir, sevgilim. İleride bunun için biz de kızımızdan özür dilemeliyiz."

Ona cevap verecektim ama ekipteki derin sessizlik onlara bakmamı sağladı. Efnan elini sandalyeden çekmişti. Hiçbir yerden tutunmadan kendi ayakları üstünde duruyordu.

Karan'la aynı anda doğrulduk.

Ve Efnan sağ ayağını öne attı.

Kimseden çıt çıkmıyordu.

Sol ayağını öne attı.

Kalbimin sesini duyuyordum.

Sağ ayağını yeniden öne attığında dengesini sağlayamadı ve poposunun üstüne düştü.

Hepimiz donmuş gibi ona bakıyorduk.

Efnan ayak ucunda duran fındığa uzanıp ağzına attıktan sonra keyifle gülümsedi. Karan'la bana doğru döndü ve öndeki iki dişini göstererek gülümsedi. Bizi sevinçten delirtecek o iki heceyi söylediğinde daha düğün başlamadan şenlik havası oluşmuştu bile.

“Ba-ba.”

Karan hızla ayağa kalkıp onu kucağına aldı. “Baba dedi! Kızım baba dedi!” diye bağırmaya başladı. Onun etrafında dört dönen, hepsi ortalama 30 yaşında olan insanlarla beraber zıplamaya ve sevinç naraları atmaya başladı. “Baba dedi! Yürüdü ve baba dedi!”

Bu eğlenceden uzak kalamazdım. Aralarına girdim ve ben de bağırmaya başladım.

Uzaktan bir grup deli gibi gözükebilirdik. Üstümüzde abiyeler, takım elbiseler vardı. Hepimiz Arif'le Sena'nın düğünü için özenle hazırlanmıştık. Gelinin çıkmasını beklerken pistin en önündeki masalardan birinde oturuyorduk. Şu an oturmuyorduk tabii. Misafirlerin bize nasıl bakacağını umursamadan Efnan'ın ilk adımını ve ilk kelimesini kutluyorduk.

DJ neşemizi daha da katlamak ister gibi Shakira – *Hips Don't Lie* açınca artık pist bizimdi.

Efnan hâlâ Karan'ın kucağındaydı. Etrafında dans ederek dönen kalabalığa anlam veremiyor ama kahkahalar atarak babasının kucağında zıplıyordu.

“Kimin yeğeni be!” diye bağırdı Alptekin. Islık çaldı. “Abi, yere bırak da oynasın!”

Karan, Efnan'ı yere indirdi. Ellerinden tuttu. Biz Efnan'ı alkışlayınca o da poposunu kıvırtmaya başladı. Hem kahkaha atıyor hem alkışlıyor hem de gözlerim dolu dolu onu izliyordum. Evladım büyüyordu.

“Oyna, babacığım! Sen bunu hak ettin! Aferin kızıma!” dedi Karan.

Ben yanıma gelen Aypare'yle beraber saçlarımı savurarak onuyordum. Sena onsuz oynadığımız için bize kızabilirdi ama bu o kadar ani gelişmişti ki damat bile bir şey yapamamıştı.

Batuhan ve Alptekin el ele tutuşup dönerlerken Betül onları videoya çekiyordu. Bir tane akıllısı yoktu ki.

Ömer şansını zorlayarak, “*Amca* da de hadi! Söyle bakayım! Am-ca!” dese de Efnan hiç oralı olmuyordu. Babasının ellerinden tutarak oynuyordu.

Dayanamadım ve onu kucağıma aldım. “Kimin kızı ya! Doğuştan kıvrak benimki! Hips don’t lie, kızım!” Elinden tuttum ve onun en sevdiği şeyi yapıp etrafımda döndüm. Delicesine kaha-kaha atmaya başladı. Durduğumuzda benim de başım dönünce Karan beni belimden tutup kendine yasladı. Güldüm. “Gece iyi başladı!”

Dudağıma hızlı bir öpücük kondurdu. “Hem de çok iyi!”

Biz büyümüş çocuklar olarak yerimize geçerken Arif koşa koşa nikâhın kıyılacağı alana geçti. Evlenecek olmalarına hâlâ inanamıyordum. İkisi de gözümde daha çocuktu.

Efnan’ın kulağına yaklaştım. “Arif abinle Sena ablan evleniyor bugün. Birbirlerini ilk gördükleri anda âşık oldular. Mesafelere rağmen hiç yılmadan devam ettiler. Sana da böyle bir aşk diliyorum, güzel kızım. Babanla ben gibi, Ömer amcanla Hale teyzen gibi. Sonsuz ve bitmeyen bir aşk.”

Sena beyaz bir melek gibi ileride belirdiğinde onu önceden görmüş olsam da dudaklarım beğeniyle aralandı. Hafif kabarık gelinliğinin sol bacağında yırtmaç vardı. Gelinliğin sağ üst kısmı işlemeliydi, sol üst kısmının dalgalı bir kesimi vardı. Peri kızı gibi görünüyordu.

Arif ise heyecandan bayılacak gibi duruyordu. Takım elbisesi üstüne göre dikilmiş dahi olsa son zamanlarda stresten kendini spora verdiği için kasları patlayacak gibi duruyordu. Hızlı nefes alıp verdiği için göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Sena onun yanına gelene kadar kalpten gidecekti.

Dalga geçerek, “Bizimki fenalık geçirecek gibi duruyor,” dedi Alptekin.

“Seni de göreceğiz,” dedim dudaklarımı oynatarak. Bunu sadece Alptekin anladı. Yanında oturan Aypare’ye kaçamak bir bakış attı. Susmam için kaşlarını kaldırarak işaret yapıyordu.

Bu sırada ismim şahit olarak anons edilince Efnan’ı kocamın kucağına bıraktım. Ayağa kalkınca Karan hiç utanmadan beni baştan aşağı süzdü. Kaşları hafifçe çatılmıştı. “Burada daha çok parlıyorsun, Lâl. Sen sahne ışıklarının kadınısın,” dediğinde kocaman gülümsedim. Arkamı dönünce gözleri, kalçama doğru uzanan derin sırt dekolteme değmiş olmalıydı. “Yandın oğlum, Karan,” dediğini duydum.

İkisine de sessizce, “Harikasınız,” dedikten sonra Sena’nın yanına geçtim. Diğer şahit de kocam olduğu için o da Efnan’ı Hale’ye emanet edip Arif’in yanına geçti. Ve hepimiz hazırдық.

Everter havada uçtuktan sonra Sena artık bir *Tekin* olmuştu. Yeni evli çift ilk danslarını yaptıktan sonra piste diğer çiftler de çıkmaya başladı.

“Bu dansı bana lütfeder misiniz?” diyen kocama *hayhay* dercesine bakıp, uzattığı elini tuttum. Beraber piste çıktığımızda onun kolları benim belimi, benim kollarım onun omuzlarını buldu. Gözlerime uzunca bir süre baktı. Parmak uçları çıplak sırtımda minik daireler çiziyordu. “Zaman ne kadar hızlı geçiyor, değil mi? Daha dün seninle hastanede karşılaştık sanki. Şimdi bak, neredeyiz. Bazen bunların hepsi rüya gibi geliyor. Uyanacağım ve sen yok olacaksın sanki.”

Gülümseyip kafamı sağa doğru yatırdım. “Bana çok âşıkısın sen. Ama ben sana daha çok âşığım!”

Bilmiş bir ifadeyle, “Çok beklersin,” dedi.

Daha iki dakika olmadan Alptekin, Efnan’ı yanımıza getirdi. “Allah aşkına alın şu bebeyi de aranız. Çıglık çığlığa ortalığı inletti. Sizin yanınıza gelmek için delirdi resmen,” derken, Efnan kollarını babasına uzatarak ağlıyordu.

“Gel, babacığım,” dedi Karan. Onu sol koluyla tutarken diğer eliyle de benim belimi kavıyordu. “Biz artık üç kişiydik. Unutmuşuz, kusura bakma. Gözyaşlarını silelim, sana hiç yakışmıyor. Öpeyim mi bir de? Oh, mis gibi!”

Efnan’ın kızarmış mavi gözlerine baktım. Babasının boynuna sıkıca sarılmıştı. Sarkıttığı dudaklarıyla bana bakıyordu. Yanağına sulu bir öpücük kondurdum.

“Biz bugün anne kız uyumlu mu giyindik? Harika olmamış mıyız, kızım?” dediğimde anlarmış gibi gülümsedi. “Annen sana kurban olsun! Gülümsemene ölürüm senin. Kırmızı ne de çok yakışmış kızıma!”

Bebeklerin, hatta belli bir yaşa gelene kadar çocukların büyükler gibi giyinmesine karşıydım. Bebeklere düğünlerde gelinlik giydirilmesi beni çileden çıkartıyordu. Bu yüzden Efnan’a bir bebek kıyafeti giydirmiştim. Kırmızı elbisenin üstünde minik çilekler vardı. Aynı desenden çorapları ve kırmızı ayakkabılarıyla harika olmuştu. Annesi olarak ona uyum sağlamak istediğimden ben de kırmızı uzun bir elbise tercih etmiştim. Ve ben damadın annesi sayılırdım. Şanıma yaraşır bu rengi giymek boynumun borcu olmuştu.

Karan, “Onu bırakacağımızdan korkuyor gibi sarılıyor. Beşiğinde uyumaya başladığından beri böyle. Terk edilme korkusuyla daha bu yaşta yüzleşti,” dedi.

Kafamı kızımın koluna yasladım. “Seni asla bırakmayız, kalbim,” dedim içten bir sesle. O saçlarımı okşadığını sanırken tüm saçımı yolsa da ses etmedim. “Acaba bir gün senin de düğününü görebilecek miyiz?” İkisi aniden benden uzaklaşınca boşluğa düştüm. Karan bana çatık kaşlarıyla bakıyordu. “Ne oluyor ya?”

“Ne düğünü?” dedi. Efnan’ı her an biri alıp götürecekmiş gibi sıkıca tutuyordu. “Neden böyle bir şey söyleyip tadımı kaçırıyorsun şimdi?”

Ona şaşkın bir şekilde bakıyordum. “Elbet bir gün evlenecek ya?”

Kaşları daha da çatıldı. “Ben kızımı elin oğluna vermem!” dedi üstüne bastıra bastıra. “Sana inanamıyorum. Bunu nasıl böyle rahatlıkla söyleyebilirsin?”

Pistin ortasında bunu tartıştığımıza inanamıyordum. Sakince bir nefes aldım. “Sevgilim, sen de elin oğlusun ama dedem beni sana verdi. Herkes elin oğlu sonuçta. Senin kızın da elin kızı.”

“Elin kızı falan değil, benim kızım o!” Tutmam için elini uzattı. Çabamın boşa olduğunu anlayınca elini tuttum ve beraber masaya yürüdük. Tam oturacakken, “Lütfen bir daha böyle bir şey söyleme. Daha iki yaşında bile değil. Şimdiden kaç sene sonrasını düşünerek canımı sıkamam,” dedi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. İkisi yapışık ikiz gibi otururlarken ben dudaklarımı dişliyordum. O anlar da geldiğinde Karan’ın şekerinin tansiyonunun fırlayacağı belli olmuştu.

Gözlerim piste değdiğinde önce gelinle damada baktım. İkisi de rahatlamış görünüyordu. Bundan sonrasında sadece eğleneceklerdi. Tüm telaşları geride kalmıştı.

Sena, merkezî bir yerde oturmak istediği için evlerini Bebek’te tutmuştuk. Arif öyle yerlere alışık değildi ama uyum sağlamaya çalışacaktı. Evi ikisinin de istediği gibi döşemiştik. Daha doğrusu Arif hep, *sen nasıl istersen öyle olsun* dediği için Sena’nın istediği gibi olmuştu. Onun için Sena’yla bir göz odada oturması da kâfiydi.

Sena tüm ısrarlara dayanamayarak Akdoğan Şirket Grubu’nda işe başlamıştı. Hale’yle beraber pazarlama kısmında çalışıyorlardı. Ve bu işi çok iyi beceriyorlardı. Ömer’in söylediğine göre şirketin kâr payı onlar çalışmaya başladığından beri %7 artmıştı.

Kadınlar, kadınlarımız ellerinin değdiği her yerde çiçek açtırıyorlardı.

Ömer’in Hale’ye bakarak bir şeyler söylediğini, Hale’nin de buna karşılık kızardığını gördüğümde dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Hale'nin yaşıyor olması mucizeydi. Ama bana göre bu kadar ilerleme kaydetmesi daha büyük bir mucizeydi. Ömer onu her pazar sabahı, seansına götürüyordu. Beraber uzun yürüyüşler yapıyor, bazı günler kendi hâllerinde gözden uzak oluyorlardı. Ömer'in aşkı, çabası, sabrı onların ilişkisini güçlendirmişti. Hale yaşadığı çile dolu yıllardan sonra sonunda gerçek dünyaya dönmüştü.

Aşk yine bir engeli yenmişti.

Sahne kahkaha atan o çift tabii ki Batuhan ve Betül'dü. Yine birileri hakkında konuşuyor olmalıydılar. İki bir araya gelince gülmekten karnınızın ağrıması imkânsızdı. Her şeyle ama her şeyle dalga geçebilirlerdi.

Betül ile Aypare hâlâ beraber yaşıyorlardı. Bu hem ikisinin arkadaşlığını pekiştirmişti hem de bizim çocuklarla olan bağlarını güçlendirmişti.

Aypare'ye bakınca aklıma hep dedem geliyordu. O, dedemi benden çok tanıdı. Hatta onun ellerinde büyümüştü. Bu konuda benden şanslıydı. Şimdi Alptekin'in kollarının arasındayken kalbimden geçen, her zaman mutlu olmasıydı. İkimizin acısı da aynı yerdendi. Onun ne hissettiğini benden başkası anlayamazdı.

Alptekin onu bir çocuk gibi seviyordu. En kıymetli oyuncak gibi gözünden bile sakınıyordu. Üzülmesin, hiçbir şeyi kendine dert edinmesin diyeydi bütün çabası. Yeri geldiğinde kendisi kırılıyordu ama bundan gocunmuyordu. Kimi zaman da bir baba gibi koruyup kolluyordu onu. Yaşayamadığı her bir duygu için emek sarf ediyordu. Aradaki kültür farkını ikisi de yok saymıştı. Beraber kendilerine özel bir ilişki oluşturmuşlardı.

Düğünü yaptığımız yer bir kır bahçesiydi. Bayağı yukarıda kaldığı için deniz manzarası da görünüyordu. Sena'yla beraber burayı çiçeklerle süslemiştik. Tahmin ettiğimizden bile daha güzel bir yer olmuştu.

Arif'le Sena yerlerine geçince yemek faslı başlamış oldu. Arif için düğünün en güzel anı bu an olabilirdi. Gelin masasına baktığımda, ilk defa onu yemek yiyebileceği bir fırsatı geri çevirirken gördüm. Benim insan irim stresten yemek bile yiyemiyordu.

Babasının tabağıyla oynayan Efnan'a ellerimi uzattım. "Anne kız post atalım mı? Gel bakayım anneye," dediğimde hevesle kucağıma atladı. Annesi gibi kızı da fotoğraf çektirmeyi seviyordu. Telefonumu Betül'e uzattım. "Bence bizi en güzel Betül teyzesi çeker."

Betül, "Seve seve!" diyerek ayaklandı. Yandaki çimenlik alana geçtik. "Siz poz değiştirin, ben bir sürü çekeceğim."

Önce Efnan kucağımdayken poz verdim. Sonra onu yere indirdim ve elinden tutarak kameraya baktım. Dizlerimi kırarak eğildim ve onunla aynı hizaya geldim. Yüzüne düşen kahverengi tutamları kulağının arkasına sıkıştırırken Betül çekmeye devam ediyordu. Efnan ise kıkırdıyordu.

Son birkaç aydır sosyal medyadaki aktifliğime geri dönmüştüm. Bu sayede hem takipçim hem de kafenin görünürlüğü arttığı için artık gelen müşterilere yetişemiyorduk. Hafta sonu çoğu insanı geri çevirmek zorunda bile kaldığımız oluyordu.

Karan'ın gözlerini üzerimde hissedince ona baktım. Hayranlıkla bizi izliyordu. Yavaşça ayağa kalkıp bize doğru yürümeye başladı. Siyah bir takım elbise giymişti. Efnan çektiği için kravatını çıkarmıştı. Ama bu, düğmelerini açmasına sebep olmamalıydı. Taranmış saçları, keskin bakışları, yaklaştıkça burnuma dolan kokusuyla beni mest etmeye yemin etmiş gibiydi.

"Müsaade varsa ben de bu güzel hanımlarla fotoğraf çektirebilir miyim?" deyip, doğrulmam için elini uzattı.

Efnan, babası onu kucağına alsın diye çırpınıyordu. Ben de aynı şekilde çırpınmak üzereydim.

Mırıldanarak, "Lütfen," dedim.

Karan'ın elini tutup doğruldum. O tek hamlede Efnan'ı kucağına aldı. Elini belime sarıp beni kendine çekti. Hafif ona yattık bir şekilde duruyordum. Kafamı onun koluna yasladım ve kameraya baktım.

“Harika oldu yalnız! Şuna bakın,” dedi Betül. Fotoğrafi gösterince onunla hemfikir oldum. Üçümüz de kameraya gülümsemeden bakıyorduk. Bir dergi çekimindeydik sanki. Bayılmıştım. “Hadi birkaç tane daha çekelim!”

Düğün bu şekilde devam ederken hepimizin keyfi yerindeydi. Piste çıkıp oynuyor, yorulunca oturup bir kadeh bir şeyler içiyorduk. Anın tadını çıkarıyorduk kısaca. Ve sevdiğimiz insanların birlikteliklerini kutluyorduk.

“Erik Dalı!” dedi Alptekin. “Herkes piste!” deyince hepimiz onun peşinden gittik. Efnan uyuduğu için onu Yağız Efe'ye emanet etmiştik. Ama yine gözlerim üzerindeydi. “Yuvarlak oluşturun. Herkes yuvarlak oluştursun!”

Erik Dalı Müdürü Bey'in bizi yerlerimize konumlandırmasından sonra şarkıya eşlik ede ede oynamaya başladık.

“Eller oynasın eller! Diller kaynasın diller! ELLER NE DERSE DESİNLER, O DİLLERİNİ YESİNLER!”

Alptekin, Karan'ı sırtından ortaya itince oo! nidaları yükseldi. Batuhan da Arif'i itti. Onlar karşılıklı oynarken biz de ıslıklar ve alkışlarla onlara eşlik ettik. Sonrasında sırayla hepimiz ortaya geçip oynadık. Fakat en çok hakkını veren Alptekin ve Batuhan'dı. Bizim düğünümüzde de oynamışlardı ama burada daha bir coşkulu oynuyorlardı. Sanki sıra yavaş yavaş onlara geliyor diye seviyor gibiydiler.

Sıra buketi atmaya geldiğinde bütün genç kızlar dizildi. Fakat bizim iki deli oğlan kızlardan daha heyecanlıydı. Aypare veya Betül tutabilsin diye dua ediyorlardı. Bu anları kayda aldığım da videonun çok izleneceğini biliyordum.

Çiçek Aypare'nin eline düştü. Alptekin koşarak onu havaya kaldırdı ve, "ALLAH!" diyerek etrafında dönmeye başladı. Harika bir andı.

En son herkes dağıldığında geriye bir tek biz kalmıştık. Büyük bir yuvarlak masanın etrafında oturuyorduk. Efnan kucağında uyuyordu. Hepimizin yüzünde tebessüm vardı. Ve hafif çakırkeyiflik.

"Bu da bitti," dedi Ömer. Son kalan içkisini kafasına dikti. "Ailemize hoş geldin, Sena."

Sena yorgun bir şekilde gülümsedi. "Hoş buldum, abi. Ve teşekkür ederim. Arif'i de beni de hiç yalnız bırakmadınız. İyi ki varsınız." Arif onu göğsüne bastırdı. "Sayenizde Arif'i tanıdım. Bana dünyaları verdiniz."

"Bu gece ağlamak yok ya artık!" dedim. Bunu aslında kendime söylüyordum. "Mutluluktan ağlayabiliriz ama sadece o kadar. Harika bir gece geçirdik. Dilerim en kötü günümüz böyle olur."

Hepsi, "Âmin!" dedi.

Boğazımı temizlediğimde bakışlar bana döndü. "O zaman size güzel bir haber vereyim. İstanbul'a Alysia'nın üçüncü şubesini açıyorum!" dediğimde herkes sevinçle alkışladı.

"Tebrik ederim, kardeşim," dedi abim.

Alptekin yanıma gelip arkamdan omuzlarıma sarıldı. "Başarıların daim olsun, Ef. Seni çok seviyorum," dedi. İçki onu her zaman olduğu gibi duygusallaştırmıştı.

Herkes gibi onun da tebrîğini kabul ettikten sonra, "O zaman bunun şerefine," deyip bardağımyı kaldırdım ama Hale araya girdi.

"Bir saniye," deyince hepimiz ona baktık. Ömer'le baktık, derin bir nefes verdi. "Bizim de güzel bir haberimiz var." Kocasına baktı. "Bunu sen söylemek ister misin?"

Ömer kafasını salladı. Önce gökyüzüne baktı. Dudakları kıpırdağında çok şükür dediğini anladım. "Baba oluyorum!"

Hale hamile!” dediğinde hepimiz Çıglık kıyamet bağırarak ayağı fırladık.

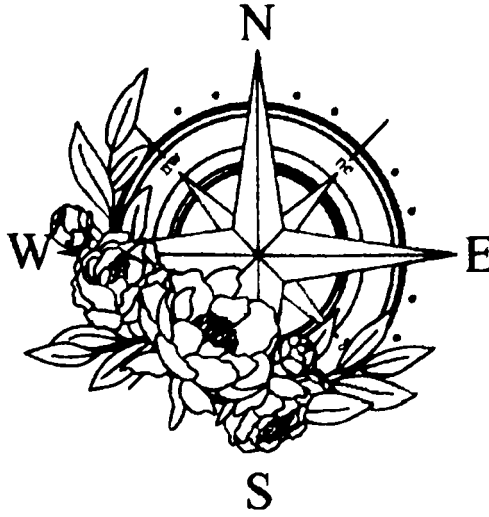
Canım kızım bunca sese ve annesinin deli gibi bağırmasına uyansa da bu beni durdurmadı. Koşarak Hale’ye ve Ömer’e sarıldım. “Efnan’a kardeş geliyor!” dediğimde Ömer, kızımı kucağımdan aldı ve onu etrafında döndürdü.

Hepimiz öyle çok mutluyduk ki neyi kutlayacağımızı bilmeden bardaklar elimizde bekliyorduk. Şaşkın hâlimize aynı anda kahkaha attık.

Pusula her zaman sevdiklerimi gösterirdi. Çünkü pusulam onların sevgisiyle dolu kalbimdi. Hangi tarafa gidersem gideyim yönüm her zaman onların olduğu yerdı.

Kadehimi havaya kaldırdım ve geceyi kapatan o cümleleri ben söyledim.

“Bütün zorlukları beraber aştığımız bir aileye sahip olduğumuz için çok şanslıyız. Sizi çok seviyorum, Akdoğan Family. Her zaman güldüğümüz masalarımız olsun. Hiçbir zaman ayrılmayalım. Düşsek de kalksak da! Beraber nice kutlamalara, başarılarla ve kahkahalara!”

28. BÖLÜM

Yine Bir Sonbahar Akşamında

Zamanın riyakârlığı, gecenin koynuna sessiz adımlarla yaklaşıyordu. Bu riyakârlık, zamanın küçük bir parçasına denk gelirken onun hayatının yaşanacak günlerine ayna tutuyordu. Göğün, karanlığı yırttığı bir vakitte sessiz sedasız bir yol çiziliyor; kaderin çığlığı bir kapının önünde son buluyordu.

Eflâl, her şeyin başladığı 13 numaralı kapının önündeydi. Peşinde onu kovalayan adamlar yoktu. Telefonunun şarjı bitmemişti. Şehrin her yerini karış karış öğrenmiş, bu sefer kaybolmamıştı. Yağan yağmur yüzünden kafasına kapadığı kapüşonu onun tanınmamasına sebep olsa da Alptekin onun kafasını duvara vurmuyacaktı.

Bu kez kaçmıyordu Eflâl. Sevdiği adama sürpriz yapmak için 13 numaralı kapıya gelmişti.

Onların kaderini çizen bu ev, bu sefer başka bir kaderin başlamasına sebep olacaktı. Eflâl bilmiyordu ama üçüncü yıl dönümleri için Karan'a sürpriz yapmak isterken bu gece ikinci çocuğuna hamile kalacaktı.

Karan'a benzeyen esmer bir oğlan çocuğu.

Baran Akdoğan.

Eflâl kapıyı kapattı. Kapüşonunu kafasından çıkarıp nefes nefese içeri baktı. O gece içeri giremediği bu evi ilk defa görüyordu. Alptekin onların kaderlerini birleştirecek o hamleyi yapmasaydı ve yanlış kapıya gitmeseydi, şu an nerede olacağını düşündü bir süre. O hiçbir zaman bilemeyecekti ama eğer kader onu bu kapıya getirmeseydi onlarla tanışamayacak ve Eflâl 26 yaşından gün alırken hayata gözlerini yumacaktı.

Gözlerini boş evde gezdirdi. “Değdi,” diye mırıldandı. “Her acıya, her yaraya, kanayan dizlerimin hepsine değdi.”

Hiç de haksız sayılmazdı.

Masallar iyi bitmek zorundadır, içinde sevgi barındıran her şey gibi.

FİNAL

KARAN EFDAL AKDOĞAN

*G*evgili kardeşim Miray,

Canımın en içi, cennetimin en nadide parçası...

Sana son yazdığımın üzerinden çok fazla zaman geçti, biliyorum. Günlüğünü devam ettirme arzusunu her zaman içimde taşısam da bunu yapmaya fırsat bulamadım. Vakit bulamamam bu sefer hüzünden değil, canımın içi. Mutluluktan...

Sana söz verdiğim gibi yuvamı kurdum, kardeşim. Lâl beni affetti. Onu bir daha hiçbir zaman incitmemeye yemin ettim. Bunun için var gücümle çabalıyorum, inan.

Sizsiz her zaman eksik olacak olan kocaman bir ailem var artık. Ve sana harika bir haberim var. Ben baba oldum. Efnan adında bir kızımız var. Onu kucağıma aldığım anda sana olan benzerliğinden dilim tutuldu. Sana öyle çok benziyor ki bir an senin bebeklik hâlini kollarımın arasında tutuyorum sandım. Seni öyle çok özledim ki hayat bana sana benzeyen bir kız çocuğu gönderdi. Bir tek gözleri senin gözlerin gibi değil. Masmavi gözleri annesine benziyor.

Daha dört yaşında ama tam bir canavar. Aynı senin gibi. Asla yerinde durmuyor. Uslu durduğu tek an uyuduğu zaman.

Sen yaramazlık yaptığında "abim" diyerek beni kandırırdın, o "babam" diyerek beni parmağında oynatıyor. Geçen gün en sevdiği babasının benim olduğumu söyledi. Böyle bir afacanın babasıyım. Anlayacağın, onunla çok fena başım dertte.

Bazı anlarda onu senin kucağında hayal ediyorum. Ona haladan çok bir arkadaş olurdun. Senin enerjin hiç bitmezdi, Miray'ım. O da aynı senin gibi. Beraber harika bir takım olurdunuz.

Şimdi cennettesin. Artık kocaman bir kadın olmuşsundur. Serpildiğin anları göremiyor olmak çok acı. Dilerim orada mutlusundur. Bu hayat sensiz hep eksik, hep yarım.

Sana bu satırları kucağında Baran ile yazıyorum. O daha bir ay önce doğdu. Gözümden sakınacağım bir evladım daha var artık. Efnan sana benziyordu, Baran ise bana benziyor. Tıpkı benim küçüklüğüm gibi. Esmer, kara gözlü bir oğlan çocuğu. Ablasından daha minik doğduğu için bizi en başında çok korkutsa da şimdi sağlıklı. Aden ve Efnan'la beraber büyüyecek olmaları farklı bir duygu. Söyledim ya, kocaman bir aileyiz biz artık.

Alptekin abini merak ediyorsan, o da artık büyüdü. Önümüzdeki ay Aypare ile evleniyor. Zaman zaman hâlâ çocuklaşsa da artık o da kendi yuvasını kuracak. Merak etme, elimi hiçbir zaman onun üstünden çekmeyeceğim. O benim ilk çocuğum, onun yeri hep ayrı.

Bende son gelişmeler böyle, abiciğim. Umarım annemler bizi izlerken mutludurlar. Onların yanında olman en büyük tesellim. Babama söyle. Efdal, Akdoğan soyadına yaraşır bir hayat sürmeye çalışıyor. Artık kötü insanlar aileme yaklaşmıyor bile. Babamın uğruna savaştığı hayatı ben aileme yaşıyorum.

Keşke sen de aramızda olsaydın Miray'ım. Keşke kardeşim.

Şimdilik satırlarıma son vermem gerekiyor çünkü Baran uyanmak üzere. Eflâl çok yorgun olduğu için oğlumla ben vakit geçireceğim. Annesi ve ablası uyanmadan onu tekrar uyutmam gerek. Hayatımın en büyük sınavı şu an bu. Ailem için çabalamak...

Sana söz veriyorum, sık sık olmasa da her zaman yazmaya çalışacağım. Bu günlük senden bana, benden çocuklarıma emanet olacak. Seni her zaman, her şekilde yaşatmaya devam edeceğim.

Yattığın yer seni incitmesin, miniğim. Gökyüzüne her baktığımda, beni izlediğini biliyorum. Güzel tebessümün hiçbir zaman aklımdan silinmeyecek.

Huzurla uyu Miray'ım.

*Seni çok seven abin,
Karan Efdal Akdoğan*

